ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਬੋਧ

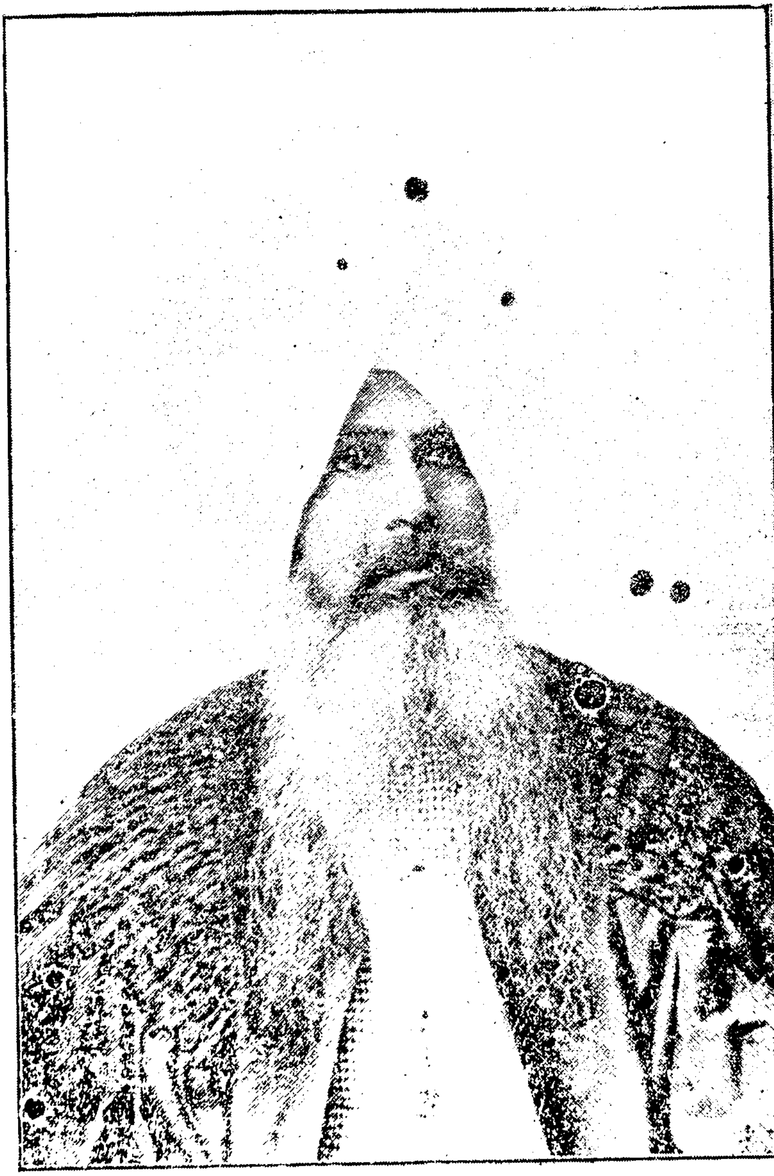

ਰਚਿਤ—ਭਾਈ ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਥ ਰਤਨ ਗਿਆਨੀ ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਚਿਤ ਛਪ ਚੁਕੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ

√੧. **ਨੀਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼**--ਭਾਵ ਅਰਥ ਸਹਿਤ।

√੨. **ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੋਧ ਨਾਟਿਕ** -ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਾਤਨ ਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਯ ਦੇ ਹਿੰਦੀ ਰਾਜੇ, ਮਹਾਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਫੋਟੋ।

√੩. **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਬੋਧ**--ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਨ ਚਰਿਤ੍ਰ ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਵਿੱਚ।

√੪. **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਰਸ਼ਨ**--ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਭਾਗ (੧) ਅਰਥ ਸਹਿਤ।

√ ੫. **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਬੋਧ**--ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਭਾਗ (੧) ਭਾਵ ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ।

√ ੬. **ਗੁਰੂ ਬਾਨੀ ਪ੍ਰਬੋਧ**-ਅਰਥਾਤ ਭਾਵ ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦ ਚੋਨਵੇਂ ਸ਼ਬਦ।

੭. **ਸ਼ਹੀਦੀਪ੍ਰਬੋਧ**--ਛੰਦਾਬੰਦੀਵਿਚਸ਼ਹੀਦੀਸਾਕੇ

√੮. **ਧਰਮ ਦਰਪਨ**—ਅਰਥਾਤ ਖਾਲਸਈ ਮਤ ਦਾ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲ ਟਾਕਰਾ।

੯. **ਗੁਰਮਤ ਆਰਤੀ ਪ੍ਰਬੋਧ**— ਦੀਵਿਆਂ ਵਾਲੀ ਆਰਤੀ ਦਾ ਖੰਡਨ।

੧੦. **ਦਿਤ ਹਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਲਾ**—

ਦਿੱਤ ਹਰੀ ਬੁਕ ਡਿਪੋ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈਸੇਵਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨਾਂ ਆਗਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਛਾਪੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਥ ਹਿਤੈਸ਼ੀ ਗੁਰਪੁਰ ਨਿਵਾਸੀ

ਭਾਈ ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਰਚਿਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਜਿਸਨੂੰ

ਮੈਸਰਜ਼ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ

ਮਾਲਕ ਦਿੱਤ ਹਰੀ ਬੁਕ ਡਿਪੋ,

ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਛਪਵਾਕੇ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ !

{ਮਾਰਚ ੧੯੩੨}

[ਕਾਪੀ ੨੦੦੦]

ਮੋਖ ।।। —) [ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਿਲਦ ਵਾਲੀ ੧।)

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭੂਮਕਾ

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜੋ ਜਹਾਜ਼ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ ਆਦਿਕ ਛੱਲਾਂ ਤੇ ਲਹਿਰਾਂ ਡੋਬਨ ਲਈ ਸਦਾ ਡਰਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਈਰਖਾ ਦ੍ਵੈਖ ਅਤੇ ਮਾਯਾ ਦੀ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਚੇ ਗਯਾਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਨ ਦੇਂਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ, ਰੋਚਕ ਗਯਾਨ ਦੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਟਿਲੇ ਦੀ ਟੱਕਰ ਨਾਲ ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਟੁਕੜੇ ੨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਐਸੀ ਭਿਆਨਕ ਦਸ਼ਾ ਵੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਿਲ ਬਿਲਾਹਟ ਅਰ ਘਬਰਾਹਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਨੇ, ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਨੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਿਧੇ ਰਸਤੇ ਪਾਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਭਗਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਵਾਰਾ ਮੁਕਤ, ਭੁਗਤ ਦੇਨ ਲਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕੀਤ ਉਸ ਦਾ ਜੋ ਵਰਨਨ ਗੁਰਪੁਰ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਯਾਨੀ ਨੇ ਸੁਖੈਨ ਤੇ ਰਸੀਲੀ ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਉਹ ਅਪਨੀ ਮਿਸਾਲ ਆਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਜਨ ਜਨ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਕੇ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹਾਰਦਿਕ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ

ਪੰਥ ਕੂਕਰ-ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪਾਤਣੀ ਸਾਬਕ ਮੈਂਬਰ
ਸ਼੍ਰੋ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਬੋਧ

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ—

ਯਾ ਜਗ ਮੇ ਜਨਮੈ ਜਨਮੇ ਜਿਨ ਕਾਜ ਕਰੇ ਭਵ ਆਕਰ ਚੰਗੇ ॥ ਸੁਭ ਲੋਗਨ ਕੋ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਹੇਤ ਦਏ ਸੁਭ ਦਾਨ ਬਿਨਾਂ ਮੁਖ ਮੰਗੇ ॥ ਕੈ ਗਹ ਤੇਗ ਗਵੇ ਰਨ ਮੈ ਹਨ ਸੱਤ੍ਰਨ ਸ੍ਰੋਨਤ ਮੈ ਕਰ ਰੰਗੇ ॥ ਹਰਿ ਪੂਜਨ ਮੈ ਜਿਨ ਆਯੁ ਦਈ ਸਭ ਯਾ ਬਿਨ ਔਰ ਸੁ ਕੀਟ ਪਤੰਗੇ ॥ ਧੰਨ ਅਹੇ ਤਿਨ ਕੀ ਜਨਨੀ ਪੁਨ ਧੰਨ ਪਿਤਾ ਵਡ ਭਾਗ ਵਹੀ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਤ ਵੰਡ ਮਹਾਨ ਵਹੀ ਇਤ ਔ ਉਤ ਮੈ ਪਤ ਤਾਂਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਆਸ਼੍ਰਮ ਕੋ ਫਲ ਤਾਹਿ ਲਯੋ ਰਿਖ ਔ ਮੁਨ ਜਾ ਹਿਤ ਭਾਖ ਕਹੀ ਹੈ । ਜਿਨ ਕੇ ਘਰ ਪੂਤ ਭਯੋ ਭਵ ਮੰਡਨ ਖੰਡਨ ਪਾਪ ਉਦਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹੀ ਹੈ ॥ ਸੁਭ ਹੈ ਜਬ ਪਾਤ ਭੁਏ ਗਰਭਾ ਸੁਭ ਹੈ ਨਰ ਨਾਰਨ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ ॥ ਸੁਭ ਪ੍ਰੇਤ ਜਨੇ ਜਨਨੀ ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਹੈ ਗਰਭੇ ਬਹੁ ਕਾਲ ਬਸਾਏ ॥ ਸੁਭ ਆਹ ਕਲੀਵ ਭਯੋ ਭਵ ਮੈ ਸੁਭ ਹੈ ਤਨਜਾ ਤਨ ਤ ਨਿਪਜਾਏ ॥ ਗੁਣ ਗਜਾਨ ਬਹੀਨ ਮਲੀਨ ਮਤੀ ਸੁਤ ਨ ਜਨਨੀ ਜਗ ਮਾਹਿ ਜਨਾਏ ॥

ਚੌਪਈ—

ਪੁਨ ਯਾ ਪ੍ਰਤਿ ਇਕ ਬਚਨ ਉਦਾਰਾ ॥ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਇਸ ਭਾਂਤ ਉਚਾਰਾ ॥ (ਜਿਹ ਕੁਲ ਪੂਤ ਨ ਗਿਆਨ ਵਿਚਾਰੀ ॥ ਬਿਧਵਾ ਕਸਨ ਭਈ ਮਹਤਾਰੀ) ॥ ਯਾ ਮੰਤਰ ਮਹਿ ਯਹ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਕਹਾ ਗ੍ਰੰਥ ਜੂ ਹਰਨ ਕਲੇਸਾ ॥ ਗਜਾਨ ਹੀਨ ਸੁਤ ਜਨੇ ਨ ਮਾਤਾ ॥ ਭਲੋ ਬਾਂਝ ਜਗ ਰਹੇ ਵਿਖਜਾਤਾ ॥ ਪੁਨਹ ਐਸ ਬਚ ਭਲੇ ਉਚਾਰਾ ॥ ਜਨਮ ਅਫਲ ਬਿਨ ਭਗਤ ਪੁਕਾਰਾ ॥ (ਅਵਤਰ ਆਇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕੀਨਾ ॥ ਰਾਮ ਕੁ ਨਾਮ ਨ ਕਬਹੂੰ ਲੀਨਾ):—

ਸੋਰਠਾ—

ਬਹੁਰ ਫਰੀਦ ਸੁਨਾਇ ਕਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਿ ਬਾਤ ਯਹ ॥ 'ਧੰਨ ਜਨੰਦੀ ਮਾਇ ਆਏ ਸਫਲ ਸੇ' ॥ ਚੌਪਈ ॥ ਹੈ ਵੁਹ ਮਾਤਾ ਧੰਨ ਜਗ ਮਾਹੀ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਫਲ ਸੁਤ ਜਿਹ ਪਾਹੀ ॥ ਪੁਨ ਇਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਮਾਹੀ ॥ ਅਹੇ ਸਲੋਕ ਸੰਕ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਮਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਾਈ ॥ ਨਿਖਲ ਸੰਦੇਹ ਦੂਰ ਹੁਇ ਜਾਈ ॥ (ਤਬਾਚ-ਸਲੋਕ ·ਸਜਾਤੋ ਯੇਨ ਜਾਤੇਨ ਯਾਤਿ ਵੰਸ਼: ਸਮੁੰਨਿ ਤਿਮ ॥ ਪਰ ਵਰਤਨਾ ਸੰਸ ਰੇ ਮ੍ਰਿਤ: ਕੋਵਾਨ ਜਾਯਤੇ) ਪੁਨ: (ਗੁਣਿ ਗਣ ਗਣਨਾ ਹੰਭੇਨ ਪਤਤਿ ਕਠਨੀ ਸਸੰਭ੍ਰਮਾਦ ਯਸਜ ॥ ਤੇਨਾ ਅੰਬਾ ਯਦਿ ਤ ਨੀਵ ਦਵੰਧਜ ਕੀ ਦੂਸ਼ੀ ਭਵਤੀ)

ਚੌਪਈ—

ਇਨ ਸਲੋਕ ਅੰਤ੍ਰ ਯਹ ਭਾਵਾ । ਪ੍ਰਗਟ ਮਹਾ ਜਨ ਏਵ ਲਖਾਵਾ ॥ ਜਾਕੇ ਜਨਮਤ ਕੁਲ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ। ਜਨਮ ਜਗਤ ਤੁਧਿ ਤਾਕੋ ਗਾਵੈ ॥ ਨਾਤਰ ਆਵਾਗਵਨ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਨਮਾ ਮ੍ਰਿਤ ਸਿਧਾਰਾ ॥ ਗੁਣਵੰਤਨ ਗਨਤੀ ਜਬ ਕੀਜੈ । ਜਾਕੋ ਨਾਮ ਨ ਪ੍ਰਥਮੇ ਲੀਜੈ ॥ ਹੋਇ ਅਚੇਭਾ ਅੰਗਰ ਡਾਹੇ । ਜਾਕੇ ਨਾਮ ਲਿਖਨ ਹਿਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜੋ ਬੰਧਜਾ ਨਹਿ ਤਾਕੀ ਮਾਈ ॥ ਤੋ ਦੂਸਰ ਬੰਧਜਾ ਕਸ ਗਾਈ । ਤਾਤੇ ਧੰਨ ਜਨਮ ਜਗ ਤਾਕੋ ॥ ਰਹੇ ਨਾਮ ਨੇਕੀ ਸੇ ਜਾਕੋ ॥ ਜਾਕੇ ਪਾਛ ਕੋਟ ਤਰਾਏ ॥ ਆਪ ਜਪੇ ਹਰਿ ਔਰ ਜਪਾਏ ॥ ਦੇਸ ੇਸ ਮਹਿ ਅਟ ਕਰ ਜਾਂਹੀ ॥ ਬਿਨਾ ਅਕਾਲ ਪੁਜਾਯੋ ਨਾਹੀ ॥ ਸੋਈ ਧੰਨ ਜਗਤ ਮਹਿ ਆਏ । ਪਰ ਹਿਤ ਜਨਮ ਜਗਤ ਜਿਹ ਪਾਏ ॥ ਯਾ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਜਨ ਭਾਰੀ ॥ ਆਏ ਆਪਣੀ ਆਪਨੀ ਵਾਰੀ ॥ ਨਿਜ ਸਕਤੀ ਸਮ ਕਰ ਸਭਿ ਕਾਮਾ ॥ ਭਏ ਲੋਪ ਜਗ ਤੇ ਅਭ ਰਾਮਾ ॥ ਤਿਉ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਇਛਾ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲੀਨੋ ਅਵਤਾਰੇ ॥ ਜਾਹਿ ਸਮਜ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰ ਜੂ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਅੰਧਕਾਰ ਤਬ ਥੋ ਜਗ ਛਾਏ ॥ ਭਾਰਤ ਭੂਮ ਅਧੋ ਗਤ ਸੇਤੀ। ਜਾਤ ਰਸਾਤਲ ਥੀ ਭਲ ਜੇਤੀ ॥ ਦੇਸ ਉੱਨਤੀ ਰਹੀ ਨ ਸੋਊ ॥ ਦੂਸਰ ਧਰਮ ਨ ਜਾਨਤ ਕੋਊ। ਜਾਕਾ ਕੁਛਕ ਹਾਲ ਸੁਨ ਲੀਜੇ ॥ ਚਿੱਤ ਬ੍ਰਿੱਤ ਅੰਤ੍ਰ ਮੁਖ ਕੀਜੇ ॥ ਭਾਰਤ ਕੇ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ ॥ ਸਕਲ ਖੋਟਿ ਬੈਠੇ ਨਿਜ ਸਾਜੇ। ਰਾਜ ਭਾਗ ਤੇ ਧੋ ਕਰ ਹਾਥਾ। ਨਿਰਧਨ ਤਾਸੋ ਕੀਨਹੁ ਸਾਥਾ। ਆਇ ਬਿਦੇਸੀ ਸਾਹੁ ਦੁਰੱਤਾ। ਕਰਤ ਭ ਇਨ ਕੀ ਅਵਗੱਤਾ। ਜਾਕੋ ਦਾਸ ਬਨਾਇ ਝੁਕਾਯੋ। ਮਨ ਭਾਵਤ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰਾਯੋ। ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕਨ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਨਹਿ ਭੇਟਤ ਥੇ ਅਪਨੋ ਅੰਗਾ। ਅਰ ਸਪਰਸ ਤੇ ਕਰਤ ਸਨਾਨਾ। ਨਿਜ ਸੇ ਨਿਜੂਨ ਜਾਹਿ ਕੋ ਜਾਨਾ। ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਜ ਹਾਥਨ ਤੇ ਪਜਾਰੀ। ਧਰਤੇ ਲੜਕੀ ਭੇਟ ਅਗਾਰੀ। ਜੋ ਹਿੰਦਨ ਨ ਦੀਨੇ ਡੋਲੇ। ਸੋ ਮਿਲ ਜਾਤ ਤਰੀਖਨ ਫੋਲੇ। ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਧਰਨੀ ਯਹ ਭਾਰਤ। ਨਿਜ ਬਲ ਤਜ ਗ ਭਈ ਥੀ ਆਰਤ। ਸਸਤਰ ਅਸਤਰ ਵਿੱਦਯਾ ਸਾਰੀ। ਸਕਲ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਥੇ ਹਾਰੀ। ਦੂਸਰ ਰਹੀ ਧਰਮ ਕੀ ਬਾਤਾ। ਸੋ ਤੋ ਗਿਰੀ ਪਾਪ ਕੇ ਖਾਤਾ। ਸਕਲ ਲੋਕ ਤਜ ਨਿਜ ਮ੍ਰਯਾਦਾ। ਚਲੇ ਆਨ ਪਥ ਤਜ ਕਰ ਲਾਜਾ। ਭੂਲੇ ਵੇਦ ਅਰ ਸਿੰਮ੍ਰਤ ਸਾਰੇ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਮਨ ਤੇ ਤਜ ਡਾਰੇ। ਨਹਿ ਸਿੰਮ੍ਰਤ ਕੇ ਮਾਰਗ ਚਲ ਹੈ। ਉਪਨਿਖਦਾਂ ਪੈਰਨ ਸੋ ਦਲ ਹੈ। ਪਠਤ ਯਾਮਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਰੇ। ਯੋਗ ਅਯੋਗ ਨ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਛੰਦ–

ਯਾਹਿ ਤੇ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਿ ਗੁਰ ਆਦਿ ਬਾਣੀ ਕਹੀ। ਛਤ੍ਰੀਆ ਨੈ ਧਰਮ ਛੋਡਿਆ ਮਲੇਛ ਭਾਖਾ ਗਹੀ ॥

ਚੌਪਈ–

ਛੋਡ ਅਕਾਲ ਸਕਲ ਪਤਿ ਜੋਈ। ਆਨ ਆਨ ਮਤ ਚਾਲੇ ਸੋਈ। ਕਾਸਟ ਪਾਹਨ ਜਲ ਕੀ ਪੂਜਾ। ਅਗਨੀ ਵਾਯੂ ਸੂਰਜ ਦੂਜਾ। ਚੰਦਰ ਤਾਰੇ ਨਾਗਰ ਕਾਗਾ। ਪੂਜਤ ਚੀਲ ਗਰੜ ਪਗ ਲਾਗਾ। ਭੈਰੋ ਭੂਤ ਸੀਤਲਾ ਸੇਵੇ। ਚਨੇ ਭਰੋਇ ਗਧੇ ਕੋ ਦੇਵੇ। ਮੰਤਰ ਜੰਤਰ ਜਾਦੂ ਟੂਣੇ। ਲਗੇ ਕਰਨ ਨਰ ਗਯਾਨ ਵਿਹੂਣੇ। ਬਨੇ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਤੇਤੀ। ਹਨੀ ਬੁੱਧ ਇਨਕੀ ਥੀ ਜੇਤੀ। ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਅਜ ਅਵਨਾਸੀ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ। ਤਾਕੋ ਤਯਾਗ ਔਰ ਕੋ ਲਾਗੇ। ਜਾਂਤੇ ਜਗ ਮਹਿ ਭਏ ਅਭਾਗੇ। ਝੂਠੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਅਰ ਕਰਮਾ। ਮਾਨ ਲੀਏ ਅਪਨੇ ਇਨ ਧਰਮਾ। ਜੰਞੂ ਚੋਟੀ ਧਰਮ ਪਰੋੜੀ। ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੋਤੀ। ਦੇਕਰ ਚੌਕਾ ਕਰਨ ਰਸੋਈ। ਯਹੀ ਧਰਮ ਮਾਨਜੋ ਇਨ ਜੋਈ। ਔਰ ਔਰ ਕੇ ਪੂਜਕ ਹੋਏ। ਨਿਜ ਕਰਤਾ ਕੋ ਦੀਨਾ ਖੋਏ। ਭਯੋ ਹਾਲ ਭਾਰਤ ਕੋ ਐਸਾ। ਕਹਾ ਅਲਪ ਸਾ ਯਾ ਮਹਿ ਜੈਸਾ। ਯਾਹਿ ਅੰਧੇਰੇ ਹਰਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਜਾ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਭ ਸਾਜਾ। ਭਗਤ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਭਾਰੀ । ਕਿਰਨੇ ਜਾਹਿ ਧਰਾ ਪਰ ਝਾਰੀ । ਮਿਟਯੋ ਅੰਧਕਾਰ ਜਗ ਸਾਰਾ । ਭਯੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਜਾਨ ਅਤਿ ਭਾਰਾ । ਜਾਕੇ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਅਸੇਸਾ । ਪਰਗਟ ਹੈਂ ਜਗ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸਾ । ਜਿਨਮੈ ਸੇਂ ਅਤ ਅਲਪ ਪਿਆਰੇ । ਮੈਂ ਭਾਖਤ ਯਾ ਗ੍ਰੰਥ ਮਝਾਰੇ । ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਕਰ ਗੁਰ ਭਾਖੇ । ਬਹੁ ਮਾਨਸ ਕੇ ਸੰਸੇ ਨਾਖੇ । ਸੋ ਮੈਂ ਤੁੱਛ ਮਤੀ ਅਨਸਾਰਾ । ਭਾਖਤ ਹੂੰ ਉਰ ਤਹਿਬਲ ਧਾਰਾ । ਪਨ ਉਪਦੇਸ ਤਿਨੈ ਕੇ ਜੇਤੇ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ਤੇਤੇ । ਸੋਈ ਗੁਰ ਲੋਗਨ ਪ੍ਰਤ ਗਾਇੇ । ਜੋ ਅਕਾਲ ਤਿਨ ਪਾਸ ਪਠਾਏ । ਜੈਸ ਗੁਰ ਨਿਜ ਮੁਖ ਯਹ ਭਾਖਾ । ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਿ ਰਾਖਾ ॥

ਛੰਦ—

ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਮਹਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਯਾ ਬਿਧ ਵਾਕ ਨਿਕਾਲੋ । 'ਜੈਸੀ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕਾ ਬਾਣੀ ਤੈਸਾ ਕਰੀ ਗਜਾਨ ਵੇ ਲਾਲੋ ।' ਯਾਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਾਵ ਯਹ ਨਿਕਸੇ ਜੋ ਕੁਛ ਸਤਿ_ਰ ਆਖਾ । ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਵਹੀ ਗਜਾਨ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਲ ਨੈ ਭਾਖਾ । ਸਕਲ ਜਗਤ ਕੇ ਤਾਰਨ ਕਾਰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬਾਨੀ । ਚਾਰ ਬਰਨ ਅਰ ਅੰਤ ਜਆਦੂ ਸੁਨਤ ਮੋਖ ਲੇ ਪ੍ਰਾਨੀ । ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕੋ ਪਰਕਾਸਾ ਸਕਲ ਹੇਤ ਇਕ ਜੈਸਾ । ਪਰ ਨਿਜ ਚੱਛੂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰੇ ਕਰਤ ਗਜਾਨ ਹਰ ਵੈਸਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ—

ਏਕ ਦੇਸ ਪੁਨ ਕਾਲ ਨ ਜਾਮੈ । ਬਰਨ ਅਬਰਨ ਭੇਦ ਨਹਿ ਤਾਮੈ । ਸਦਾ ਏਕ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ । ਹੌਮੈ ਰੋਗ ਹਨਤ ਸੁਨ ਪ੍ਰਾਨੀ । ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਤੇ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ । ਸੁਖਦਾਈ ਅਸ ਬੈਨ ਉਚਾਰੇ । ਤਾਂਤੇ ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਮਨ ਲਾਈ । ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਗਿਰਾ ਜੋ ਗਾਈ । ਬਾਲ ਵੈਸ ਤੇ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤਾ । ਕਹੂੰ ਸੰਖੇਪ ਤਾਹ ਵਰਤੰਤਾ । ਜਿਲਾ ਲਾਹੌਰ ਮਾਹਿ ਸੁਣ ਲੀਜੇ । ਸਰਕਪੁਰ ਨਾਮ ਤਸੀਲ ਕਹੀਜੇ । ਤਾ ਮਹਿ ਰਾਇ ਭੋਇ ਤਲਵੰਡੀ । ਨਨਕਾਣਾ ਜਹਿ ਕਹਤ ਪ੍ਰਚੰਡੀ । ਤਹ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਇਕ ਅਹਾ । ਜਹਿ ਘਰ ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਨੇ ਲਹਾ । ਜਨਮਤ ਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਚਮਤਕਾਰੇ । ਦਾਈ ਮਾਤ ਅਚੰਭ ਨਿਹਾਰੇ । ਪੁਨ ਪੰਡਤ ਜੋਸ਼ੀ ਯਹ ਗਾਯੋ । ਯਹ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਯੋ । ਕਰ ਹੈ ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕਲਯਾਨਾ । ਕੋ ਏਕ ਮੇਟੈ ਮਤ ਨਾਨਾ । ਸੁਨ ਯਹ ਬਾਤ ਤਾਤ ਹਰਖਾਯੋ । ਯਥਾ ਜੋਗ ਤ੍ਰਿਹ ਦਾਨ ਦਿਵਾਯੋ । ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਲ ਕੁਛ ਗਯੋ । ਮਾਤ ਗੋਦ ਗੁਰ ਖੇਲਤ ਰਹਿਯੋ । ਬੈਠਨ ਚਲਨ ਜਬੀ ਭਲ ਲਾਗੇ । ਅਦਭੁਤ ਰੂਪ ਦੇਖ ਅਨੁਰਾਗੇ । ਨਹ ਬਾਲਨ ਸੰਗ ਖੇਲੇ ਜਾਈ । ਹੋਣ ਖਿਝਨ ਨਹਿ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਈ । ਜਾਇ ਇਕਾਗਰ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ । ਨਹਿ ਬੋਲੈ ਨਹਿ ਕਿਸੇ ਬੁਲਾਵੈ । ਖਾਨ ਪੀਨ ਕੋ ਕਬੀ ਨ ਮਾਂਗੈ । ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਮਹਿ ਮਨ ਰਾਂਗੈ । ਔਰ ਬਾਤ ਕੁਛ ਆਵਤ ਨਾਹੀ । ਸੱਤ ਕਰਤਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੁਖੋ ਉਚਰਾਹੀ । ਔਰ ਖੇਲ ਮਨ ਕੋ ਨਹਿ ਭਾਵੈ । ਸੱਤ ਕਰਤਾਰ ਗਾਇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਦੇਖ ਦਿਸਾ ਯਹ ਨੱਗ੍ਰ ਨਿਵਾਸੀ। ਜਾਨਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸੁਖਰਾਸੀ ॥

ਪਾਧਾ ਪ੍ਰਬੋਧ !

ਦੋਹਿਰਾ–

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੀ ਚੇਸ਼ਟਾ ਹੋਤ ਵਿਲੱਖਨ ਨੀਤ । ਅੰਨ ਜੀਵ ਸਮ ਹੋਤ ਨਹਿ ਤਾ ਕੇ ਚੰਚਲ ਚੀਤ ।

ਚੌਪਈ–

ਯਾਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੀਲਾ । ਰਹੀ ਵਿਲੱਖਨ ਸੁਭ ਗੁਨ ਸੀਲਾ । ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਕੁਛ ਕਾਲ ਬਿਤਾਯੋ। ਸ੍ਰਾਤ ਸਾਲ ਮਹਿ ਪਾਦ ਟਿਕਾਯੋ। ਤਬੀ ਪਿਤਾ ਨਿਜ ਧਰਮਨੁਸਾਰੇ । ਵਿੱਦਯਾ ਦੇਨ ਚਹੀ ਗੁਰ ਭਾਰੇ । ਏਕ ਦਿਵਸ ਗੁਰ ਕੋ ਸੰਗ ਲੀਨ । ਜਾ ਪੰਡਤ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਨੋ। ਪਕੜ ਬਾਂਹ ਪੰਡਤ ਕੇ ਆਗੇ । ਖੜੇ ਕਰੇ ਗੁਰ ਤਾਤ ਸੁਭਾਗੇ। ਕਹਾ ਬੈਨ ਪਾਧੇ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸਾ। ਉਚਤ ਤਾਤ ਕੋ ਹੋਵਤ ਜੈਸ । ਇਸ ਬਾਲਕ ਕੋ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵੋ। ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀ ਰੀਤ ਦ੍ਰਿੜਾਵੋ । ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਮਨ ਮੈ ਹਰਖਾਯੋ। ਗੁਰ ਬਾਲਨ ਕੇ ਬੀਚ ਬਠਾਯੋ । ਛੋਡ ਤਾਤ ਨਿਜ ਧਾਮ ਸਧਾਰਾ । ਉਤ ਪਾਧੇ ਅਸ ਬੈਨ ਉਚਾਰਾ। ਹੇ ਨਾਨਕ ਪੜ੍ਹ ਅੱਖਰ ਏਹੀ । ਵਿੱਦਯਾ ਦਾਨ ਤੋਹਿ ਹਮ ਦੇਹੀ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੈਕਰ ਕਲਮ ਸਿਆਹੀ ਸੰਗਾ । ਕਾਗਤ ਪਰ ਲਿਖ ਅੱਖਰ ਚੰਗਾ ।

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਕੇ ਕਥਨ ਕੋ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਰਸਾਲ । ਹੇ ਪੰਡਤ ਤੁਮ ਕਹਾ ਪੜ੍ਹੇ ਭਾਖੋ ਮੋਹਿ ਦਿਆਲ ।

ਚੌਪਈ—

ਪਾਧੇ ਕਹਾ ਵਿੱਦਜਾ ਸਾਰੀ । ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਮੈ ਪਠੀ ਵਿਚਾਰੀ । ਵੇਦ ਪੁਰਾਨੋ ਸਾਸਤਰ ਕੇਤੇ । ਮੈਨੇ ਪਠੇ ਉਪਨਖਿਦ ਜੇਤੇ ਪੁਨਾ ਗਣਤ ਜੋਤਸ਼ਮੈਂ ਜਾਨੋਂ ਬਜਾਕਰਣ ਪਿੰਗਲ ਭਲ ਮਾਨੋਂ । ਇਤਆਦਿਕ ਵਿੱਦਜਾ ਹੈ ਜੇਤੀ । ਮੈਨੇ ਪੜ੍ਹੀ ਬਾਲ ਯਹ ਤੇ ੀ । ਸੁਨਤ ਬਾਤ ਪੰਡਤ ਕੀ ਏਹੀ । ਹਸੇ ਧਰਮ ਧੁਜ ਪੁਰਖ ਬਿਦੇਹੀ । ਫਿਰ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਅਲਾਯੋ । ਤਤ ਗਜਾਨ ਨੀਕੇ ਸਮਝਾਯੋ । ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੋ ਤੋਹ ਸੁਨਾਯੋ । ਯਹ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹਿ ਗਾਯੋ । ਸਾਚੋ ਪਠਨ ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਮੋ ਸੋ । ਜਾ ਕਰ ਮਿਲੇ ਅਕਾਲ ਸੁ ਤੋਸੋ । ਯਹ ਉਪਦੇਸ ਤਾਂਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਗਾਯਾ । ਜਾਤੇ ਪਰਮ ਗਜਾਨ ਤਿਨ ਪਾਯਾ ।

ਜਾਲ ਮੋਹ ਘਸ ਮਸਕਰ ਮਤ ਕਾਗਦ ਕਰਸਾਰ। ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰ ਚਿਤ ਲਖਾਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰ ਪੁਛ ਲਿਖ ਬੀਚਾਰ । ਲਿਖ ਨਾਮ ਸਲਾਹ ਲਿਖ ਲਿਖ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ । ਬਾਬਾ ਇਹ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਜਾਣ । ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣ।

ਚੌਪਈ–

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਅਸ ਉਪਦੇਸਾ । ਕਹਾ ਗੁਰ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਨਿਰੇਸਾ । ਗਜ਼ਾਨ ਅਗਨ ਸੋ ਜਾਲ ਅਗਜ਼ਾਨਾ । ਕਰ ਸਯਾਹੀ ਪੰਡਤ ਪਰਧਾਨਾ । ਨਿਰਮਲ ਬੁੱਧਿ ਕਰੋ ਤੁਮ ਕਾਗਰ । ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰ ਬ੍ਰਿਤ ਇਕਾਗਰ । ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਹੈ ਚਿੱਤ ਲਿਖਾਰੀ । ਉਪਦੇਸਕ ਪੁਛ ਲਿਖ ਬੀਚਾਰੀ। ਨਾਮ ਅਕਾਲ ਤਾਂਹਿ ਵਡਿਆਈ । ਲਿਖ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ-ਵਾਰ ਜਹਿ ਪਾਈ। ਯਹ ਲੇਖਾ ਬਾਬਾ ਲਿਖ ਜਾਣੋ। ਸੱਚ ਖੰਡ ਮਹਿ ਸੱਚ ਨੀਸਾਣੋ । ਯਹ ਵਿੱਦਯਾ ਸਾਚੀ ਜਗ ਮਾਹੀਂ । ਜਾਕੇ ਸਮਸਰ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀਂ । ਆਨ ਪਠਨ ਸਭ ਜਗ ਪਰਚਾਵਾ । ਨਾਂਹਿ ਅਕਾਲ ਤਾਂਹਿ ਤੇ ਪਾਵਾ । ਸੁਨਤ ਬੈਨ ਅਸ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤਾ । ਗਜ਼ਾਨ ਰਿਦੇ ਪੰਡਤ ਲਖ ਲੀਤਾ । ਕਹਾ ਤਾਤ ਕੋ ਤਹਿ ਸਮਝਾਹੀ । ਯਹ ਅਵਤਾਰ ਤੈਂਹਿ ਘਰ ਆਹੀ । ਗੁਰੂ ਤਾਤ ਯਹਿ ਕਹਿ ਸਮਝਾਯੋ । ਯਹਿ ਅਵਤਾਰ ਤੋਂਹ ਘਰ ਆਯੋ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਗਜ਼ੋਪਵੀਤ ਪ੍ਰਬੰਧ

ਚੌਪਈ–

ਨੌ ਸਾਲ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀ ਦੇਹਾ । ਭਈ ਤਾਤ ਮਨ ਉਪਜੀ ਏਹਾ। ਸੰਸਕਾਰ ਇਨਕੋ ਅਬ ਕਰੀਏ। ਦੁਇਜ ਪਦਵੀ ਯਾਕੇ ਸਿਰ ਧਰੀਏ । ਪਾਇ ਜਨੇਊ ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ । ਕਰੇ ਸਨਾਤਨ ਰੀਤੀ ਭਾਰਥ । ਯਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਲ ਸਮਾਨਾ । ਤਬੀ ਤਾਤ ਨਿਜ ਘਰ ਮਹਿ ਆਨਾ । ਪੁਨ ਪੰਡਤ ਵਿਦ੍ਵਾਨ ਉਦਾਰਾ । ਕੁਲ ਕੋ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਲੀਨ ਹਕਾਰਾ। ਆਯੋ ਪੰਡਤ ਜਬ ਘਰ ਮਾਹੀ। ਜੰਞੂ ਰੀਤ ਕਰਨ ਤਿਨ ਚਾਹੀ । ਦੇ ਚੌਕਾ ਸਭ ਸਾਜ ਸਜਾਏ । ਬੈਠੇ ਆਸਨ ਖੂਬ ਬਛਾਏ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੂ ਅੱਗ੍ਰ ਬਠਾਏ । ਯਾ ਬਿਧ ਦਿਜ ਮੁਖ ਬੈਨ ਅਲਾਏ । ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੰਞੂ ਯਹ ਪਾਵੋ । ਖੱਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਮਹਿ ਆਵੋ । ਹੋਹ ਸੁੱਧ ਯਾਕੋ ਪਹਿਰਾਏ । ਆਜ ਲਗੇ ਸੂਦਰ ਤੁਮ ਗਾਏ । ਦੇਵ ਮਨਾਇ ਗਰੇ ਪਹਿਰਾਵਹੁ । ਜਾਤੇ ਦਰਗਹਿ ਮਹਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ । ਸੁਨਤ ਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਦਿਜਵਰ । ਯਹ ਜੰਞੂ ਨਹਿ ਈਸ੍ਵਰ ਕੇ ਦਰ । ਯਹ ਤਾਗਾ ਮਾਨਸ ਰਚ ਲੀਨਾ । ਨਹੀ ਈਸ ਨੇ ਯਾਕੋ ਦੀਨਾ । ਸਾਥ ਨ ਆਯਾ ਸਾਥ ਨ ਜਾਏ । ਟੂਟ ਜਾਇ ਤੋ ਔਰ ਪਹਿਰਾਏ । ਯੌਂ ਕਹ ਕਰ ਯਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰ । ਦਿਜ ਕੋ ਮੋਹ ਸਕਲ ਹਨ ਡਾਰਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਕੜ ਮੁਲ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚੌਕੇ ਪਾਇਆ ॥ ਸਿਖਾਂ ਕੰਨ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਥੀਆ ॥ ਓਹ ਮੁਆ ਓਹ ਝੜ ਪਿਆ ਵੇਤਗਾ ਗਿਆ ॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥ ਲਖ ਠਗੀਆਂ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤ ਦਿਨਸੁ ਜੀਆ ਨਾਲ ॥ ਤਗ ਕਪਾਹੋਂ ਕਤੀਐ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਟੇ ਆਇ ॥ ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨ ਖਾਇਆ ਸਭ ਕੋ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ॥ ਨਾਨਕ ਤਗ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗੇ ਹੋਵੈ ਜੋਰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਪੁਨੀਤ ਭਾਵ ਮੰਤ੍ਰ ਇਸ ਕੇਰਾ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਤਿ ਟੇਰਾ । ਕਹਾ ਜਨੇਊ ਯਹ ਨਹ ਕਹੀਏ । ਜੋ ਦੇ ਮੋਲ ਬਜਾਰੋਂ ਲਈਏ । ਚੌਕੇ ਬੈਠ ਗਲੇ ਪਹਿਰਾਵੈ । ਪਹਿਰਾਵਨਹਾਰ ਗੁਰੂ ਬਨ ਜਾਵੈ । ਤਾ ਪਹਿਰਨ ਕੀ ਯਹ ਵਡਿਆਈ । ਦੇਹੀ ਸਹਤ ਜਗਤ ਠਹਰਾਈ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਹਿਰਨਹਾਰ ਜਬੀ ਮਰ ਗਯੋ । ਯਹ ਤਾਗਾ ਤਬੀ ਝਰ ਪਯੋ । ਨਹਿ ਆਤਮ ਕੇ ਸੰਗ ਪਿਧਾਯੋ । ਵੇਤੱਗਾ ਯਮ ਲੋਕ ਸਿਧਾਯੋ । ਪਰ ਆਤਮ ਕੇ ਜੇਊ ਕਰਮਾ । ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕੀਨੇ ਜੋ ਧਰਮਾ । ਲਖ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਬਚ ਕੂੜੇ । ਲਖ ਠੱਗੀ ਪਹਿਨਾਮੀ ਮੂੜੇ । ਰਾਤ ਦਿਨਸ ਆਤਮ ਕੇ ਸੰਗਾ ਰਹਤ ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਵਤ ਭੰਗਾ। ਪੁਨ ਆਤਮ ਕੇ ਸੰਗ ਸਿਧਾਏ । ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਨ ਤਾਹਿ ਤਜਾਏ । ਜੇਕਰ ਧਰਮ ਹੋਤ ਯਹ ਤਾਗਾ । ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਿਉ ਜਾਵਤ ਤਜਾਗਾ । ਯਹ ਤੋ ਤੱਗ ਕਪਾਹੋਂ ਕੀਆ । ਬਾਹਮਨ ਕੇ ਹਾਥਨ ਵਟ ਦੀਆ । ਪੁਨ ਸਬ ਕੋਈ ਗਰੇ ਪਹਿਰਾਵੈਂ । ਮਾਰਤ ਬਕਰਾ ਭੇਟ ਚਢਾਵੈਂ । ਜਾਕ ਮਾਰ ਪੂਜ ਹੈਂ ਦੇਵਾ । ਮਿਲ ਸਭ ਖਾਤ ਜਾਨ ਭਲ ਭੇਵਾ । ਹਿੰਸਾ ਕਰਤ ਨਹਿ ਮਨ ਮਹਿ ਡਰਹੈਂ । ਵਿਧੀ ਦੇਵ ਪੂਜਨ ਕੀ ਰਰਹੈਂ । ਤਾਤੇ ਯਹ ਨਹਿ ਜੰਞੂ ਸਾਚੋ । ਕਲਪਤ ਧਰਮ ਲਖੋ ਮਨ ਕਾਚੋ । ਹੋਇ ਪੁਰਾਨਾ ਧਰ ਪਰ ਡਾਰੇ । ਤਾਂਕੀ ਜਗਹ ਔਰ ਗਰ ਧਾਰੇ । ਜੇ ਤਾ ਮਹਿ ਹੋਵੈ ਸਤਤਾਈ । ਕਿਉ ਤੂਟੈ ਪਲ ਮਹਿ ਸੁਨ ਭਾਈ । ਸਮਰੱਥ ਹੀਨ ਤਾਤੇ ਯਹ ਹਈਯੇ । ਐਸੋ ਜੰਞੂ ਮੋਹਿ ਨ ਚਹੀਯੇ । ਸੱਤ ਵੱਖਰ ਕੋ ਮੈਂ ਬਨਜਾਰਾ । ਸਕਲ ਜਗਤ ਕੋ ਜੋਇ ਅਧਾਰਾ । ਸੂਤਰ ਕੋ ਜੰਞੂ ਨਹਿ ਕਾਮਾ । ਜੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮਹਿ ਦੇਤ ਨ ਧਾਮਾ । ਤਾਤੇ ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਪਰਬੀਨਾ । ਯਹ ਜੰਞੂ ਮੁਹਿ ਭਾਵ ਕਬੀਨਾ । ਨਹੀ ਧਰਮ ਕੀ ਜਾਮੈ ਬਾਤਾ । ਸੂਤਰ ਕੋ ਧਾਗਾ ਵਿਖਜਾਤਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਮਨ ਮਹਿ ਰਿਸਯੋ ਬੋਲਯੋ ਬਚਨ ਸੁ ਕੋਪ। ਧਰਮ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦ ਕੋ ਕਰਨ ਲਗਯੋ ਤੂੰ ਲੋਪ॥

ਚੌਪਈ—

ਵੇਤੱਗਾ ਤੁਮ ਰਹਿਨਾ ਚਾਹੋ। ਕਹਤ ਯਾਹ ਕੋ ਸੂਤ ਕਪਾਹੋ। ਕੋ ਹਿੰਦੂ ਯਾ ਬਿਨ ਹੈ ਰਹਤਾ। ਤੋਹ ਸਮਾਨ ਕੌਨ ਹੈ ਕਹਤਾ। ਬਿਨਾ ਤੱਗ ਸੂਦਰ ਚੰਡਾਲਾ। ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ੍ਰ ਵਹੁ ਮਹਾਂ ਕੁਚਾਲਾ। ਯਹ ਤੋ ਸਾਸਤਰ ਕੀ ਹੈ ਰੀਤੀ। ਜਾਕੋ ਛੋਡਤ ਕਰਤ ਅਨੀਤੀ। ਤਾਂਤੇ ਤੱਗ ਹੀਨ ਕਤ ਹੋਵੇ। ਧਰਮ ਸਨਾਤਨ ਕੋ ਨਹਿ ਖੋਵੇ। ਸਕਲ ਲੋਕ ਪਹਿਰਤ ਹੈਂ ਜਾਤੇ। ਤਯਾਗਨ ਜੋਗ ਤੋਹ ਨਹਿ ਤਾਂਤੇ॥

ਦੋਹਿਰਾ—

ਜਬ ਪੰਡਤ ਯਾ ਬਿਧ ਕਹਯੋ ਤੱਗ ਬਿਨਾ ਨਹ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਰਹਿਤੇ ਭੂਮ ਮਹਿ ਤਜਹੁ ਸੁ ਪਾਤਕ ਹੋਇ। ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਕਰਨਾ ਨਿਧੀ ਨਹੀਂ ਸੱਤ ਯਹਿ ਬਾਤ। ਬਿਨਾ ਤੱਗ ਸਭ ਦੇਖੀਏ ਜਾਵਤ ਜਗਤ ਵਖਯਾਤ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ-

ਚੌਪਈ-ਜੇਕਰ ਤੱਗ ਧਰਮ ਹੈ ਤੋਰਾ। ਯਾ ਬਿਨ ਰਹਤ ਧਰਮ ਤੇ ਕੋਰਾ। ਤੌ ਬੇਤੱਗੇ ਹੈ ਨਰ ਜੋਈ। ਕਹਾਂ ਧਰਮ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੋਈ। ਫਿਰ ਉਪਦੇਸ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਤਿ ਗਾਯੋ। ਬਿਨਾ ਜਨੇਊ ਭਾਖ ਸੁਨਾਯੋ। ਜਾਕੇ ਸੁਨਤ ਭਰਮ ਕੀ ਹਾਨੀ। ਕਰਤ ਜਗਤ ਮਹਿ ਨਰ ਸੁਰ ਗਜਾਨੀ॥

ਤਗ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗ ਨ ਨਾਰੀ। ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ। ਤਗ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗ ਨ ਹਥੀ। ਤਗ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗ ਨ ਅਖੀ। ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ। ਵਟ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ। ਲੈ ਭਾੜ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ। ਕਢ ਕਾਗਲ ਦਸੇ ਰਾਹੁ। ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣ। ਮਨ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣ॥

ਚੌਪਈ-ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਭਾਵ ਪੁਨੀਤਾ। ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮ ਸੁਨੀਤਾ। ਵਿਖਯਾ ਰੂਢ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੋਈ। ਤਾਕੋ ਤੱਗ ਨ ਪਾਵਤ ਕੋਈ। ਪੁਨ ਜੋ ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ ਨਾਰੀ। ਬਿਨਾ ਤੱਗ ਵਹੁ ਰਹਤ ਬੀਚਾਰੀ। ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਸੂਦਰ ਜਾਮਾ। ਤੁਹਿ ਘਰ ਕਰਤ ਰਸੋਈ ਕਾਮਾ। ਤਾਕੀ ਕਰੀ ਰਸੋਈ ਪਾਵੈ। ਸੋ ਦ੍ਵਿਜ ਕਿਹ ਬਿਧ ਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਲਾਵੈ । ਜੋ ਮੁਖ ਅਨਥਾ ਬੋਲਨ ਹਾਰਾ । ਥੁਕ ਥੁਕ ਭਰਤ ਥੂਕ ਸੋ ਵਾਰਾ । ਤਿਸਕੇ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਕੇ ਤਾਈਂ । ਜੰਞੂ ਕਾਹਿ ਪਹਿਰਾਵੋ ਨਾਹੀਂ । ਚਲਤ ਕੁਮਾਰਗ ਪਾਵ ਤੁਮਾਰੇ । ਕਰਤ ਹਾਥ ਅਤ ਪਾਪ ਕਰਾਰੇ । ਤਿਨ ਰੋਕਨ ਕਉ ਤੱਗ ਨ ਪਾਯੋ ਕਹੋ ਧਰਮ ਕਿਸ ਹੇਤ ਰਹਾਯੋ । ਨਹ ਜੀਭਾ ਮੀਹ ਅਹੇ ਜਨੇਊ । ਬਾਦ ਬਿਬਾਦ ਕਰਤ ਹੈ ਜੇਊ । ਪੁਨ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ । ਦੇਖ ਲੁਭਾ-ਇਮਾਨ ਹੁਇ ਭਾਰੀ । ਨਹੀਂ ਤਾਹ ਕੇ ਜੰਞੂ ਕੋਈ । ਧਰਮ ਓਰ ਜਾਤੇ ਵਹੁ ਹੋਈ । ਵੇਤੱਗ ਤੁਮ ਆਪ ਕਹਾਵੋ । ਵਟ ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਗਲ ਪਾਵੋ । ਬਿਨਾ ਵਕੇ ਨਹ ਕਰੋ ਬਿਵਾਹਾ । ਪਰੋ ਲੋਭ ਕੋ ਗਲ ਮਹਿ ਫਾਹਾ । ਕਢ ਕਾਗਤ ਅਵਰਾ ਸਮਝਾਵੋ । ਜੋ ਕੁਛ ਲਿਖਾ ਨ ਆਪ ਕਮਾਵੋ । ਅਹੋ ਅਚੰਭਾ ਯਹ ਵਡਿਆਈ । ਨਿਜ ਘਰ ਕੀ ਕੁਛ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ । ਮਨ ਅੰਧਾ ਬਿਨ ਗਜਾਨ ਜਿ ਆਹੀਂ । ਤੇ ਸੁਜਾਨ ਜਗ ਮਹਿ ਕਹਾਹੀਂ । ਤਾਤੇ ਯਹ ਜੰਞੂ ਅਤਿ ਕਾਚੋ । ਸਮਦਮ ਪਹਰੋ ਜਗ ਮਹਿ ਸਾਚੋ । ਮਨ ਕੀ ਬੁਰੀ ਬਾਸਨਾ ਜੇਤੀ । ਹਾਨ ਕਰੋ ਬਲ ਧਾਰ ਸੁ ਤੇਤੀ । ਦਮਨ ਕਰੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਬਲਵਾਨਾ । ਜਾਤੇ ਪਾਵਹੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਨਾ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਧਾਰਨੇ ਕੇਰਾ । ਯਹੀ ਧਰਮ ਬੁਧ ਜਨ ਨੇ ਟੇਰਾ । ਸੱਤ ਧਰਮ ਕੀ ਰੀਤ ਸਿਖਾਵੋ । ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਸਕਲ ਚਲਾਵੋ । ਯਾ ਬਿਧ ਕੋ ਹੈ ਧਰਮ ਅਨਾਦੀ । ਜਾ ਮਹਿ ਅਹੇ ਨ ਰੰਚ ਉਪਾਧੀ । ਦੂਸਰ ਧਰਮ ਸਨਾਤਨ ਨਾਂਹੀ । ਪੁਰਖਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਚਾ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂਹੀ । ਹਮਰੋ ਸੂਤ੍ਰ ਰਮ ਨਹਿ ਹਈਏ । ਰਮ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਕਹੀਏ । ਜਾਤੇ ਯਾਕੀ ਲੋਰ ਨ ਮੋਹੀ । ਕਹੀ ਸਾਚ ਗਾਥਾ ਮੈਂ ਤੋਹੀ । ਈਸ੍ਵਰ ਨੇ ਜੋ ਦੀਨ ਜਨੇਊ । ਪਾਵਤ ਹੈ ਬੁਧ ਜਨ ਗਹ ਤੇਊ । ਜੋ ਦਰਗਹਿ ਮਹਿ ਪਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ । ਸਰਬ ਕਾਲ ਮਹਿ ਹੋਇ ਸਹਾਏ ।

ਦੋਹਿਰਾ—

ਹੋਇ ਅਚੰਭਾ ਬਿੱਪ੍ਰ ਤਬ ਲਾਗੋ ਕਰਨ ਬਖਾਨ । ਅਹੋ ਬਚਨ ਇਸ ਕੇ ਭਲੇ ਕਰਨ ਹੇਤ ਕਲਿਆਨ ॥

ਚੌਪਈ—

ਚੌਥੇ ਪਦ ਕੋ ਯਹਿ ਉਪਦੇਸ । ਕਰਤ ਬਾਲ ਨਹਿ ਕਛੂ ਸੰਦੇਸਾ । ਭੂਲ ਦ੍ਵਿਸ੍ਰ ਯਾ ਕੀ ਨਹਿ ਪਈਏ । ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿੱਤੀ ਇਸ ਹਈਏ । ਸਿੰਮ੍ਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗਿਆਨਾ । ਪੁਨ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜੋ ਮਤਿ ਨਾਨਾ । ਜਾਹਿ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦੇ । ਅਜ ਅਬਨਾਸੀ ਕਹਤ ਅਨਾਦੇ । ਤਾਹਿ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਾ । ਅਹੋ ਨਿਵਾਸ ਯਾਹਿ ਭਲ ਭਾਵਾ । ਅਹ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਬਰ ਬੰਡਾ। ਕਰੇ ਏਕ ਮਤ ਤਜੇ ਪਖੰਡਾ । ਐਸੇ ਮਨ ਮਹਿ ਕੀਨ ਵਿਚਾਰੇ । ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਉਚਾਰੇ। ਕੌਣ ਜਨੇਊ ਸਾਚੋ ਹਈਏ । ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਜੀਵ ਕੋ ਚਹੀਏ । ਜਾਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸ ਧਾਗੇ ਕੋ ਤਿਆਗੇ । ਤਾਂਹਿ ਜਨੇਊ ਮਹਿ ਮਨ ਲਾਗੇ। ਹੋਇ ਧਰਮ ਕੀ ਹਾਨ ਨ ਜਾਤੇ। ਤੱਗ ਹੀਨ ਕਹਲਾਇ ਨ ਵਾੜੇ। ਸੋ ਮੋ ਪ੍ਰਤਿ ਅਥ ਵਰਨਨ ਕਰੀਏ । ਸਕਲ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਸੇ ਹਰੀਏ ।

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੁਨਤ ਗੁਰੂ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਸਾਚ ਜਨੇਉ ਰੂਪ। ਜਾਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਤੇ ਮਿਟੇ ਪਾਪ ਗਨ ਕੂਪ॥

ਚੌਪਈ—

ਹੇ ਪੰਡਤ ਅਬ ਸਰਵਨ ਕੀਜੇ । ਧਰਮ ਜਨੇਊ ਯੌਂ ਪਹਿਰੀਜੇ, ਜਾਕੇ ਬਲ ਤੇ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੇ। ਇਤ ਉਤ ਹੋਇ ਸਹਾਇਕ ਥਾਰੇ।

ਦਇਆ ਕਪਾਹੁ ਸੰਤੋਖ ਸੂਤ ਜਤ ਗੰਢੀ ਸਤਵਟ॥ ਏਹ ਜਨੇਊ ਜੀਅਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਂਡੇ ਘਤ॥ ਨ ਇਹ ਤੁਟੇ ਨਾਂ ਮਲ ਲਾਗੈ ਨਾ ਇਹ ਜਲੇ ਨ ਜਾਇ॥ ਧੰਨ ਸੁਮਾਨਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲ ਚਲੇ ਪਾਇ॥ ਨਾਇ ਮੰਨੀਐ ਪਤ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੂਤ ॥ ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰ ਪਾਈਐ ਤਗ ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤ ॥

ਚੌਪਈ–

ਯਾ ਬਿਧ ਕਰੋ ਜਨੇਊ ਪਿਆਰੇ। ਸਕਲ ਜੀਵ ਕੋ ਜੋ ਨਿਸਤਾਰੇ। ਪੁਨ ਯਹ ਨਹੀਂ ਦੇਹ ਕੋ ਹਈਏ। ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮ ਕੋ ਪਈਏ। ਸਕਲ ਭੂਤ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਾਵੋ। ਨਿਰ-ਅਪਰਾਧ ਨ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਵੋ। ਯਹੀ ਦਯਾ ਸਭ ਧਰਮਨ ਮੂਲਾ। ਔਰ ਸਕਲ ਯਾਕੇ ਫਲ ਫੂਲਾ। ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੁਸਟ ਸੰਤੋਖਾ। ਯਹੀ ਸੂਤ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਤੋਖਾ। ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਮਨ ਕੋ ਭਟਕਾਨਾ। ਦੇਖ ਜਗਤ ਕੇ ਭੋਗ ਸੁ ਨਾਨਾ। ਇਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਜੋਈ। ਨਾਮ ਸੰਤੋਖ ਕਹੀਜੇ ਸੋਈ। ਹਮਰੇ ਮਤ ਉਤਮ ਅਤ ਭਾਰਾ। ਯਹੀ ਸੂਤ ਤੁਮ ਲੇਹੁ ਵਿਚਾਰਾ। ਵਿਖਯਨ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰਨ ਕੋ ਮੋੜੇ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਓਰ ਤਿਨ ਜੋੜੇ। ਯਹੀ ਗੰਢ ਤਿਸ ਸੂਤਰ ਪਾਈ। ਸਤ ਰੂਪੀ ਤਹ ਵੱਟ ਚਢਾਈ। ਯਾ ਬਿਧ ਕਰ ਤਿਆਰ ਭਲ ਭਾਵੋ। ਜੀਵ ਆਤਮ ਕੋ ਤੁਮ ਪਹਰਾਵੋ। ਨਾ ਇਹ ਤੂਟਤ ਨਹ ਮਲ ਲਾਗੇ। ਸਦਾ ਅਛਿੱਜ ਸੁੱਧ ਨਿਰਦਾਗੇ। ਨਹੀਂ ਅਗਨ ਇਸ ਦਾਹ ਕਰੰਤੀ ਪੁਨਹ ਚੋਰ ਨਹਿ ਯਾਕੋ ਹੰਤੀ। ਮੰਨ ਅਹੇ ਯਾ ਜਗ ਮਹਿ ਤੇਈ। ਪਹਰ ਚਲੇ ਗਰ ਯਾਕੋ ਜੇਈ। ਐਸੋ ਜੰਞੂ ਜੇ ਤੁਮ ਰਾਖੋ। ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਭਰਮ ਕੇ ਨਾਖੋ। ਈਸ ਅਰਾਧਨ ਤੇ ਪਤਹੋਏ। ਔਰ ਅਰਾਧਨ ਮਨ ਤੇ ਖੋਵੈ। ਪੁਨ ਤਾਂਹੀ ਕੀ ਕਰ

ਵਡਿਆਈ। ਔਰ ਸਕਲ ਕੀ ਆਸ ਚੁਕਾਈ। ਐਸੋ ਸੁੱਧ ਪੁਨੀਤ ਜਨੇਊ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਨਮੁਖ ਪਹਰੇਊ। ਐਸੋ ਤੱਗ ਨ ਕਬਹੂੰ ਤੂਟੈਂ। ਜਾਕੇ ਪਹਰੇ ਬੰਧਨ ਛੂਟੇ। ਯਹੀ ਸਤ ਜੰਞੂ ਹੈ ਪਾਧਾ। ਸੋ ਪਹਰੇ ਜਿਨ ਮਨ ਕੋ ਸਾਧਾ। ਯਾ ਬਿਨ ਸੂਤਰ ਜੋ ਗਲ ਪੈਹੈ। ਵਿਕਟ ਧਰਮ ਨ ਦਰਗਹ ਜੈ ਹੈ। ਮੈਂ ਯਹ ਪਾਇ ਜਨੇਊ ਲੀਨਾ। ਸੂਤਰ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਤਜ ਦੀਨਾ। ਤੁਮ ਸਾਚੇ ਪੰਡਤ ਕਹਲਾਵੋ। ਆਪ ਪਹਰ ਲੋਗਨ ਪਹਰਾਵੋ ਆਪ ਤਰੋ ਲੋਗਨ ਕੋ ਤਾਰੋ। ਜਾਂਤੇ ਦਰਗਹ ਗਏ ਨ ਹਾਰੋ। ਜਬ ਪੰਡਤ ਯਹ ਪਰਮ ਪੁਨੀਤਾ। ਸੁਨਾ ਜਨੇਊ ਹੋ ਨਿਰਭੀਤਾ ਭਯੋ ਗਯਾਨ ਅਰ ਭਗਤ ਵਿਰਾਗਾ। ਈਸ ਅਰਾਧਨ ਮਹਿ ਮਨ ਜਾਗਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਤ ਮਹਿ ਭਾਈ।ਯਹੀ ਜਨੇਊਹੈ ਸੁਖਦਾਈ।ਜੋ ਪਹਿਰੇ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਾਵੇ। ਗੁਰਕੇ ਸਬਦ ਰਿਦੇਮਹਿ ਧਿਆਵੇ।ਜੋ ਯਾਕੋ ਤਜ ਪਹਰੇਔਰਾ।ਸੋਮਨਮੁਖੀਆ ਜਾਨਹੁ ਬੌਰਾ।

ਵੈਦਜਪ੍ਰਬੋਧ !

ਸ੍ਵੈਯਾ—

ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਭਲੋ ਅਸ ਪੰਡਤ ਠਾਢ ਭਏ ਗੁਰ ਪੂਰਨ ਦੇਵਾ। ਛੋਡ ਦਏ ਬਿਵਹਾਰ ਸਭੀ ਨਹਿ ਰਾਖਤ ਕਾਹਿ ਸੋ ਲੇਵਨ ਦੇਵਾ। ਬੈਠ ਇਕਾਗਰ ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਅਰਾਧਤ ਥੇ ਸਭ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵਾ। ਖਾਨ ਸੁ ਪਾਨ ਵਿਸਾਰ ਦਯੋ ਤਨ ਪੋਖਨ ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਨਹਿ ਦੇਵਾ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਾਹੂ ਸੇ ਨਹਿ ਬੋਲਤ ਕੇਹੂ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਨਹਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਮਾਂਹ ਤੇਹੂ । ਜਬ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਕਹਿ ਬਾਹਰ ਜਾਵੈ । ਸੁੰਦਰ ਬ੍ਰਿੱਖ ਖੇਤ ਲਖ ਪਾਵੈ । ਕਿਧੋ ਤਲਾਬ ਕੂਪ ਅਸਥਾਨਾ। ਦੇਖ ਇਕਾਗਰ ਕਰਤ ਮਕਾਨਾ । ਲਾ ਤਾੜੀ ਤਹ ਈਸ ਅਰਾਧੇ । ਔਰ ਕਲਪਨਾ ਮਨ ਤੇ ਬਾਧੇ। ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਸਾਰ ਨਹਿ ਕਾਈ । ਆਨ ਰੀਤ ਜਗ ਸਕਲ ਭੁਲਾਈ । ਘਰ ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਨਹਿ ਯਾਦੂ । ਰੰਗ ਰਤੇ ਅਲਖ ਅਨਾਦੂ । ਮਾਤ ਤਾਤ ਘਰ ਕੇ ਜੋ ਲੋਗਾ । ਦੇਖ ਹਾਲ ਯਹ ਕਰਤੇ ਸੋਗਾ । ਜਬ ਸੁਨ ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਹ ਬੈਠੇ। ਵਹੁ ਭੀ ਜਾਇ ਤਾਹਿ ਪਹਿ ਪੈਠੇ । ਜਾਇ ਕਹਤ ਚਲ ਨਾਨਕ ਘਰ ਕੋ । ਦਯੋ ਭੁਲਾਇ ਕਾਹ ਤੈ ਦਰ ਕੋ । ਯਹ ਸੁਨ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਅਲਾਵੇ । ਸਾਥ ਸਬੰਧੀ ਘਰ ਕੋ ਆਵੈ । ਘਰ ਮੈ ਆਇ ਬੈਠ ਹੈਂ ਵੈਸੇ । ਬਾਹਰ ਪਿਖੇ ਤਾਹਿ ਨੈ ਜੈਸੇ । ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਮੁਖ ਅਉਰ ਅਲਾਵੇ । ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਮੁਖੋਂ ਨਿਤ ਗਾਵੇ । ਹਾਨ ਲਾਭ ਮਨ ਮਹਿ ਨਹਿ ਕੋਊ । ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਤ ਸੋਊ । ਨਗਰੀ ਕੇ ਬਹੁ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ । ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਕੋ ਅਤ ਬਿਸਮਾਨੇ । ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨਗਰ ਪਤ ਜੋਈ। ਕਰਤ ਸਨੇਹ ਗੁਰੂ ਸੇ ਸੋਈ । ਭੇਜ ਆਪਨੋ ਅਨਚਰ ਕੋਊ । ਗੁਰ ਕੋ ਪਾਸ ਬੁਲਾਵਤ ਸੋਊ । ਤਾਂਕੇ ਸੰਗ ਬਚਨ ਗੁਰ ਕਰ ਹੈਂ । ਅਨਕ ਸੰਦੇਹ ਤਾਹਿ ਕੇ ਹਰ ਹੈਂ । ਯਹ ਨਿਸਚਾ ਤਾਕ ਹੁਇ ਗਯੋ । ਯਹ ਕੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਜਗ ਭਯੋ । ਜਬੀ ਪਿਤਾ ਯਹ ਹਾਲ ਨਿਹਾਰਿਯੋ। ਖਾਨ ਪੀਨ ਇਨ ਸਕਲ ਬਿਸਾਰਿਯੋ । ਭਯੋ ਉਦਾਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹਾਂ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਜਗਤ ਬਿਹਾਰ ਸੁ ਭਾਵਤ ਨਾਂਹੀ। ਤਬ ਤਨ ਮਹਿ ਯਹਿ ਬਾਤ ਬਿਚਾਰੀ । ਹੈ ਬਿਆਧ ਯਾਕੋ ਕੁਛ ਭਾਰੀ । ਜਾਤੇ ਖਾਤ ਪੀਤ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਬੋਲਤ ਖੇਲਤ ਨਹਿ ਕਤ ਜਾਹੀ । ਤਾਤੇ ਵੈਦ ਬੁਲਾਵਹੁ ਕੋਈ। ਨਿਰਖੈ ਯਾਹਿ ਰੋਗ ਹੈ ਜੋਈ । ਲਾਲੂ ਭ੍ਰਾਤ ਲਘੂ ਬੁਲਵਾਯੋ। ਏਕ ਬੈਦ ਕੇ ਪਾਸ ਪਠਾਯੋ। ਜਾਇ ਵੈਦ ਪਹਿ ਕਹ ਸਭ ਗਾਥਾ। ਲੈ ਆਯੋ ਤਹਿ ਕੋ ਨਿਜ ਸਾਥਾ। ਜਹਿ ਗੁਰ ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਧਜਾਨਾ । ਤਹਾਂ ਬਿਠਾਯੋ ਬੈਦ ਸੁਜਾਨਾ। ਪਕਰ ਬਾਂਹ ਨਾੜੀ ਕੋ ਦੇਖੇ। ਰੋਗ ਨਿਦਾਨ ਭਲੇ ਬਿਧ ਪੇਖੇ। ਨਹੀਂ ਰੋਗ ਕੀ ਸਾਰ ਸੁ ਪਾਵੈ। ਦੇਖ ਦੇਖ ਅਤ ਹੀ ਬਿਸਮਾਵੈ। ਜਬ ਕੋਈ ਤਿਨ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ। ਕਹਾ ਤਾਤ ਕੋ ਯਹਿ ਸਮਝਾਈ। ਨਹੀਂ ਰੋਗ ਕੀ ਆਵਤ ਸਾਰਾ । ਯਾਕੋ ਸਮਝ ਕਰੂ ਕਛ ਕਾਰਾ । ਤਾਤੇ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰ ਪਿਸਾਵੋ । ਪੁੜੀ ਬਣਾਇ ਸੁ ਯਾਹਿ ਖੁਲਾਵੋ। ਜਾਤੇ ਤਨ ਇਸਕੇ ਬਲ ਹੋਵੈ। ਕਮਜੋਰੀ ਦਿਲ ਕੀ ਸਭ ਖੋਵੈ। ਹਸ ਬੋਲੇ ਸੁਨ ਪੁਰਖ ਮੁਰਾਰੀ। ਅਹੋ ਵੈਦ ਤੁਝ ਕੋ ਨਹਿ ਸਾਰੀ। ਨਹੀਂ ਰੋਗ ਯਹ ਤਨ ਕੋ ਕੋਈ। ਹੈ ਯਹ ਔਰ ਨ ਜਾਨਤ ਲੋਈ। ਯੌਂ ਕਹ ਕਹਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਐਸਾ। ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਤਾਹਿ ਭਲ ਜੈਸਾ॥

ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹਿ॥ ਭੋਲਾ ਬੈਦ ਨਾ ਜਾਣਈ ਕਰਕ

ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਜਾਹਿ ਵੈਦ ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੇਰੀ ਆਹਿ ਨ ਲੇਹੁ ॥ ਹਮ ਰਤੇ ਸਹੁ ਆਪਣੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦਾਰੂ ਦੇਹੁ ॥ ਬੈਦਾ ਬੈਦ ਸੁਜਾਨ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਗ ਪਛਾਣ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜ ਲਹੁ ਜਿਸ ਵੰਞਿ ਰੋਗਾਂ ਘਾਣ ॥ ਦੁਖ ਲਗੇ ਦਾਰੂ ਘਣਾ ਬੈਦ ਖਲੋਇਆ ਆਇ ॥ ਕਾਇਆ ਰੋਵੈ ਹੰਸ ਪੁਕਾਰੇ ਵੈਦ ਨ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੨॥ ਜਾਇ ਬੈਦ ਘਰ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ ਕੋਇ ਮਕੋਇ ॥ ਜਿਨ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਲਾਹੇ ਸੋਇ ॥ ਭੋਲੇ ਬੈਦ ਨ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ਇਸ ਮਨ ਅਪਨੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਦਰਦ ਹੋਵੇ ਦੁਖ ਰਹੇ ਸਰੀਰ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥੧॥ ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਨ ਹਰ-ਨਾਮ ॥ ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਪੀਸਨ ਹਥ ਦਾਨ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹੁ। ਅੰਤ ਕਾਲ ਜਮ ਮਾਰੇ ਠੇਹੁ ॥ ੨ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਵਾਰ। ਜਿਤ ਖਾਧੇ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ। ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਜ ਮਾਲ ਜੋਬਨ ਸਭ ਛਾਉ । ਰਥ ਫਿਰੰਦੇ ਦੀਸਹਿ ਥਾਉ। ਦੇਹ ਨਾਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤ । ਉਥੈ ਦਿਹੁ ਐਥੈ ਸਭ ਰਾਤ ॥ ੩ ॥ ਸਾਦਕ ਰਸ ਮਧਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲ । ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲ। ਹੋਮ ਜਗ ਅਰ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ। ਜੋ ਤਿਸ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ॥ ੪ ॥ ਤੁਮ ਕਾਗਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣ। ਜਿਨ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨ। ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸੈ ਰਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਜਨਨੀ ਧੰਨੀ ਮਾਇ ॥

ਚੌਪਈ--

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਤੇ ਯਹ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ। ਤਾਂਹਿ ਵੈਦ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਅਲਾਵਾ। ਅਹੋ ਬੈਦ ਤੁਮ ਕਰਨ ਬਦੰਗੀ। ਆਏ ਯਹਾਂ ਕਰਨ ਹਿਤ ਚੰਗੀ। ਪਕਰ ਬਾਂਹਿ ਬਾਹਿਰ ਤੁਮ ਦੇਖੋ। ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤ ਕੋ ਨਹਿ ਪੇਖੋ। ਨਹੀਂ ਰੋਗ ਯਹ ਤਨ ਕਾ ਭਾਈ। ਹੈ ਯਹ ਆਤਮ ਕੋ ਦੁਖਦਾਈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਹ ਸਾਰ ਨ ਹਈਏ। ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਧਾਮ ਨਿਜ ਜਈਏ। ਤੂੰ ਔਖਧ ਯਹ ਕਾਕੋ ਦੇਵੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਰੋਗ ਕੋ ਭੇਦ ਨ ਲੇਵੈ। ਹਮ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਸੇ ਹੈਂ ਰਾਤੇ ਆਨ ਰੋਗ ਨਹਿ ਲਾਗਤ ਗਾਤੇ। ਤਾਤੇ ਪਹਿਲੇ ਰੋਗ ਪਛਾਨੋ। ਪਾਛੇ ਔਖਧ ਕਰਹੁ ਸੁਜਾਨੋ। ਪੁਨ ਯਹ ਔਖਦ ਔਖਦ ਨਾਹੀ ਜਾਹਿ ਖਾਦੇ ਤਨ ਰੋਗ ਬਿਲਾਹੀ। ਸਾਚੀ ਔਖਦ ਯਹ ਜਗ ਕਹੀਏ। ਜਿਤ ਖਾਧੇ ਸਭ ਰੋਗ ਪਾਲਈਏ ਅਨਕ ਰੋਗ ਕਾਰਨ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਜਹਿ ਖਾਏ ਸਭ ਹੋਵਤ ਭੰਗਾ। ਸੋ ਦਾਰੂ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਗਿਆਨਾ। ਦੇਵਨ ਚਹੀਏ ਵੈਦ ਸੁਜਾਨਾ। ਹੰਮੈ ਰੋਗ ਆਤਮਾ ਸੰਗੇ। ਲਗੋ ਅਨਾਦ ਨ ਹੋਵਤ ਭੰਗੇ। ਇਸ ਦੁਖ ਕੀ ਦਾਰੂ ਜਗ ਮਾਂਹੀ। ਵਿਰਲਾ ਲਖੇ ਸਕਲ ਨਰ ਨਾਂਹੀ। ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਜਾਨੇ। ਤੀਨ ਭਵਨ ਨਹਿ ਜਾਤੇ ਛਾਨੇ। ਪਨ ਔਖਧ ਤਾਕੀ ਨਹਿ ਕਾਈ। ਜੜੀ ਘਾਸ ਜੋ ਤੋਹਿ ਬਤਾਈ। ਅਸਟ ਧਾਤੂ ਜੇ ਮਾਰ ਖੁਲਾਵੈ। ਤੋ ਭੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਨ ਜਾਵੈ। ਜਾਕੇ ਔਖਧ ਤਾਕੀ ਜੋਈ। ਯਾਹਿ ਪਰਕਾਰ ਕਰੇ ਨਰ ਕੋਈ। ਆਧ ਵਿਆਧ ਉਪਾਧਹਿ ਕੇਰੇ। ਮਹਾਂ ਦੁੱਖ ਜਗ ਮਹਿ ਯਹ ਟੇਰੇ। ਤਿਨ ਕੋ ਮਹੁਰੇ ਸਮ ਦੁਖਦਾਈ। ਜਾਨ ਹਤੋ ਨਾਮੌਖਧ ਪਾਈ। ਜੈਸੇ ਮਹੁਰਾ ਖਾਵਤ ਕੋਊ। ਤੁਰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰ ਦੇਵਤ ਸੋਊ। ਪੁਨਾ ਜੜੀ ਸਹਿ ਮਾਰਤ ਖਾਵੈ। ਪ੍ਰਾਣ ਬਚੇ ਅਤ ਸੇ ਬਲ ਪਾਵੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤ੍ਰਿਧਾ ਦੁਖ ਜੋਈ। ਦੁਖ ਦੇਵਤ ਪ੍ਰਾਨਨ ਕੋ ਸੋਈ। ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਬੂਟੀ ਸੰਗਾ। ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਮਹਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਹੋ ਨਿਸੰਗਾ। ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ। ਸਕਲ ਸੋਕ ਕੋ ਦੇਤ ਮਿਟਾਈ। ਸੰਤੋਖ ਸਿਲਾ ਪਰ ਤਾਹਿ ਪਿਸਾਵੇ। ਦੇਖ ਪਦਾਰਥ ਨਾਂਹਿ ਡੁਲਾਵੇ। ਯਥਾ ਸਕਤ ਕਰ ਸੋ ਦੇ ਦਾਨਾ। ਯਹ ਪੀਸਨ ਤਾਕੋ ਭਵ ਜਾਨਾ। ਯਾਕੋ ਨਿਤਾ ਨੀਤ ਜਬ ਖਈਏ। ਹੋਇ ਅਮਰ ਨਹਿ ਮਿਰਤੂੰ ਪਈਏ। ਯਾ ਔਖਧ ਬਿਨ ਜਮ ਗਹਿ ਲੇਵੇ। ਸਦਾ ਖੇਦ ਆਤਮ ਕੋ ਦੇਵੇ। ਜਬ ਜਨ ਐਸੀ ਔਖਧ ਖਾਵੈ। ਸਕਲ ਰੋਗ ਤਾਤੇ ਮਿਟ ਜਾਵੈ। ਪੁਨਾ ਰਾਜ ਧਨ ਮਾਲ ਅਪਾਰਾ। ਚਲਤੇ ਰਥ ਛਾਯਾ ਸਮ ਧਾਰਾ। ਨਹਿ ਇਸਥਿਰ ਜਗ ਮਾਂਹ ਯਹ ਰਹਿ ਹੈ। ਸਗਲ ਬੁਧਿ ਜਨ ਐਸੇ ਕਹਿ ਹੈਂ। ਸਾ ਈਸ੍ਵਰ ਜਗ ਕਾਰਨ ਦੁਆਰੇ। ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਯਹਿ ਸਕਲ ਪਸਾਰੇ। ਦੇਹ ਨਾਉ ਪੁਨ ਜਾਤ ਨ ਕੋਊ। ਸਗਲ ਉਪਾਧ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋਊ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਹਾਂ ਤਮ ਨਾਹੀ। ਯਹ ਮਾਯਾ ਕੀ ਲੇਸ ਨ ਜਾਹੀ। ਪੁੰਨ ਜਾਨ ਜਗ ਦਾਨ ਜੋ ਕਰ ਹੈ। ਕਹੈ ਪੁੰਨ ਕਰ ਸਭ ਦੁਖ ਹਰ ਹੈ। ਸੋ ਐਸੋ ਕਰਨੋ ਜਗ ਚਹੀਏ। ਜਾਕੇ ਬਲ ਸਕਲੇ ਸੁਖ ਲਹੀਏ। ਨਾਨਾ ਰਸ ਕਾਸਟ ਸਮ ਜਾਨੋ। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਘਿਰਤ ਤੇਲ ਸਮ ਮਾਨੋ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਸੰਗ ਜਾਲੋ। ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਕੀ ਘਾਲਨ ਘਾਲੋ॥ ਹਮ ਜਗ ਪੁਨ ਪਾਠ ਪਰਾਨਾ। ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਲਖੀਅਹਿ ਆਨਾ। ਈਸ੍ਵਰ ਇੱਛਯਾ ਪਾਲਨ ਜੋਈ ਸਕਲੇ ਪਾਠ ਮੂਲ ਹੈ ਸੋਈ। ਤਪਸੋਈ ਜੋ ਈਸ਼੍ਵਰ ਭਾਵੇ।ਜਾਤੇ ਸਕਲ ਨਿਧਾ ਪਿਾਵੇ। ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਧਨੀ ਦਰਬਾਰੇ। ਧੰਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਹੇ ਤਾਕੀ ਮਹਿਤਾਰੇ। ਤਾਤੇ ਔਖਧ ਐਸੀ ਚਹੀਏ। ਜਾਕੋਂ ਕਰੇ ਰੋਗ ਹਤ ਕਈਏ। ਜੇਕਰ ਤੁਮ ਯਹ ਔਖਧ ਜਾਨੇ। ਤੌ ਕਰੀਏ ਜਗ ਹੋਇ ਸਿਆਨੇ। ਨਾਤਰ ਨਿਜ ਘਰ ਕੋ ਤੁਮ ਜਾਵੋ। ਯਾਹਿ ਰੋਗ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਪਾਵੋ।

ਦੋਹਿਰਾ--

ਸੁਨਤ ਵੇਦ ਮਨ ਮੈਂ ਲਖਯੋ ਯਹ ਪੂਰਨ ਨਰ ਕੋਇ। ਯਾਕੀ ਔਖਧ ਮੋਹਿ ਤੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਹੋਇ॥

ਚੌਪਈ -

ਜਬੀ ਵੈਦ ਇਹ ਹਾਲ ਨਿਹਾਰਾ। ਤਾਤ ਮਾਤ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਯਾਕੋ ਰੋਗ ਨ ਹਈਏ ਕੋਈ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਇਸ ਰਤ ਹੋਈ। ਸੰਸਾਰਕ ਸੁਖ ਦੁਖ ਤੇ ਨਯਾਰਾ। ਸਦਾ ਰਹੇ ਯਾਕੋ ਵਰਤਾਰਾ। ਯਹ ਤੋ ਮੁਕਤ ਜਗਤ ਕੀ ਕਰ ਹੈ। ਜੋ ਪੀਛੇ ਲਾਗੇ ਇਸ ਤਰ ਹੈ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਗ ਅਵਤਾਰੀ। ਧਰਮ ਹੇਤ ਭੇਜਯੋ ਕਰਤਾਰੀ। ਕਰ ਪਰਨਾਮ ਗਯੋ ਨਿਜ ਘਰ ਕੋ। ਲਯੋ ਪੰਥ ਗੁਰ ਤੇ ਤਹਿ ਹਰਿ ਕੋ। ਬਹੁਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰ ਹੈਂ ਵੈਸੇ। ਅਹੇ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਥਮ ਕੋ ਜੈਸੇ। ਖਾਨ ਪਾਨ ਪਹਰਨ ਨਹਿ ਭਾਵੇ। ਹਾਸਨ ਖੇਲਨ ਨਾਹਿ ਸੁਹਾਵੈ। ਸਦਾ ਇਕੰਤ ਮੰਤ ਹਰਿ ਕੇਰਾ। ਰਿਦੇ ਧਯਾਵਤ ਸਾਂਝ ਸਵੇਰਾ। ਜੋ ਕੁਛ ਤਾਤ ਕਿਰਤ ਬਤਲਾਵੇ। ਸੋ ਕਰਤੇ ਮਨ ਹਰਿ ਮਹਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਾਵੇ। ਜਬੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਯਹ ਹੇਰਾ। ਕਰਤ ਕਾਮ ਸੁਤ ਨਹਿ ਘਰ ਕੇਰਾ। ਤਬੀ ਏਹ ਮਨ ਮਾਹਿ ਵਿਚਾਰੀ। ਭੇਜ ਦੇਹੁ ਘਰ ਸੁਤਾ ਮਝਾਰੀ। ਵਡੀ ਭੈਨ ਗੁਰਜੂ ਕੀ ਜੋਈ। ਨਾਮ ਨਾਨਕੀ ਕਹੀਯਤ ਸੋਈ। ਬਾਂਚ ਦੁਆਬੇ ਬਸਤੀ ਸੋਈ। ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਜੋਈ। ਲਾਲਾ ਜੈ ਚੰਦ ਪਤ ਕੋ ਨਾਮਾ। ਕਰਤ ਤਹਾਂ ਹੱਟੀ ਕੋ ਕਾਮਾ। ਭੇਜ ਦੀਆ ਤਿਸ ਪੈ ਗੁਰ ਤਾਈ। ਖਤ ਮਹਿ ਕਹੀ ਬਾਤ ਸਮਝਾਈ। ਨਾਨਕ ਕੋ ਦਿਲ ਰਹਤ ਉਦਾਸਾ। ਨਹਿ ਭਾਵਤ ਇਸ ਜਗਤ ਬਿਲਾਸਾ। ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਪਹ ਯਾਹਿ ਪਠਾਯੋ। ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਯਾਕੋ ਸਮਝਾਯੋ। ਅਸ ਲਿਖ ਕਰ ਗੁਰ ਦੀਨ ਪਠਾਈ। ਔਰ ਬਾਤ ਸਗਰੀ ਸਮਝਾਈ। ਤੁਰੇ ਜਗਤ ਪਤ ਅਤ ਹਰ ਖਾਏ। ਕਛ ਦਿਨ ਪਾਇ ਸੁਸ਼ਾ ਘਰ ਆਏ। ਕਥਾ ਸਨੇਹਅਧਕ ਜੈਰਾਮਾ। ਕਹਯੋ ਕਰਾ ਸੁਭ ਤੁਮ ਨੇ ਕਾਮਾ। ਜਾਤੇ ਯਹਾਂ ਆਇ ਹਮ ਤਾਰੋ। ਯਹ ਘਰ ਹਮਰੋ ਅਹੇ ਤੁਮਾਰੋ। ਤਬ ਨਬਾਬ ਕਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ। ਗੁਰ ਕੋ ਸੌਂਪ ਦਯੋ ਸੁਲਤਾਨਾ। ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਲਹੁ ਕਾਮ ਸੁਆਮੀ। ਸਕਲ ਲੋਕ ਪਤ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ। ਦੇਤ ਦਾਨ ਜੋ ਮਾਂਗਤ ਕੋਈ। ਸਦਾ ਮਗਨ ਮਨ ਹਰ ਮਹਿ ਹੋਈ। ਦੇਖ ਲੋਗ ਸਭ ਹੀ ਬਿਸਮਾਵੈ। ਘਾਟਾ ਕਹਤ ਖਜਾਨੇ ਆਵੇ। ਜਾ ਨਬਾਬ ਕੇ ਪਾਸ ਸੁਨਾਯੋ। ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਯਾਹ ਲੁਟਾਯੋ। ਜਬ ਨਬਾਬ ਲੇਖਾ ਕਰਵਾਯੋ। ਤਬ ਗੁਰ ਕਾ ਕੁਛ ਲੇਨਾ ਆਯੋ। ਹੋਇ ਅਨੰਦ ਨਬਾਬ ਪੁਕਾਰੋ। ਕਰੋ ਕਾਮ ਜੋ ਅਹੇ ਤੁਮਾਰੋ। ਸਦਾ ਗਜਾਨ ਵੈਰਾਗ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਝਾਰੀ। ਰਹਤ ਤ੍ਰਿਤ ਗੁਰ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ । ਬਹੁਰ ਬਿਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭਯੋ। ਗ੍ਰਸਤ ਧਰਮ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰਯੋ। ਸਿਰੀਚੰਦ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਦੋਏ। ਯਹ ਸਤਗੁਰ ਜੂ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਹੋਏ।

ਸੂਤਕ ਪ੍ਰਬੋਧ !

ਪ੍ਰਥਮ ਬਾਲ ਜਬਕੇ ਜਨਮਾਯੋ। ਤਬ ਪੰਡਤ ਜਨ ਐਸ ਅਲਾਯੋ। ਅਬ ਸੂਤਕ ਨਾਨਕ ਘਰ ਹਈਏ। ਤਾ ਭੋਜਨ ਚਹਨ ਨ ਖਈਏ। ਜਦ ਹਮ ਸੂਤਕ ਸੁਧ ਕਰਾਵੈਂ। ਤਬ ਸਗਰੇ ਦ੍ਵਜ ਭੋਜਨ ਪਾਵੈਂ।ਸੁਨਤ ਹਸੇ ਗੁਰਜੂ ਅਸ ਭਾਖਾ ਸੂਤਕ ਨਾਮ ਕੌਣ ਤੁਮ ਰਾਖਾ। ਬ ਪੰਡਤ ਅਸ ਉਚਰੀ ਬਾਨੀ। ਸੂਤਕ ਸੁਨ ਨਾਨਕ ਸੁਰ ਗਿਆਨੀ। ਜਬ ਬਾਲਕ ਜਨਮਤ ਘਰ ਜਾਕੇ। ਤਬ ਸੂਤਕ ਕਹੀਏ ਭਲ ਵਾਕੇ। ਖਾਨ ਪਾਨ ਤਿਸ ਘਰ ਕਾ ਜੋਈ। ਹੋਤ ਅਸੁੱਧ ਨ ਖਾਵਤ ਹੋਈ। ਪੁਨ ਪੰਡਤ ਜਬ ਘਰ ਮਹਿ ਆਵੇ। ਵੇਦ ਰੀਤ ਕਰ ਸੁੱਧ ਕਰਾਵੇ। ਬਹੁਰ ਲੋਕ ਨ ਕਰ ਹੈ ਸੰਕਾ। ਭੋਜਨ ਲੇਤ ਸਕਲ ਮਿਲ ਇੰਕਾ। ਪੁਨ ਜਹਿ ਘਰ ਨਰ ਕੋ ਮਰ ਜਾਵੈ। ਸੋ ਪਾਤਕ ਬੁਧ ਜਨ ਸਭ ਗਾਵੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਪੰਡਤ ਘਰ ਜਾਈ। ਸੁੱਧ ਕਰੇ ਵੇਦਨ ਵਿਧ ਪਾਈ। ਤਾਂਤੇ ਤੁਮਰੇ ਨਿਪਜਯੋ ਬਾਲਾ। ਸੂਤਕ ਅਹੇ ਸੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ। ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਨ ਯਹ ਬੈਨ ਸੁਨਾਏ। ਤਬੀ ਗੁਰੂ ਇਸ ਭਾਂਤ ਅਲਾਏ। ਮਹਾਂ ਪੁਨੀਤ ਨੀਤ ਉਪਦੇਸਾ। ਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਾ ਭਲੇ ਨਿਭੇਸਾ।

ਜੇਕਰ ਸੂਤਕ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਸੂਤਕ ਹੋਇ।

ਗੋਹੇ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥
ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ॥
ਪਹਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤ ਹਰਿਆ ਸਭ
ਕੋਇ ॥ ਸੂਤਕ ਕਿਉ ਕਰ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕ
ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੂਤਕ ਏਵ ਨ
ਉਤਰੇ ਗਿਆਨ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥

ਚੋਪਈ–

ਯਹਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮਾਂਹਿ ਗੁਰ ਸ੍ਵਾਮੀ । ਖੰਡਜੋ ਸੂਤਕ ਕੋ ਅੰਤਰਾਮੀ । ਜੇ ਜਨਮਨ ਤੇ ਸੂਤਕ ਹੋਵੇ । ਘਰ ਕੀ ਸੁੱਧੀ ਤਹ ਤੇ ਖੋਵੇ । ਤੇਤੋ ਹੋਇ ਸਦਾ ਗ੍ਰਹ ਮਾਂਹੀ। ਕਰਤ ਰਸੋਈ ਹੈ ਨਰ ਜਾਂਹੀ । ਗੋਹੇ ਪੁਨ ਲਕੜੀ ਕ ਮਾਂਹੀ । ਨਿਪਜਂ ਕੀਟ ਪਿਖੇਂ ਸਭ ਤਾਂਹੀ । ਜਾਤੇ ਸੂਤਕ ਮਾਂਹਿ ਰਸੋਈ । ਸਦਾ ਰਹਤ ਤਹ ਛਟੇ ਨ ਕੋਈ। ਪੁਨ ਪਾਤਕ ਭੀ ਤਿਸ ਜਾ ਹੋਵੈ। ਦੋਨੋਂ ਸਮਜ ਜੀਵ ਹਤ ਜੋਵੈ । ਕਾਸਟ ਗੋਹੇ ਅੰਦਰ ਜੀਆ । ਜਲ ਕਰ ਮਰਤ ਰਸੋਈ ਕੀਆ । ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਕੇ ਦਾਣੇ ਜੇਤੇ। ਜੀਵ ਸਹਤ ਕਹੀਯਤ ਹੈ ਤੇਤੇ । ਤਾਕੋ ਪੀਸ ਪਕਾ ਕਰ ਖਾਵੈ। ਸੋ ਪਾਤਕ ਸੇ ਕਿਉਂ ਬਚ ਜਾਵੈ । ਪੁਨ ਜਲ ਸਭ ਕੋ ਜੀਵਨ ਜਾਤੇ । ਜੀਵ ਰੂਪ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਤਾਤੇ । ਤਾਕੋ ਪੀਵਤ ਸਕਲ ਪਰਾਨੀ । ਕਰਤ ਜੀਵ ਕੀ ਜਾਤੇ ਹਾਨੀ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਸੂਤਕ ਪਵੈ ਰਸੋਈ। ਤਾਕੋ ਤਜਾਗ ਕਹੋ ਕਿਮ ਹੋਈ। ਤਾਂਤੇ ਤੁਮ ਕਿਮ ਸੁੱਧ ਕਰੈ ਹੋ। ਜਬ ਸੂਤਕ ਕੋ ਅੰਤ ਨ ਪੈ ਹੋ। ਜਾਂਤੇ ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਪਰਬੀਨਾ। ਨਹਿ ਸੂਤਕ ਹੋਵਤ ਹੈ ਹੀਨਾ। ਤੌ ਤੁਮਰੀ ਯਹ ਸਕਲੀ ਬਾਨੀ। ਹਮ ਜਾਨਤ ਹੈਂ ਝੂਠ ਕਹਾਨੀ। ਯਹ ਤੇਰੇ ਜੋ ਯਤਨ ਪਿਆਰੇ। ਨਹਿ ਸੂਤਕ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ। ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਯਹ ਕਹਾਪੁਕਾਰੀ ਕਿਮ ਸੂਤਕ ਹਤ ਹੋਇ ਮੁਰਾਰੀ। ਤਬ ਗੁਰ ਨੇ ਉਤਰ ਯਹ ਦੀਨਾ। ਯਹ ਉਪਾਇ ਸੂਤਕ ਹਤ ਚੀਨਾ। ਗਜਾਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋਈ। ਸੂਤਕ ਕੋ ਧੋ ਡਾਰੇ ਸੋਈ। ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨ ਕਤਹੂੰ ਜਾਵੈ। ਨਹੀਂ ਸੁਧ ਭਵਮਹਿ ਕਹਿਲਾਵੈ। ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਹਮ ਮਤ ਮਾਹੀ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਕਹੀਯਤ ਨਾਹੀ। ਤਾਂਤੇ ਸਾਚੇ ਸੂਤਕ ਜੋਊ। ਤਾਕੋ ਨਾਸ ਕਰੋ ਤੁਮ ਸੋਊ। ਅਸ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰ ਤੇ ਸੁਭ ਬਾਤਾ। ਪੂਛਤ ਪੰਡਤ ਤੌ ਵਖਜਾਤਾ। ਜੇਕਰ ਯਹ ਸੂਤਕ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਕਹੋ ਔਰ ਸੂਤਕ ਜੋ ਆਹੀ। ਤਬ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁ ਐਸਾ। ਧਰਮ ਹੇਤ ਚਹੀਏ ਥੋ ਜੈਸਾ।

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਬਾ ਸੂਤਕ ਕੂੜੁ। ਅਖੀ ਸੂਤਕ ਵੇਖਣਾ ਪਰਤ੍ਰਿਆ ਪਰਧਨ ਰੂਪੁ॥ ਕੰਨੀ ਸੂਤਕ ਕੰਨ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰ ਜਾਹਿ॥ ਸਭੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੂਤਕ ਭਰਮ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ॥ ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਦਿਤੋਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਸੂਤਕ ਨਾਹਿ॥

ਚੌਪਈ--

ਯਹ ਸੂਤਕ ਜੋ ਤੋਹਿ ਬਤਾਯੋ। ਸੋ ਸਾਚੋ ਕਹਿ ਸੁਨ ਸਤ ਭਾਯੋ। ਸਾਚੋ ਸੂਤਕ ਸੁਨ ਮਨ ਲਾਈ। ਨਿਖਲ ਸੰਦੇਹ ਤੋਹਿ ਮਿਟ ਜਾਈ। ਮਨ ਕੋ ਸੂਤਕ ਲੋਭ ਪਛਾਨੋ। ਧਨ ਕੈ ਹੇਤ ਰਹਿਤ ਗਲਤਾਨੋ। ਧਨ ਕੇ ਅਰਥ ਪਾਪ ਬਹੁ ਕਰ ਹੈ। ਕਰਤ ਕੁਕਰਮ ਨ ਰੰਚਕ ਡਰ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਯਾਕੀ ਸੁੱਧੀ ਹੇਤਾ। ਕਰੋ ਕਰਮ ਸੁਭ ਹਈਏ ਜੇਤਾ। ਪੁਨ ਜਿਹਬਾ ਕਾ ਸੂਤਕ ਜੋਈ। ਮਿਥਯਾ ਬੋਲਨ ਕਹੀਏ ਸੋਈ। ਤਿਂਕੋ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਤੁਮ ਚਹੀਏ। ਯਾਤੇ ਪਰਮ ਗਤੀ ਕੋ ਲਈਏ। ਪੁਨ ਨੈਨਨ ਕੋ ਸੂਤਕ ਜੋਈ। ਅਹੇ ਕੁਦਿਸ੍ਰ ਜਗਤ ਮਹਿ ਹੋਈ। ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਕੇ ਰੂਪਾ ਦੇਖਤ ਭ੍ਰਮੇ ਪਰੇ ਦੁਖ ਕੂਪਾ। ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਖੇ। ਕਾਰਨ ਕੋ ਸੂਤਕ ਯਹ ਪਰਖੇ। ਯਾ ਬਿਧ ਕੋ ਸੂਤਕ ਹੈ ਜੋਈ। ਨਰ ਕੋ ਨਰਕ ਭੁਗਾਵੈ ਸੋਈ। ਯਾ ਬਿਨ ਸੂਤਕ ਹਈਏ ਜੇਤੇ। ਸਗਲੇ ਭਰਮ ਪਛਾਨੋ ਤੇਤੇ। ਤਜ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਕਾਲ ਜੋ ਦਸਰ ਲਾਗੈ । ਸੋ ਨਾਨਾ ਦੁਖ ਲਹੇ ਅਭਾਗੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਈਸ੍ਵਰ ਕਾ ਭਾਣਾ। ਆਇ ਜਾਇ ਜਗ ਜੀਵ ਨਮਾਣਾ । ਸੋ ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਨਹ ਕੋਈ । ਹੁਕਮ ਈਸ ਕੋ ਮਾਨਤ ਸੋਈ। ਖਾਣ ਪੀਣ ਜੋ ਰਾਜਕ ਦੀਨਾ। ਸੋ ਸਦ ਸੁਧ ਅਸੁਧ ਕਬੀਨਾ। ਖਾਇ ਪੀਇ ਸਦ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ। ਕਬੀ ਨ ਭਾਖੇ ਤਹ ਮੁਖ ਮੰਦਾ। ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਯਹ ਭੇਦ ਪਛਾਨਾ। ਤਾਨੇ ਸੂਤਕ ਕਬੀ ਨ ਜਾਨਾ। ਝੂਠੇ ਸੂਤਕ ਸਕਲ ਤਜੈ ਹੈ। ਸਾਚੇ ਕੀ ਸੁੱਧੀ ਕਰਵੈ ਹੈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਤ ਮਹਿ ਭਾਈ। ਯਹ ਸੂਤਕ ਜਾਨੋ ਸੁਖਦਾਈ। ਯਾਤੇ ਭਿੰਨ ਔਰ ਜੋ ਮਾਨੇ। ਸੋ ਗੁਰਮਤ ਤੇ ਲਖੋ ਅਜਾਨੇ। ਯਾਕੋ ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਹਰਖਾਏ। ਗੁਰ ਪਦ ਪੰਕਜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ। ਗਹਜੋ ਬੋਧ ਤਜ ਕਰ ਅਗਯਾਨਾ। ਨਿਜ ਆਤਮ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਜਾਨਾ। ਜੋ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਚਾਹਤ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਸੁਖ ਧਾਰੀ। ਸੋ ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਜਗ ਐਸਾ। ਮਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੈਸਾ। ਯਾਕੋ ਤਜ ਕਰ ਔਰੇ ਮਾਨੈ। ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਨਾਹਿ ਪਛਾਨੈ।

ਮੁੱਲਾਂ ਜਬਾਬ ਪਰਬੋਧ !

ਚੌਪਈ–

ਜਬ ਗੁਰ ਐਸ ਲਖਾ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਧਰਮ ਪੂਰਨ ਅਬ ਆਹੀ। ਤਾਂਤੇ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤ ਅਬ ਤੀਜੋ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਸ੍ਰਮ ਯਾਹਿ ਜਗਤ ਮਹਿ ਲੀਜੋ। ਪਰ ਬਨ ਮਹਿ ਸਮ ਮ੍ਰਿਗ ਸਿਧਾਰੇ। ਕੌਨ ਕਾਜ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸੁਧਾਰੇ। ਅਨਕ ਜੀਵ ਜੰਗਲ ਮਹਿ ਫਿਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਚਿੱਤ ਬਿੱਤੀ ਤਹਿ ਥਿਰ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਉੱਤਮ ਬਨ ਸੰਸਾਰਾ। ਚਹੀਏ ਅਟਨ ਸੁ ਤਾਹਿੰ ਮਝਾਰਾ। ਜੌਨ ਕਾਜ ਜਗ ਮੈ ਤਨ ਧਾਰਾ। ਕਰੌ ਕਾਮ ਸੋਈ ਭਲ ਭਾਰਾ। ਤੁਰਤ ਤਜਾਗ ਧਾਮ ਕੇ ਕਾਮਾ। ਮੰਦੀਖਾਨਾ ਸਹ ਅਭਰਾਮਾ। ਜਾਇ ਬਹੇ ਮਰਘਟ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਧਜਾਹੀ। ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਯਹ ਸੁਨ ਲੀਜੇ। ਮਰਘਟ ਮਹਿ ਬੈਸਨ ਕਿਮ ਕੀਜੇ। ਯਾ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਵੈਰਾਗਾ। ਉਦੇ ਹੋਤ ਹੈ ਜੋ ਵਡਭਾਗਾ। ਸੋ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਤੇ ਹੋਵੇ। ਜਾਤੇ ਸਕਲ ਦੋਖ ਨਰ ਧੋਵੇ। ਜਬ ਮਸਾਨ ਕੀ ਓਰ ਨਿਹਾਰੇ। ਤਬੀ ਪੁਰਖ ਇਸ ਭਾਂਤ ਵਿਚਾਰੇ। ਯਾਹ ਜਗਤ ਮਹਿ ਕੇਤਕ ਭਏ। ਯਾਹਿ ਭੂਮ ਸੋ ਖਪ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਆਇ ਖਪ ਜੈ ਹੈਂ। ਜਿਨ ਕੋ ਨਾਮ ਨ ਕੋਊ ਲੈ ਹੈਂ। ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਪਰਵਾਹ ਅਨਾਦੀ। ਚਲਤ ਨਦੀ ਸਮ ਨਹੀਂ ਵਿਵਾਦੀ। ਤਾਤੇ ਜੇ ਜਗ ਰਹਿਨਾ ਨਾਹੀਂ। ਦੁਰਾਚਾਰ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂ ਤਾਹੀਂ। ਜਾ ਹਿਤ ਪਠੇ ਅਕਾਲ ਦਿਆਲੂ। ਕਰੇ ਕਾਮ ਹੋਈਏ ਸਰਧਾਲੂ। ਯਾਹ ਦ੍ਰਿਸਟ ਉਦਬੋਧਨ ਜੋਈ। ਅਹੇ ਮਸਾਨ ਔਰ ਨਹਿ ਕੋਈ। ਸੁਨਾ ਨਗਰ ਜਬ ਯਹਿ ਬਿਵਹਾਰਾ। ਪਰਾ ਸ਼ੋਰ ਤਬ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਕੋਊ ਕਹਤ ਘਾਟਾ ਇਸ ਆਯੋ। ਕਹਤ ਏਕ ਇਸ ਭੂਤ ਲਗਾਯੋ। ਕੋਊ ਕਹਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਹ ਭਯੋ ਦਿਵਾਨਾ। ਕਹਤ ਏਕ ਯਹ ਭਗਤ ਮਹਾਨਾ। ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਸੰਕਲਪਾ। ਕਥਤ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤ ਪੁਰਖ ਵਿਕਲਪਾ। ਤਦ ਨਵਾਬ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਤਾਂਈ। ਖਬਰ ਲੋਕ ਸਭ ਜਾਇ ਸੁਨਾਈ। ਨਾਨਕ ਛੋਡ ਸਕਲ ਘਰ ਬਾਰਾ। ਬੈਠੇ ਜਾਇ ਮਸਾਨ ਮਝਾਰਾ। ਹੋਇ ਹੈਰਾਨ ਵਡੋ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬੁਲਵਾਯੋ ਤਾਂਹੀ। ਬਹੁ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸਦਵਾਏ। ਜਬ ਗੁਰ ਨਿਕਟ ਤਾਂਹਿ ਕੇ ਆਏ। ਸੱਤ ਕਰਤਾਰ ਭਾਖ ਮੁਖ ਮਾਂਹੀ। ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਕੇ ਢਿਗ ਵਾਂਹੀ। ਪੇਖ ਨਵਾਬ ਮੁਲਾਣਾ ਦੋਊ। ਭਏ ਅਚੰਭਾ ਗੁਰ ਕੋ ਸੋਊ। ਮਸਤਕ ਮੈ ਦਮਕੇ ਪਰਤਾਪਾ। ਕਾਂਪ ਉਠੇ ਜਾਕੋ ਪਿਖ ਪਾਪਾ। ਕਹਯੋ ਨਵਾਬ ਮੁਲਾਣੇ ਤਾਂਈ। ਦੇਖਹੁ ਯਾਕੋ ਸਾਯਾ ਕਾਈ। ਜਿਨ ਭੂਤ ਯਾ ਪਰੀ ਚੁੜੇਲਾ। ਹੈ ਯਾਮੈ ਕੋ ਧਸਯੋ ਛਡੇਲਾ। ਸੁਨੜ ਮੁਲਾਣਾ ਆਗੇ ਆਯੋ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਾਸ ਬਠਾਯੋ। ਗਿਰਦੇ ਲੋਗ ਸਹਰ ਕੇ ਹੋਏ। ਕੋ ਹਸ ਹੈ ਕੋ ਦੇਖਤ ਰੋਏ। ਕੋਊ ਭੂਤ ਬਤਾਲ ਬਤਾਵੈ। ਇਨ ਕੇ ਭੀਤਰ ਸਾਯਾ ਗਾਵੈ। ਜੋ ਤਾਕੀ ਬੁੱਧੀ ਮਹਿ ਆਯੋ। ਤਾਹੀ ਨੇ ਤੈਸੋ ਮੁਖ ਗਾਯੋ। ਤਬ ਮੁੱਲਾਂ ਇਕ ਧੂਪ ਧੁਖਾਈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਓਰ ਕਰਾਈ। ਝਾੜਾ ਕਰਨ ਲਗੋ ਫੜ ਕਾਨਾ। ਭੇਦ ਨ ਪਾਵਤ ਮੂੜ੍ਹ ਅਜਾਨਾ। ਕੌਨ ਅਹੇ ਤੂੰ ਗੁਰ ਕਉ ਪੂਛੇ ਪਰਸ਼ਨ ਕੀਨ ਜਬੀ ਯਹ ਛੂਛੇ। ਤਬ ਹਸ ਕਰ ਉੱਤਰ ਗੁਰ ਦੀਨਾ। ਜਥਾ ਤਾਹ ਧੌ ਪਰਸ਼ਨ ਕੀਨਾ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

**ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੂਤਨਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਬੇਤਾਲਾ ॥
ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕ ਵੇਚਾਰਾ ॥**

ਚੌਪਈ–

ਇਸ ਕਥਨੀ ਮਹਿ ਮੁੱਲਾਂ ਤਾਈਂ । ਯਹੀ ਬਾਤ ਗੁਰ ਨੇ ਸਮਝਾਈ । ਤੂੰ ਮੁਝ ਸੇ ਕਿਆ ਪੂਛੇ ਚਾਹੇ ॥ ਕਹਤ ਲੋਗ ਤੁਮਰੇ ਸਮੁਹਾਹੇ । ਕੋਈ ਮੁਝ ਕੋ ਭੂਤ ਬਤਾਵੈ । ਪੁਨ ਦੂਸਰ ਬੈਤਾਲ ਠਹਿਰਾਵੈ । ਕਹਿਤ ਏਕ ਯਹ ਪਰਮ ਸਿਆਨੇ । ਨਿਜ ਨਿਜ ਮੁਖ ਤੇ ਐਸ ਬਖਾਨੇ । ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨਾ ਲੋਕ ਜਿਮ ਗਾਵੈ । ਸਮਝ ਲੇਹ ਜੈਸੇ ਮਨ ਆਵੈ । ਜਬ ਯਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨੇ ਭਾਖਾ । ਤਬ ਨਬਾਬ ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਆਖਾ । ਹੇ ਮੁੱਲਾਂ ਜੇਕਰ ਇਨ ਤਾਈ । ਰਾਜੀ ਕਰੇਂ ਅਧਕ ਧਨ ਪਾਈ । ਲੇਹੁ ਰੁਪਈਆ ਜੇਤਾ ਚਾਹੇਂ । ਔਰ ਬਸਤ ਮੁਖ ਮਾਂਗੀ ਪਾਹੇਂ । ਸੁਨ ਮੁੱਲਾਂ ਤਬ ਏਹ ਅਲਾਈ । ਏਕ ਤਬੀਤ ਲਿਖੋਂ ਸੁਖਦਾਈ । ਜਾਕੇ ਪਾਏ ਇਨਸ਼ਾਅੱਲਾ । ਨਾਨਕ ਕੋ ਦਿਲ ਹੋਇ ਸੁਖੱਲਾ । ਜਬ ਲਾਲਚ ਬਸ ਲਿਖਨੇ ਲਾਗੋ । ਬੋਲੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਵਡ ਭਾਗੋ ॥

ਖੇਤੀ ਜਿਨਕੀ ਉਜੜੀ ਖਲਵਾੜੇ ਨਹੀ ਥਾਉ ॥ ਧ੍ਰਿਗ ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜੋ ਲਿਖ ਲਿਖ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ—

ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਹਾ ਬਚ ਐਸਾ । ਲੋਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਚਹੀਏ ਥੋ ਜੈਸਾ । ਹੇ ਮੁੱਲਾਂ ਜਿਸ ਖੇਤ ਉਜਾੜਾ । ਸੋ ਸੰਚਨ ਕਿਆ ਕਰੇ ਖੁਲਾੜਾ । ਤੈਸੇ ਜਿਨ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨ ਕੀਏ । ਸੋ ਦਰਗਹ ਕਿਆ ਜਾਵਹ ਲੀਏ । ਧ੍ਰਿਗ ਜਨਮ ਜੀਵਨ ਜਗ ਤਾਕਾ । ਲਿਖ ਜੋ ਬੇਚਤ ਨਾਮ ਖੁਦਾ ਕਾ । ਦਰਬ ਹੇਤ ਤੂੰ ਕਰਤ ਮਜੂਰੀ । ਸੋ ਕਬੂਲ ਨਹਿ ਤਾਸ ਹਜੂਰੀ । ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਯਹ ਉਤਰ ਦੀਨਾ । ਤਬ ਮੁੱਲਾਂ ਬੋਲਜੋ ਰਿਸ ਕੀਨਾ । ਸੁਨੋ ਨਬਾਬ ਹਾਲ ਇਸ ਕੇਰਾ । ਨਹ ਸਾਯਾ ਨੇ ਇਸ ਕੋ ਘੇਰਾ । ਯਹ ਤੋ ਨਿਸਚੇ ਭਯੋ ਦੀਵਾਨਾ । ਜਾਤੇ ਅਟਪਟ ਕਰਤ ਬਖਾਨਾ । ਯਹ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰਜੂ ਤਬ ਬੋਲੇ । ਦੀਵਾਨੇ ਕੇ ਲੱਖਨ ਖੋਲੇ ॥

ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹੁ ਕਾ ਨਾਨਕ ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਭੈ ਦੀਵਾਨਾ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਏਕਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੁਕਮ ਪਛਾਨੈ ਖਸਮ ਕਾ ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਾਇ ॥ ੩ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਉ ਸਾਹਿਬ ਧਰੈ ਪਿਆਰ ॥ ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕਉ ਅਵਰ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ ॥ ੪ ॥

ਚੌਪਈ–

ਸੁਨ ਮੁੱਲਾਂ ਮੈ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ । ਅਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਰਧਾਨਾ । ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਉ ਜਾਨੋ । ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਧਾਰ ਪਛਾਨੋ । ਸਾਚੋ ਤਉ ਦਿਵਾਨੋ ਕਹੀਏ । ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਪਈਏ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨੈ । ਭਲੋ ਦਿਵਾਨਾ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੈ । ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਕਰ ਹੈ । ਤਾ ਬਿਨ ਅਵਰ ਸਕਲ ਪਰ ਹਰ ਹੈ । ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਸਕਲ ਗਵਾਵੈ । ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਜਾ ਸੀਸ ਚੜਾਵੈ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੋ ਜਾਕੋ ਨੇਹਾ । ਵਹੀ ਦਿਵਾਨਾ ਧਰਮ ਸਨੇਹਾ । ਅਵਰਨ ਕੋ ਜੋ ਭਲੇ ਪਛਾਨੈ । ਨਿਜ ਕੋ ਅਧਮ ਸਕਲ ਤੇ ਮਾਨੈ । ਅਹੋ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਚੋ ਸੋਈ । ਯਾ ਬਿਧ ਵਰਤੇ ਜਗ ਮਹਿ ਜੋਈ । ਸੁਨ ਮੁੱਲਾਂ ਮੈਂ ਸਾਚ ਦਿਵਾਨਾ । ਔਰ ਸਿਆਣਪ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਾ । ਜਗਤ ਸਿਆਨਾ ਸਗਲੋ ਹਈਏ । ਪਰਮਾਤਮ ਤੇ ਉਲਟੋ ਪਈਏ । ਸੁਨ ਨਬਾਬ ਕਾਜੀ ਬਿਸਮਾਏ । ਆਪਸ ਮਹਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਹ ਬੈਨ ਅਲਾਏ। ਨਹ ਇਸ ਦੇਵ ਪਰੀ ਕੀ ਸਾਯਾ
ਨਹੀਂ ਰੋਗ ਤਨ ਮਹਿ ਉਪਜਾਯਾ। ਇਸ ਕੋ ਤੁਲਬ
ਖੁਦਾ ਕੀ ਹਈਦੇ। ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਖਾਸ ਨ ਪਈਏ।
ਤਾਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਸ ਕੀਜੇ। ਅਪਨੇ ਦੀਨ ਮਾਂਹਿ ਕਰ
ਲੀਜੇ। ਚਲੋ ਮਸੀਤ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਾਵੇ। ਕਲਮਾ ਨਬੀ
ਕੁਰਾਨ ਸੁਨਾਵੇ। ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ ਬਾਤ ਯਹ ਕਰਕੇ।
ਬੋਲਤ ਭਏ ਗੁਰੂ ਸੇ ਡਰਕੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਮ
ਤੁਹਿ ਜਾਨਾ। ਏਕ ਖੁਦਾ ਕੋ ਤੈਨੇ ਮਾਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ
ਤੁਮ ਕੋ ਸਮ ਆਂਹੀ। ਪੱਖ ਪਾਤ ਕਾਹੂੰ ਸੋ ਨਾਹੀ। ਇਸ
ਕਾਰਨ ਤੂੰ ਹਮਹਿ ਪਜਾਰਾ। ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਹਿ ਲੀਨ
ਵਿਚਾਰਾ। ਤਾਂਤੇ ਚਲੋ ਮਸੀਤ ਮਝਾਰੇ। ਪੜ੍ਹੋ ਨਮਾਜ ਸੁ
ਸਾਥ ਹਮਾਰੇ। ਸੁਨ ਨਾਨਕ ਜੂ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਹਮ
ਮਾਨਤ ਹੈਂ ਬਚਨ ਤੁਮਾਰਾ। ਚਲੋ ਮਸੀਤ ਚਲੇਂ ਤੁਹਿ
ਸੰਗੇ। ਕਰੋ ਕਾਮ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਚੰਗੇ। ਸੁਨ ਨਬਾਬ ਮੁਲਾਂ
ਹਰਖਾਏ। ਗੁਰ ਕੋ ਸਾਥ ਮਸੀਤ ਲਿਆਏ। ਦੇਖਤ ਹਿੰਦੂ
ਲੋਕ ਅਪਾਰਾ। ਸੋਕ ਭਰੇ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਬੀਚਾਰਾ। ਕਹਨ
ਲਗੇ ਨਾਨਕ ਨਰੰਕਾਰੀ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਵਨ ਮਤ ਧਾਰੀ।
ਗਯੋ ਧਰਮ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਦੂਰੇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਤ ਭਯੋ ਹਜੂਰੇ।
ਹਾਹਾ ਕਾਰ ਭਯੋ ਤਿਨ ਮਾਹੀ। ਤਨ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧ ਸਭ
ਬਿਸਰਾਹੀ। ਪੁਨਾ ਮੁਸਲਮਾਂ ਅਤ ਵਿਗਸਾਏ। ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ
ਸਕਲ ਤਹਿ ਆਏ। ਦੇਖਤ ਸਕਲ ਤਮਾਸਾ ਭਾਰੀ। ਕੌਨ
ਗਤੀ ਹੁਇ ਹੈ ਕਰਤਾਰੀ। ਇਤਨੋ ਮਹਿ ਕਾਜੀ ਹੁਇ
ਠਾਢੋ। ਦਈ ਬਾਂਗ ਊਚੇ ਸੁਰ ਕਾਢੋ। ਸਹਤ ਨਬਾਬ ਵੁਜੂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਭ ਕੀਨਾ। ਨਮਾਜ ਪਠਨ ਹਿਤ ਸਫ ਬੰਧ ਲੀਨਾ। ਦੇਖਤ ਗੁਰੂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਸਾਰਾ। ਰੰਚਕ ਬੈਨ ਨ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰਾ। ਬੈਠ ਰਹੇ ਅਚਲ ਨਿਜ ਆਸਨ। ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮਹਿ ਜਹਿ ਨਿਧਜਾਸਨ ਜਬ ਪੜ੍ਹ ਲਈ ਨਮਾਜ ਸਭੀ ਨੇ। ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਆ ਬਹੇ ਤਬੀਨੇ। ਕਹਯੋ ਨਵਾਬ ਤੁਮ ਖੜੇ ਨ ਹੋਏ। ਅਪਨੇ ਬਚਨ ਸਕਲ ਤੁਮ ਖੋਏ। ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਤੁਮ ਮੋਹ ਬਤਾਵੋ। ਪਠਨ ਨਮਾਜ ਸੁ ਰੀਤ ਸੁਨਾਵੋ। ਤਬ ਕਾਜੀ ਸਮਝਾਵਨ ਲਾਗੋ। ਅਪਨੇ ਦੀਨ ਮਾਹਿ ਹੁਇ ਪਾਗੋ। ਪ੍ਰਥਮ ਮਸੀਤ ਮਾਂਹਿ ਨਰ ਜਾਵੇ। ਜਾਇ ਮੁਸੱਲਾ ਤਹਾਂ ਬਿਛਾਵੇ। ਪੜੇ ਨਮਾਜ ਕੁਰਾਨ ਤਿਆਰੀ। ਸੁੰਨਤ ਰੋਜਾ ਦੀਨ ਪੁਕਾਰੀ। ਇਤਾਦਿਕ ਬਿਧ ਜੋ ਥੀ ਸਾਰੀ। ਕਹੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਿਨ ਗੁਰੂ ਅਗਾਰੀ। ਜਾਕੋ ਸੁਨਤ ਗੁਰੂ ਹਸ ਬੋਲੇ। ਯਹ ਤੋ ਸਾਚ ਦੀਨ ਨਹਿ ਭੋਲੇ। ਸਾਚੀ ਨਾਂਹਿ ਰੀਤ ਜੋ ਗਾਈ। ਯਾਤੇ ਸਰੇ ਕਾਮ ਨਹਿ ਰਾਈ। ਸਾਚੇ ਮੋਮਨ ਹੋਵਨ ਕਾਜਾ। ਸੁਨੋ ਸਕਲ ਮਨ ਦੇਕਰ ਸਾਜਾ॥

ਮਿਹਰ ਮਸੀਤ ਸਿਦਕ ਮੁਸੱਲਾ ਹਕ ਹਲਾਲ ਕੁਰਾਨ। ਸਰਮ ਸੁੰਨਤ ਸੀਲ ਰੋਜਾ ਹੋਹ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਰਣੀ ਕਾਬਾ ਸਚ ਪੀਰ ਕਲਮਾ ਕਰਮ ਨਿਵਾਜ। ਤਸਬੀ ਸਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ਨਾਨਕ ਰਖੈ ਲਾਜ ॥੧॥

ਹਕ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸ ਸੂਅਰ

ਉਸ ਗਾਇ। ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਾਮਾਂ ਤਾ ਭਰੇ ਜਉ ਮੁਰਦਾਰ ਨ ਖਾਇ। ਗੱਲੀਂ ਭਿਸਤ ਨ ਜਾਈਐ ਛੁਟੈ ਸਚ ਕਮਾਇ। ਮਾਰਨ ਪਾਹਿ ਹਰਾਮ ਮਹਿ ਹੋਇ ਹਲਾਲ ਨ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਗੱਲੀ ਕੂੜੀਆ ਕੂੜੋ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ੨ ॥ ਪੰਜ ਨਿਵਾਜਾਂ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ। ਪਹਲਾ ਸਚ ਹਲਾਲ ਦੁਇ ਤੀਜੈ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ। ਚੌਥੀ ਨੀਅਤ ਰਾਸ ਕਰ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹਿ। ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਜੇਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ॥ ੩ ॥

ਚੌਪਈ—

ਸੁਨ ਨਵਾਬ ਜੂ ਸਾਚੋ ਦੀਨ। ਜਿਸ ਪਰ ਚਹੀਏ ਕਰਨ ਯਕੀਨ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਵੋ ਤੁਮ ਸਾਚੇ। ਦੂਰ ਕਰੋਗੇ ਬੰਧਨ ਕਾਚੇ। ਮਿਹਰ ਮਸੀਤ ਮਾਂਹਿ ਤੁਮ ਭਾਈ। ਸਿਦਕ ਮੁਸੱਲਾ ਲੇਹੁ ਬਿਛਾਈ। ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਪਛਾਨਨ ਜੋਈ। ਪਠਨ ਕੁਰਾਨ ਜਾਨੀਏ ਸੋਈ। ਕਰੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ਼ਰਮ ਕੀ ਸੁੰਨਤ ਪਿਆਰੇ। ਹੈਵਾਨੀ ਸ਼ਹਵਤ ਪਰ ਹਾਰੇ। ਧਰੋ ਸੀਲ਼ ਕੋ ਰੋਜਾ ਸਾਚੋ। ਤਰਕ ਕਰੋ ਭੋਗਨ ਮਤ ਕਾਚੋ। ਇਨ ਬਾਤਨ ਮੋ ਚੀਤ ਲਗਾਵੋ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਚੇ ਕਹਿਲਾਵੋ। ਸੁਭ ਕਰਮਨ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜੋਈ। ਸੁਨ ਕਾਬਾ ਕਹੀਏ ਭਲ਼ ਸੋਈ। ਨਹੀਂ ਪੀਰ ਕੋ ਕਲਮਾ ਔਰੇ। ਏਕ ਸਾਚ ਕੋ ਜਾਨੋ ਬੌਰੇ। ਜਾ ਸਮ ਔਰ ਬਡਾ ਨਹਿ ਕੋਇ। ਸਕਲ ਸਿਰੋਮਨ ਪਈਏ ਸੋਇ। ਯਾ ਕਲਮੇ ਸਮਸਰ ਜਗ ਮਾਹੀਂ। ਦੂਸਰ ਔਰ ਕਦਾਚਿਤ ਨਾਹੀਂ। ਮਿਹਰ ਦੀਨ ਜਨ ਉਪਰ ਜੋਈ। ਅਹੇ ਨਿਵਾਜ ਤੁਮਾਰੀ ਸੋਈ। ਤੁਮ ਗਾਈ ਕੋ ਕਹਤ ਹਲਾਲਾ। ਔਰ ਹਰਾਮ ਸੂਰ ਕਰ ਡਾਲਾ। ਸੋ ਯਹ ਦੋਨੋਂ ਸਾਚੀ ਨਾਂਹੀਂ। ਸਮਝ ਪਿਖੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਹੱਕ ਪਰਾਯਾ ਛੀਨੇ ਜੋਈ। ਹਿੰਦੂ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਂ ਕੋਈ। ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਵਹੁ ਗਊ ਸਮਾਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋ ਸੂਰ ਵਖਾਨਾ। ਅਵਤਾਰ ਨਬੀ ਤਬ ਸਾਖੀ ਦੇ ਹੈ। ਹਕ ਪਰਾਯਾ ਜੋ ਨਹਿ ਖੈ ਹੈ। ਜੋ ਨਹਿ ਤਜੇ ਖਾਇ ਮੁਰਦਾਰਾ। ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਨਹਿ ਦੇਤ ਸਹਾਰਾ। ਬਾਤਨ ਸੇ ਸ੍ਵਰਗੇ ਨਹਿ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਛੂਟੇ ਜਬ ਸਾਚ ਕਮਾਵੈ। ਹਰਾਮ ਹਲਾਲ ਨ ਹੋਵਤ ਭਾਈ। ਅਧਕ ਮਸਾਲੇ ਭੀਤਰ ਪਾਈ। ਕੂੜੀ ਬਾਤ ਕਰਤ ਜੋ ਮੂੜਾ। ਤਹਿ ਪੱਲੇ ਪੜ ਹੈ ਸਦ ਕੂੜਾ। ਪਾਂਚ ਵਕਤ ਕੀ ਪਾਂਚ ਨਿਵਾਜੇਂ। ਪਾਂਚ ਨਾਮ ਤਿਨਕੇ ਯਹ ਸਾਜੇ। ਜਾਕੇ ਪਠਨ ਕਰਨ ਤੇ ਭਾਈ। ਲਹੇ ਨਜਾਤ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ। ਪਹਿਲੀ ਸੱਚ ਜਾਨ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਜਾਕੇ ਸਮਸਰ ਦੂਸਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਂਹੀ। ਦੂਸਰ ਜਾਨ ਹਲਾਲ ਪਿਆਰੀ। ਦੂਸਰ ਵਸਤ ਗਰਲ ਸਮ ਧਾਰੀ। ਨਿਜ ਧਨ ਨਿਜ ਘਰ ਪੁਨ ਨਿਜ ਨਾਰੀ। ਸਦਾ ਰਹਿਤ ਜਾਕੇ ਮਨ ਪਿਆਰੀ। ਤੀਸਰ ਅਹੇ ਅਰਾਧਨ ਤਾਕਾ। ਸਰਬ ਜਗਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਾਕਾ। ਚੌਥੀ ਚਿੱਤ ਬ੍ਰਿੱਤ ਕੋ ਸਾਧੇ। ਬੁਰੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਬਾਧੇ। ਪੰਚਮ ਅੱਲਹ ਕੀ ਵਡਿਆਈ। ਸਦਾ ਕਰੇ ਜਾ ਸਮ ਨਹੀਂ ਕਾਈ। ਦਸਰ ਤਾਹਿ ਸ਼ਰੀਕ ਨ ਕੋਈ ਪਾਕ ਜਾਤ ਏਕੋ ਹੈ ਸੋਈ। ਨੇਕ ਅਮਲ ਕੇ ਕਰਨੇ ਜੋਈ। ਕਲਮਾਂ ਸਾਚਾ ਜਾਨੋ ਸੋਈ। ਇਨ ਸਾਧਨ ਕੋ ਜਬ ਤੁਮ ਕਰਹੋ। ਪੀਛੇ ਨਾਮ ਮੁਸਲਮਾਂ ਧਰਹੋ। ਨਾਤਰ ਕੂੜ ਕਹੈ ਨਰ ਜੋਈ। ਕੂੜ ਪਰਾਪਤ ਤਾਕੋ ਹੋਈ। ਝੂਠੇ ਕਰਮ ਕਰਤ ਨਰ ਜੋਈ। ਨਹੀਂ ਮੁਸਲਮਾਂ ਹੋਵਤ ਕੋਈ। ਯਹ ਜੋ ਦੀਸਤ ਚਾਰ ਦਿਵਾਰੀ। ਖਾਨਾ ਕਹੋ ਖੁਦਾਇ ਪੁਕਾਰੀ। ਸੋ ਸਾਚੀ ਨਹ ਬਾਤ ਪਿਆਰੇ। ਮਨ ਮਹਿ ਦੇਖੋ ਠੀਕ ਵਿਚਾਰੇ। ਜਿਸ ਅੱਲਾ ਮਹਿ ਸਕਲ ਜਹਾਨਾ। ਸਕਲ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਰਤਾ ਜਿਹ ਮਾਨਾ। ਸੋ ਇਸ ਛੋਟੇ ਠੌਠ ਮਾਹੀਂ। ਤੁਮਰੇ ਕਹ ਆਵਤੇ ਨਾਹੀਂ। ਟੂਟ ਫੂਟ ਯਹ ਜਾਇ ਮੁਸੱਲਾ। ਤਾਹਿ ਬਿਛਾਇ ਨ ਪਈਯਤ ਅੱਲਾ। ਯਹ ਕੁਰਾਨ ਜੋ ਅਰਬੀ ਭਾਖਾ। ਏਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੁਮ ਹਿਤ ਰਾਖਾ। ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਚਨ ਤਿਸ ਮਾਹੀ। ਕਾਫ਼ਰ ਮਾਰਨ ਆਦਿਕ ਆਹੀ। ਯੂਸਫ ਔਰ ਜੁਲੇਖਾ ਆਦੀ। ਕਿੱਸੇ ਲਿਖੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਦੀ। ਸੋ ਨਜਾਤ ਕੋ ਰਾਹ ਨ ਜਾਨੋ। ਯਾ ਬਿਧ ਕੇ ਝਗੜੇ ਜਹ ਮਾਨੋ।

ਇਬਰਾਹੀਮ ਨਾਰ ਕੋ ਕਾਜਾ। ਸੁੰਨਤ ਲਬਾਂ ਕਟਾਈ ਲਾਜਾ। ਸੋ ਤੋ ਉਸ ਕੋ ਥੋ ਇਕਰਾਰਾ। ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਊਪਰ ਕਿਉਂ ਧਾਰਾ। ਭੂਖੇ ਮਰੇ ਖੁਦਾਇ ਨ ਰੀਝੇ। ਨਹਿ ਰੰਚਕ ਮਨ ਅਪਨਾ ਸੀਝੇ। ਤੌ ਰੋਜਾ ਰਖ ਭੂਖੇ ਮਰਨਾ। ਕਹੋ ਕਾਮ ਯਾਤੇ ਕਿਆ ਸਰਨਾ। ਸਕਲ ਜਹਾਨ ਮਾਂਹਿ ਜੋ ਹਈਏ। ਸੋ ਕਾਬੇ ਮਹਿ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪਈਏ। ਕਾਬਾ ਨਾਹਿ ਖੁਦਾ ਕੋ ਘਰ ਹੈ। ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਧਰ ਹੈ। ਪੁਨ ਕਲਮਾ ਜੋ ਐਸ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਤੁਮ ਨੇ ਨਿਜ ਮੁਖ ਮਾਂਹਿ ਪੁਕਾਰਾ। ਲਾਇ ਇਲਾਹਾ ਇੱਲਿੱਲਾ ਹੈ। ਮੁਹੰਮਦ ਨਬੀ ਰਸੂਲਿੱਲਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਬਾਤ ਠੀਕ ਹੈ ਸਾਰੀ। ਦੂਸਰ ਮੈਂ ਕੁਛ ਅਹੇ ਵਿਚਾਰੀ। ਰਸੂਲ ਨਾਮ ਜੋ ਭੇਜਾ ਜਾਏ। ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਮਹਿ ਤਹਿ ਗਾਏ। ਸੋ ਜੋ ਜੀਵ ਜਗਤ ਮਹਿ ਆਯੋ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤਾਹਿ ਪਠਾਯੋ। ਤਾਂਤੇ ਸਕਲ ਰਸੂਲ ਪਛਾਨੋ। ਏਕ ਪੁਰਖ ਕੋ ਕਾਹੇ ਮਾਨੋ। ਈਸ ਅਰਾਧਨ ਕਾਰਨ ਪਿਆਰੇ। ਨਹੀਂ ਸਮਜ ਕੀ ਹੈ ਦਰਕਾਰੇ। ਜਾਹਿ ਸਮਜ ਹਰ ਕੋ ਮਨ ਚਾਹੇ। ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਤਿਸਕੋ ਨਰ ਧਿਜਾਹੇ। ਕਹੋ ਗਊ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਹਲਾਲਾ। ਕਿਮ ਹਰਾਮ ਸੂਅਰ ਕਰ ਡਾਲਾ। ਬਨੇ ਅਨਾਸਰ ਤੇ ਹੈਂ ਦੋਊ। ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਏਕ ਸੇ ਹੋਊ। ਏਕ ਤਜੋ ਪੁਨ ਦੂਸਰ ਮਾਰੋ। ਨਹ ਖੁਦਾਇ ਅਸ ਤੋਹਿ ਉਚਾਰੋ। ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਜੋ ਦੀਨ ਤੁਮਾਰਾ। ਸਕਲ ਜਗਤ ਹਿਤ ਨਾਂਹਿ ਪਿਆਰਾ। ਦੀਨ ਖੁਦਾ ਕਾ ਸਭ ਕੋ ਏਕਾ। ਮੇਰ ਤੇਰ ਜਹਿ ਨਾਂਹਿ ਬਿਬੇਕਾ। ਤਾਂਤੇ ਮੇਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੀਨ ਵਹੀ ਹੈ। ਜਹ ਮਾਨਸ ਕ੍ਰਿਤ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੈਂ ਖੁਦਾਇ ਬਿਨ ਔਰ ਨ ਜਾਨੋ। ਨਹੀਂ ਰਸੂਲ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮਾਨੋ। ਸੁਨੇ ਨਬਾਬ ਬਚਨ ਜਬ ਐਸੇ। ਸਾਵਨ ਕੇ ਘਨ ਗਰਜਤ ਜੈਸੇ। ਹਰਖਤ ਭਯੋ ਗੁਰੂ ਪਗ ਲਾਗੋ। ਕਹਿਤ ਆਜ ਮੈਂ ਆਹਿ ਸਭਾਗੋ। ਤੂੰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੁਦਾ ਕਾ ਪਿਆਰਾ। ਪੱਖ ਪਾਤ ਤੋਨੇ ਤੱਜ ਡਾਰਾ। ਕਾਜੀ ਸਹਿਤ ਲੋਗ ਜੋ ਸਾਰੇ। ਅਚਰਜ ਭਏ ਸੁ ਚੀਤ ਮਝਾਰੇ। ਕਰ ਪਰਨਾਮ ਵਿਦਾ ਗੁਰ ਕੀਨੇ। ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਿ ਜਹਿ ਮਨ ਭੀਨੇ। ਯਹ ਉਪਦੇਸ ਨਬਾਬਹਿ ਭਾਖਾ। ਪੁਨ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਤ ਐਸੇ ਆਖਾ। ਜਾਤੇ ਭਰਮ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖੋਯੋ। ਸੀਤਲ ਰਿਦਾ ਜਾਹ ਸੁਨ ਹੋਯੋ। ਕਹੋ ਜਗਤ ਮਹਿ ਹੈ ਕੋ ਔਰੇ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਿਨ ਜਿਨਯਾ ਤੌਰੇ। ਸਕਲ ਜਨੋ ਕੋ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ। ਕੀਏ ਟੋਰ ਉਪਦੇਸ ਯਾਹ ਧਰ। ਕਹਤੇ ਤੁਰੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰੀ। ਤਲਵੰਡੀਆਵਨ ਸਿਧ ਧਾਰੀ।

ਤਲਵੰਡੀ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਬੋਧ!

ਚੌਪਈ—

ਆਇ ਕੂਪ ਪਰ ਡੇਰਾ ਕੀਓ। ਮਾਤ ਤਾਤ ਨੇ ਤਬ ਸੁਣ ਲੀਓ। ਭਰੇ ਸਨੇਹ ਅਧਕ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਸੁਤ ਕੇ ਮਿਲਨ ਹੇਤ ਚਲ ਜਾਹੀ। ਚਾਚਾ ਲਾਲੂ ਸੰਗ ਸਿਧਾਯਾ। ਔਰ ਨਗਰ ਸੁਨ ਕਰ ਬਹੁ ਧਾਯਾ। ਜਾਇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਜਬ ਧੋਰੇ। ਬੋਲੇ ਮਧਰ ਨੈਨ ਜਲ ਛੋਰੇ। ਉੱਠੇ ਗੁਰੂ ਮਰਯਾਦਾ ਚਾਰੀ। ਮਾਤ ਤਾਤ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਤ ਬੰਦਨ ਧਾਰੀ । ਕਰ ਸਨਮਾਨ ਸੁ ਪਾਸ ਬਿਠਾਏ । ਦੋਨੋ ਕੇ ਪਗ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏ । ਦੇਖੀ ਸੰਤ ਬ੍ਰਿਤ ਜਬ ਤਾਤਾ । ਬੋਲਜੋ ਬਚਨ ਮਧਰ ਵਖਜਾਤਾ । ਹੇ ਸੁਤ ਘਰ ਦਰ ਤਜ ਕਰ ਕਾਹੇ । ਤੁਮ ਚਲਤੇ ਹੋ ਰਾਹ ਕੁਰਾਹੇ । ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਘਰ ਦੀਨਾ । ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਕੀ ਕਮੀ ਕਬੀ ਨਾ । ਹੋਇ ਸੰਤ ਤੁਮ ਭ੍ਰਮ ਨ ਕਰ ਹੈਂ । ਨਾਨਾ ਖੇਦ ਸੀਸ ਪਰ ਧਰਹੰ । ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਸਹਾਰੇ । ਬਰਖਾ ਸੀਤ ਘਾਮ ਦੁਖ ਭਾਰੇ। ਤਾਕੋ ਸਹੇ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖੈ ਹੈਂ । ਨਿਸਾ ਕਹੀਂ ਦਿਨ ਕਹੀਂ ਬਤੈ ਹੈਂ । ਬਿਨਾ ਪਲੰਘ ਧਰਤੀ ਪਰ ਪਰ ਹੈਂ । ਜੀਰਨ ਬਸਨ ਦੇਹ ਪਰ ਧਰ ਹੈਂ । ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਤੁਮਕੋ ਯਹ ਕਹਤੇ । ਕਿਉਂ ਤੁਮ ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਨਹਿ ਰਹਤੇ । ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਰਸ ਨੀਕੇ । ਜੋ ਭਾਵਤ ਤੁਮਰੇ ਭਲ ਜੀਕੇ । ਬਿੰਜਨ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਹਾਰਾ । ਬੈਠ ਛਕੋ ਘਰ ਕਰੋ ਗੁਜਾਰਾ । ਯਹੀ ਤਾਤ ਜਬ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਖਾ । ਬਹੁਰ ਗੁਰੂ ਹਸ ਕਰ ਇਮ ਆਖਾ । ਸੁਨੀਏ ਤਾਤ ਬਾਤ ਅਬ ਮੋਰੀ । ਤੋ ਕਰਨਾ ਕਛ ਆਹਿ ਨ ਥੋਰੀ । ਪਰ ਯਹ ਰਸ-ਕਸ ਜਗ ਕੇ ਜੋਊ । ਹੈਂ ਦੁਖ ਮੂਲ ਤਜੇ ਮੈਂ ਸੋਊ । ਜਾਕੇ ਖਾਏ ਵਧੇ ਵਿਕਾਰਾ । ਤਿਨ ਕੋ ਮੈਂ ਮਨ ਤੇ ਤਜ ਡਾਰਾ । ਜੋ ਭੋਜਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵੈ । ਸੋਈ ਸੁਨੋ ਨਸ਼ੰਕ ਕਰਾਵੈ ॥

ਸਭ ਰਸ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਣਿਐ ਸਾ ਲੋਣੇ । ਖਟ ਤੁਰਸੀ ਮੁਖ ਬੋਲਣ ਮਾਰਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਦ ਕੀਏ ॥ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਉ ਏਕ ਜਾਕਉ ਨਦਰ ਕਰੇਇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ । ਜਿਤ ਖਾਧੈ ਤਨ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲੈ ਵਿਕਾਰ ॥

ਚੋਪਈ–

ਅਹੋ ਤਾਤ ਭੋਜਨ ਮਮ ਏਹਾ । ਜੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਤੋਹਿ ਢਿਗ ਕੇਹਾ । ਮਿੱਠੇ ਭੋਜਨ ਜਗ ਕੇ ਜੇਤੇ । ਮਨਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕਰਹੋ ਤੇਤੇ । ਤਾਕਾ ਸਰਵਨ ਕਰਨਾ ਜੋਈ । ਅਹੇ ਸਲੂਣਾ ਭੋਜਨ ਸੋਈ । ਅਨਕ ਭਾਵ ਕਰ ਤਹ ਜਸ ਗਾਵਾ । ਖਟ ਤੁਰਸੀ ਭੋਜਨ ਯਹ ਭਾਵਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਧੁਨੀ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਨਿਕਸੇ । ਯਹੀ ਮਸਾਲੇ ਪਾ ਮਨ ਵਿਗਸੇ । ਯਾਤੇ ਭਿੰਨ ਔਰ ਜੋ ਖਾਣਾ । ਬਾਬਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ ਪਛਾਣਾ । ਜਿਹ ਖਾਧੇ ਤਨ ਪੀੜਾ ਪਾਏ । ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ਸਬਾਏ । ਸੋ ਖਾਣਾ ਮੁਝ ਕੋ ਨਹਿ ਚਹੀਏ । ਜਹ ਖਾਧੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਵਿਸਰੀਏ । ਯਹ ਖਾਣਾ ਮੈਨੇ ਅਬ ਖਾਯਾ । ਜਾਤੇ ਮੇਰੋ ਮਨ ਵਿਗਸਾਯਾ । ਸੁਨੀ ਪਿਤਾ ਜਬ ਐਸੀ ਬਾਨੀ । ਬੋਲਜੋ ਬਹੁਰ ਨੇਹੁ ਮਨ ਆਨੀ । ਹੇ ਸੁਤ ਯਦਿਜਪ ਤੁਮ ਹੋ ਐਸੇ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋਵਤ ਹੈਂ ਜੈਸੇ। ਪਰ ਸੁਤ ਭਾਵਨ ਹਮਰੀ ਜੋਈ। ਨਹੀਂ ਸਨੇਹ ਤਜਤ ਹੈ ਸੋਈ। ਤਾਂਤੇ ਘਰ ਤਜਕਰ ਨਹ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਵੇ। ਜੋ ਚਾਹੋ ਸੋਈ ਕਰਵਾਵੇ। ਨਾਨਾ ਰੰਗ ਹੰਢਾਵੇ ਚੀਰਾ। ਜਾਤੇ ਸੋਭਤ ਤੋਹ ਸਰੀਰਾ। ਸੁਰਖ ਸੁਪੈਦ ਸਿਆਹ ਹਢਾਵੇ। ਜਤ ਭਾਵੇ ਤਤ ਸੈਲ ਕਰਾਵੇ। ਧਨ ਕੀ ਘਰ ਮੈਂ ਕਮੀ ਨ ਕੋਈ। ਅਹੇ ਜੁਆਨ ਭੋਗ ਤੁਮ ਸੋਈ। ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਸਗਲੇ ਸੁਖ ਮਾਣੋ। ਹਮ ਬੂਢੇ ਤੁਮ ਹਮਰੇ ਤਾਣੇ। ਸੁਨਤ ਦਯਾ ਨਿਧ ਐਸ ਉਚਾਰੀ। ਅਹੇ ਸੱਤ ਸਭ ਬਾਤ ਤੁਮਾਰੀ। ਪਰ ਯਹ ਹੈਂ ਸੁੰਦਰ ਪਟ ਜੇਤੇ। ਮੋਕੋ ਕਰਤ ਨ ਸੁੰਦਰ ਤੇਤੇ। ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਜੀਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮਲਨ ਹੋਤ ਫਾਟਤ ਕਿਸ ਆਵੇ। ਜਾਂਤੇ ਮੈਂ ਇਨ ਕੋ ਨਹਿ ਚਾਹੋਂ। ਸਾਚੇ ਬਸਨ ਓਢ ਸੁਖ ਪਾਹੋਂ। ਜੋ ਜੋ ਰੰਗ ਪਹਰ ਮੈਂ ਲੀਨੇ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨਿਜ ਮਨ ਕੋ ਦੀਨੇ। ਹਸਕਰ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਨਾ। ਸੁਨਤੇ ਜਾਂਹਿ ਮਿਟੇ ਤਪ ਤੀਨਾ॥

॥ ੧ ॥ ਰਤਾ ਪੈਨਣੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਸੁਪੇਦੀ ਸਤੁ ਦਾਨ ॥ ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ ਕਦਾ ਕਰਣੀ ਪੈਹਰਣ ਪੈਰ ਧਿਆਨੁ॥ ਕਮਰ ਬੰਦ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਨ ਜੋਬਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਪੈਨਣ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥ ਜਿਤ ਪੈਧੇ ਤਨ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ–

ਏਕ ਅਕਾਲ ਸਾਥ ਮਨ ਮੱਤਾ। ਯਹ ਪਹਰਨ ਹਮ ਜਾਨਜੋ ਰੱਤਾ। ਅਹੇ ਸੁਫੈਦ ਦਾਨ ਕਰ ਕਰਨਾ। ਪਾਪ ਦਾਗ ਪਹਿ ਪੈਧੇ ਹਰਨਾ। ਊਜਲ ਮਸਤਕ ਹਮ ਦਰਵਾਰੇ। ਯਹ ਪਹਰਜੋ ਮੈਂ ਕਰ ਅਤ ਪਿਆਰੇ। ਅਗਜਾਨ ਸਿਆਹੀ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ। ਕਰਨੀ ਲੀਨ ਬਸਨ ਮੈਂ ਧਾਰਾ। ਅਕਾਲ ਧਜਾਨ ਪਹਰਜੋ ਪਹਿਰਾਇਨ। ਹਰ ਚਰਨਨ ਮਨ ਭਯੋ ਪਰਾਇਨ। ਕਮਰ ਬੰਦ ਸੰਤੋਖ ਬਧਾਯੋ। ਜਾਸੋ ਅਪਨੋ ਮਨ ਠਹਰਾਯੋ। ਧਨ ਜਬਨ ਇਕ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮਾ। ਜਾ ਬਿਨ ਅਵਰ ਤੁੱਛ ਸਭ ਕਾਮਾ। ਬਾਬਾ ਯਾ ਬਿਨ ਪਹਿਰਨ ਜੋਈ। ਸੋ ਭਾਖਜੋ ਸੰਸਾ ਨਹਿ ਕੋਈ। ਸੁਨਤ ਤਾਤ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਾਈ। ਬੋਲਜੋ ਬਹੁਰ ਬੈਨ ਸੁਖਦਾਈ। ਹੇ ਸੁਤ ਤੁਝੇ ਨ ਕੁਛ ਜਗ ਚਾਹੇ। ਜਾਤੇ ਪਰਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਰਾਹੇ। ਤੱਦਜਪ ਹਮਰੇ ਹਿਤ ਯਹ ਕੀਜੇ। ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹ ਨਿਵਾਸ ਭਲ ਲੀਜੇ। ਨਹ ਤੋ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਦੈ ਹੈ। ਕਾਮ ਕਾਜ ਨਹਿ ਕੋਇ ਕਹੈ ਹੈ। ਮਨ ਪਰਚਾਵਨ ਜੀਨ ਸਵਾਰੀ। ਘੋੜੇ ਪਰ ਕਰੀਏ ਅਸਵਾਰੀ। ਤਰਗਸ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਲਗਾਏ। ਤੇਗ ਆਦਿਕ ਸ਼ਸਤਰ ਸਜਵਾਏ। ਕਰੋ ਅਨੰਦ ਨ ਰੰਚਕ ਡਰੀਏ। ਅਸ ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਪਰ-ਉਪਕਾਰੀ। ਸੁਨੋ ਤਾਤ ਮੋਰੀ ਅਸਵਾਰੀ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਘੋੜੇ ਪਾਖਰ ਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤ ਬੂਝਣ ਤੇਰੀ ਵਾਟ ॥ ਤਰਗਸ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਸਾਂਗ ਤੇਗ ਬੰਦ ਗੁਣ ਧਾਤ ॥ ਵਾਜਾ ਨੇਜੇ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਮ ਤੇਰਾ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਚੜਨਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ ॥ ਜਿਤ ਚੜੀਐ ਤਨ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਘੋੜਾ ਸੁਇਨੇ ਪਾਖਰ ਸੰਗ । ਸੁੰਦਰ ਸਾਖਤ ਸਹਿਤ ਉਮੰਗਾ
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਲੀਨ ਸਵਾਰੇ। ਜਾ ਸਮ ਔਰਨਜਗਤ ਮਝਾਰੇ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜਾਨਾ।ਯਹ ਤੁਰੰਗ ਹਮਨੇ ਹੈ ਆਨਾ
ਤਰਗਸ ਤੀਰ ਕਮਾਨਰ ਸਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਅਕਾਲ ਤੇ ਯਹ ਹੈ ਮਾਂਗਾ
ਦੇਵੀ ਸੰਪਤ ਕੇ ਗੁਣ ਜੇਤੇ। ਪਹਿਰ ਲਏ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤੇਤੇ
ਜਾਕੇ ਬਲ ਕਰ ਸੂਰ ਧਾਰੇ। ਪਤਿ ਸੋ ਪਰਗਟ ਹੋਂ ਸੰਸਾਰੇ
ਔਰ ਜਾਤ ਪੁਨ ਪਾਤ ਨ ਮੇਰੀ। ਇੱਕ ਅਕਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈਂ ਹੇਰੀ
ਸੁਨ ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਚੜਨਾ ਜੋਈ । ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ ਮਾਨੀਏ ਸੋਈ
ਜਿਤ ਚੜ੍ਹਿਆਤਨਸੰਕਟਪਾਇਓਅਨਿਕ ਵਿਚਾਰਮਨਹਿ ਉਪਜਾਏ
ਸੋ ਚੜਨਾ ਮੁਝਕੋ ਨਹਿਭਾਵੈ।ਜਿਤ ਚੜ੍ਹਿਆਂ ਹਰ ਯਾਦ ਨ ਆਵੈ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਅਸਵਾਰੀ ਮੋਰੀ । ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਹੇਤ ਨਹਿ ਥੋਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਗੁਰ ਅਸ ਬਚਰਚਨਉਚਾਰੇ।ਬਹੁਰ ਤਾਤ ਇਹਭਾਂਤਪੁਕਾਰੇ
ਕਤ ਕਾਰਨ ਅਸ ਭਾਖੇ ਬੈਨਾ। ਯਦਜਪ ਤੋਹ ਲੋਰ ਕੁਛ ਹੈਨਾ
ਤਦਜਪ ਹਮਰੇ ਹੇਤ ਪਿਆਰੇ। ਕਰੋ ਕਾਜ ਹਮਰੇ ਸੁਖਕਾਰੇ
ਅਪਨੇਘਰ ਮਹਿਸਹਿਪਰਵਾਰਾ।ਰਲਮਿਲ ਸਗਰੇਕਰੋ ਗੁਜਾਰਾ
ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਸਭ ਊਪਰ ਬੈਠੇ । ਐਸੇ ਕੋਇ ਜੁ ਤੁਮਤੇ ਐਠੇ
ਸੁਖ ਕੀ ਨੀਂਦ ਸੋਇ ਘਰ ਮਾਂਹੀ। ਲੈਨ ਦੇਨ ਕਾਹੂੰ ਸੇ ਨਾਂਹੀ
ਤਾਂਤੇ ਮਾਨਹੁ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ। ਕੌਨ ਹਾਨ ਇਸ ਮਾਂਹਿ ਤੁਮਾਰੀ
ਜਬੀ ਤਾਤ ਇਸ ਭਾਂਤ ਅਲਾਈ।ਗਿਰਾ ਮਧਰ ਬੋਲੇ ਜਗਰਾਈ
ਸੁਨਹੁ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੰਦਰ ਮੋਰੇ। ਸਹਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਕਹੂੰ ਢਿਗ ਤੋਰੇ

॥ ੧ ਰਹਾਉ ॥ ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀ ਨਾਮ ਕੀ ਨਦਰ ਤੇਰੀ ਪਰਵਾਰ। ਹੁਕਮ ਸੋਈ ਤੁਧ ਭਾਵਸੀ ਹੋਰ ਆਖਣ ਬਹੁਤ ਅਪਾਰ। ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੂਛ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰ ।੧। ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਸੌਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ। ਜਿਤ ਸੁਤੇ ਤਨ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਚੌਪਈ–

ਘਰ ਅੰਦਰ ਮਹਿ ਬਸਨੇ ਹੇਤਾ। ਅਹੇ ਅਕਾਲ ਅਨੰਦ ਸੁਨੇਤਾ। ਜਾ ਅਨੰਦ ਮਹਿ ਮੈਂ ਸਦ ਰਹਿ ਹੌਂ। ਸਕਲ ਕਲੇਸ ਰਿਦੇ ਕੇ ਦਹਿ ਹੌਂ। ਅੰਧ ਕੂਪ ਸਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੈਂ ਘਰ ਔਰੇ। ਤਾ ਮਹਿ ਗਿਰੇ ਜੋਇ ਨਰ ਬੌਰੇ। ਯਹ
ਘਰ ਅਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪਾ। ਸਦਾ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮ ਅਨੂਪਾ।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜੋਈ। ਸਕਲ ਪ੍ਰਵਾਰ ਮੂਲ
ਹੈ ਸੋਈ। ਆਨ ਜਗਤ ਕੇ ਜੋ ਪਰਵਾਰਾ। ਹਰਖ ਸੋਗ
ਕੋ ਅਹੇ ਅਗਾਰਾ। ਯਹ ਸੁਖ ਸਦਾ ਨ ਰੰਚਕ ਸੋਗਾ।
ਮੁਕਤਾਦਿਕ ਸੁਖ ਹੈ ਜਹ ਭੋਗਾ। ਹੁਕਮ ਸੋਈ ਜੋ
ਈਸ਼ਰ ਭਾਵੇ। ਜਾਕੋ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਇ ਮਿਟਾਵੇ।
ਤਾਂਤੇ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੇ ਜੋਈ। ਧਰਾ ਹੁਕਮ ਮੈਂਨੇ ਸਿਰ ਸੋਈ
ਜਾਕਾ ਕਥਨ ਅਨੰ ਅਪਾਰਾ।ਸਕਲ ਜਗਤ ਪ੍ਰਤਪਾਲਨ ਹਾਰਾ।
ਸੋ ਸਾਹਾਂ ਸਿਰ ਹੈ ਪਤਸਾਹਾ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਿਜਕ ਸੰਬਾਹਾ
ਸਭ ਕੇ ਘਟ ਕੀ ਜਾਨਨ ਹਾਰਾ। ਪੂਛ ਨ ਕਾਹੂ ਕਰਤਵਿਚਾਰਾ।
ਤਿਸ ਹੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਮੈਂ ਹੂਆ। ਨਿਜ ਮਨਤੇ ਤਜ ਦੀਨਾ ਦੂਆ
ਐਸੇ ਅਚਲ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮੇਰਾ। ਸੋਵਨ ਹੇਤ ਲਗੋ ਸਦ ਡੇਰਾ।
ਹੇ ਬਾਬਾ ਇਸ ਬਿਨ ਜੋ ਸੌਣਾ। ਤਾਹਿ ਅਨੰਦ ਅਹੇ ਦੁਖ ਭੌਣਾ
ਜਿਸ ਸੋਏ ਤਨ ਦੁਖ ਭੁਗਾਏ।ਪੁਨ ਮਨ ਮਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ਉਪਾਏ
ਤਾਂਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਘਰ ਮਾਂਹੀ। ਸੋਵਨ ਚਾਹਤ ਮੈਂ ਜਗ ਨਾਂਹੀ
ਤਾਂਤੇ ਸੰਸਾਰਕ ਸੁਖ ਜੇਤੇ। ਉਪਜਤ ਬਿਨਸਾਵਤ ਹੈਂ ਤੇਤੇ
ਤਿਨਕੀ ਇੱਛਾ ਮੋਹਿ ਨ ਹਈਏ।ਜਾਤੇ ਤੁੱਛ ਸਕਲ ਵਹੁ ਪਈਏ
ਜਬਗੁਰਜੂ ਪਿਤਪ੍ਰਤਿ ਯਹਗਾਯੋ।ਸੁਨਤਤਾਤ ਇਸ ਭਾਂਤਅਲਾਯੋ
ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਯਹਿ ਭਾਵੈ। ਖੇਤੀ ਕਰੋ ਨ ਕੋਇ ਹਟਾਵੈ
ਦਸਨਖ ਕੀ ਤੁਮ ਕਰੋ ਕਮਾਈ।ਖਾਇ ਹਢਾਇ ਸੰਕ ਨਹਕਾਈ
ਯਹ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਖੇਤੀ ਸਾਚੀ ਹੇਤਬਿਚਾਰਾ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਨ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮ ਪਾਣੀ ਤਨ ਖੇਤ ॥ ਨਾਮ ਬੀਜ ਸੰਤੋਖ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ ॥ ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖ ॥ ਭੋਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਨ ਹੋਇ ॥ ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਇਹ ਤਨ ਧਰਤੀ ਬੀਜ ਕਰਮਾ ਸਲਲ ਅਪਿਆਉ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ ॥ ਮਨਿ ਕਿਰਸਾਣ ਹਰਿ ਰਿਦੇ ਜਮਾਇ ਲੈਇ ਉਪਾਵਸ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਕਰ ਹਰਿ ਹਟਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੋਵਹੁ ਤਿਸ ਭੀਤਰ ਮਨ ਜੋਵਹੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਹੁ ਭਰਹੁ ਕਿਆਰ ਤਉ ਮਾਲੀਕੇ ਹੋਵਹੁ ॥ ੩ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੁਇ ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ ਗੋਡਹੁ ਧਰਤੀ ਭਾਈ ॥ ਜਿਉ ਗੋਡਹੁ ਤਿਉ ਤੁਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਬਗਲੇ ਤੇ ਪੁਨ ਹੰਸਲਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਦਿਆਲਾ ॥ ਪੂਣਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੫ ॥

ਚੌਪਈ--

ਅਹੋ ਪਿਤਾ ਜੋ ਤੁਮ ਕਿਰਸਾਣੀ। ਮੁਝਕੋ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਬਿਖਾਣੀ
ਸੋ ਸਭ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਧੰਦਾ। ਨਹੀਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਬੰਦਾ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਾਰਗ ਕੀ ਖੇਤੀ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਭਾਖਤ ਮੈਂ ਤੇਤੀ
ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਅਹੇ ਮਨ ਜੋਈ। ਮਨਨ ਸੀਲ ਆਤਮ ਕਾ ਹੋਈ
ਸੋ ਹਾਲੀ ਕਰਨੀ ਕਿਰਸਾਣੀ। ਕਰੇ ਲੇਖ ਪਦ ਜੋ ਨਿਰਬਾਣੀ
ਦੁਰਾਚਾਰ ਕਰ ਮਨ ਤੇ ਲਾਜਾ। ਯਹ ਜਲ ਸਿੰਚੇ ਸੰਘਤ ਸਾਜਾ
ਦੇਹੀ ਖੇਤ ਖਰੀ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਸਮ ਦਮਾਦਿ ਸਾਧਨ ਕੋ ਸੇਵੇ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਜੋਈ। ਬੋਇ ਬੀਜ ਤਾਂਭੀਤਰ ਸੋਈ
ਸੰਤੋਖ ਰੂਪ ਤਹਿ ਦੇਇਸੁਹਾਗਾ। ਚੂਰਨਕਰੇ ਮਾਨ ਮਦ ਰਾਗਾ
ਸਭਕੀ ਰੇਨਕਰੇਮਨਅਪਨੇ। ਅਹੰ ਬ੍ਰਿੱਤ ਨਹਿ ਲਿਆਵੇ ਸੁਪਨੇ
ਯਾ ਬਿਧ ਖੇਤੀ ਜਹਾਂ ਉਪਾਵੇ। ਭਾਗਵੰਤ ਘਰ ਵਹੀ ਕਹਾਵੇ
ਯਹ ਮਾਇਆ ਨਹਕਾਹੂੰ ਸੰਗੇ। ਜਾਂਹਿਭੁਲਾਇ ਦਏ ਨਰ ਚੰਗੇ
ਕੋ ਵਿਰਲੋ ਜਨ ਜਾਨੇ ਭੇਵ। ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਾਹ ਪੈ ਦੇਵ
ਪੁਨਾ ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਸੁਨੀਜੇ। ਕਿਰਸਾਣੀ ਯਾ ਬਿਧ ਕੀ ਕੀਜੇ
ਤਨ ਧਰਤੀਕੋਨਿਰਮਲਕੀਜੇ।ਨਿਸਕਾਂਮ ਕਰਮ ਬੀਤਾਂਮਹਿਦੀਜੇ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਰਾਧਨਪਾਣੀ।ਤਾਂ ਮਹਿ ਸਿੰਚੋਸਭ ਸੁਖ ਖਾਣੀ
ਮਨ ਕਿਰਸਾਣਕਰੇਯਹਖੇਤੀ। ਅਕਾਲ ਗਯਾਨਅੰਕਰ ਉਪਜੇਤੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਸੋ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਮਨ ਬਾਣੀ ਜਹਿ ਨਾਂਹਿ ਲਖੋਵੇ
ਜੈਸੇ ਕੂਪ ਜੋਤ ਜਲ ਦੈ ਹੈ। ਖੇਤੀ ਅਧਕ ਜਾਂ ਤੇ ਪੈ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਮੁਕਤਾਰਥੀ ਨਰ ਜੋਈ। ਕ ਸਮੱਗਰ ਸਾਧਨ ਸੋਈ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋਅਗਮਅਪਾਰਾ।ਅਹੇਕੂਪਸਮ ਸਕਲਅਧਾਰਾ।
ਸਰਬ ਸ਼ਕਤ ਰੂਪੀ ਜਲ ਪੂਰਨ।ਜਾਮੇ ਨਾਂਹਿ ਕਦੇ ਹੋਇ ਊਰਨ
ਤਹ ਕਿਰਪਾ ਜਲਸਿੰਚਨਕਾਰਨ।ਕਰੋ ਹਲਟਸੁਭਸਾਧਨਧਾਰਨ
ਧਾਵਹੁ ਮਾਲ ਅਖੰਡਾ ਬਿਰਤੀ। ਸ੍ਵਾਸ ਰੂਪ ਟਿੰਡੇਂ ਜਹਿ ਫਿਰਤੀ
ਤਾਹਿ ਹਲਟ ਕੇ ਫੇਰਨ ਕਾਜਾ। ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਮਨ ਕੀਜੇ ਸਾਜਾ
ਯਾ ਬਿਧ ਕੋ ਕੂਆਜਬ ਕਰਹੈਂ। ਬੁੱਧਿਰੂਪਕਿਆਰਾਤਬਭਰਹੈਂ
ਦੇਵੀ ਸੰਪਤ ਗੁਣ ਕੀ ਖੇਤੀ। ਹਰੀ ਹੋਇ ਤਨ ਭੀਤਰ ਜੇਤੀ
ਤੌ ਕਿਰਸਾਣ ਕਹਾਵੇ ਸਾਚੇ। ਦੂਰ ਕਰੇ ਜਾਤੇ ਮਤ ਕਾਚੇ
ਕਾਂਮ ਕਰੋਧ ਕਰ ਦੋਇ ਵਸੋਲੇ। ਇਸਖੇਤੀ ਕੀ ਜੜ ਕੋ ਫੋਲੇ
ਯਾਕੋ ਗੋਪ ਭਾਵ ਯਹ ਹਈਏ। ਬਿਨ ਅਭਜਾਸਨਾਂਜਾਕੋ ਪਈਏ
ਜੈਸੇ ਬਹਯ ਖੇਤੀ ਮਾਹੀ। ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀਜ ਉਪਜਾਈ
ਜਾਕਰ ਖੇਤੀ ਨਿਰਬਲ ਹੋਵੈ। ਫਲ ਅਰ ਫੂਲ ਆਪਨੇ ਖੋਵੈ
ਪਰ ਕਿਰਸਾਣ ਵਿਸੋਲੇ ਲੇਵੇ। ਤਾਕੋ ਗੋਡ ਭਲੇ ਵਿਧ ਦੇਵੇ
ਦੂਸਰ ਘਾਸ ਮੂਲ ਤੇ ਕਾਟੇ। ਜੇਤੀ ਪੁਸਟ ਹੋਤ ਜਹ ਸਾਟੇ
ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਂਮ ਪੁਨ ਕ੍ਰੋਧਾ। ਇਨਕੋ ਧਰਮ ਸੁਅਹੇ ਵਿਰੋਧਾ
ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੁਖਨ ਕਟ ਡਾਰੇ। ਸੁਭ ਗੁਨ ਕੇ ਸੱਤ੍ਰੂ ਹੈ ਭਾਰੇ
ਪਰ ਯਹ ਮਨਨ ਸੀਲ ਮਨ ਜੋਈ। ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਵਿਚਾਰੇ ਸੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਸਾਧੇ। ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਜ਼ਾਨ ਸੋ ਬਾਧੇ
ਯਥਾ ਜੋਗ ਕਾਰਜ ਮੈ ਲਾਵੈ। ਜਾਤੇ ਹਾਨ ਨ ਕੋਇ ਕਰਾਵੈ
ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਤੇ ਤਿਰੀਆ ਆਨੋ। ਸੋ ਨਿਜ ਮਾਤ ਸੁਸਾ ਪਹਚਾਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੁਨਾ ਅਕਾਰਨ ਕਰੇ ਨ ਕ੍ਰੋਧਾ। ਦੁਰਚਾਰਨ ਸਿਉ ਕਰੇਵਿਰੋਧਾ
ਤਬ ਯਹ ਕਾਂਮ ਕ੍ਰੋਧਦੁਖਦਾਈ। ਹਨੀ ਜਹਰ ਸਮ ਹੋ ਸੁਖਦਾਈ
ਜਿਉਂ ਕਾਚੀ ਬਿਖ ਹਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾ।ਅਉਖਧ ਕਰੀਦੇਤ ਸੁਖ ਨਾਨਾ
ਜਬਯਹਪੁਰਖਜਗਤ ਕੇਮਾਂਹੀ। ਕਾਂਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਬਸਨਾਂਹੀ
ਪੁਨ ਇਨਕੋ ਅਪਨੇਬਸ ਕਰ ਹੈ।ਸਕਲਸੁਖਜਗਕੇ ਤਹਿਘਰਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਇਨਸੇ ਗੁਨ ਕੋ ਪੋਖੇ। ਦੁਰਭਾਵਨ ਕੋ ਉਰ ਤੇ ਸੋਖੇ
ਐਸੇ ਕਰੇ ਜਤਨ ਨਰ ਜੋਈ। ਸੋ ਅਨਥਾ ਭਵ ਕਬੀਨ ਹੋਈ
ਪੁਨ ਐਸੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਨੋ। ਸਕਲ ਜੀਵ ਪ੍ਰਤ ਨਾਹੀਂਬਰਨੋ
ਕੋ ਇਕ ਮੂਰ ਬੀਰਯਹਧਰਹੈ।ਅਕਾਲਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਊਪਰਕਰਹੈ
ਜਾਜਨ ਪਰਤਿਸ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਬਗਲੇ ਤੇ ਹੰਸ ਬਿਰੋਵੈ
ਯਾਕੋ ਤਾਤ ਪਰਜ ਯਹ ਹਈਏ।ਜਾਕੋਸੁਨਤਗਜਾਨ ਪਦਪਈਏ
ਜੈਸ ਬਗ ਦਾਦਰ ਕੋ ਹਾਰਾ। ਕਰਤ ਦੇਖੀਏ ਜਗਤ ਮਝਾਰਾ
ਪੁਨਾ ਹੰਸ ਮੋਤੀ ਕੋ ਚੁਗ ਹੈ। ਯਹੀ ਤੱਤ ਸੁਨੀਏ ਸਭ ਜੁਗ ਹੈ
ਪਰ ਜੋ ਬਗਲੇ ਤੇ ਹੈ ਹੰਸਾ। ਮੋਤੀ ਚੁਗੇ ਛੋਰ ਨਿਜ ਬੰਸਾ
ਤਾਂ ਸਮ ਭਾਗਵਾਨ ਨਹ ਔਰਾ।ਯਹ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸਭਸਿਰ ਮੌਰਾ
ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਛਯਹਜੀਵਾ। ਮਦ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਹੋਕਰ ਖੀਵਾ
ਵਿਖਜਰੂਪ ਦਾਦਰ ਕੋਹਾਰਾ। ਬਗ ਕੋ ਕਰਤ ਸੁ ਮਹਾ ਗਵਾਰਾ
ਪੁਨਅਕਾਲਕਰਨਾ ਜੇਕਰਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਸੀਸਹਾਥ ਨਿਜ ਧਰਹੈ
ਤਬ ਯਹ ਬਗਪਨ ਕੋ ਤਜ ਦੇਵੇ। ਸੁਧੇ ਹੰਸ ਪਦਵੀ ਕੋ ਲੇਵੇ
ਮਹਾਂਵਾਕ ਜੋ ਮੁਕਤਾ ਜੈਸੇ। ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਤ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਤੈਸੇ
ਐਸੇਸਕਲ ਸ਼ਕਤਪਤਤਾਈ।ਕਿਉਂਕਰ ਨਰਨਹਿਮਨੋਂਧਯਾਈ
ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ। ਦੇਹ ਜੀਵ ਜਿਨ ਦੀਨੇ ਸਾਸਾ
ਐਸੀ ਖੇਤੀ ਜਗ ਮਹਿ ਮੇਰੀ। ਅਹੇ ਸਦਾ ਇਕ ਸਮਸਰ ਹੇਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾ ਕਰ ਮੈਂ ਕਿਰਸਾਣ ਕਹਾਯੋ। ਦੂਸਰ ਕਾਮ ਸੁ ਮਨੋਂ ਭੁਲਾਯੋ
ਜੋ ਐਸੀ ਕਰ ਹੈ ਕਿਰਸਾਣੀ। ਸੋ ਲਖੀਏ ਹਮ ਸੋ ਸੁਖ ਖਾਣੀ
ਜਬਯਹਸ਼ਬਦਤਾਤ ਸੁਨਪਾਏ। ਮਨਮਹਿ ਸੋਚਅਧਕਬਿਸਮਾਏ
ਕਹਤ ਯਾਹ ਕੋ ਅੰਤ ਨ ਆਵੈ।ਹਮ ਕਹਿ ਔਰ ਔਰ ਯਹਗਾਵੈ
ਜੋ ਜੋ ਬੈਨ ਕਹੇ ਮੁਖ ਮਾਂਹੀ। ਆਗੇ ਕਹੂੰ ਸੁਨੇ ਹਮ ਨਾਹੀ
ਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸ ਤਹਿ ਨਾਮ ਧਯਾਯੋ। ਔਰ ਸਗਲ ਮਨਤੇਵਿਸਰਾਯੋ
ਕੌਨ ਉਪਾਇ ਕਰਨ ਅਬ ਚਹੀਏ।ਜਾਕਰਕੇ ਯਾਕੋ ਸਮਝਈਏ
ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀ ਇੱਛ ਨ ਯਾਹੀਂ।ਪਹਿਰਨਅਸਵਾਰੀਨਹਿ ਚਾਹੀ
ਨਹਿ ਮੰਦਰ ਘਰ ਸੁੰਦਰ ਚਾਹੇ। ਖੇਤੀ ਬਨਜਨ ਜਾਵਤ ਰਾਹੇ
ਕੌਨ ਯੁਗਤ ਸੋ ਯਹ ਵਸ ਆਵੈ। ਜਾਤੇ ਘਰ ਭੀਤਰ ਠਹਿਰਾਵੈ
ਯਹ ਬਿਚਾਰ ਤਬ ਮਨ ਮਹਿਕੀਨਾ।ਖੇਤੀ ਇਸਤੇ ਹੋਤ ਕਬੀ ਨਾ
ਯਾਤੇ ਸੁਖੀ ਰਹਿਨ ਇਹ ਚਾਹੇ। ਮਿਥਯਾ ਯਤਨਕਰੋਅਬਕਾਹੇ
ਅਸ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੋਲੇ ਬਾਤਾ। ਸੁਨ ਸੁਤ ਮੈਂ ਤੁਮਰੋ ਹੂੰ ਤਾਤਾ
ਤਾਂਤੇ ਕਰੋ ਕਾਮ ਅਬ ਵੋਹੀ। ਮਨ ਭਾਵਤ ਭਾਖੂੰ ਮੈਂ ਤੋਹੀ
ਏਕ ਦੁਕਾਨ ਨਿਕਾਲਹੁ ਚੰਗੀ। ਭਰੋ ਰਾਸ ਤਾਹਿ ਮਹਿ ਮੰਗੀ
ਹੱਟੀ ਬੈਠ ਅਨੰਦ ਭੁਗਾਵੋ। ਇਤ ਉਤ ਕਹੂੰ ਨ ਢੂੰਡਨ ਜਾਵੋ
ਪਿਤਾ ਬਚਨ ਜਬ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਹੱਟੀ ਕਰਨ ਨਮਿੱਤ ਪੁਕਾਰਾ
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗੁਰੂ ਤਬ ਬੋਲੇ। ਸਕਲ ਭਰਮ ਪਿਤ ਕੇ ਤਬਖੋਲੇ
ਨਹ ਹੱਟੀ ਯਹ ਹੈ ਸੁਭ ਮੋਹੀ। ਜੋ ਕੁਛ ਤਾਤ ਬਤਾਈ ਤੋਹੀ
ਸੁਨੋ ਦੁਕਾਨ ਰਾਸ ਜੋ ਮੋਰੀ। ਮਿਟੇ ਸੁਨਤ ਚਿੰਤਾ ਸਭ ਤੋਰੀ
ਸਭ ਜਨਕੋਕਰਨੀ ਯਹਿ ਚਹੀਏ।ਜਾਤੇਜਨਮ ਮਰਨਦੁਖ ਦਹੀਏ

ਹਾਣ ਹਟ ਕਰ ਆਰਜਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਥ ॥ ਸੁਰਤ ਸਬਦ ਕਰ ਭਾਂਡਸਾਲ
ਤਿਸ ਵਿਚ ਤਿਸਨੂ ਰਖ ॥ ਸੇਤਾ ਸੇਤੀ
ਵਣਜ ਕਰ ਲੈ ਲਾਹਾ ਮਨਹਸ ॥

ਪੁਨਾ-

ਜਿਹਵਾ ਡੰਡੀ ਇਹ ਘਟ ਛਾਬਾ
ਤੋਲੇ ਨਾਮ ਅਜਾਚੀ ॥ ਏਕੋ ਹਾਟੁ ਸਾਹੁ
ਸਭਨਾ ਸਿਰ ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਭਾਤੀ ॥

ਚੌਪਈ--

ਯਹ ਜਗਤ ਕੀ ਹੱਟੀ ਜੋਈ। ਨਾਨਾ ਖੇਦ ਕਹੈ ਜਨ ਸੋਈ
ਲਾਹਾ ਘਾਟਾ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ।ਜਾ ਮਹਿਰਹਿਤ ਸਦਾ ਦੁਖ ਭਾਰਾ
ਇਨ ਹਾਟਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ।ਤੋਲ ਬੋਲ ਮਹਿ ਨਹਿਸਚਿਆਰੇ
ਲੇਵਤ ਅਧਕ ਦੇਤ ਘਟਸੋਉ। ਪ੍ਰਿਯਾਅਪ੍ਰਿਯਾ ਨ ਜਾਨਤ ਕੋਊ
ਕਬੀ ਕਬੀ ਲਾਹਾ ਤਹ ਹੋਵੈ। ਘਾਟਾ ਪਾਇ ਕਬੀ ਬਹਿ ਰੋਵੈ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਹੱਟੀ ਦੁਖਦਾਈ। ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਹਿਤਨਹਿਠਹਿਰਾਈ
ਪੁਨ ਹੱਟੀ ਮੇਰੀ ਸੁਨ ਲੀਜੇ। ਜਾਕੇ ਸੁਨਤ ਸੋਗ ਸਭ ਛੀਜੇ
ਕਰੋ ਹੱਟ ਆਯੁ ਨਿਜ ਕੇਰੀ।ਛਿਨਛਿਨ ਘਟਤ ਜੁ ਸਾਂਝ ਸਵੇਰੀ
ਸੱਤ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਜੋਈ। ਸੁਨਨੇ ਸ਼ਬਦ ਭਾਂਡ ਹੈ ਸੋਈ
ਜਿਨਕੋ ਨਿਜ ਮਨ ਮਹਿ ਭਰਲੀਜੈ।ਆਧਬਿਆਧਰੋਗਸਭ ਛੀਜੈ
ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਸਿਉ ਸੌਦਾ ਕੀਜੇ।ਲੈ ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਸੁਖ ਲੀਜੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੁਨਾ ਤਰਾਜੂ ਕਰੀਏ ਐਸਾ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਜੈਸਾ
ਮਨ ਬੁਧੀ ਛਾਬੇ ਦੋ ਕਰੀਏ।ਮਨਨ ਨਿਧਜਾਸਨ ਜਾਮਹਿਧਰੀਏ
ਫਿਰ ਜਿਹਵਾ ਡੰਡੀ ਸਹ ਤੋਲੋ। ਜਾਂਤੇ ਸਬਦ ਅਜੋਗ ਨ ਬੋਲੋ
ਬਿੱਤ ਅਮਿੱਤ ਪ੍ਰਭੂ ਯਸ਼ ਜੋਈ। ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਤੋਲੋ ਤੁਮ ਸੋਈ
ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਰਬ ਕਾ ਏਕੋ । ਦੇਵਨਹਾਰ ਅਪਾਰ ਵਿਵੇਕੋ
ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਹੋਵੇ ਬਨਜਾਰੇ। ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੁ ਦੇਤ ਸਹਾਰੇ
ਐਸੀ ਹਾਟ ਕਰਨ ਹਮ ਚਾਹੀ। ਦੂਸਰ ਕੀ ਇੱਛਾ ਮਨ ਲਾਹੀ
ਜੋ ਹਮਰੇ ਸਹ ਸੌਦਾ ਕਰਹੈਂ। ਭਵ ਸਾਗਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਹੈਂ
ਐਸੀ ਹਾਟ ਗੁਰੂ ਜਬ ਭਾਖੀ ਪਿਤਾ ਬਹੁਰ ਮਨ ਮਹਿਇਮਰਾਖੀ
ਨਹਿ ਚਾਹਤ ਯਹ ਹੱਟੀਕਰਨਾ।ਪੁਨਾਰਹਿਨ ਚਾਹੇਨਿਜਘਰਨਾ
ਤਾਂਤੇ ਨੌਕਰਇਸਕਰ ਦਈਏ। ਜਾਂਤੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਪਈਏ
ਕਰੇ ਚਾਕਰੀ ਕਾਹੂੰ ਕੇਰੀ। ਸਕਲ ਕਾਮ ਕਰਹੈ ਬਿਨ ਦੇਰੀ
ਮਾਲਕ ਜਿਤ ਵਲ ਭੇਜੇ ਜੈ ਹੈ। ਆਪ ਖਾਇ ਖਟ ਔਰ ਖੁਵੈਹੈ
ਯਹ ਮਨਮਾਂਹਿ ਵਿਚਾਰਠਹਿਰਾਈ।ਪਰਗਟਗੁਰੂਪ੍ਰਤਿਐਸਅਲਾਈ
ਕਰੋ ਚਾਕਰੀ ਕਾਹੂੰ ਕੇਰੀ। ਜਾਤੇ ਮਨ ਬਿਰਤਾ ਹੋਇ ਤੇਰੀ
ਯਹ ਸੁਨਤੇ ਪ੍ਰਭਜੂ ਬਚ ਭਾਖਾ। ਹਾਕਮ ਏਕ ਸੀਸ ਹਮ ਰਾਖਾ
ਤਾ ਮਹਿ ਚਿੱਤ ਲਗਾਵਨ ਜੋਈ। ਅਹੇ ਚਾਕਰੀ ਮੁਝ ਕੀ ਸੋਈ
ਤਾਕੇ ਮਨਨ ਵਿਖੇ ਮਨ ਧਰਨਾ ਯਹੀ ਕਾਮ ਮਨ ਦੇਕਰ ਕਰਨਾ
ਬੁਰੀ ਭਾਵਨਾ ਬਾਧ ਚਲਾਏ। ਧੰਨ ਜਨਮ ਮਾਨੋ ਜਗ ਆਏ
ਤਾਂਤੇ ਨਾਮ ਅਰਾਧਨ ਕਰੀਏ। ਜਾਕੇ ਬਲ ਸਭ ਪਾਪਨ ਹਰੀਏ
ਯਹੀ ਹਾਟ ਜੋ ਜਨ ਕਰਲੈਹੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਬੰਧਨ ਕਟ ਦੇ ਹੈ
ਜਾਤੇ ਯਹ ਹੱਟੀ ਮਮ ਕੀਨੀ। ਔਰ ਕਾਮਨਾ ਸਭ ਤਜ ਦੀਨੀ
ਐਸੋ ਸੁਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਜਾਰਾ।ਪਿਤਾ ਗਹਜੋਤਬ ਗਜਾਨ ਬਚਾਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਲ ਬੈਸ ਕੀ ਜੋਇ ਕਹਾਨੀ। ਪਾਂਧੇ ਭਾਖੀ ਥੀ ਪਰਧਾਨੀ
ਯਹ ਕੋ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਅਵਤਾਰੀ। ਤੁਹਿ ਘਰਆਯੋ ਸਭਸੁਖਕਾਰੀ
ਬਹੁਤਨ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਯਹ ਕਰਹੈ।ਅਨਕ ਲੋਕ ਯਾ ਪੀਛੇ ਤਰਹੈ
ਨਾਮ ਇਸੇ ਨਾਨਕ ਨਰੰਕਾਰੀ। ਸਭ ਤੇ ਰਾਖੇ ਰੀਤ ਨਯਾਰੀ
ਯਹ ਜੋ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਥੀ ਭਾਖੀ। ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਜ ਵਹੁ ਸਾਖੀ
ਅਸਮਨਮਹਿਤਾਨੇਲਖਲੀਨਾ। ਸਕਲ ਸੋਕ ਮਨਕਾ ਤਜਦੀਨਾ
ਭਯੋ ਲੀਨ ਆਤਮ ਮਨ ਜਾਕਾ। ਸੁਨ ਉਪਦੇਸ਼ਮਿਟਾਭ੍ਰਮ ਤਾਕਾ
ਕਹਾ ਧੰਨ ਸੁਤ ਧੰਨ ਤੁਹੀ ਹੈ।ਜਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੈ ਮੁਕਤ ਲਹੀ ਹੈ
ਹਮਰੀਕੁਲ ਤਬਕਿਉਂਨਉਧਰਹੈ।ਸਕਲਜਗਤਤੈਸੋਜਬ ਤਰ ਹੈ
ਜਬ ਅਸ ਭਾਖ ਤਾਤ ਭਏ ਮੋਨੀ। ਸਮਝ ਲਈ ਜੋ ਗਾਥਾ ਹੋਨੀ
ਤਬ ਲਾਲੂ ਚਾਚਾਗੁਰ ਕੇਰਾ। ਬੋਲਜੋ ਬਚਨ ਸੁ ਹੋਇ ਅਗੇਰਾ
ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਭਾਖਤ ਇਕ ਬਾਚਾ। ਜਾਤੇ ਮੈਂ ਹੂੰ ਤੁਮਰੋ ਚਾਚਾ
ਸਕਲ ਮਰਮ ਤੁਮਰਾ ਮੈਂ ਪਾਯੋ ਘਰਮਹਿਰਹਿਨ ਤੁਹਿਨਭਾਯੋ
ਬਾਹਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਨ ਮਨ ਤੇਰਾ।ਵਾਛਤ ਨਹਿ ਗ੍ਰਹ ਕਰਨ ਬਸੇਰਾ
ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਯਹ ਬਿਉਂਤ ਬਨਾਈ। ਜੋ ਸਭ ਹੂੰ ਕੋ ਹੈ ਸੁਖਦਾਈ
ਘੋੜੇ ਲੈ ਤੁਝਕੋ ਅਬ ਦੀਜੈ। ਸੰਗ ਬਹੁਤ ਜਨ ਅਪਨੇ ਲੀਜੈ
ਹੋਇ ਸੁਦਾਗਰ ਬੇਚੋ ਜਾਏ। ਕਰਹੁ ਸੈਲ ਜੋ ਮਨ ਮਹਿ ਭਾਏ
ਦੇਸ ਦੇਸ ਮਹਿ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰੀਏ। ਮਨ ਦਲਗੀਰੀ ਜਾਤੇ ਹਰੀਏ
ਲਾਲੂ ਕੇ ਸੁਨਕਰ ਬਚ ਐਸੇ। ਕਥਨ ਕ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਬਚਤੈਸੇ
ਨਹੀਂ ਬਨਜਸਾਚੋ ਯਹ ਹਈਏ। ਤਾਂਤੇ ਨਹਿ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀਏ
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੀਜੋ ਗਾਥਾ। ਭਾਖਤ ਹੂੰ ਸੁਨੀਏ ਮਨ ਸਾਥਾ

ਸੁਣ ਸਾਸਤ ਸੌਦਾਗਰੀ ਸਤ ਘੋੜੇ ਲੈ ਚਲ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖਰਚ ਬੰਨ ਚੰਗਿਆਈਆ ਮਤ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਕਲ। ਨਿਰੰਕਾਰਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਲਹੇ ਮਹਲ ॥

ਚੌਪਈ–

ਸੁਨੀਏ ਸਾਚਕਥਾ ਮਨ ਲਾਈ। ਜੋਇ ਸੁਦਾਗਰਤਾ ਮਨ ਭਾਈ
ਸੱਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸ੍ਰਵਨ ਹੈ ਜੋਈ। ਬਨੋ ਸੁਦਾਗਰ ਤਾਕੋ ਸੋਈ
ਸਤ ਕੇ ਘੋੜੇ ਲੈਕਰ ਧਾਵੇਂ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਕੀ ਓਰ ਸਿਧਾਵੇਂ
ਸੁਭ ਕਰਮਨਕੋ ਖਰਚ ਸੁ ਲੀਜੇ। ਜਾਕੇਬਲਤਨ ਮਨਨਹਿਛੀਜੇ
ਪਰ ਯਹਸਮਾਯਹੀ ਸੁਭਜਾਨੋ। ਬਹੁਰਮਿਲੈ ਯਾ ਮਿਲੇ ਨ ਮਾਨੋ
ਸੋ ਐਸੋ ਸੌਦਾਗਰ ਬਨਹੈ। ਪਰਮਾਰਥ ਕੋ ਜਹਿ ਘਰ ਧਨ ਹੈ
ਸੋ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰ ਕੋ ਨਰ ਪਾਵੇ। ਇਕਮਨ ਜੋਇ ਨਿਰੰਜਨ ਧਯਾਵੇ
ਲਾਲੂ ਸੁਨਤ ਅਚੰਭਾ ਕੀਨਾ। ਕਰ ਉਤਰ ਕੈਸੋ ਇਨ ਦੀਨਾ
ਬਹੁਰ ਲਗੇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਸਨੇਹਾ। ਭਰਮਾਵਨ ਗੁਰ ਕੋਮਨਏਹਾ
ਦੇਖੋ ਤਾਤ ਮਾਤ ਤੁਮ ਕੇਰੇ। ਚਾਚਾ ਭਾਇ। ਪੂਤਸ ਤੇਰੇ
ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਨਾਰ ਘਰ ਤੇਰੇ। ਔਰ ਸਖਾ ਗਨ ਅਹੇ ਬਥੇਰੇ
ਤਜ ਕੁਟੰਬ ਅਬ ਕਤਕੋ ਜੈਹੈਂ। ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਤੂੰ ਮਨੋ ਭੁਲੈਹੈਂ
ਤਾਂਤੇ ਕਰੋ ਗ੍ਰਸਤ ਨਹੀਂ ਤਜਾਗੋ। ਹੇ ਸੁਤ ਕਹੇ ਹਮਾਰੇ ਲਾਗੋ
ਹਸ ਬੋਲੇ ਸੁਨ ਲਾਲੂ ਐਸੇ। ਸੱਤ ਬਚਨ ਭਾਖੇ ਤੈਂ ਜੈਸੇ
ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਮੈਨੇ ਸਿਰ ਧਾਰੇ। ਮਹਾਂ ਪੁਨੀਤ ਬਚਨ ਜੋ ਥਾਰੇ
ਨਿਜ ਪਰਵਾਰ ਸੰਗ ਮੈਂ ਲੇਹੋਂ। ਏਕ ਨਿਮਖ ਨਹਿਤਾਂਹਿਤਜੈਹੋਂ
ਸੋ ਸਭ ਤੋਕੌ ਕਹਤ ਸੁਨਾਈ। ਜੋ ਕੁਟੰਬ ਮੇਰੋ ਸੁਖਦਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਸਦਾ ਨਿਆਰਾ । ਰਚਾ ਕੁਟੰਬ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕਾਰਾ

ਖਿਮਾ ਹਮਾਰੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀਏ ਸੰਤੋਖ ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ॥ ਸਤ ਹਮਾਰਾ ਦਾਦਾ ਕਹੀਏ ਜਿਨ ਸੰਗ ਮਨੂਆ ਜਿਤਾ ॥ ਸੁਣ ਲਾਲੂ ਗੁਣੁ ਐਸਾ ॥ ਸਗਲੇ ਲੋਗ ਬੰਧਨ ਕੇ ਬਾਧੇ ਸੋ ਗੁਣ ਕਹੀਏ ਕੈਸਾ ॥ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਉ ਭਾਈ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਤ ਸੋ ਸਾਚਾ ॥ ਧੀ ਹਮਾਰੀ ਧੀਰਜ ਬਨੀ ਐਸੇ ਸੰਗ ਹਮ ਰਾਚਾ ॥ ੨ ॥ ਸਾਂਤ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ਸਹੇਲੀ ਮਤ ਹਮਾਰੀ ਚੇਲੀ ॥ ਇਹੋ ਕੁਟੰਬ ਹਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸੰਗ ਖੇਲੀ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਰਾ ਖਾਂਵਦ ਜਿਨ ਹਮ ਬਨਤ ਬਨਾਏ । ਉਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਔਰ ਕੋ ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਸੋ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹ ਸ਼ਬਦ ਮਹਿ ਸਭਪਰਵਾਰਾ।ਲਾਲੂਪ੍ਰਤਿਗੁਰ ਕੀਨ ਉਚਾਰਾ
ਖਿਮਾ ਮਾਤ ਮੇਰੀ ਸੁਖ ਦਾਈ।ਜਾ ਸਮ ਰੱਛਕ ਅਵਰ ਨ ਕਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਗੋਦ ਮਹਿਬਾਲਕ। ਰਹਿਤਸੁਖੀਨਹਿਦੁਖ ਸੋ ਤਾਲਕ
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖਿਮਾ ਜਹਿਪਾਸਾ। ਸਭ ਸੱਤ੍ਰੂ ਤਹਿ ਹੋਵਤ ਨਾਸਾ
ਖਿਮਾਸੰਜੋਇਜਾਂਹਿ ਨਰ ਧਾਰੀ। ਕ੍ਰੋਧ ਸਸਤ੍ਰ ਨਹਕਰਤਬਗਾਰੀ।
ਪੁਨ ਸੰਤੋਖ ਪਿਤਾ ਮਮ ਹਈਏ।ਜਾਕੀਗੋਦ ਮਾਂਹਿ ਸੁਖ ਪਈਏ
ਪਿਤਾ ਗੋਦਮਹਿ ਬਾਲਕ ਬੈਸੇ। ਲਹਤ ਅਨੰਦ ਸੋਕ ਨਹਿ ਪੈਸੇ
ਤਿਉ ਸੰਤੋਖ ਜਾਂਹਿਮਹਿਹੋਵੇ।ਸਕਲਜਗਤ ਸੁਖ ਤਹਿ ਪਗ ਧੋਵੇ
ਸਤ ਮੇਰੋ ਚਾਚਾ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਕਰਤ ਸਦਾ ਜੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ
ਜੈਸੇ ਚਾਚਾ ਦੇਤ ਸਹਾਰਾ। ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਅਤ ਭਾਰਾ
ਤੈਸੇ ਸਕਲ ਕਾਜ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਬਿਨਾਂ ਸੱਤ ਦੂਸਰ ਸੁਖ ਨਾਂਹੀ
ਜਾਕ ਬਲ ਕਰ ਮਨਬਸਕੀਨਾ।ਨਿਰਾਬਾਨ ਪਦਘਰਮਹਿ ਚੀਨਾ
ਇਸ ਕੁਟੰਬ ਕੇਯਹਗੁਨ ਭਾਰੇ।ਜਗ ਬੰਧਨ ਗੁਨ ਕੌਣ ਵਿਚਾਰੇ
ਸੁਹਿਰਦ ਭਾਉ ਭਾਈਮਮ ਪਿਆਰਾ।ਜਾਕੇਸੰਗ ਮੀਤ ਜਗ ਸਾਰਾ
ਹਰ ਸੋਪ੍ਰੇਮ ਪੂਤ ਘਰ ਸੋਈ। ਜਾ ਸਮ ਸਾਚੋ ਪੂਤ ਨ ਕੋਈ
ਦੁਖ ਸੁਖ ਮਹਿ ਧੀਰਜ ਧੀ ਜੋਰੀ। ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਰਤੀ ਬ੍ਰਿਤ ਮੋਰੀ
ਸਖੀ ਹਮਾਰੀ ਸਾਂਤ ਕਹਾਵੇ। ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਬਿਲਾਸ ਸੁਹਾਵੇ
ਸੁੱਧ ਬੁੱਧ ਹਮਰੀ ਹੈ ਦਾਸੀ। ਜਾਕੇ ਬਲ ਕਾਟੀ ਭਵ ਫਾਸੀ
ਯਹੀ ਕੁਟੰਬ ਹਮਾਰਾ ਕਹੀਏ। ਸਾਸ ਸਾਸ ਜਾਕੈ ਸੰਗ ਰਹੀਏ
ਏਕ ਅਕਾਲ ਪਤੀ ਹਮ ਕੇਰਾ। ਜਾ ਸਮ ਦੂਸਰ ਔਰ ਨ ਹੇਰਾ
ਜਿਨਸਭਸ੍ਰਿਸਟਬਨਾਇਸਵਾਰੀ।ਬਿਚਿਤ੍ਰਸਕਤਅਨਕਪਰਕਾਰੀ
ਜੋ ਤਾਕੋ ਤਜ ਔਰਹਿ ਲਾਗੇ। ਸੋ ਨਾਨਾ ਦੁਖ ਲਹੇ ਅਭਾਗੇ
ਇਸਕੁਟੰਬਕੋਧਾਰਨਕੀਨਾ। ਅਕਾਲਪੁਰਖਸੇ ਕਹ ਕਰ ਲੀਨਾ
ਜਾਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਯਹ ਸੰਪਤ ਹੋਈ। ਅਹੇ ਗ੍ਰਸਤੀ ਸਾਚ ਸੋਈ
ਯਾ ਬਿਨਔਰ ਕੁਟੰਬ ਅਪਾਰਾ। ਸੰਗ ਨ ਚਾਲੇ ਝੂਠ ਪਸਾਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਬਨਉ ਕੁਟੰਬੀ ਐਸੇ। ਮੈਂ ਨੇ ਕਹੇ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਤ ਜੈਸੇ
ਸੁਨ ਲਾਲੂ ਗਦ ਗਦ ਮਨ ਹੋਯੋ।ਜਗੋ ਅਗਜਾਨ ਨੀਂਦਤੇ ਸੋਯੋ
ਲਗੋ ਕਹਿਨ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰੀ। ਧੰਨ ਅਹੇ ਤੁਮਰੀ ਮੈਂਤਾਰੀ
ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਾ ਸੱਤ ਹੈ ਸਾਰਾ। ਪਰ ਸੰਸਾਰਕ ਦੁਖ ਹੈ ਭਾਰਾ
ਜਾਂਤੇ ਘਰ ਰਹਨਾ ਭਲ ਤੋਰਾ। ਕਰੇ ਨ ਜਾਤੇ ਲੋਕ ਨਿਹੋਰਾ
ਜੇਘਰ ਤਜ ਬਾਹਰ ਤੁਮ ਜੈਹੋ।ਨਿਜ ਸੁਖ ਸੋ ਦਿਨ ਰੈਨ ਬਿਤੈ ਹੋ
ਪਰ ਯਹ ਲੋਕ ਸ਼ਰੀਕ ਹਮਾਰੇ। ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਹਗੇ ਗਾਰੇ
ਏਕ ਪੂਤ ਇਨਕੇ ਘਰ ਆਹਾ। ਹੋਇ ਫ਼ਕੀਰ ਭਯੋ ਬਦਰਾਹਾ
ਨਹੀਂ ਰਾਖ ਤਿਸਕੋ ਘਰਲੀਨਾ।ਯਥਾਜੋਗ ਸੁਖ ਨਹਿਤਹਿਦੀਨਾ
ਐਸੇ ਬਾਇਕ ਸਾਇਕ ਜੈਸੇ। ਕਹੇਂ ਅਬਾਚ .ਸੁਨੇਂ ਹਮ ਕੈਸੇ
ਤਬ ਸਤਗੁਰ ਤਾਸੋ ਯਹ ਭਾਖੀ।ਸੰਸਾਰ ਕਥਨ ਸੰਕਾ ਕਤਰਾਖੀ
ਇਨ ਲੋਗਨਕੋ ਯਹੀਸਭਾਵਾ।ਕਹਤ ਵਹੀ ਜੋ ਮੁਖ ਮਹਿ ਆਵਾ
ਤਾਂਤੇ ਨਹਿਰੰਚਕ ਮਨ ਡਰੀਏ।ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਭਗਤ ਹਰਕਰੀਏ
ਇਨ ਲੋਗਨ ਕੀ ਦਿਸ਼ਾ ਪੁਕਾਰੋ। ਜਾਤੇ ਸੰਕ ਨ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੋ।

ਚੁਪ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਐ ਇਤ ਘਟ ਨਾਹੀ ਮਤ। ਜਾਂ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਐ ਬੜ ਬੜ ਕਰੇ ਬਹੁਤ। ਬਹਿ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਐ ਬੈਠਾ ਸਥਰ ਘਤ। ਉਠ ਚਲਾਂ ਤਾਂ ਆਖੀਐ ਛਾਰ ਗਿਆ ਸਿਰ ਘਤ। ਜੇਕਰ ਨਿਵਾਂ ਤਾ ਆਖੀਐ ਡਰਦਾ ਕਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਗਤ ॥ ਕਾਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਣੀ ਜਿਤ ਬਹਿ ਕਢਾਂ ਝਤ ॥ ਏਥੇ ਓਥੇ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਰਖੇ ਪਤ ॥

ਚੌਪਈ–

ਜਗਤ ਜੀਵ ਕੋ ਯਹੀ ਸੁਭਾਵਾ। ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਰੀਤ ਸੁਖਾਵਾਂ
ਜੇਕਰ ਬੋਲਨ ਉਤਰਦਈਏ। ਬੋਲਕਬੋਲ ਸੁਨਤ ਚੁਪ ਰਹੀਏ
ਤਬ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਇਸ ਬੁਧਨਾਹੀਂ। ਜਾਂਤੇ ਮੋਨ ਗਹੀਮੁਖਮਾਹੀਂ
ਲਾਖ ਕਹੋ ਯਹ ਏਕ ਨ ਬੋਲੈ। ਪਸ ਸਮਾਨ ਰਹਤਜਿਉਂਭੋਲੈ
ਜੇਕਰ ਇਸਡਰ ਤੇ ਮਨਸੁਨਕੈ। ਉਤਰ ਦੇਹ ਰਿਦੇਮਹਿ ਗੁਨਕੈ
ਤਬ ਭਾਖਤਬੜ ਬੜਯਹਕਰਾਲਪਅਰਬ੍ਰਿਧਪੇਖਨਹੀਂਡਰਤਾ
ਜਬ ਇਕ ਠੌਰ ਬਹੈ ਕਰ ਤੋਖਾ ਕਹਤਤਾਂਹਿ ਪ੍ਰਤਿਧਰਉਰ ਰੋਖਾ
ਸਥਰ ਪਾਇ ਦੁਆਰੇ ਮਾਂਹੀ। ਬੈਠੋ ਹਾਨ ਲਾਭ ਇਸ ਨਾਂਹੀ
ਹਮਰੇ ਘਰ ਬੈਠੋ ਲਾ ਠਾਣਾ।ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਇਸ ਔਰ ਟਿਕਾਣਾ
ਜੇ ਯਹ ਸੁਨਕਰ ਚਲਿਓ ਜਾਵੈ।ਤੌਭੀ ਇਨ ਤੇ ਪਤ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈ
ਕਹਿਤ ਛੋਡ ਘਰਗਿਆ ਨਿਕਾਰਾ।ਡਾਰ ਸੀਸ ਅਪਨੇਮਹਿਛਾਰਾ
ਪਤ ਪਰਤੀਤ ਸਕਲਇਨ ਖੋਈ ਇਤਉਤਭਰਮਤ ਮਿਲੇਨਢੋਈ
ਜੋ ਚਰਨਨ ਪਰ ਬੰਦਨ ਕਰੀਏ। ਜਾਨ ਬ੍ਰਿਧ ਹਿਦੇ ਮੈ ਡਰੀਏ
ਤਬ ਭਾਖਤ ਭੈਕਰ ਹਮ ਭਗਤੀ।ਕਰਨ ਲਗੋਹਮਰੀਲਖਸਕਤੀ
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਇ ਨਹਿ ਚਾਲਾ। ਜਾਤੇ ਕਾਟੇ ਸਮਯ ਸੁਖਾਲਾ
ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਚਤ ਨਰਨਾਹੀਂ।ਕਰ ਦੇਖੋ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਮ ਚਾਹੀਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਜਗ ਜੰਤਨ ਤੇ ਲਾਜਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰਾਖੇ ਸਭ ਰਾਜਾ।
ਕਹਾਂ ਪੁਰਖ ਇਨ ਤੇ ਬਚ ਰਹਹੈ। ਜਾਮੈ ਦੋਖ ਨ ਕੋਇ ਬਤੈ ਹੈ
ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਕੀਨਿੰਦ ਕਰਾਹੀ। ਬਹੁਤਅਬਾਚ ਸੁ ਬੈਨ ਅਲਾਹੀ
ਤਾਂਤੇ ਇਨਕੀ ਸੰਕ ਨ ਕੀਜੇ। ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਲੀਜੇ
ਯਹ ਸੁਨਕਰ ਲਾਲੂ ਹਰਖਾਯੋ।ਧੰਨ ਧੰਨ ਮੁਖ ਤੇ ਤਿਨ ਗਾਯੋ
ਨਿਸਚੇ ਜਾਨ ਲਯੋ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਯਹਜਗਜੰਤਨ ਕੇ ਸਮ ਨਾਂਹੀ
ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਤੇ ਸਦਾ ਨਿਆਰਾ। ਈਸ੍ਵਰ ਭੇਜਾ ਜਗ ਅਵਤਾਰਾ

ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ—

ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਤਲਵੰਡੀ ਕੇਰਾ। ਹਾਕਮ ਥੋ ਜਹਿ ਤੇਜ ਘਨੇਰਾ
ਗੁਰ ਸੋਂ ਬਾਲਪਨੇ ਤੇ ਜੋਈ। ਕਰਤ ਸਨੇਹ ਅਧਕ ਮਨ ਸੋਈ
ਜਬ ਤਿਨ ਸੁਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ॥ ਦਰਸਨ ਕੋ ਉਪਜੇ ਮਨ ਚਾਏ
ਨੌਕਰ ਅਪਨਾ ਏਕ ਬੁਲਾਯਾ। ਤਾਤਕਾਲ ਗੁਰ ਪਾਸ ਪਠਾਯਾ
ਕਹਾ ਕਹੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ।ਜਾਚਤ ਰਾਇ ਚਰਨ ਰਜ ਥਾਰੀ
ਆਪਆਇਤੁਹਿਦਰਸਨਕਰਤਾ।ਚਰਨਕਵਲਮਹਿਨਿਜਸਰਧੁਤਾ
ਪਰ ਤੁਹ ਦੇਹ ਬਿਰਧਬਹੁ ਹੋਈ।ਚਲਨਸਕਤਤਾਮਹਿਨਹਿਕੋਈ
ਯਾਤੇ ਆਪ ਦਰਸ ਆ ਦੀਜੇ। ਮੇਰੋ ਧਾਮ ਪੁਨੀਤ ਕਰੀਜੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਸੇਵਕ ਧਾਯੋ । ਗੁਰਆਏ ਸਭਆਇਸੁਨਾਯੋ
ਜਬ ਮਾਨਸ ਗੁਰਪਹਿਯੋ ਭਾਖਾ।ਰਾਇਬਚਨਗੁਰਸਿਰਪਰ ਰਾਖਾ
ਚਲੇ ਰਾਇਕੇਗ੍ਰਹ ਅਵਤਾਰੀ। ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਪਾਪ ਜਹਿ ਹਾਰੀ
ਜਬ ਦੁਆਰੇਪਰ ਪਹੁਚੇ ਜਾਈ । ਆਯੋ ਰਾਇ ਤਹਾਂ ਕਰ ਧਾਈ
ਬਿਰਧ ਦੇਹ ਕਾਪਤ ਪਗ ਹਾਥਾ । ਦੇਖਤ ਗੁਰ ਕੋ ਨਾਯੋ ਮਾਥਾ
ਪੁਨ ਗੁਰ ਨੇ ਲਖ ਬਿਰਧ ਸਨੇਹੀ । ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋ ਤੇਹੀ
ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਆਪਸ ਮੈ ਆਖੀ । ਬਹੁਰ ਰਾਇ ਨੈ ਐਸੇ ਭਾਖੀ
ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੂ ਮੋ ਮਨ ਆਸਾ। ਤੋਰ ਦਰਸ ਕੀ ਹੁਤੀ ਪਿਆਸਾ
ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕੀਨੀ । ਪਿਖੀ ਹ ਮੂਰਤ ਗੁਨ ਭੀਨੀ
ਤਾਂਤੇ ਖਾਨਾ ਮੈਂ ਬਨਵਾਵੋਂ । ਮੋਰੇ ਘਰ ਭੋਜਨ ਅਬ ਪਾਵੋ
ਕੈਸੋ ਭੋਜਨ ਤੁਮ ਮਨ ਭਾਵੈ । ਸਲੂਣਾ ਮੀਠਾ ਜੋ ਦਿਲ ਆਵੈ
ਤੈ ਸੋਈ ਕਰ ਦੇਹੁ ਤਿਆਰਾ। ਹੋਇ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਚਿੱਤ ਜਿਉਂ ਥਾਰਾ
ਹਸ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਜੂ ਐਸੇ । ਸੁਨੋ ਰਾਇ ਜੂ ਭੋਜਨ ਜੈਸੇ
ਮੈਂ ਦਿਨ ਰੈਨ ਸ ਕਰੋਂ ਅਹਾਰਾਆਨ ਸੁਆਦ ਜਾਤੇ ਤਜ ਡਾਰਾ
ਜੋ ਭੋਜਨ ਮੈਂ ਭਾਖੋ ਤੋਹੀ । ਕਰੋ ਤਿਆਰ ਰਾਇ ਜੂ ਵੋਹੀ

ਮਿਠਾ ਮਰਮ ਸਲੂਣਾ ਸੰਜਮ ਖਟਾ ਖਰਾ ਧਿਆਨ ॥ ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਜਨ ਅਚਵੈ ਸੋ ਮਾਨਸ ਪਰਧਾਨ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਮੇਵਾ ਮਗਨ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਜਿਸ ਖਾਧੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬ੍ਰਿਖ ਫਲਿਆ ਸਭ ਡਾਲੀ ਸੋ ਫਲ ਦੁਰ ਦੁਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖਾਵੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰਸ ਨਾਮ ਧਨੀ ਕਾ ਸੋ ਪੀਵੈ ਜਿਸ ਦੇਵੈ ॥ ਸਫਲੋ ਦਰਸਨ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹੈ ਤਾਕੇ ਰਿਦੇ ਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਰਾਸ ਸੁਆਦੀ ਏਕੰਕਾਰ ਰਸ ਪੀਆ ॥ ਅਵਰ ਸੁਆਦ ਸਭ ਫੀਕੇ ਲਾਗੇ ਜਬ ਸਾਚ ਨਾਮ ਮੁਖ ਦੀਆ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਕੋ ਭਵ ਯਹੀ ਗੁਰ ਗਾਯੋ। ਭਰਮਰਾਇ ਜਹ ਸੁਨਤ ਨਸਾਯੋ
ਮਰਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜੋਈ। ਮਨਕਰਮਨਮਹਿਲਖਿਓ ਸੋਈ
ਯਹ ਮੀਠਾ ਭੋਜਨ ਮੈਂ ਕੀਨਾ। ਯਾ ਸਮ ਔਰ ਨ ਦੂਸਰ ਚੀਨਾ
ਔਰ ਜਗਤ ਕੀ ਜੇਤ ਮਠਾਈ। ਮੁਖ ਤਕ ਮੀਠੀ ਬਹੁਰ ਖਟਾਈ
ਮਲ ਮੂਤਰ ਹੋਵਤ ਛਿਨ ਮਾਂਹੀ। ਤਾਂਤੇ ਤਾਂ ਚਹੋ ਮੈਂ ਨਾਂਹੀ
ਯਹ ਭੋਜਨ ਮੀਠਾ ਮੈਂ ਕੀਨਾ। ਇਕਰਸ ਸਦਾ ਸੁਆਦ ਅਤ ਚੀਨਾ
ਪੁਨ ਇੰਦ੍ਰਨ ਕੋ ਸੰਯਮ ਜੋਈ। ਸਮ ਦਮਾਦ ਕਰ ਤਰਨੋ ਸੋਈ
ਯਹੀ ਸਲੂਨਾ ਭੋਜਨ ਮੇਰਾ। ਜਾਕੇ ਸਮ ਦੂਸਰ ਨ ਹੇਰਾ
ਏਕ ਅਕਾਲ ਧਯਾਨ ਮਨ ਜੋਊ। ਖਟ ਤੁਰਸੀ ਭੋਜਨ ਹੈ ਸੋਊ
ਯਾਕੋ ਭਾਵ ਸੁਨੋ ਮਨ ਲਾਈ। ਨਿਖਲ ਸੰਦੇਹ ਤੋਹ ਮਿਟ ਜਾਈ
ਯਹ ਮਨ ਚੰਚਲ ਠਹਰਤ ਨਾਂਹੀ। ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਹੋਵਤ ਪਲ ਮਾਂਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਕੋ ਬਲ ਸੇ ਰੋਕਨ ਜੇਈ। ਯਹ ਤੁਰਸੀ ਇਸਭੀਤਰ ਹੋਈ
ਯਾ ਬਿਧ ਕੋ ਭੋਜਨ ਜੋ ਖਾਵੈ। ਧੰਨ ਜਗਤ ਮਹਿ ਵਹਾਂ ਕਹਾਵੈ
ਹਰਮਹਿਮਗਨਰਹਨ ਮਨ ਜੋਈ। ਯਾ ਸਮਮੇਵਾਅਵਰ ਨ ਕੋਈ
ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਅਪਾਰਾ। ਜਹ ਖਾਧੇ ਹੁਇ ਹੈਂ ਪਰਹਾਰਾ
ਜਹ ਖਾਧੇ ਸਦ ਰਹੇ ਅਘਾਏ। ਬਹੁਰ ਨ ਤ੍ਰਿਸਣਾ ਲਾਗੇ ਆਏ
ਪਰਯਹ ਫਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤਹ ਦੇਹੈ। ਸੱਤ ਬਚਨ ਜੋ ਮੁਖਤੇ ਕੈਹੈ
ਜਾਕੋ ਸੁਨ ਵਿਚਾਰ ਜਨ ਕਰਹੀ। ਤੀਨ ਤਾਪਪਲਭੀਤਰਹਰਹੀ
ਮ੍ਰਿਦ ਹਿਤੂ ਬਚ ਰਸਨਾ ਮਾਂਹੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਸਮਸਰਲਖਤਾਂਹੀ
ਜਾਕੋ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰ ਕੇਰੀ। ਸੋ ਸੁਨ ਹੈ ਤਜਕਰ ਸਭ ਦੇਰੀ
ਜਾਕੇ ਅਚੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਅਕਾਲ ਦਰਸ ਭੇਟਤ ਸੁਖ ਪਾਂਹੀ
ਜੈਸੇ ਫੂਲਨ ਕੇ ਰਸ ਸਾਰੇ। ਮਿਲਤ ਸਹਦ ਮਹਿ ਦੀਖਤ ਭਾਰੇ
ਤੈਸੇ ਸਭ ਅਨੰਦ ਜਗ ਕੇਰੇ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੇਰੇ
ਜਾ ਜਨ ਨੈ ਤਿਸਸੁਖਕੋ ਪਾਯਾ। ਔਰ ਸੁਆਦ ਸਭਮਨੋਂ ਭੁਲਾਯਾ
ਦਿਵਾਕਰਕੀ ਜਿਯੋਤੀ ਮਹਿ ਜੈਸੇ। ਦੀਪਕ ਦੁਤ ਦੁਰ ਜੈਹੈ ਕੈਸੇ
ਤੈਸੇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਅੰਤਰ ਨੀਕੇ। ਔਰ ਸੁਆਦ ਸਭ ਲਾਗਤ ਫੀਕੇ
ਜਾਂਤੇ ਯਹ ਭੋਜਨ ਮੈਂ ਪਾਊਂ। ਔਰ ਸਕਲਰਸਮਨੋਂ ਭੁਲਾਊਂ
ਜਾਕੇ ਬਲ ਕਰ ਜੀਵਨ ਮੇਰਾ ਔਰ ਨ ਦੂਸਰ ਜਾਸਮ ਹੇਰਾ
ਸੁਨਤ ਰਾਇ ਮਨ ਹਰਖਤ ਭਯੋ। ਮਨ ਕੋ ਸੋਕ ਦੂਰ ਹ ਗਯੋ
ਬੋਲਯੋ ਬਹੁਰਬਚਨ ਸੁਖ-ਕਾਰੀ, ਹੇ ਜਗਪਤਨਾਨਕ ਨਰੰਕਾਰੀ
ਕੋ ਸੇਵਾ ਮੁਝ ਕੋ ਫੁਰਮਾਵੋ। ਜੋ ਅਪਨੀ ਇੱਛਾ ਆਖ ਸੁਨਾਵੋ
ਸੋਈ ਕਰੋਂ ਦੇਰ ਨਹਿਲਾਊਂ। ਟਹਲ ਕਰੋਂ ਮਨਮਹਿਸੁਖ ਪਾਊਂ
ਯਹ ਸੁਨਕਰ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵਾ। ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਲੋਭ ਕੇ ਛੇਵਾ
ਸੁਨਹੁ ਰਾਇ ਹਮਰੀ ਫੁਰਮਾਇਸ। ਕਰੋ ਤੋਹ ਜੋ ਦੈਹੋ ਆਇਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਕੇ ਕਰੇ ਸਕਲ ਸੁਖ ਪੈਹੈ। ਮਨ ਕੇ ਸਕਲ ਖੇਦ ਤਜ ਦੈਹੋਂ
ਪੁਨ ਅਕਾਲਤੁਮ ਪਰ੍ਕਿਰਪਾਲਾ। ਜਾਕੇਕੀਏਹੋਇ ਸਦ ਕਾਲਾ

ਹਿਕ ਫੁਰਮਾਇਸ ਆਖੀਐ ਜੇ ਮੰਨੇ ਸਾਈ॥ ਜਿਥੇ ਜੋਰ ਨ ਚਲਈ ਕਰ ਜੋਰ ਧਿਆਈ॥ ਹਿਕਮਤ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰ ਦੇਖੇ॥ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਸਿਧ ਸਾਧ ਸਭ ਲਿਖੀਐਲੇਖੇ॥

ਚੌਪਈ–

ਯਾਹ ਬਚਨਮਹਿ ਕਰਨਾਕਰਨੈ। ਕਹਾਰਾਇ ਕੋ ਸੰਕਟ ਹਰਨੈ
ਅਹੋ ਰਾਇਜੂ ਇਕ ਫੁਰਮਾਇਸ। ਭਾਖਤਹੂੰ ਮਾਨਹੁਜੇ ਆਇਸ
ਜਹ ਅਕਾਲ ਆਗੇਨਹਿ ਜੋਰਾ। ਤਹਿਧਜਾਵੇਨਿਜਜੁਗਕਰਜੋਰਾ
ਹਿਕਮਤ ਹੁਕਮਚਲਤਨਹਿਜਾਮੈਂ। ਕੋਕਰ ਦੇਖੇ ਬਲਕਰ ਤਾਮੈਂ
ਜਾ ਸਮ ਦੂਸਰ ਔਰ ਨ ਕਈ। ਸਕਲ ਜਗਤਪਤ ਏਕੋ ਸੋਈ
ਸਖ ਮਸਾਇਕ ਸਿਧਰ ਸਾਧਾ। ਸਭ ਹੀ ਤਹ ਲੇਖੇ ਮਹਿ ਬਾਧਾ
ਤਹ ਆਗਜਾ ਪਾਲਨ ਹੈ ਜੋਈ। ਨਿਸਦਿਨ ਕਰੋਆਨਮਤ ਖੋਈ
ਯਹੀ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਧ ਭਾਖਾ। ਗੋਪ ਮਤੇ ਤੁਹਿ ਸਨਮੁਖ ਆਖਾ
ਸੁਨਤ ਰਾਇ ਪਦ ਸੀਸਨਿਵਾਯੋ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਫੁਰਮਾਯੋ
ਬਹੁਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸਾ। ਕਹਾ ਰਾਇਬਚਸੁਨਏ ਜੈਸਾ
ਹੇ ਕਾਲੂ ਤੂੰ ਮਾਨਤ ਨਾਂਹੀ। ਯਹ ਅਵਤਾਰ ਤੋਹ ਘਰ ਮਾਂਹੀ
ਬਾਲਪਨੇ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਖਾ। ਕਰਤ ਅਰਾਧਨ ਏਕ ਅਲੇਖਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਹ ਤੇ ਜਗ ਕੀ ਕਰੇ ਕਲਜਾਨਾ। ਅਨਕ ਪਖੰਡਕਰੇਗੋਹਾਨਾ
ਬੋਲਜੋ ਪਿਤ ਸੁਨ ਤਾਕੀ ਬਾਨੀ। ਭਲਾ ਰਾਇ ਤੁਮਸਤਬਖਾਨੀ
ਪਿਤਾ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਜਾਤੇ ਭੇਦ ਲਖਤ ਯਾ ਨਾਂਹੀ
ਯਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤ ਉਪਦੇਸਾ। ਬਿਦਾ ਭਏ ਤਜ ਗਾਹਿ ਨਰੇਸਾ
ਯਥਾ ਜੋਗ ਸਭ ਕੋ ਮਿਲ ਲੀਨਾ।ਬਾਨਪ੍ਰਸਤ ਕੋ ਉਦਮਕੀਨਾ
ਚਾਰ ਆਸਰਮ ਰੀਤ ਥੋ ਜੈਸੀ। ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੈਸੀ
ਪ੍ਰਥਮੇਬ੍ਰਹਮਚਰਯਕੋ ਕੀਨਾ। ਜਾ ਮਹਿ ਇੱਕ ਅਕਾਲਕੋ ਚੀਨਾ
ਕੀਓ ਅਧੇਨਗਜਾਨ ਹਰਕੇਰਾ। ਤੁਜਕਰ ਜਗਕੋਸਗਲ ਬਖੇਰਾ
ਬਹੁਰ ਗਰਿਸਤ ਕਰਾਬਿਧ ਤੈਸੀ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨਿਯਮਹੋਤਹੈਜੈਸੀ
ਦੋ ਬਾਲਕ ਗ੍ਰਿਹਮਹਿ ਉਪਜਾਏ।ਬਾਨਪ੍ਰਸਤਮਹਿਤਬ ਪਗਪਾਏ
ਪਰ ਗੁਰ ਮਾਂਹਿ ਵਿਲੱਖਨ ਰੀਤੀ। ਰਹੀਏਕ ਜੋ ਆਨਨ ਕੀਤੀ
ਅਪਨੋ ਧਰਮ ਜੋਇ ਉਪਦੇਸਾ। ਤਾਂ ਮਹਿਆਲਸ ਕਰੀਨ ਲੇਸਾ
ਯਥਾਜੋਗਸਭ ਕੋ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਕਰਤ ਰਹੇ ਗੁਰ ਪਰ-ਉਪਕਾਰੀ
ਪਾਧੇ ਪਹ ਪੜ੍ਹਨੇ ਜਬ ਪਾਏ। ਤਬ ਪਾਂਧੇ ਪ੍ਰਤਿ ਭਲ ਸਮਝਾਏ
ਜੰਞੂ ਪਾਹਰਨ ਕੋ ਜੋ ਹੇਤਾ। ਤਾਹ ਸਮਯ ਭਾਖਯੋ ਭਲ ਤੇਤਾ
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰੇਮਹਿਗ੍ਰਹਜਬਕੀਨਾ।ਤਬਭੀਕਥਨਕਰਾਸੁਖ ਭੀਨਾ
ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਭਏ ਜਨਾਯੋ। ਪਾਂਧੇ ਕੋ ਬਹੁ ਬਿਧ ਸਮਝਾਯੋ।
ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਨਬਾਬ ਅਰ ਕਾਜੀ। ਗਏ ਮਸੀਤ ਮਾਂਹਿ ਹੋ ਰਾਜੀ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਤ ਗੁਰ ਕੋ ਦੇਨੇ। ਪਲਟੇ ਜਾਹਿ ਭਿਸਤ ਕੋ ਲੇਨੇ
ਤਬ ਮਸੀਤਮਹਿ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤ ਜੈਸਾ। ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਭਾਖਾ ਹਮ ਤੈਸਾ
ਬਹੁਰਪਿਤਾਪ੍ਰਤਿਜੋਬਚ ਕੀਨੇ। ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰਥਮ ਕਥਨ ਕਰ ਦੀਨੇ
ਅਬ ਪੁਨ ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ਮਾਂਹੀ।ਅਟਨਕੀਓ ਜਸਬਿਧਗੁਰ ਜਾਂਹੀ
ਸੋਭੀ ਕਥਾ ਸਕਲ ਸੁਨ ਲੀਜੋ। ਜਾਕੇ ਸੁਨੇ ਸਕਲ ਦੁਖ ਛੀਜੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤ ਪ੍ਰਥਮ ਯਹ ਹੋਤਾ ।ਜਗ ਕੇ ਸੋਕ ਸਗਲ ਨਰ ਖੋਤਾ
ਜਾਇ ਬਨੋਂ ਮਹਿਭ੍ਰਮਨ ਕਰਤਾ।ਕੰਦਮੂਲਸੇਨਿਜ ਕੁਖ ਭਰਤਾ
ਨਿਸਾਕਹੀਂਦਿਨਕਹੀਂਬਿਤਾਤਾ।ਮਿਰਗਨਸਮਸਰਚਰਸੁਖ ਪਾਤਾ
ਪਰ ਗੁਰ ਨੇ ਐਸਾ ਨਹਿਕੀਆ। ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਿਖੇਮਨਦੀਆ
ਸਕਲ ਜਗਤਕੋਬਨਪਹਚਾਨਾ।ਤਾਂਮਹਿਅਟਨਕੀਓ ਬਿਧ ਨਾਨਾ
ਜਾ ਬਿਧ ਕੇ ਮਾਨਸ ਢਿਗ ਆਏ। ਤਾਂਕੋ ਤੈਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ
ਸੁਭ ਮਾਰਗਮਹਿ ਚਲੇ ਆਪਾਰਾ।ਜਿਨ ਉਪਦੇਸਰਿਦੇ ਤਿਨਧਾਰਾ
ਤਾਂਤੇ ਤਜ ਤਲਵੰਡੀ ਗਾਵਾ। ਚਲਤ ਭਏ ਜਤ ਕੋ ਮਨ ਭਾਵਾ
ਸੰਗ ਮਰਦਾਨਾਲੀਨ ਰਬਾਬੀ।ਗਾਇ ਸਬਦ ਜਗਹਰਤ ਖਰਾਬੀ

ਵੈਰਾਗ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ—

ਫਿਰਤ ਦੇਸ ਕੇ ਇਤਉਤ ਓਰਾ।ਤਮ ਕੋਹਰਤ ਜਗਤ ਜਿਮਭੋਰਾ
ਏਕ ਨਗਰ ਮਹਿ ਬੈਸੇ ਜਾਈ। ਵੈਰਾਗੀ ਉਤਰੇ ਜਹਿ ਆਈ
ਕੰਠੀ ਜੰਞੂ ਛਾਪੇ ਲਾਏ। ਸਿਰ ਪਰ ਜਟਾਂ ਤਿਲਕ ਭਲ ਭਾਏ
ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਤ ਸੀਤਾ ਰਾਮ । ਕਸੇ ਲੰਗੋਟੇ ਤਾਂਕੇ ਦਾਮ
ਰਣਸਿੰਙੇ ਮੁਖ ਊਚ ਬਜਾਵੈ । ਮਾਨੋਂ ਲੋਗਨ ਪਾਸ ਬੁਲਾਵੈ
ਜਬ ਤਿਨਸੁਨਾ ਏਕਨਰ ਗਜਾਨੀ।ਯਾ ਨਗਰੀਮਹਿਅਹੇਸੁਜਾਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਖਨ ਹੇਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਏ।ਨਿਜ ਨਿਜ ਮਤ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਅਲਾਏ
ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਉਤਰ ਦੈਨੇ। ਸੁਨਕਰ ਲਗੇ ਸੋਇ ਪਗ ਪੈਨੇ
ਜਬ ਚਰਚਾ ਬਹੁ ਭਯੋ ਅਪਾਰਾ। ਸੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰ ਨੇ ਭਾਰਾ
ਸੋਭੀ ਆਇ ਗੁਰੂ ਢਿਗ ਬੋਲਾ।ਨਿਜ ਮਤ ਕਾ ਪਰਦਾਜਿਨਖੋਲਾ
ਲਗ ਕਹਨ ਸੁਨਨਾਨਕ ਬਾਵਾ।ਹਮਰੋ ਮਤ ਜਗ ਆਦ ਚਲਾਵਾ
ਨਾਮ ਵੈਰਾਗ ਦਰਸਨ ਇਸ ਕੇਰਾ ਯਾਕੋ ਧਾਰ ਕਟੇ ਭੁਵ ਫੇਰਾ
ਤਾਂਤੇ ਹਮਰੇ ਮਤ ਮਹਿ ਆਓ। ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਮੁਖੋਂ ਨਿਤ ਗਾਓ
ਹੋਇ ਵੈਰਾਗੀ ਜਗ ਮਹਿ ਖੇਲੋ।ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਸਗਰੀ ਮਤ ਠੇਲੋ
ਅਸ ਜਬ ਤਾਨੇ ਬੈਨ ਉਚਾਰੇ। ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰੇ
ਕੰਠੀ ਟਿੱਕਾ ਜਟਾ ਜਨੇਊ। ਪੁਨ ਛਾਪਾ ਜੋ ਤਨ ਪਰ ਦੇਊ
ਨਹੀਂ ਵੈਰਾਗੀ ਕੋਯਹ ਲੱਖਨ।ਜਾਤੇਧਰਤ ਨ ਤਨ ਪਰ ਦੱਖਨ
ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੋਗ ਕੀ ਰਾਗੀ। ਜਾ ਨੇ ਤਜੀ ਸੋਇ ਵੈਰਾਗੀ
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗਤ ਵੈਰਾਗਾ। ਅਹੇ ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਹੇ ਵਡ ਭਾਗਾ
ਮੰਦ ਏਕ ਕੋ ਨਾਮ ਕਹੀਜੈ। ਤੀਬਰ ਨਾਮ ਦੂਸਰੋ ਲੀਜੈ
ਤੀਬਰ ਤਰ ਤੀਜੋ ਜਗ ਹਈਏ। ਜਾਕੇ ਧਰੇ ਵੈਰਾਗੀ ਪਈਏ
ਮੰਦ ਵੈਰਾਗ ਪ੍ਰਥਮ ਯਹ ਰੀਤੀ। ਸੁਨ ਲੀਜੈ ਤੁਮ ਸਾਥਪਰੀਤੀ
ਸੁਤ ਨਾਰੀ ਮਾਤਾ ਮਰ ਜਾਵੈ। ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਵੈ
ਮਰੇ ਬਹਨ ਯਾ ਚਾਚਾ ਤਾਯਾ। ਵਾ ਗ੍ਰਹ ਪਰ ਆਵਤਕੋ ਆਯਾ
ਧਨ ਸੰਪਤਘਰ ਕੀ ਹਤਹੋਈ।ਨਿਰਧਨਜਾਨ ਤਜਤਹਿਤਲੋਈ
ਤਬੀ ਵੈਰਾਗ ਮਨੇ ਉਪਜਾਵੈ। ਧ੍ਰਿਗ ਧ੍ਰਿਗ ਨਿਜਮੁਖੋਂ ਅਲਾਵੈ
ਹਾ ਹਮਰੇ ਜੋ ਸ ਪਿਆਰੇ। ਸੋ ਤੋ ਤਜ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰੇ
ਧਨ ਸੰਪਤ ਮਮ ਰਹਾ ਨ ਕੋਈ। ਜਗ ਜੀਵਨ ਮਮ ਕੈਸੇ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਤਜ ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਅਬ ਦੈਹੋ। ਸਾਧ ਫਕੀਰਨ ਮੈ ਮਿਲ ਜੈਹੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਸ ਵਿਚ ਗਹ ਕੋ ਤਜ ਜਾਵੇ। ਧਾਰ ਭੇਖ ਨਿਜ ਆਪੂ ਬਤਾਵੈ
ਐਸ ਪੁਰਖ ਜੋ ਮਹਾਂ ਅਭਾਗੀ। ਨਾਮ ਕਹਤਤਹਿ ਮੰਦਵੈਰਾਗੀ
ਦੂਸਰ ਤੀਬਰ ਜੋ ਵੈਰਾਗੇ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਜਾ ਮਹਿ ਬਹੁ ਪਾਗੇ
ਸ੍ਵਰਗ ਸਖਨ ਭੋਗਨ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਯਾ ਜਗ ਕੋ ਸੁਖ ਤਜ ਹੈ ਜੇਤਾ
ਕਹੇ ਅਨਿੱਤ ਜਗਤਸੁਖ ਸਾਰੇ। ਨਿਤ ਪਰਲੋਕਸਦਾ ਮਨਧਾਰੇ
ਯਹ ਵੈਰਾਗ ਬਹੁਤ ਜਨ ਧਾਰੇ। ਜਪ ਤਪਸੰਜਮ ਕਰਤ ਕਰਾਰੇ
ਤਾਸਰ ਤੀਬਰ ਤਰ ਜੋ ਮੀਤਾ। ਤਾਕੋ ਸੁਨੋ ਲਗਾਕਰ ਚੀਤਾ
ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿੱਖਜ ਸੁਖਜੇਤੇ। ਦੁਖ ਮੂਲਕ ਪਿਖਤਜ ਹੈ ਤੇਤੇ
ਸਦਾ ਨਿੱਤ ਸੁਖ ਆਤਮ ਕੇਰਾ। ਤਾਂ ਮਹਿ ਮਨ ਕੋ ਕਰੇ ਬਸੇਰਾ
ਤੀਬਰ ਤਰ ਵੈਰਾਗ ਯਹੀ ਹੈ। ਜਾਕੀ ਰੀਤ ਜੁ ਤੋਹ ਕਹੀ ਹੈ
ਯਹ ਵੈਰਾਗ ਧਰੇਵਡਭਾਗੀ। ਹਰ ਕੇਚਰਨ ਜਾਹਿਲਿਵਲਾਗੀ
ਅਬਤਾਕੇ ਲੱਖਨਸੁਨ ਪਿਆਰੇ। ਲਹਿ ਵੈਰਾਗਪਦਵੀਜਹਧਾਰੇ

ਅਰਚੈ ਕੇ ਘਰ ਰਹੈ ਉਦਾਸ ॥ ਪਰਚੈ ਕੇ ਘਰ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ ॥ ਉਂਦਰ ਕੈ ਸਬਦ ਬਿਲਾਈ ਭਾਗੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੋਈ ਵੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਵੈਰਾਗੀ ਜੋ ਸੰਤੋਖ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥ ਉਲਟੇ ਪਉਣ ਸਹਜ ਸਮਾਵੈ ॥ ਪੰਚ ਚੋਰ ਕੋ ਵਸਿ ਗਤਿ ਕਹੈ ॥ ਸੋ ਵੈਰਾਗੀ ਸਿਵ ਉਪਰ ਚੜੈ ॥ ਅਵਗਤਿ ਤਿਆਗ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੋਈ ਵੈਰਾਗੀ ॥ ੨ ॥
ਵੈਰਾਗੀ ਸੋ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥
ਸਾਸ ਸਾਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ ॥
ਸਹਜੇ ਆਸਣ ਕਰਹੈ ਚੇਤਾ ॥ ਸੋ ਵੈਰਾਗੀ
ਤਤ ਕਾ ਵੇਤਾ ॥ ਨੀਦ ਨਿਵਾਰੀ ਸੁੰਨਿ
ਮਤਿ ਜਾਗੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੋਈ
ਵੈਰਾਗੀ ॥ ੩ ॥

ਚੌਪਈ–

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿਯਹ ਸਮਝਾਵੋ। ਲੱਖਨ ਸਾਚ ਵੈਰਾਗਜਨਾਯੋ
ਸੁਨ ਵੈਰਾਗੀ ਸਾਚੀ ਬਾਨੀ। ਜਾਕੇ ਮਹ ਸੁਨੇ ਮੋਹ ਤਮ ਹਾਨੀ
ਜੋ ਤੁਮ ਪੀਤਲ ਤਾਂਬਾ ਕੇਰੀ। ਮੂਰਤ ਪੂਜੋ ਈਸ੍ਵਰ ਹੇਰੀ
ਪੁਸਪਮਾਲ ਅਰ ਅਧਕ ਸੁਗਧਾ।ਲਾਇਤਾਹਿਅਰਚੋ ਕਰਬੰਧਾ
ਧੂਪ ਤਿਲਕ ਮਸਤਕ ਤਿਹ ਦੇਹੋ।ਯਾਕੀਅਰਚਾ ਬਹੁ ਬਿਧ ਕੈਹੋ
ਬਾਹਰ ਮੁਖੀ ਕਰਮ ਯਹ ਸਾਰੇ।ਇਨਤੇ ਨਹਿਹਰਿਮਿਲੇਪਿਆਰੇ
ਇਸ ਅਰਚਨ ਤੇ ਰਹੋ ਉਦਾਸਾ। ਪਰਚੇ ਮਾਂਹਿ ਲਹੋ ਸੁਖ ਰਾਸਾ
ਪਰਮਾਤਮ ਮਹਿ ਮਨ ਕੋਲਾਨਾ। ਪੁਨ ਤਾਹੀ ਕੌ ਚਿੰਤਨ ਭਾਨਾ
ਯਹ ਪਰਚੇ ਕੌ ਲੱਖਨ ਹਈਇ।ਜਾ ਮਹਿਸਦਾ ਜੈਂਹਿ ਮਤ ਪਈਏ
ਨਿਮਰਤਸਹਤ ਬਚਨ ਜੋ ਹਈਏ।ਸੋਈ ਮੂਸਾ ਜਗ ਮਹਿ ਕਹੀਏ
ਜੈਸੇ ਮੂਸਾ ਵਸਤ ਚੁਰਾਵੈ। ਮ੍ਰਿਦ ਬਚਨ ਤਿਉਂ ਮਨ ਹਰ ਜਾਵੈ
ਜਾਕੇ ਕਹੇ ਹੰਗਤਾ ਭਾਗੀ। ਬਿਲੀਆ ਸਮ ਜੋ ਅਹੇ ਅਭਾਗੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮ੍ਰਿਦ ਬਚਨ ਜਬ ਕੇ ਸੁਨ ਪਾਵੈ।ਹੰਕਾਰ ਬਿਲਾਈ ਤਬੀ ਨਸਾਵੈ
ਐਸੇ ਸੁਭ ਗੁਨ ਜਾ ਮਹਿ ਹੋਈ। ਸਾਚੋ ਜਾਨ ਵੈਰਾਗੀ ਸੋਈ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨ ਨਾਸ ਕੇ ਕਾਰਨ।ਅਹੇਸੰਤੋਖ ਮੇਘ ਅਤ ਦਾਰਨ
ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟਹਿ ਹੋਈ। ਲੋਭ ਰਾਸ ਤਹਿ ਗਹੇ ਨ ਕੋਈ
ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਸੂਾਸਨ ਕੋ ਰੋਕੈ। ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਿੱਤ ਮਾਹਿ ਥਿਤਿ ਹੋਕੈ
ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਨਿਜਆਤਮ ਅੰਤਰ।ਸਹਿਜਬ੍ਰਿੱਤਮਨਰਹੇ ਨਿਰੰਤਰ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਅਰ ਮੋਹਾ। ਪੰਚਮ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਦ੍ਰੋਹਾ
ਅਹੇ ਪੰਚ ਯਹਿ ਚੋਰ ਮਹਾਨੇ। ਗਜ਼ਾਨ ਵੈਰਾਗ ਮੋਖ ਧਨ ਹਾਨੇ
ਇਨਕੋ ਗਹ ਕਰ ਨਿਜ ਰਸ ਕਰਹੈ।ਸੋਮੁਕਤੀ ਕੇਦਰਪਰ ਚਰਹੈ
ਅਵਰਗਤੀ ਸਗਲੀਤਜਦੇਵੇ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਲੇਵੇ
ਯਹ ਲਖਨ ਜਾ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਈ। ਅਹੇ ਵੈਰਾਗੀ ਸਾਚੋ ਸੋਈ
ਪੁਨਾ ਵੈਰਾਗੀ ਵਹੁ ਜਨ ਕਹੀਏ। ਉਦਾਸੀਨਬ੍ਰਿੱਤੀਯਹ ਪਈਏ
ਸੂਾਸ ਸੂਾਸ ਮਹਿ ਈਸ ਅਰਾਧੇ। ਆਨ ਬ੍ਰਿੱਤ ਮਨ ਤੇ ਸਤਬਾਧੇ
ਸਹਜੇ ਨਿੱਧਜਾਸਨਚਿਤ ਚੇਤੇ। ਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪਤਜੇਮਨਜੇਤ
ਤੱਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਸੋ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਅਹੇ ਵੈਰਾਗੀ ਪਰਮਉਦਾਰੀ
ਅਗਜਾਨਨੀਂਦਜਹਿਦੂਰਨਿਵਾਰੀਨ੍ਰਿਵਿਕਲਪਜਾਗ੍ਰਤਉਰਧਾਰੀ
ਗਜਾਨ ਜਾਗਨੀਜਾਗਜੋ ਜੋਊ। ਤਜਅਗਯਾਨ ਨੀਂਦਅਤ ਸੋਊ
ਪਰਮ ਪੁਨੀਤਮਹਾਂ ਵਡਭਾਗੀ। ਜਾਨ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸੋ ਵੈਰਾਗੀ
ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਹੋ ਵੈਰਾਗੀ। ਜਗ ਮਹਿ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਵਡ ਭਾਗੀ।
ਨਾਤਰ ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਜੋ ਭੇਖਾ। ਕਰਨਹਿ ਕਹੂੰ ਦੇਤ ਕੋ ਦੇਖਾ
ਭੇਖ ਮਾਂਹਿ ਨਹ ਮਿਲੈ ਅਲੇਖਾ। ਜਾਂ ਮਹਿ ਹੂਪ ਰੰਗਨਹਿਰੇਖਾ
ਔਰਵੈਰਾਗ ਵੈਰਾਗ ਨ ਹਈਏ। ਅਕਾਲਪੁਰਖਹਿਤਸਾਚੋਪਈਏ
ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਿਅਬਚ ਸੁਖਕੇ ਹੇਤਾ। ਗਜ ਨਵੈਰਾਗਹਭਗਤਨ ਕੇਤਾ
Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਏ ਮੁਕਤਸੁਖਲੀਨਵੈਰਾਗੀ। ਕਲਪਤਬਾਸਨਸਕਲੀ ਤਜਗੀ
ਧੰਨ ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰੀ। ਹਮ ਭਵ ਤਰੇ ਸ਼ਰਨ ਗਹਥਾਰੀ
ਅਸ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤ ਪੁਨ ਚਾਲੇ। ਮਨ ਭਾਵਤ ਪਥਮਹਾਂ ਸੁਖਾਲੇ

ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ-

ਰਟਤ ਦੇਸ ਮਹਿ ਇੱਛਾ ਚਾਰੀ। ਗੋਰਖ ਮਤੇ ਓਰ ਭਈ ਤਜਾਰੀ
ਜਹ ਜੋਗੀ ਜਨਬਹੁਤਨਿਵਾਜੈ। ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਬਹੁ ਬਿਧ ਸਾਜੈ
ਤਹਾਂਆਇ ਪੀਤਰ ਕੀ ਛਾਯਾ। ਬੈਠ ਗਏ ਜਗ ਜਨ ਸੁਖਦਾਯਾ
ਜੋਗੀ ਸਾਧ ਦੇਖ ਤਿਨ ਰੂਪਾ। ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਪਰਮ ਅਨੂਪਾ
ਆਇ ਅਦੇਸ ਕਰੇਂ ਮੁਖ ਬੋਲੈ। ਗੁਰ ਕੇਮਤ ਕੋ ਚਾਹਤ ਟਟੋਲੈ
ਪਰ ਜਬ ਸੁਨੇ ਬਚਨ ਗੁਰ ਕੇਰੇ। ਹਇ ਅਚੰਭਾ ਤਾਂ ਤਨ ਹੇਰ
ਬਹੁਰ ਜਾਇ ਗੁਰਅਪਨੇਤਾਈ।ਸਕਲਬਾਤਤਿਨ ਜਾਇਸੁਨਾਈ
ਸੁਨ ਵਹੁ ਸਿੱਧਜੋਗ ਮਦ ਮਾਤਾ। ਆਯੋਗੁਰ ਜੀਤਨ ਵਿਖਜਾਤਾ
ਆਦੇਸਆਦੇਸ ਊਚ ਤਿਨਭਾ । ਗੁਰਕੀਓਰਧਜਾਨਕਰਰਾਖਾ
ਆਦ ਪੁਰ ਕੋ ਅਹੇ ਅਦੇਸਾ। ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸੁਖ ਵੇਸਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿ ਕੋ ਤੂੰਹਈਏ। ਕਤ ਆਯੋਕਤ ਕੋਅਬ ਜਈਏ
ਯਹ ਮੁਨ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਦੇਵਾ। ਸੁਨਹੁ ਨਾਥ ਨੀਕੇ ਕ ਭੇਵਾ
ਮੈਂ ਹੂ ਨਾਨਕ ਹ ਕੋ ਦਾਸਾ। ਦੇਖਤ ਫਿਰ ਹੂੰ ਜਗਤ ਤਮਾਸਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਿਉਂ ਤਿਸਭਾਵੇ ਸੋਕਰਵੈ ਹੋਂ। ਜਿਤਵਲਭੇਜੇਤਿਤ ਵਲ ਜੈ ਹੋਂ
ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਤਨ ਕੇ ਕਰਮਾ। ਸੁਤੇ ਹੋਤ ਹੈ ਤਾਕੇ ਧਰਮਾ
ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਮਾਂਹਿ ਤੇ ਆਏ। ਜਹ ਮਨ ਚਹੇ ਤਾਂਹਿ ਵਲਜਾਏ
ਜਬ ਐਸੇ ਜੋਗੀ ਸੁਨ ਪਾਯੋ। ਮਨ ਅਪਨੇ ਯਹ ਮਤਾ ਪਕਾਯੋ
ਯਹ ਵੈਰਾਗ ਮਾਨ ਨਰ ਕੋਊ। ਹਮਰੋ ਸੇਵਕ ਪਲ ਮਹਿ ਹੋਓ
ਅਸ ਵਿਚਾਰ ਬੋਲਯੋ ਤਬ ਜੋਗੀ। ਜੋਗਗਤੀਜਾਨਤਨਹਿ ਭੋਗੀ
ਤਾਂਤੇ ਜੋਗ ਧਰੋ ਤੁਮ ਬਾਲੇ। ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੋ ਲਹੋ ਸੁਖਾਲੇ
ਫਿਰ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਦੇਵਾ। ਕੌਨ ਯੁਕਤ ਕਰਜੋਗਲਖੇਵਾ
ਪੁਨਾ ਜੋਗ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਹਈਏ। ਤਾਕੇ ਭੇਦ ਸਗਲ ਤੁਮ ਕਹੀਏ
ਜਬ ਗੁਰਗਿਹਾਐਸ ਬਿਧਗਾਈ। ਬੋਲਯੋਜੋਗੀਤਬ ਸਮਝਾਈ
ਯੁਕਤ ਜੋਗਕੀ ਹਠਕਰਜਾਨੈ। ਸਾਧਨਕਸ਼ਟ ਜਾਹਿਮਹਿ ਮਾਨੈ
ਤਨ ਸੁਧੀ ਪਹਲੇ ਕਰ ਲੀਜੈ। ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਬਹੁਰ ਕਰ ਦੀਜੈ
ਅਸ਼ਟ ਅੰਗ ਫਿਰ ਜੋਗ ਕਮਾਵੇ। ਪਰਮਪੁਰਖ ਕੋ ਤਬ ਦਰਸਾਵੇ
ਸੋਈ ਯੁਕਤ ਸੁਨੋ ਮਨ ਲਾਈ। ਛੋਰ ਭੇਦ ਸਭ ਦੇਹੁ ਸੁਨਾਈ
ਨੇਤੀ ਦਾਤ ਨ ਧੋਤੀ ਜੋਈ। ਗੋਰਖ ਕਿਰਿਆ ਚੌਥੇ ਹੋਈ
ਯਾਕੋ ਧਾਰਨ ਯਾ ਬਿਧ ਕੀਜੈ। ਯਥਾ ਕਰਮ ਯਾਕੋਸੁਨ ਲੀਜੈ
ਤੀਨ ਤੰਤ ਸੂਤਰ ਕੇ ਮੇਲੇ। ਬਾਟ ਦੇਇ ਦਗਨੋ ਕਰ ਠੇਲੇ
ਖਟ ਤੰਤਨ ਕੋਕਰਕੇ ਡੋਰਾ। ਸਵਾ ਬਲਿਸ਼ਤ ਹੋਇ ਭੁਲ ਕੋਰਾ
ਥਾਇ ਨ ਸਕਾ ਕੇ ਤਬ ਦੁਆਰੇਦਹਨੀ ਓਰ ਚੜਾਇ ਨਿਕਾਰੇ
ਦੋਨੋ ਸਿਰੇ ਡੋਰਕੇ ਜੋਈ। ਜੁਗ ਹਾਥਨ ਸੋ ਪਕਰੇ ਸੋਈ
ਦੂਧ ਮਧਾਣੀ ਸਮਹ ਬਲੋਵੈ। ਜਾਤੇ ਮੈਲ ਸੀਸ ਕੀ ਖੋਵੈ
ਜਬ ਤਕ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਸੁੱਧ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਤਕ ਕਰੇ ਕਾਮ ਯਹ ਜੋਵੈ
ਹੋਇ ਸੁੱਧ ਤਬ ਯਾਕੋ ਤਜਾਗੇ। ਦਾਤਨ ਕੀ ਬਿਧ ਕਰਨੇਲਾਗੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਵਾ ਹਾਥ ਸੂਤਰ ਕੀ ਦਾਤਨ। ਲਏ ਬਨਾਇ ਰਿਦੇ ਮਲਘਾਤਨ
ਖਾਂਡ ਸਾਥ ਤਹ ਮੇਲ ਸੁਧਾਰੇ। ਛਾਤੀ ਕੀ ਮਲ ਦੇਹ ਨਿਵਾਰੇ
ਪਰਯਹ ਕਠਨ ਰੀਤ ਹੈ ਬਾਲੋ। ਬਹੁਤ ਮਰਤ ਇਸ ਘਾਲਨ ਘਾਲੇ
ਪਰ ਜਬ ਸੁੱਧ ਹੋਤ ਯਹ ਛਾਤੀ। ਰਹੇ ਮੈਲ ਸਗਲੀ ਉਰ ਜਾਤੀ
ਤਬ ਧੋਤੀ ਇਸ ਭਾਂਤ ਕਮਾਵੈ। ਉਦਰ ਮੈਲ ਜਾਂਤੇ ਮਿਟ ਜਾਵੈ
ਮਖਮਲ ਕ ਬਸਤਰ ਇੱਕ ਲੇ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਵਾ ਗਜ ਜਾਕੋ ਦੇਵੇ
ਸਵਾ ਬਲਿਸ਼ਤ ਚੌੜਾਈ ਜਾਕੀ। ਸੋਧ ਰੀਤ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ਵਾਕੀ
ਦੁਗਨੋ ਤਿਗਨੋ ਚੁਗਨੋ ਜੋੜੇ। ਪਾਛੇ ਖਾਂਡ ਭਾਂਡ ਮਹਿ ਬੋੜੇ
ਫਿਰ ਮੁਖ ਪਾਇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਧਾਰੇ। ਮੂਲਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਨਿਕਾਰੇ
ਸਭ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲ ਹੈ ਜੇਤੀ। ਦੂਰ ਹੋਤ ਹੈ ਯਾਤੇ ਤੇਤੀ
ਯਾਹ ਕਸ਼ਟ ਕਰਤੇ ਬਹੁ ਜੋਗੀ। ਪ੍ਰਾਨ ਤਜਤ ਕੈ ਹੋਰਤ ਰੋਗੀ
ਤਾਂਤੇ ਕਸ਼ਟ ਸਾਧ ਯਹ ਹਈਏ। ਧੋਤੀ ਨਾਮ ਜਾਹਿ ਕੋ ਕਹੀਏ
ਫਿਰ ਗੋਰਖ ਕਿਰਿਆ ਪਹਚਾਨੋ। ਚੌਥੋ ਯਾਹਿ ਅਗਾਰੀ ਮਾਨੋ
ਸੋਤੇ ਕਸ਼ਟ ਸਾਧ ਹੈ ਭਾਈ। ਕਹੂੰ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਾਧੀ ਜਾਈ
ਪ੍ਰਥਮ ਨੀਰ ਅਗਨੀ ਪਰ ਤਾਇ। ਬਹੁਰ ਨਿਮਕ ਤਹਿ ਮਾਂਹਿ ਮਿਲਾਏ
ਪੱਕ ਨੀਰ ਜਬ ਰਹ ਹੈ ਥੋਰਾ। ਲੇਹੁ ਉਤਾਰ ਧਰੇ ਨਿਜ ਧੋਰਾ
ਚਰਮ ਮਸ਼ਕ ਮਹਿ ਤਹਿ ਭਰ ਲੀਜੈ। ਮੂਲ ਦੁਆਰ ਮੁਖ ਤਾਕੋ ਦੀਜੈ
ਸੋ ਜਲ ਮੂਲ ਦੁਆਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ। ਉਦਰ ਮਾਂਹਿ ਭਰ ਲੇਹੋ ਧਾਰੇ
ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਤਹ ਅੰਤਰ ਰਾਖੇ। ਬਹੁਰੋ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਤਿਹ ਨਾਖੇ
ਸਕਲ ਮੈਲ ਕਟ ਬਾਹਰ ਡਾਰੇ। ਸੁੱਧ ਹੋਤ ਤਨ ਸਗਲ ਸੁਖਾਰ
ਯਹ ਸਾਧਨ ਤਨ ਸੁੱਧੀ ਕੇਰੇ। ਬਹੁਰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਸੁ ਹੇਰੇ
ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ ਕਰ ਹੈ। ਦਸਵੇਂ ਦ੍ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਨ ਲੈ ਧਰ ਹੈ
ਅਸ਼ਟ ਅੰਗ ਜੋ ਯੋਗਹਿ ਕੇਰੇ। ਧਰੇ ਚਹਤ ਜੋ ਪਾਪ ਨਿਬੇਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਮ ਅਰ ਨੇਮ ਆਸਨ ਹੈ ਤੀਜੋ। ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਚਤੁਰਥੋ ਲੀਜੋ
ਪ੍ਰਿਤਯਾ ਹਾਰ ਧਾਰਨਾ ਜੋਈ। ਪੰਚ ਖਸ਼ਟਮੋ ਜਾਨੋ ਸੋਈ
ਧਯਾਨਸਮਾਧ ਸਪਤਪੁਨ ਅਸਟਾਯਹੀ ਜੋਗਕੇ ਅੰਗ ਸਪਸਟਾ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੁਨੇ ਸਿੱਧ ਕੇ ਬੈਨ ਜਬ ਹਸ ਬੋਲੇ ਗੁਰਦੇਵ। ਕਹਾਂ ਸਿੱਧ ਹਠ ਜੋਗ ਤੇ ਲਹੋ ਨ ਆਤਮ ਭੇਵ।

ਚੌਪਈ—

ਨੇਤੀ ਆਦ ਚਾਰ ਜੋ ਭਾਖੇ। ਤਨ ਕੇ ਸੁੱਧ ਹੇਤ ਤੁਮ ਰਾਖੇ
ਸੋਤੋ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਸ਼ਟ ਕੋ ਪੈਹੈ। ਤਨ ਸੁੱਧੀ ਨਹਿ ਯਾਤੇ ਹ੍ਵੈਹੈ
ਹਾਡ ਮਾਸ ਕੋ ਪਿੰਜਰ ਦੇਹੀ। ਮਲ ਮੂਤਰ ਕੀ ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ
ਨਾੜੀ ਮਜਾ ਮੇਦਨੀ ਪੂਰੀ। ਨਖ ਸਿਖ ਮਲਨ ਸੋਚ ਤੇ ਦੂਰੀ
ਕਾਚੀ ਭੀਤ ਕਹਾਂ ਤਕ ਧੋਵੈ। ਕਾਲੋ ਊਜਲ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ
ਤਾਂਤੇ ਤਨ ਅਸੁੱਧ ਹੈ ਪਜਾਰੇ। ਸੁਧ ਕਰਨ ਮਿਥ੍ਯਾ ਹੈ ਥਾਰੇ
ਕਹਾ ਭਯੋ ਮਲ ਪੋਚ ਉਤਾਰੀ। ਤਾਂਕੋ ਮੂਲ ਦੇਹ ਨਹਿ ਡਾਰੀ
ਹਠ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤ ਜੋ ਐਸੇ। ਕਹੁ ਮੋਖਪਾਵਹਿ ਵਹੁ ਕੈਸੇ
ਪੁਨ ਜੋ ਆਠ ਅੰਗ ਤੁਮ ਗਾਏ। ਸੋਭੀ ਤੁਮ ਨਹਿ ਨੀਕੇ ਪਾਏ
ਯਮ ਅਰ ਨੇਮ ਦੋਇ ਹੈਂ ਜੋਈ। ਰਹੇ ਮਹਾਤਮ ਜਨਉਰਸੋਈ
ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ ਬਿਨ ਹਠਕੇਕੀਨੇ। ਸਮ ਦਮਾਦਕੋ ਨਿਜਸੰਗਲੀਨੇ
ਹੁਰ ਤੀਸਰੋ ਆਸਨ ਜੋਈ। ਤੁਮ ਸਿੱਧਕ ਭਾਖੇ ਸੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਜੰਘਨ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇ ਹੋ। ਬੈਠਨ ਮਾਂਹਿ ਕਸ਼ਟ ਅਤ ਪੇਹੋ
ਸੋ ਮੋਰੇ ਮਨ ਮੈ ਨਹਿ ਭਾਵੈ।ਬੈਠ ਰਹੇ ਤਨ ਜਿਉਂ ਮਨ ਆਵੈ
ਨਿਧਜਾਸਨ ਆਸਨ ਹੈ ਮੇਰੋ।ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਿਨ ਔਰ ਨ ਹੇਰੋ
ਪ੍ਰਾਨਾਯਾਮ ਰੀਤ ਜੋ ਤੋਰੀ। ਯਾ ਮਹਿ ਨਹਿ ਸੰਮਤੀ ਮੋਰੀ
ਰਹੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨ ਜਿਵੇਂ ਸੁਖਾਰੇ।ਸੋਈ ਰੀਤ ਸੁਖਦ ਹਮ ਪਜਾਰੇ
ਕਾਹੇ ਕਸ਼ਟ ਤਾਂਹ ਕੋ ਦੈ ਹੋ। ਜਾਤੇ ਨਹ ਰੰਚਕ ਸੁਖ ਪੈ ਹੋ
ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ ਜੋਈ। ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨੀਓ ਸੋਈ
ਪੂਰਕ ਪੂਰਨ ਸਕਲ ਅਕਾਲਾ।ਕੁੰਭਕ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਤੁਹ ਭਾਲਾ
ਆਨ ਬ੍ਰਿੱਤ ਉਪਜਤ ਹੈ ਜੇਤੀ। ਤਜਾਗਨ ਕਰੀਏ ਰੇਚਕ ਤੇਤੀ
ਯਹੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਹਮਾਰ। ਯਾ ਬਿਨ ਔਰ ਸਕਲ ਮਰ ਹਾਰੇ
ਪ੍ਰਿਤਜਾਹਾਰ ਅੰਨ ਨਹਿ ਖਾਨਾ।ਕਰਤ ਜੋਗ ਯਹ ਮਹਾਂ ਅਜਾਨਾ
ਖਾਇਅੰਨਖੁਧਿਆਅਨੁਸਾਰੇ।ਭੂਖਰਹਨ ਮਹਿਕਿਆਸਿਧਪਜਾਰੇ
ਸੰਕਲੱਪ ਬਿਕਲਪਬ੍ਰਿੱਤ ਘਟਜਾਵੈ।ਪ੍ਰਿਤਜਾਹਾਰਯਹੀਕਹਿਲਾਵੈ
ਰਹੇ ਧਾਰਨਾ ਹਿਰਦੇ ਏਕਾ। ਦੂਸਰ ਕੀ ਮਨ ਤੇ ਤਜ ਟੇਕਾ
ਔਰ ਧਜਾਨ ਮਨ ਮਹਿ ਨਹਿਕੀਜੈ।ਏਕਅਕਾਲਧਜਾਨਉਰਦੀਜੈ
ਤੁਮ ਸਮਾਧ ਜੜ ਸਮ ਹੋ ਭਾਖੋ। ਪ੍ਰਾਣ ਸਥੰਭ ਸੀਸ ਮਹਿ ਰਾਖੋ
ਦ੍ਰਿੜ ਸਮਾਧ ਹਮਨੇ ਯਹ ਪਾਈ। ਪਰਮਾਤਮ ਮੈ ਵਿਰਤ ਠਰ੍ਹਾਈ
ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਹੋਕਰ ਜਗ ਮਾਂਹੀ।ਰਹੋ ਸਦਾ ਸੰਸਾ ਕੁਛ ਨਾਂਹੀ
ਯਹੀ ਜੋਗ ਮੇਰੋ ਹੈ ਭਾਈ। ਹਠ ਸੋ ਜੋਗ ਨ ਹੋਤ ਸੁਦਾਈ
ਜਬ ਐਸੇ ਗੁਰਬਚਨ ਪੁਕਾਰੇ। ਭਏ ਅਚੰਭਾ ਜੋਗੀ ਸਾਰੇ
ਲਗੇ ਕਹਿਨ ਮਿਲ ਆਪਸ ਮਾਂਹੀ।ਅਹੋਸਮਾਨਪੁਰਖ ਯਹਨਾਂਹੀ
ਹੈ ਯਹ ਕੋਈ ਪਰਮ ਗਿਆਨੀ। ਜਾਤੇ ਬੋਲਤ ਅਧਭੁਤ ਬਾਨੀ
ਬਹੁਰ ਸਿੱਧ ਜਨ ਐਸੇ ਗਾਯੋ। ਕਰੈ ਗਜਾਨ ਤੂੰ ਸੁਨੋ ਸੁਨਾਯੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋਤੇ ਮੁਖ ਗਜਾਨੀ ਕੇ ਲੱਖਨ। ਤੁਮਰੇ ਮੈ ਹਮ ਪਿਖੇ ਬਿਚੱਛਨ
ਜਬਲਗਜੋਗਪੰਥਨਹਿਗਹਹੋਤਬਲਗਮੁਕਤਦੁਆਰਨਹਿਲਹਰੋ
ਗੱਲੀਂ ਗਜਾਨ ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਈ।ਜੋਗ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਮੁਕਤਾ ਕੋਈ
ਜਬ ਲੌ ਤਜਕਰ ਜਗ ਕ ਝੇੜੇ। ਪੱਖ ਬਾਦ ਕੇ ਸਗਲ ਬਖੇੜੇ
ਖਿੰਬਾ ਪਹਿਰ ਡੰਡ ਕਰ ਧਾਰੇ। ਲਾਇ ਵਿਭੂਤ ਕਾਨ ਕੋ ਫਾਰੇ
ਅਨਹਦ ਸਿੰਙੀ ਜਬੀ ਬਜਾਵੈ। ਮਾਰਗ ਯੋਗ ਤਬੀ ਨਰ ਪਾਵੈ
ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿਲੀਨਾ।ਪੁਨਰਜਨਮਤਹਹੋਇਕਬੀਨਾ
ਜਬ ਯੋਗੀ ਅਸ ਭਾਂਤ ਉਚਾਰਾ। ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰਾ
ਸੁਨੀਏ ਨਾਥੰ ਗਾਥ ਹਰ ਕੇਰੀ। ਨਹੀਂ ਜੋਗ ਗਤ ਜੋ ਤੁਮ ਟੇਰੀ
ਬਾਹਰ ਚਿੰਨ ਜੋਗ ਨਹਿ ਕਹੀਏ। ਪਰਮਾਤਮ ਸੋ ਜੋਨ ਮਿਲਈਏ
ਅਸ ਕਰਨੀਕਰ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ। ਤਨ ਮਾਰੇ ਮਨ ਮਰੇ ਨ ਕੋਈ
ਯਾ ਪਰ ਸਬਦ ਕਬਾਗੁਰ ਐਸਾ।ਤਾਂ ਪ੍ਰਤ ਉਤਰ ਚਹੀਯਤ ਜੈਸਾ

ਜੋਗ ਨ ਖਿੰਥਾ ਜੋਗ ਨ ਡੰਡੇ ਜੋਗ ਨ ਭਸਮ ਚੜਾਈਐ ॥ ਜੋਗ ਨ ਮੁੰਦੀ ਮੂੰਡ ਮੁੜਾਈਐ ਜੋਗ ਨ ਸਿੰਙੀ ਵਾਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਗਲੀਂ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਸਮਸਰ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ਜੋਗ ਨ ਬਾਹਰ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਜੋਗ ਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ ॥ ਜੋਗ ਨ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਵੀਐ ਜੋਗ ਨ ਤੀਰਥ ਨਾਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤਾ ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ ਧਾਵਤ ਬਰਜ ਰਹਾਈਐ ॥ ਨਿਝਰ ਝਰੈ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰ ਰਹੀਐ ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਮਾਈਐ ॥ ਬਾਜੇ ਬਾਝੈ ਸਿੰਙੀ ਬਾਜੈ ਤਉ ਨਿਰਭਉ ਪਦ ਪਾਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹ ਸਬਦ ਮੁਹਿਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ। ਯੋਗਨ ਕੋ ਇਹ ਸੀਖ ਉਚਾਰੀ।
ਬਾਹਰ ਚਿੰਨ ਜੋਗ ਨਹਿ ਸਾਚੋ। ਅੰਤਰ ਵਿਰਤ ਆਪ ਮਹਿ ਰਾਚੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਹੁ ਜੀਰਨ ਪਟਬੀਨ ਲਿਆਯੋ। ਸੀਵ ਏਕ ਖਿੰਥਾ ਗਰ ਪਾਯੋ
ਤਾਕੇ ਤਨ ਪਰ ਓਢਨ ਸੇਤੀ। ਨਹੀਂ ਜੋਗ ਵਿਧ ਹੋਵਤ ਤੇਤੀ
ਜਾਕੇ ਖਿੰਥਾ ਜੜਪਟ ਹਣੀਏ।ਚੇਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਤਾਤੇ ਕਿਵ ਪਈਏ
ਡੰਡਾ ਹਾਥ ਧਰੇ ਨਹਿ ਜੋਗੀ। ਪਰਮਾਤਮ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤ ਸੰਜੋਗੀ
ਕਹਾਂ ਭਸਮ ਧਰ ਨਰ ਸਿਧ ਪਾਵੈ।ਹਸਤੀ ਖਾਕ ਮੂੰਡ ਪਰ ਛਾਵੈ।
ਕਾਨ ਪਾੜ ਮੁੰਦ੍ਰ ਪਹਰਾਏ। ਕਹੋ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਨੇ ਪਾਏ
ਜੇਕਰ ਮੁਕਤ ਯਾਹ ਤੇ ਹੋਈ। ਨਾਰ ਅਮੁਕਤ ਨ ਜਾਵੈ ਕੋਈ
ਜਾਕੇ ਕਾਨ ਰਹਿਤ ਸਦ ਏਵੂ। ਮੁੰਦਰ ਸਮ ਪਹਿਰਾਵਤ ਵਡੂ
ਕਹਾਂ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡੇ ਸਿਧ ਆਵੈ। ਭੇਡ ਨ ਮੂੰਡਨ ਤੇ ਹਰ ਪਾਵੈ
ਸਿੰਙੀ ਮੁਖੋਂ ਬਜਾਇ ਨ ਜੋਗਾ। ਨਹੀਂ ਧਰਮ ਯਾਤੇ ਕੁਛ ਹੋਗਾ
ਯਹ ਤੇ ਸਕਲ ਬਾਹਰਮੁਖਕਾਮਾ।ਨਹਿਪੀਯਤਇਨਤੇ ਸੁਖਧਾਮਾ
ਛੋਡ ਸੰਸਾਰ ਕਹੋ ਕਤ ਜਾਈ। ਪੰਚ ਭੂਤ ਜਹਿ ਤਹਿ ਰਹੇ ਛਾਈ
ਤਾਂਤੇ ਸਾਚੋ ਜੋਗ ਸੁਨੀਜੈ। ਤਾਂਹੀ ਮਹਿ ਮਨ ਕੋ ਥਿਰ ਕੀਜੈ
ਅੰਜਨ ਮਾਂਹਿ ਨਿਰੰਜਨਰਹੀਏ। ਸਾਚੋ ਜੋਗ ਯਹ ਬਿਧ ਪਈਏ
ਨਹੀਂ ਜਗ ਬਾਤਨ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਰਿਦੈ ਗ੍ਰੰਥ ਤੋ ਨਾਹੀਂ ਖੋਵੈ
ਸਭਮਹਿਬਯਾਪਕਬ੍ਰਹਮਨਿਹਾਰੈਗਜਾਨਦ੍ਰਿਸਟਸਮਸਰਮਨਧਾਰੈ
ਨਿਰਾ ਵਰਣ ਚੇਤਨ ਮਹਿ ਲੀਨਾ। ਸਾਚੋ ਜੋਗੀ ਸੋ ਭਵ ਚੀਨਾ
ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਮਾਟਨਮਾਂਹੀ। ਨਗਰਤਜਾਗਰਹਿਨ ਭਲ ਨਾਂਹੀ
ਜੋ ਯਾਤੇ ਕੋਊ ਸਿਧ ਪਾਵੈ। ਗੀਦੜ ਸੂਕਰ ਸਗਲ ਹੁਇ ਜਾਵੈ
ਪੁਨ ਸੰਕੋਚ ਇੰਦਰੀ ਸਾਰੀ। ਹੋਇ ਜਗ ਬੈਠੇ ਲਾ ਤਾਰੀ
ਤ ਬੜਾਲ ਬਕ ਕੱਛਪ ਆਦੂ। ਲਹੇ ਜੋਗ ਨਹਿਕੋਇ ਬਿਵਾਦੂ
ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਰਮਨ ਕੀਨੇ। ਕਹੋ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਿਨ ਚੀਨੇ
ਕੋਕਲ ਕੂੰਜ ਬਿਹੰਗ ਵਿਚਾਰੇ। ਛੋਡ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਸਿਧਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਹੀਂ ਜੋਗ ਮਗ ਪਾਵਤ ਸੋਈ। ਤਜੇ ਦੇਸ ਤਬ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ
ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਮੱਜਨਕੀਨੇ। ਨਾਂਹ ਜੋਗਮਹਿ ਹੋਵਤ ਲੀਨੇ
ਜਾਮੈ ਹੇਤ ਸੁਨੋ ਮਨ ਲਈ। ਨਿਖਲ ਸੰਦੇਹ ਤੋਹ ਮਿਟ ਜਾਈ
ਤਨ ਪਟਕੀਮਲਨੀਰਉਤਾਰੇ। ਰਿਦੇਪਾਪ ਮਲ ਨਾਂਹਿ ਨਿਵਾ
ਜੇ ਮੱਜਨ ਜਲ ਮੁਕਤ ਕਰੈ ਹੈ। ਮੇਡਕ ਮੀਨ ਮੋਖ ਕੋ ਪੈ ਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਤੀਰਥ ਜਲ ਨਹਿ ਭਾਈ। ਸਾਚੋ ਤੀਰਥ ਗਜਾਨ ਸੁਹਾਈ
ਸਾਚੋ ਜੋਗ ਯਹੀ ਜਗਕਹੀਐ। ਅੰਜਨਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ
ਸਦਾ ਸੱਤ ਜੋ ਏਕ ਸੁਆਮੀ। ਸਭ ਤੇ ਵਡੋ ਸੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਐਸੋ ਸਾਚੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਊ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਕੋਊ
ਤਾਕੋ ਦਰਸਨ ਜਬ ਨਰ ਪਾਵੈ। ਦ੍ਵਾਰ ਦ੍ਵਾਰ ਧਾਵਨ ਛੁਟਕਾਵੈ
ਨਰਾ ਵਰਨ ਵਿਰਤੀ ਕੀ ਧਾਰਾ। ਝਰੈਰਿਦੈਜਿਮ ਨੀਰ ਪਹਾਰਾ
ਸਹਜ ਤਾਹਿ ਰਸ ਪਾਗੈਜਬ ਹੀ। ਅੰਤਰਹਾ ਪਰਚੈਮਨਤਬ ਹੀ
ਜਾਂਤੇ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿਨਿਰੰਜਨ। ਲਹੈਗਜਾਨਦ੍ਰਿਗਦੇਨਰ ਅੰਜਨ
ਜਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਹੰਗਤਾ ਨਾਸੈ। ਜੀਵਤ ਮਰਨ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸੈ
ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਨਰ ਹੋਇ ਬਿਦੇਹੀ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਨਹਿਬਜਾਪੈਕੇਹੀ
ਐਸੇ ਜੋਗ ਕਮਾਵੋ ਭਾਈ। ਅਨਹਦ ਸਿੰਗੀ ਸਹਜ ਬਜਾਈ।
ਜਿਸ ਪਦਕੋਤਰਕੋਇਨਹਈਐ। ਨਿਰਭੈ ਪਦਆਤਮਕੋਕਹੀਐ
ਤਾਂਮਹਿਲਗੇਸਹਜਜਬਆਸਨ। ਹੋਤਨਾਸਮਨ ਸਕਲਕੁਬਾਸਨ
ਯਾ ਬਿਧਜਗਮਹਿਰਹਿਤਨਿਰਾਲਾ। ਜੋਗਜੁਗਤਕੋਗਹੇਸੁਖਾਲਾ
ਲਹੇ ਜੋਗ ਜਬ ਐਸੋ ਜੋਗੀ। ਪਰਮ ਤੱਤ ਸੁਖ ਕੋ ਹੋਇ ਭੋਗੀ
ਅਸਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂਜਬਕੀਨਾ। ਜੋਗਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖਤਬ ਚੀਨਾ
ਮਨ ਮਹਿ ਲਾਗੇ ਕਰਨਵਿਚਾਰਾ। ਕੈਸੇਹੁਇ ਯਹਸਿੱਖਹਮਾਰਾ
ਤਾਂਤੇ ਨਿਜ ਤੰਤਹ ਅਨੁਸਾਰੇ। ਕਰੋ ਉਪਾਏ ਅਹੇ ਜੋ ਭਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਦਰਾ ਕੇ ਮਦ ਸੋ ਮਤਵਾਰਾ। ਕਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਯਾਕੋ ਭਲ ਭਾਰਾ
ਪਾਛੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਰਸੀਲਾ। ਮਾਰਗ ਜੋਗ ਦੇਹ ਬਿਨ ਢੀਲਾ
ਛੇਦ ਕਾਨ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰਾਵੋ। ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਕਰ ਪਕਰਾਵੋ
ਅਸ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੋਲੇ ਬਾਨੀ। ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਸੁਨੋ ਦੈ ਕਾਨੀ
ਮਗਨਵਿਰਤਆਤਮਮਹਿਕਰਨੀ। ਅਹੇਬਾਰਨੀਸਭਦੁਖਹਰਨੀ
ਏਕ ਪਿਆਲਾ ਜਬਨਰਪੀਵੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਨਆਤਮ ਮਹਿਜੀਵੈ
ਜਗ ਕਾ ਸਕਲ ਸੋਕਮਿਟਜਾਵੈ। ਨਿਜਾ ਨੰਦਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ
ਤਾਂਤੇ ਪਾਨ ਯਾਹਿ ਕੋ ਕੀਜੈ। ਨਿਜਾ ਨੰਦ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਲੀਜੈ
ਸੁਨਤ ਸਿੱਧਜਨ ਕੀ ਅਸਬਾਨੀ। ਹਸਬੋਲੇ ਗੁਰਪਰਮਮਹਾਨੀ
ਅਹੋ ਨਾਥ ਜੂ ਕਿਆਯਹ ਵਸਤੂ। ਕੈਸੇਬਨਤ ਕਹੋਯਹ ਤਸਤੂ
ਜਾਕੇ ਗਜਾਨ ਭਏ ਗੁਨ ਯਾਂਕੇ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ਮਨ ਅੰਤਰ ਬਾਂਕੇ
ਜਬ ਤਕਕਾਰਨਜਾਨਨ ਪਰਹੈ। ਗ੍ਰਹਨਤਜਾਗਪੁਰਖਨਹਿਕਰਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਖੋਲ ਕਹੋਯਹ ਬਾਤਾ। ਮਦਰਾ ਕਹਿਬਿਧ ਬਨੇ ਵਖਜਾਤਾ
ਬੋਲੇ ਸਿੱਧ ਤਪਾ ਸੁਨ ਲੀਜ। ਐਸੀ ਸੰਕਾ ਮੂਲ ਨ ਕੀਜੇ
ਗੁੜ ਧਾਵੇ ਕਸ ਆਦ ਮਿਲਾਏ। ਭਾਠੀ ਚਾੜਅਮੀ ਨਿਕਸਾਏ
ਯਹੀ ਔਖਦੀ ਕੋ ਰਸ ਸਾਰਾ। ਮਨ ਕੋਕਰਤ ਨ ਰੰਚ ਵਿਕਾਰਾ
ਭਰਾ ਪਜਾਲਾ ਅਚਵੈ ਨਰਜੋਈ। ਸੋਕਨ ਤਾਹਿ ਬਿਆਪਤਕੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਅਚਵੋ ਹੋਇ ਨਿਸੰਗੇ। ਪਾਵਹੁ ਮੋਖ ਸੁਖ ਬਿਨ ਮੰਗੇ
ਕਹਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਨਜੋਗੀ। ਯਹਮਦਰਾ ਸੁਖਦਾਇਨਹੋਗੀ
ਪਰਮਾਤਮ ਕੇ ਪਾਵਨ ਕਾਜਾ। ਸਾਚੋ ਮਦਰਾ ਹਮਨੇ ਸਾਜਾ
ਸੋ ਸੁਨੀਏਮਨ ਦੇਕਰਭਾਈ। ਨਹੀਂ ਵਿਵਾਦਜਾਂਹਿ ਮਹਿ ਰਾਈ
ਐਸੇ ਭਾਖ ਸਬਦ ਯਹ ਭਾਖਾ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮੈ ਜੋ ਭਲ ਰਾਖਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁੜ ਕਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਧਾਵੇ ਕਰ ਕਰਣੀ ਕਸ ਪਾਈਐ ॥ ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ ਇਤ ਬਿਧ ਅਮੀ ਚੁਆਈਐ ॥ ਬਾਬਾ ਮਨ ਮਤਵਾਲਾ ਰਾਮ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਿਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਹਿਨਿਸਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ ॥ ਸਾਚਾ ਆਪ ਪਿਆਲਾ ਸੂਚਾ ਤਿਸ ਪੀਆਵੇ ਜਿਸ ਨਦਰ ਕਰੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ ਕਿਆਮਦ ਹੋਛੇ ਭਾਉ ਧਰੇ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣ ਭਇਆ ॥ ਦਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਕਰੈਕਿਆ । ਸਿਫਤੀ ਰਾਤਾ ਸਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਜੂਐ ਜਨਮਨ ਹਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਭਰਥਰ ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਧਾਰੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੋਹਰਾ—

ਜਬ ਜੋਗਨ ਐਸੇ ਕਹਾ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਹ ਭਾਖਿ। ਪਾਵਤ ਹੈ ਨਰ ਮੁਕਤ ਸੁਖ ੇਨ ਬਕੁੰਠ ਕੋ ਜਾਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਜਗ ਤਾਰਨ ਹਾਰੇ। ਸੁਨਹੁ ਨਾਥਜੂ ਬਚਨ ਹਮਾਰੇ
ਯਹ ਮਦਜੋ ਤੁਮ ਪੀਵਨ ਭਾਖੀ।ਨਹਿ ਆਤਮ ਦਰਸਨਕੀਸਾਖੀ
ਯਾਕੇ ਪੀਵਤ ਬੁੱਧ ਬਿਨਾਸੈ। ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਖਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸੈ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਮਦ ਕਰਹੋ ਭਾਈ। ਜਾਹਿ ਅਚੇ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਪਾਈ
ਕਰੋ ਗਜਾਨ ਗੁੜਉਤਮ ਜੋਈ।ਅਕਾਲ ਧਜਾਨ ਧਾਵੇਸਹ ਹੋਈ
ਕਰਨੀ ਕਸ ਜਬ ਸੰਗ ਮਿਲਾਵੈ। ਹਾਧਨ ਤਬੀ ਪੁਸ਼ਟਤਾ ਪਾਵੈ
ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪੇਮ ਕਰ ਪੋਚਾ। ਜਾਤੇ ਪੂਰਤ ਮਨ ਕੀ ਲੋਚਾ
ਨਿਰਾ ਵਹਨ ਵਿਰਤੀ ਕੀਧਾਰਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਰੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕਾਰਾ
ਜਾਕੇ ਅਚਨ ਵਿਚਾਰਨ ਸੇਤੀ। ਭੂਲ ਜਾਇ ਮਨ ਕਲਪਨ ਜੇਤੀ
ਹੋ ਮਤਵਾਰੋ ਆਤਮ ਮਾਂਹੀ। ਨਿਜਾ ਨੰਦ ਸੁਖ ਰੰਗ ਸਮਾਹੀ
ਰੈਨਦਿਵਸ ਤਿਸਮਹਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ।ਅਨਹਦ ਬਾਣੀਅੰਤਰ ਪਾਗੈ
ਐਸੋ ਸਾਚੋ ਆਤਨ ਪਜਾਰਾ।ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਪਜਾਲਾ ਕਰ ਧਾਰਾ
ਤਿਸ ਸੁਖ ਕੋ ਭੋਗੇ ਵਹੁ ਜੋਗੀ।ਈਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾ ਜਨ ਪਰ ਹੋਗੀ
ਯਾ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਹੋਇ ਵਿਪਾਰੀ।ਹੋਛੀ ਮਦ ਕਿਮ ਕਰ ਹੈ ਪ ਾਰੀ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦੇਵਤ ਸਾਖੀ।ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਵਹੁ ਤਵਭਾਖੀ
ਤਿਸ ਕੋ ਉਰ ਾਰ ਜੋਇ ਵਿਚਾਰੇ।ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨਪਿਆਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਅਕਾਲ ਦਰ ਦਰਹਨ ਕਾਹੇ।ਮੁਕਤ ਬਿਕੁੰਠ ਨ ਜਾਵਤ ਰਾਹੇ
ਯਹਲੱਖਨਜਾ ਜਨਮਹਿ ਪਈਏ।ਜਗਮੁਖ ਮਾਂਹਿਵਿਰਾਗੀਹਈਏ
ਸਫਲਜਨਮ ਜਗ ਮਹਿ ਤਿਸ ਕੇਰਾ।ਜੂਏ ਜਨਮ ਨ ਹਰਿਓਤੇਰਾ
ਤਾਂਤੇ ਸੁਨ ਜੋਗੀ ਯਹ ਬਾਨੀ।ਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਹਿ ਖੀਵਾ ਗਜਾਨੀ
ਪੀਵੋ ਮਦਰਾ ਯਹ ਤੁਮ ਸਾਚੀ।ਤਜੋ ਆਨ ਬਿਧ ਕੀ ਤੁਮ ਕਾਚੀ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੁਨਤ ਬੈਨ ਗੁਰ ਕੇ ਤਿਸੇ ਉਪਜ ਤੇ ਸਭ ਨਾਥ। ਅੰਤਰ ਮਹਿ ਜਾਨਤ ਭਏ ਯਹ ਕੋ ਦੀਨਾ ਨਾਥ॥

ਚੌਪਈ--

ਲਗੇ ਕਹਨ ਸੁਨ ਤ੍ਰਪਾ ਪਿਆਰੇ। ਮਿਥਜਾ ਸਾਧਨ ਕਹੈ ਹਮਾਰੇ
ਮੁੰਦਰਾ ਖਿੰਥਾ ਪਾਤਰ ਦੰਡਾ। ਇਨ ਕੋ ਭਾਖਤ ਕਾਮ ਵਿਟੰਡਾ
ਆਸਨ ਸਾਧਨਸਿੰਙੀ ਵਾਇਨਾ।ਕਹੇਨ ਇਨਤੇ ਮਿਲੇ ਨਰਾਇਨ
ਕਹੋ ਜੋਗ ਕੇ ਚਿਨ ਹਟਾਵੈ। ਸਾਚੋ ਜੋਗ ਕੌਨ ਬਿਧ ਪਾਵੈ
ਸੁਨਕਰ ਗੁਰ ਉਤਰ ਯਹ ਦੀਨਾ।ਜੋਗ ਚਿਨ ਨਹਿਨਿਦਨ ਕੀਨਾ
ਕਲਪਤ ਭੇਖ ਦੰਭ ਕੇ ਸਾਜਾ। ਹਮਨੇ ਨਿੰਦੇ ਆਨ ਅਕਾਜਾ
ਸਾਚੇ ਲੱਖਨ ਅਬ ਸੁਨ ਲੀਜੈ । ਜਾਂਤੇ ਤੁਮਰੋ ਸੰਸੈ ਛੀਜੈ
ਜਬ ਇਨਕੋ ਤੁਮ ਮਨ ਮਹਿ ਧਾਰੋ।ਜੋਗ ਹੋਇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਮੈ ਥਾ

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਮਨੇ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਹੰਢਾਵਉ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਭਲਾ ਕਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਨਉ ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਨਿਧ ਪਾਵਉ ॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਮਹਾਰਸ ਭੋਗੰ ॥ ਪਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿਡੰਡਾ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਭੂਤੰ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਰਹਿਰਾਸ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਤੀਤੰ ॥ ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣ ਬੈਸਣ ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦੰ । ਸਿੰਙੀ ਸਬਦ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਰੇ ਨਾਦੰ ॥ ਸਗਲੀ ਜੋਤ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਮਿਆਨਾ ਨਾ ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ ॥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਭਰਥਰ ਜੋਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਏਕੰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹ ਅਧਿਭੁਤਉਪਦੇਸ ਰਸੀਲਾ।ਕਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਲਕ ਸੁਖਸੀਲਾ
ਮਨ ਸ੍ਰਵਨ ਮਹਿ ਗੁਰ ਬਚ ਜੋਈ। ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੋਈ
ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਓਢ ਤਨ ਲੀਜੈ। ਨਿਰ ਅਪਰਾਧ ਕੋਪ ਤਜ ਦੀਜੈ
ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੋ ਭਾਣਾ ਹੋਵੈ। ਭਲੋ ਜਾਨ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਪਰੋਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਜੋਗ ਸੰਪਤੀ ਜੋਈ। ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ
ਯਾਹ ਜੁਗਤ ਸੋ ਆਤਮ ਜੋਈ। ਸਦਾ ਜੋਗ ਕੋ ਅਸ ਪਦ ਸੋਈ
ਪਰਮ ਤੱਤ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਂਹੀ। ਹੋਇ ਜੋਗ ਭਲ ਭਾਂਤ ਸਦਾਹੀ
ਸੁੱਧ ਅਮੀ ਸਮਹਰਿ ਕੋ ਗਜਾਨਾ। ਤਾਕੇ ਰਸ ਕੇ ਭੋਗ ਲੁਭਾਨਾ
ਸੋ ਜੋਗੀ ਮਤਿਵੰਤ ਕਹਾਵੈ। ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਪਦ ਕੋ ਜੋ ਪਾਵੈ
ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਪਾਰਤ ਕੋ ਧਾਰੇ। ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰੇ
ਗਜਾਨ ਮੱਤਿਕਰ ਲੇਕਰ ਡੰਡਾ। ਕਰੇ ਸਕਲ ਪਰਪੰਚਨ ਖੰਡਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਭੂਤੰ। ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਤ ਤਜ ਅਵਧੂਤੰ
ਹਰਿ ਕੋ ਯਸ ਹਮਰੀਹੈ ਪੂਜਾ। ਜਾਂ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨਤ ਦੂਜਾ
ਸਤ ਪੁਰਖਨ ਕੇ ਪੰਥ ਪਧਾਰੇ। ਗੁਨਾਤੀਤ ਨਿਰਲੇਪ ਅਧਾਰੇ
ਮੁਕਤ ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਸਨਕੀਜੈ। ਕਲਪਤਬਾਦਸਕਲਤਜਦੀਜੈ
ਸਦਾ ਸਬਦ ਧੁਨ ਉਪਜੈ ਜੋਈ। ਯਹੀ ਨਾਦ ਪੂਰੈ ਸਦ ਸੋਈ
ਨਾਨਾ ਵਰਨ ਰੂਪਸਮਜੋਤੀ। ਅਜਾਪ ਰਹੀ ਇਕ ਰਸਹਿ ਪਰੋਤੀ
ਸੁਨ ਜੋਗੀ ਅਸ ਧਾਕਰ ਜੋਗਾ। ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਕਰ ਹੋ ਭੋਗਾ
ਯਾ ਬਿਨ ਆਨ ਜੋਗਹਠਕਰਮਾ। ਪਰਮਾਤਮ ਕੋ ਲਹਤ ਨ ਮਰਮਾ
ਜਬ ਗੁਰ ਜੂਅਸਜੋਗ ਉਚਾਰਾ। ਬਹੁਰ ਨਾਥ ਇਹ ਭਾਂਤ ਪੁਕਾਰਾ
ਯਦਯਪ ਸਤਅਹੇ ਤੁਮਬਾਨੀ। ਪਰਮ ਗਯਾਨ ਸੁਖ ਕੀ ਜੋ ਦਾਨੀ
ਤਦਜ ਹਮਰੋ ਮਤ ਮਹਿ ਜੋਈ। ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਸੁਨੋਤੁਮ ਸੋਈ
ਲੈ ਝੋਲੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਚੇਤੇ। ਮਾਂਗੇ ਭੀਖ ਅਹੋ ਤਤ ਵੇਤੇ
ਸਿੰਙੀ ਨਾਦ ਪੂਰ ਹੈ ਬਾਕੋ। ਨਹੀਂ ਲਿਪਤ ਜਗ ਮੈ ਮਨ ਜਾਕੋ
ਗੋਰਖ਼ ਜਾਗੈ ਊਚ ਪੁਕਾਰੈ। ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜਨ ਕੇ ਜਾਕਰ ਦ੍ਵਾਰੈ
ਯਹੀ ਨਸ਼ਾਨ ਧਾਰ ਕਰ ਦੇਹੀ। ਅਟਨ ਕਰੇ ਜੋਗੀ ਭਲ ਵੇਹੀ
ਤਾਂਤੇ ਯਾ ਵਿਧ ਬਨਤ ਬਨਾਵੋ। ਮਾਰਗ ਜੋਗ ਸਹਜ ਤਬ ਪਾਵੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਨਉ ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਨਿਧ ਪਾਵਉ ॥
ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਜੋਗੀ
ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ
ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਮਹਾਰਸ
ਭੋਗੰ ॥ ਪਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿਡੰਡਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਭੂਤੰ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ
ਰਹਿਰਾਸ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਤੀਤੰ ॥
ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣ ਬੈਸਣ ਕਲਪ
ਤਿਆਗੀ ਬਾਦੰ । ਸਿੰਙੀ ਸਬਦ ਸਦਾ
ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਰੇ ਨਾਦੰ ॥
ਸਗਲੀ ਜੋਤ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਮਿਆਨਾ ਨਾ
ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ ॥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਨ
ਭਰਥਰ ਜੋਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਏਕੰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹ ਅਧਿਭੁਤਉਪਦੇਸ ਰਸੀਲਾ।ਕਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਲਕ ਸੁਖਸੀਲਾ
ਮਨ ਸ੍ਰਵਨ ਮਹਿ ਗੁਰ ਬਚ ਜੋਈ। ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੋਈ
ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਓਢ ਤਨ ਲੀਜੈ । ਨਿਰ ਅਪਰਾਧ ਕੋਪ ਤਜ ਦੀਜੈ
ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੋ ਭਾਣਾ ਹੋਵੈ। ਭਲੋ ਜਾਨ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਪਰੋਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਾਨਉ ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਨਿਧ ਪਾਵਉ ॥
ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਜੋਗੀ
ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ
ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਮਹਾਰਸ
ਭੋਗੰ ॥ ਪਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿਡੰਡਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਭੂਤੰ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ
ਰਹਿਰਾਸ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਤੀਤੰ ॥
ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣ ਬੈਸਣ ਕਲਪ
ਤਿਆਗੀ ਬਾਦੰ । ਸਿੰਙੀ ਸਬਦ ਸਦਾ
ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਰੇ ਨਾਦੰ ॥
ਸਗਲੀ ਜੋਤ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਮਿਆਨਾ ਨਾ
ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ ॥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਨ
ਭਰਥਰ ਜੋਗੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਏਕੰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹ ਅਦਿਭੁਤਉਪਦੇਸ ਰਸੀਲਾ।ਕਰਾ ਗੁਰੂ ਪਾਲਕ ਸੁਖਸੀਲਾ
ਮਨ ਸ੍ਰਵਨ ਮਹਿ ਗੁਰ ਬਚ ਜੋਈ। ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਸੋਈ
ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਓਢ ਤਨ ਲੀਜੈ।ਨਿਰ ਅਪਰਾਧ ਕੋਪ ਤਜ ਦੀਜੈ
ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੋ ਭਾਣਾ ਹੋਵੈ। ਭਲੋ ਜਾਨ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਪਰੋਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਜੋਗ ਸੰਪਤੀ ਜੋਈ। ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ
ਯਾਹ ਜੁਗਤ ਸੋ ਆਤਮ ਜੋਈ। ਸਦਾ ਜੋਗ ਕੋ ਅਸ ਪਦ ਸੋਈ
ਪਰਮ ਤੱਤ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਂਹੀ। ਹੋਇ ਜੋਗ ਭਲ ਭਾਂਤ ਸਦਾਹੀ
ਸੁੱਧ ਅਮੀ ਸਮਹਰਿ ਕੋ ਗਜਾਨਾ। ਤਾਕੇ ਰਸ ਕੇ ਭੋਗ ਲੁਭਾਨਾ
ਸੋ ਜੋਗੀ ਮਤਿਵੰਤ ਕਹਾਵੈ। ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਪਦ ਕੋ ਜੋ ਪਾਵੈ
ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਪਾਰਤ ਕੋ ਧਾਰੇ। ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰੇ
ਗਜਾਨ ਮੱਤਿਕਰ ਲੇਕਰ ਡੰਡਾ। ਕਰੇ ਸਕਲ ਪਰਪੰਚਨ ਖੰਡਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਭੂਤੈ। ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਤ ਤਜ ਅਵਧੂਤੈ
ਹਰਿ ਕੋ ਯਸ ਹਮਰੀਹੈ ਪੂਜਾ।ਜਾਂ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨਤ ਦੂਜਾ
ਸਤ ਪੁਰਖਨ ਕੇ ਪੰਥ ਪਧਾਰੇ। ਗੁਨਾਤੀਤ ਨਿਰਲੇਪ ਅਧਾਰੇ
ਮੁਕਤ ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਸਨਕੀਜੈ।ਕਲਪਤਬਾਦਸਕਲਤਜਦੀਜੈ
ਸਦਾ ਸਬਦ ਧੁਨ ਉਪਜੈ ਜੋਈ। ਯਹੀ ਨਾਦ ਪੂਰੈ ਸਦ ਸੋਈ
ਨਾਨਾ ਵਰਨ ਰੂਪਸਮਜੋਤੀ। ਅਜਾਪ ਰਹੀ ਇਕ ਰਸਹਿ ਪਰੋਤੀ
ਸੁਨ ਜੋਗੀ ਅਸ ਪਾਕਰ ਜੋਗਾ। ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਕਰ ਹੋ ਭੋਗਾ
ਯਾ ਬਿਨ ਆਨ ਜੋਗਹਠਕਰਮਾ।ਪਰਮਾਤਮ ਕੋ ਲਹਤਨ ਮਰਮਾ
ਜਬ ਗੁਰ ਜੂਅਸਜੋਗ ਉਚਾਰਾ।ਬਹੁਰ ਨਾਥ ਇਹ ਭਾਂਤ ਪੁਕਾਰਾ
ਯਦਯਪ ਸਤਅਹੇ ਤੁਮਬਾਨੀ।ਪਰਮ ਗਯਾਨ ਸੁਖ ਕੀ ਜੋ ਦਾਨੀ
ਤਦਜਪ ਹਮਰੋ ਮਤ ਮਹਿ ਜੋਈ। ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਸੁਨੋਤੁਮ ਸੋਈ
ਲੈ ਝੋਲੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਚੇਤੇ। ਮਾਂਗੇ ਭੀਖ ਅਹੋ ਤਤ ਵੇਤੇ
ਸਿੰਙੀ ਨਾਦ ਪੂਰ ਹੈ ਬਾਕੋ। ਨਹੀਂ ਲਿਪਤ ਜਗ ਮੈ ਮਨ ਜਾਕੋ
ਗੋਰਖ ਜਾਗੈ ਊਚ ਪੁਕਾਰੈ। ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜਨ ਕੇ ਜਾਕਰ ਦ੍ਵਾਰੈ
ਯਹੀ ਨਸ਼ਾਨ ਧਾਰ ਕਰ ਦੇਹੀ। ਅਟਨ ਕਰੇ ਜੋਗੀ ਭਲ ਵੇਹੀ
ਭਾਂਤੇ ਯਾ ਵਿਧ ਬਨਤ ਬਨਾਵੇ। ਮਾਰਗ ਜੋਗ ਸਹਜ ਤਬ ਪਾਵੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਜੋਗ ਸੰਪਤੀ ਜੋਈ। ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ
ਯਾਹ ਜੁਗਤ ਸੋ ਆਤਮ ਜੋਈ। ਸਦਾ ਜੋਗ ਕੋ ਅਸ ਪਦ ਸੋਈ
ਪਰਮ ਤੱਤ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਂਹੀ। ਹੋਇ ਜੋਗ ਭਲ ਭਾਂਤ ਸਦਾਹੀ
ਸੁੱਧ ਅਮੀ ਸਮਹਰਿ ਕੋ ਗਜਾਨਾ। ਤਾਕੇ ਰਸ ਕੇ ਭੋਗ ਲੁਭਾਨਾ
ਸੋ ਜੋਗੀ ਮਤਿਵੰਤ ਕਹਾਵੈ। ਸਹਿਜ ਜੋਗ ਪਦ ਕੋ ਜੋ ਪਾਵੈ
ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਪਾਰਤ ਕੋ ਧਾਰੇ। ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰੇ
ਗਜਾਨ ਮੱਤਿਕਰ ਲੇਕਰ ਡੰਡਾ। ਕਰੇ ਸਕਲ ਪਰਪੰਚਨ ਖੰਡਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਕੀ ਧਾਰ ਵਿਭੂਤੰ। ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਤ ਤਜ ਅਵਧੂਤੰ
ਹਰਿ ਕੋ ਯਸ ਹਮਰੀਹੈ ਪੂਜਾ।ਜਾਂ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨਤ ਦੂਜਾ
ਸਤ ਪੁਰਖਨ ਕੇ ਪੰਥ ਪਧਾਰੇ। ਗੁਨਾਤੀਤ ਨਿਰਲੇਪ ਅਧਾਰੇ
ਮੁਕਤ ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਸਨਕੀਜੈ।ਕਲਪਤਬਾਦਸਕਲਤਜਦੀਜੈ
ਸਦਾ ਸਬਦ ਧੁਨ ਉਪਜੈ ਜੋਈ। ਯਹੀ ਨਾਦ ਪੂਰੈ ਸਦ ਸੋਈ
ਨਾਨਾ ਵਰਨ ਰੂਪਸਮਜੋਤੀ। ਅਜਾਪ ਰਹੀ ਇਕ ਰਸਹਿ ਪਰੋਤੀ
ਸੁਨ ਜੋਗੀ ਅਸ ਪਾਕਰ ਜੋਗਾ। ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਕਰ ਹੋ ਭੋਗਾ
ਯਾ ਬਿਨ ਆਨ ਜੋਗਹਠਕਰਮਾ।ਪਰਮਾਤਮ ਕੋ ਲਹਤਨ ਮਰਮਾ
ਜਬ ਗੁਰ ਜੂਅਸਜੋਗ ਉਚਾਰਾ।ਬਹੁਰ ਨਾਥ ਇਹ ਭਾਂਤ ਪੁਕਾਰਾ
ਯਦਯਪ ਸਤਅਹੇ ਤੁਮਬਾਨੀ।ਪਰਮ ਗਯਾਨ ਸੁਖ ਕੀ ਜੋ ਦਾਨੀ
ਤਦਜਪ ਹਮਰੋ ਮਤ ਮਹਿ ਜੋਈ। ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਸੁਨੋਤੁਮ ਸੋਈ
ਲੈ ਝੋਲੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਚੇਤੇ। ਮਾਂਗੇ ਭੀਖ ਅਹੋ ਤਤ ਵੇਤੇ
ਸਿੰਙੀ ਨਾਦ ਪੂਰ ਹੈ ਬਾਕੋ। ਨਹੀਂ ਲਿਪਤ ਜਗ ਮੈ ਮਨ ਜਾਕੋ
ਗੋਰਖ ਜਾਗੈ ਊਚ ਪੁਕਾਰੈ। ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜਨ ਕੇ ਜਾਕਰ ਦ੍ਵਾਰੈ
ਯਹੀ ਨਸ਼ਾਨ ਧਾਰ ਕਰ ਦੇਹੀ। ਅਟਨ ਕਰੇ ਜੋਗੀ ਭਲ ਵੇਹੀ
ਭਾਂਤੇ ਯਾ ਵਿਧ ਬਨਤ ਬਨਾਵੋ। ਮਾਰਗ ਜੋਗ ਸਹਜ ਤਬ ਪਾਵੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਾ ਬਿਨ ਆਨ ਕਥਨ ਸਭ ਫੀਕੋ।ਧਾਰਯਾਹ ਲੈਹੋ ਯਸ ਟੀਕੋ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਬਾਤਾ। ਪਰਮ ਸਿੱਧ ਜਗ ਕੇ ਵਖਜਾਤਾ
ਯਹੀ ਚਿੰਨ ਹਮ ਸਗਲੇ ਧਾਰੇ। ਜੋ ਤੁਮਨੈ ਭਲ ਭਾਂਤ ਉਚਾਰੇ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਮਨ ਲਾਇ ਪਿਆਰੇ। ਅਹੇ ਜੋਗ ਮਤ ਜੋਇ ਹਮਾਰੇ
ਕਹਾ ਸਬਦਇਸ ਭਾਂਤ ਪੁਕਾਰਾ।ਸਕਲ ਸੰਦੇਹ ਤਾਹਿ ਕੋ ਟਾਰਾ

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਙੀ ਬਾਜੈ ਲੋਕ ਸੁਣੈ ॥ ਪਤਿ ਝੋਲੀ ਮੰਗਣ ਕੈ ਤਾਈ ਭੀਖਿਆ ਨਾਮ ਪੜੇ ॥ ਬਾਬਾ ਗੋਰਖ ਜਾਗੈ ॥ ਗੋਰਖ ਸੋਇ ਜਿਨ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ ਕਰਤੇ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣਮਾਛਿੰਦ੍ਰ ਅਉਧੂ ਨੀਸਾਣੀ ॥ ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸ ਵਸਾਇ ॥ ਨਿਹਚਉ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਪਾਏ ॥

ਚੌਪਈ—

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਯਸਸ੍ਰਵਨਨਜੋਈ।ਯਹੀਜੁਗਤ ਸਿੰਙੀ ਮਮ ਹੋਈ
ਜਾਕੀ ਧੁਨਿ ਸਭ ਲੋਗਨ ਮਾਂਹੀ। ਸੁਨੀ ਜਾਤ ਸੰਸੈ ਕੁਛ ਨਾਂਹੀ
ਝੋਲੀ ਪਤਿ ਕਰਮੈ ਮੈ ਧਾਰੀ। ਨਾਮ ਭੀਖ ਜਾ ਮਹਿ ਸਵਾਰੀ
ਸੋ ਗੋਰਖ ਜਿਨਸ੍ਰਿਸਟੀਧਾਰੀ।ਅਕਾਲਪੁਰਖਜਿਹਕਹਤ ਪੁਕਾਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਾ ਬਿਨ ਆਨ ਕਥਨ ਸਭ ਫੀਕੋ।ਧਾਰਯਾਹ ਲੈਹੋ ਯਸ ਟੀਕੋ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਸਿੱਧਨ ਕੀ ਬਾਤਾ। ਪਰਮ ਸਿੱਧ ਜਗ ਠੇ ਵਖਯਾਤਾ
ਯਹੀ ਚਿੰਨ ਹਮ ਸਗਲੇ ਧਾਰੇ। ਜੋ ਤੁਮਨੈ ਭਲ ਭਾਂਤ ਉਚਾਰੇ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਮਨ ਲਾਇ ਪਿਆਰੇ। ਅਹੇ ਜੋਗ ਮਤ ਜੋਇ ਹਮਾਰੇ
ਕਹਾ ਸਬਦਇਸ ਭਾਂਤ ਪੁਕਾਰਾ।ਸਕਲ ਸੰਦੇਹ ਤਾਹਿ ਕੋ ਟਾਰਾ

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਙੀ ਬਾਜੈ ਲੋਕੁ ਸੁਣੈ ॥ ਪਤਿ ਝੋਲੀ ਮੰਗਣ ਕੈ ਤਾਈ ਭੀਖਿਆ ਨਾਮ ਪੜੇ ॥ ਬਾਬਾ ਗੋਰਖੁ ਜਾਗੈ ॥ ਗੋਰਖੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ ਕਰਤੇ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣਮਾਛਿੰਦ੍ਰ ਅਉਧੂ ਨੀਸਾਣੀ ॥ ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੁ ਵਲਾਏ ॥ ਨਿਹਚਉ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਪਾਏ ॥

ਚੌਪਈ—

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਯਸਸ੍ਰਵਨਨਜੋਈ।ਯਹੀਜੁਗਤ ਸਿੰਙੀ ਮਮ ਹੋਈ
ਜਾਕੀ ਧੁਨਿ ਸਭ ਲੋਗਨ ਮਾਂਹੀ। ਸੁਨੀ ਜਾਤ ਸੰਸੈ ਕੁਛ ਨਾਂਹੀ
ਝੋਲੀ ਪਤਿ ਕਰਮੈ ਮੈ ਧਾਰੀ। ਨਾਮ ਭੀਖ ਜਾ ਮਹਿ ਸਵਾਰੀ
ਸੋ ਗੋਰਖ ਜਿਨਸ੍ਰਿਸਟੀਧਾਰੀ।ਅਕਾਲਪੁਰਖਜਿਹਕਹਤ ਪੁਕਾਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨਾ ਯਤਨ ਜਗ ਕੋ ਉਪਜਾਵੈ। ਕਰਤਾ ਬੇਰਨ ਰੰਚਕ ਲਾਵੈ
ਸੋ ਸਤ ਜਾਗਤ ਕਬੀ ਨਾ ਸੂਤਾ। ਲਹੇ ਗਯਾਨ ਤਾਕੋ ਅਵਧੂਤਾ
ਸੁਨਹੁ ਨਾਥ ਯਹਅਮਿਤ ਬਾਣੀ। ਅਉਧੂਕੀ ਜੋ ਅਹੇ ਨੀਸਾਣਾ
ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਰਹਿ ਦੂਰਾ। ਸੋ ਅਕਾਲ ਹੋਇ ਹਜੂਰਾ
ਐਸੋ ਜਗ ਧਰੇ ਨਰ ਜੋਈ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਵਤ ਸੋਈ
ਰਿਦੇ ਵਿਚਾਰ ਗੁਰੂ ਬਚ ਐਸੇ। ਬੋਲ ਉਠਜੋ ਜੋਗੀ ਤਬ ਤੈਸੇ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਮਨ ਲਾਈ।ਬਰੁਰ ਨਾਥ ਜੋ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ
ਸੁਨਹੁ ਤਪਾਕਿਆਕਰੇਂਗਿਆਨਾ।ਜਬਲਗਜੋਗਨਤੋਹਿ ਪਛਾਨਾ
ਤਾਂਤੇਹਮ ਮਾਰਗ ਮਹਿਆਵੇ। ਸਿੱਧਨ ਮਹਿ ਮਿਲਸਿੱਧ ਕਹਾਵੋ
ਕਾਨ ਛੇਦ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰਾਵੋ। ਲੈ ਝੋਲੀ ਭਿਖਜਾ ਕੋ ਜਾਵੋ
ਲਾਇ ਵਿਭੂਤ ਸਜਾਵੋ ਦੇਹੀ। ਪਹਿਰੋ ਖਿੰਥਾ ਮਮ ਮਤਿ ਏਹੀ
ਰਹੋ ਕੁਆਰੇ ਨਾਰੀ ਤਜਾਗੀ। ਡੰਡਾ ਹਾਥ ਮਾਂਹਿ ਵਡ ਭਾਗੀ
ਚਲੋ ਪੰਥ ਹਮਰੇ ਹਮ ਐਸੇ। ਔਰ ਜਮਾਤ ਚਲਤ ਹੈ ਜੈਸੇ
ਸਗਲ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤੋ ਜਾਈ ਧਰੋ ਰਾਹੇ ਜਿਮ ਹਮ ਬਤਾਈ
ਕਰੋ ਅਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ। ਜੈ ਗੋਰਖ ਮੁਖ ਕਹੋ ਸਭਾਗ
ਭੋਗ ਲਗਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਵੋ। ਨਾਦ ਪੂਰ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਖੋਵੋ
ਬਨੋ ਨਾਥਇਸਜਗ ਮਹਿਐਸੇ। ਚਿੱਧ ਸਿੱਧਕਰ ਆਵਹਿ ਜੈਸੇ
ਸਭ ਨਾਥਨ ਤੇ ਕਾਮ ਕਰਾਵੋ। ਪੁਨ ਬਾਂਟਾ ਸਭ ਕੋ ਵਰਤਾਵੋ
ਜਬ ਯਾ ਬਿਧ ਕੀਰੀਤਕਰੈ ਹੈਂ। ਤਬੀ ਜੋਗਮਾਰਗਮਹਿ ਐਹੈਂ
ਕਹਾ ਬਚਨ ਨਾਥਨ ਜਬ ਐਸਾ। ਭਾਖਾ ਸਬਦ ਗੁਰੂਤਬ ਜੈਸਾ
ਸੋ ਮਨ ਦੇਕਰ ਸੁਨੀਏ ਮੈਂਤਾ। ਲਹੇ ਮੋਖ ਸੁਖ ਜਾਂਹਿ ਅਨੰਤਾ
ਸੁਨਹੁਨਾਥਯਹਰਹਿਤਤੁਮਾਰੀ। ਹਮਪਰਥਮਹੀਮਨਮਹਿ ਧਾਰੀ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿਨਾ ਯਤਨ ਜਗ ਕੋ ਉਪਜਾਵੈ। ਕਰਤਾ ਬੇਰਨ ਰੰਚਕ ਲਾਵੈ
ਸੋ ਸਦ ਜਾਗਤ ਕਬੀ ਨਾ ਸੂਤਾ। ਲਹੇ ਗਯਾਨ ਤਾਕੇ ਅਵਧੂਤਾ
ਸੁਨਹੁ ਨਾਥ ਯਹਅਮਿਤ ਬਾਨੀ। ਅਉਧੂਕੀ ਜੋ ਅਹੇ ਨੀਸਾਨੀ
ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਰਹਿ ਦੂਰਾ। ਸੋ ਅਕਾਲ ਹੋਇ ਹਜੂਰਾ
ਐਸੋ ਜਗ ਧਰੇ ਨਰ ਜੋਈ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਾਵਤ ਸੋਈ
ਰਿਦੇ ਵਿਚਾਰ ਗੁਰੂ ਬਚ ਐਸੇ। ਬੋਲ ਉਠਜੋ ਜੋਗੀ ਤਬ ਤੈਸੇ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਮਨ ਲਾਈ। ਬਹੁਰ ਨਾਥ ਜੋ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ
ਸੁਨਹੁ ਤਪਾਕਿਆਕਰੇਂਗਿਆਨਾ। ਜਬਲਗਜੋਗਨਤੋਹਿ ਪਛਾਨਾ
ਤਾਂਤੇਹਮ ਮਾਰਗ ਮਹਿਆਵੇ। ਸਿੱਧਨ ਮਹਿ ਮਿਲਸਿੱਧ ਕਹਾਵੋ
ਕਾਨ ਛੇਦ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰਾਵੋ। ਲੈ ਝੋਲੀ ਭਿਖਜਾ ਕੋ ਜਾਵੋ
ਲਾਇ ਵਿਭੂਤ ਸਜਾਵੋ ਦੇਹੀ। ਪਹਿਰੋ ਖਿੰਥਾ ਮਮ ਮਤਿ ਏਹੀ
ਰਹੋ ਕੁਆਰੇ ਨਾਰੀ ਤਜਾਗੀ। ਡੰਡਾ ਹਾਥ ਮਾਂਹਿ ਵਡ ਭਾਗੀ
ਚਲੋ ਪੰਥ ਹਮਰੇ ਹਮ ਐਸੇ। ਔਰ ਜਮਾਤ ਚਲਤ ਹੈ ਜੈਸੇ
ਸਗਲ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤੋ ਜਾਈ ਧਰੋ ਰਾਹੇ ਜਿਮ ਹਮ ਬਤਾਈ
ਕਰੋ ਅਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ। ਜੈ ਗੋਰਖ ਮੁਖ ਕਹੋ ਸਭਾਗ
ਭੋਗ ਲਗਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਵੋ। ਨਾਦ ਪੂਰ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਖੋਵੋ
ਬਨੋ ਨਾਥਇਸਜਗ ਮਹਿਐਸੇ। ਚਿੱਧ ਸਿੱਧਕਰ ਆਵਹਿ ਜੈਸੇ
ਸਭ ਨਾਥਨ ਤੇ ਕਾਮ ਕਰਾਵੋ। ਪੁਨ ਬਾਂਟਾ ਸਭ ਕੋ ਵਰਤਾਵੋ
ਜਬ ਯਾ ਬਿਧ ਕੀਰੀਤਕਰੈ ਹੈਂ। ਤਬੀ ਜੋਗਮਾਰਗਮਹਿ ਐਹੈਂ
ਕਹਾ ਬਚਨ ਨਾਥਨ ਜਬ ਐਸਾ। ਭਾਖਾ ਸਬਦ ਗੁਰੂਤਬ ਜੈਸਾ
ਸੋ ਮਨ ਦੇਕਰ ਸੁਨੀਏ ਮੰਤਾ। ਲਹੇ ਮੋਖ ਸੁਖ ਜਾਂਹਿ ਅਨੰਤਾ
ਸੁਨਹੁਨਾਥਯਹਰਹਿਤਤੁਮਾਰੀ। ਹਮਪਰਥਮਹੀਮਨਮਹਿ ਧਾਰੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰਮ ਪਤ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ ॥ ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ ॥ ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨ ਜੀਤੈ ਜਗ ਜੀਤੁ ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸ ॥ ਭੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ ॥ ਆਪ ਨਾਥ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾਕੀ ਰਿਧ ਸਿਧ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖਹਿ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥ ਆਦੇਸ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸ ॥

ਚੌਪਈ—

ਉਤਮ ਭਾਵਸਬਦਇਸ ਮਾਂਹੀ। ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਸਿੱਧਨ ਪਰ ਥਾਂਹੀ
ਅਹੋ ਨਾਥ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਸੰਤੋਖਾ। ਧਾਰੀ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਕਰ ਤੋਖਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੋਭਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਿ ਬਚਜੋਈ। ਨਹਿਸ੍ਰਵਣਕਬਹੂੰ ਮਮ ਹੋਈ
ਪੁਨ ਸੰਤੋਖ ਮਈ ਜੋ ਬਾਨੀ। ਸੋ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਸਮ ਭੂਖਨ ਜਾਨੀ
ਧਾਰਤ ਹੂੰ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਜਾਕੇ ਧਰੇ ਲੋਭਾਦਕ ਜਾਂਹੀ
ਅਕਾਲਪੁਰਖਦਰਗਹਿਪਤਿਰਹਿਹੈ।ਬੁਰੇਨਾਮਨਹਿਤਹਿਧਰਵੈਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਦੁਰ ਭਾਵਨ ਸੇ ਜੋਬੀ। ਸਰਮ ਕਰਨ ਮਮ ਝੋਲੀ ਹੋਈ
ਜਾਮਹਿਸਤਸਾਧਨਕੀਭਿਖਜਾ। ਪਰਤਅਕਾਲਪੁਰਖਕੀ ਦਿਖਜਾ
ਆਨਵਿਭੂਤਨ ਮੈ ਤਨਧਰਹੂੰ। ਭਸਮ ਮਾਂਹਿਲੇਟਨਨਹਿ ਕਰਹੂੰ
ਕਰ ਚਿਤਬ੍ਰਿੱਤ ਇਕਾਗਰਜਈ। ਏਕ ਅਕਾਲਅਰਾਧਨ ਹੋਈ
ਯਹੀ ਵਿਭੂਤ ਧਰੀ ਮੈਂ ਭਾਈ। ਸਕਲ ਦ੍ਵੈਖ ਜਾਤੇ ਮਿਟਜਾਈ
ਯਹ ਜੀਰਨ ਪਟ ਖਿੰਥਾ ਜੋਈ। ਓਢਨ ਦੇਹ ਨ ਕਰਹੋ ਕੋਈ
ਕਾਲ ਰੂਪ੍ਰ ਖਿੰਥਾ ਮੈਂ ਓਢਾ। ਜਾਕੋ ਧਾਰ ਨਹ ਦੁਖ ਪੋਢਾ
ਯਾਕੋ ਭਾਵ ਅਹੇ ਯਹ ਮੀਤਾ। ਧਰੋ ਵਿਚਾਰ ਰਿਦੇ ਤੁਮ ਨੀਤਾ
ਜਿਉਂ ਖਿੰਥਾ ਸੋ ਤਨ ਕੋ ਢਾਕੈ। ਸੀਤ ਵਾਤ ਪਰਹਾਰ ਸੁ ਵਾਕੈ
ਤੈਸੇ ਤੀਨਕਾਲ ਜੋਹਈਏ। ਮਮ ਸਰੀਰ ਇਨਹੀ ਮਹਿ ਰਹੀਏ
ਇਨਸੇਨਗਨਹੋਤਨਹਿਕਬਹੀ। ਜਾਨਤਹੈਂਬੁਧਿਜਨਯਹਸਭਹੀ
ਇਨ ਮਹਿ ਬਸ ਤਿਹਤਾਪਨਿਵਾਰੋ। ਦੁਰਵਾਸਨਕੋਮੂਲ ਉਖਾਰੋ
ਪੁਨਹਿ ਨਾਰ ਤਜ ਰਹੇ ਕੁਆਰਾ। ਯਹ ਜੋਤੁਮਨੇ ਮੋਹਿ ਪੁਕਾਰਾ
ਸੋ ਯਹ ਦੇਹ ਅਕੇਲੀ ਆਈ। ਪੁਨਹਿ ਅਕੇਲੀ ਧਰਤੇ ਜਾਈ
ਤਾਂਤੇ ਕਾਇਆਂਸਦਾਕੁਆਰੀ। ਧਾਰ ਨਾਬਮਨ ਯਹ ਮਤਿ ਸਾਰੀ
ਪੁਨਾ ਦੰਡ ਕਰ ਧਾਰਨ ਜੋਈ। ਯੁਕਤੀ ਰੂਪ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਸੋਈ
ਜੈਸੇ ਕਾਠ ਡੰਡ ਕੇ ਸਾਥਾ। ਸ੍ਵਾਨ ਬੈਲ ਗਰਧਪ ਟਰਵਾਥਾ
ਤੈਸੇ ਯੁਕਤ ਦੰਡ ਕੇ ਸੰਗਾ ਕੁਤਰਕ ਵਾਦ ਮਤਿ ਸ੍ਵਾਨ ਅਭੰਗਾ
ਦੰਭੀ ਬੈਲ ਗਧੇ ਅਭਮਾਨੀ। ਯੁਕਤ ਡੰਡਤਿਨ ਸਿਰਬਰਸਾਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਕੇ ਭੈ ਕਰ ਸੂਧੇ ਚਾਲੇਂ । ਨਾਹਿ ਕੁਮਾਰਗ ਮਹਿ ਪਗਡਾਲੇਂ
ਤੋਹਿ ਪੰਥ ਮਹਿ ਆਵਨ ਜੋਈ। ਨਹਿ ਮੋਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤ ਸੋਈ
ਯਰ ਆਯੂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮਾਂਹੀ । ਚਲੋ ਜਾਤ ਤਨ ਅਤ ਸੁਖਪਾਂਹੀ
ਯਾ ਸਮ ਮਾਰਗਔਰ ਨਪਈਏ। ਜਾਤੇਇਤਉਤਕੋਨਹਿ ਜਈਏ
ਪੁਨ ਜਮਾਤ ਤੁਮਰੀ ਕੇ ਮਾਂਹੀ । ਬੀਸ ਤੀਸ ਜਹਸਿਧ ਰਹਾਹੀਂ
ਸੋ ਜਮਾਤ ਨਹਿ ਮੋ ਮਨ ਭਾਵੈ । ਤੁਛ ਜੀਵ ਜਿਸ ਮਾਂਹਿ ਰਹਾਵੈ
ਸਕਲ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵ ਅਨੰਤਾ । ਯਹੀ ਜਮਾਤ ਹਮਾਰੀ ਸੰਤਾ
ਇਨ ਕੇ ਸੰਗ ਚਲੋ ਜਗ ਮਾਂਹੀ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਕਾਹੂ ਸੇ ਨਾਂਹੀ
ਕਰ ਅਦੇਸ ਤਿਸੇ ਜਗ ਕਰਤੇ।ਪਾਲਨ ਲੈ ਜਗ ਹ ਜਹਿ ਹਰਤੇ
ਸਭਕੀ ਆਦ ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪਾ । ਅਹੇ ਅਨਾਦਿ ਨ ਨਾਸਅਨੂਪਾ
ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕ ਰਸ ਜੋ ਹਈਐ।ਨਾਂਹਿ ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਣਾਮਈਐ
ਅੰਨਾਦਿਕ ਕੋ ਭੋਗ ਲਗਾਨਾ।ਨਹਿ ਨੀਕੇ ਮਨ ਮਹਿ ਮੈਂ ਜਾਨਾ
ਭੋਜਨ ਗਯਾਨ ਭੋਗ ਮੇਂ ਲਾਵੋਂ।ਜਾਤੇ ਮਨ ਆਪਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੋਂ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਕੀ ਦਇਆਅਪਾਰੀ।ਅਹੇ ਭੈਤਾਰਣ ਤਾਕੀਬਾਰੀ
ਜਾਂ ਪਰ ਹੋਇਦਇਆ ਤਿਸਕੇਰੀ।ਗਯਾਨਭੋਗ ਪਾਵੈ ਬਿਨ ਦੇਰੀ
ਘਟ ਘਟ ਮਾਂਹਿ ਨਾਦ ਜੋਵੇ।ਬਿਨਾ ਯਤਨ ਧੁਨ ਅਨਹਦ ਜੋਵੇ
ਯਹੀ ਨਾਦ ਸਮਝੋ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ।ਜਾਕੋ ਸੁਨ ਰੀਝੇ ਕਰਤਾਰੇ
ਨਹੀਂ ਨਾਥ ਕੋ ਜਗਤ ਪਰਾਨੀ।ਯਹਿਤੋ ਮਹਾਂ ਅਨਾਥ ਪਛਾਨੀ
ਆਪ ਨਾਥ ਵਹੁ ਅਹੇ ਸੁਆਮੀ । ਤੀਨ ਭਵਨ ਕੋ ਅੰਤਰਯਾਮੀ
ਸਕਲ ਸ੍ਰਿਸਟਜਿਨਨਾਥਚਲਾਈ।ਸਕੈਨਆਤਿਸਕੋਇ ਮਿਟਾਈ
ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਸਬ ਕਰਮਹਿ ਆਵੈਂ.ਕਹੋ ਕੌਨ ਪਦਵੀ ਨਰਪਾਵੈਂ
ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਜਾਕੀ ਪਗ ਧੂਰਾ । ਸੋ ਜਗਦੀਸ ਅਰਾਧੋਂ ਪੂਰਾ
ਮੁਝਕੋ ਇਨਕੀ ਲੋੜ ਨ ਕਾਈ । ਔਰ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹੋਂ ਸੁਖਦਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੋ ਜਗ ਕੇ ਸੁਖ ਭੀਤਰ ਬਾਂਧੇ। ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਮਹਿ ਅਟਕੇ ਆਧੇ
ਕਾਰ ਚਲਾਵਨ ਹਾਰੇ ਜੋਈ। ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ
ਸਭ ਕਾਰਜ ਇਨ ਹੀ ਤੇ ਹੋਵੇਂ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਹਸੇ ਕੋ ਰੋਵੇਂ
ਪੂਨਾ ਭਾਗ ਜਾ ਵਾਟਾ ਜੋਈ। ਨਿਜ ਨਿਜ ਠੌਰ ਲੇਤ ਸਭ ਕੋਈ
ਏਕ ਭੰਡਾਰੀ ਸਭ ਵਰਤਾਵੈ। ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਪਸੂ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ
ਐਸੇ ਦਾਤੇ ਕੋ ਨਿਰ ਦੇਸਾ। ਕਰੋ ਸਦਾ ਮਨ ਲਾਇ ਅਦੇਸਾ
ਆਦਿਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਅਨਾਦੀ ਅਨਹਤਿਇਕਰਸਰਹਤਵਿਵਾਦੀ
ਯਹੀ ਜੋਗਧਾਰੀ ਮੈ ਜੋਗੀ। ਮਹਾ ਗਯਾਨ ਸੁਖ ਕੋ ਸਦ ਭੋਗੀ
ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਜੋਗੀ ਮਗ ਜੋਊ। ਨਹਿ ਮੋਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤ ਸੋਊ
ਸੁਨਤ ਗੁਰੂ ਬਚ ਇਸ ਪਰਕਾਰਾ। ਕਰਨਹਾਰ ਭਵ ਤੇ ਜੋ ਪਾਰਾ
ਬੋਲ ਉਠੇ ਜੋਗੀ ਜਨ ਬਾਨੀ। ਧੰਨਯ ਤਪਾ ਨਾਨਕ ਸੁਰਗਯਾਨੀ
ਤੁਮਹੋ ਪਰਮਪੁਰਖ ਅਵਤਾਰੀ। ਹਮ ਜਾਨਯੋ ਮਨ ਮਾਂਹਿਵਿਚਾਰੀ

—o—

ਸੁੱਚ ਜੂਠ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਯੌ ਜੋਗਨ ਕੋ ਗਯਾਨ ਦੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਗੁਰਦੇਵ।
ਚਲਤਭਏਤਬਔਰਦਿਸਤਾਰਨ ਭਗਤ ਅਭੇਵ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ—

ਪੂਰਬ ਓਰ ਗਏ ਇਵ ਅਟਤੇ ਮੋਹ ਫਾਂਸ ਬਹੁ ਜਨ ਕੀ ਕਟਤੇ
ਪਹੁਚੇ ਏਕ ਨਗ੍ਰ ਕੇ ਮਾਂਹੀ ਰਹਤ ਏਕ ਸਾਧੂ ਥੋ ਜਾਂਹੀ
ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਯਮਹਿ ਆਯੁ ਬਿਤਾਈ।ਛੂਤ ਛੂਤ ਮੁਖ ਸਦਾਅਲਾਈ
ਅਪਨੀ ਕਰੀ ਰਸੋਈ ਪਾਵੈ। ਨਹੀਂ ਹਾਥ ਕਾਹੂ ਕੀ ਖਾਵੈ
ਯਾ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕਰੇ ਰਸੋਈ।ਕਰੇ ਅਹਾਰ ਪੁਨੀਤ ਲਖੋਈ
ਤਹਿ ਆਸਨ ਕੇ ਅਧਕ ਸਮੀਪਾ ਬੈਠ ਗਏ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮਹੀਪਾ
ਜਾਨ ਅਤੀਤ ਸਾਧ ਵਹੁ ਸਾਧੂ।ਆਇ ਰਜਾਵਿਗ ਪਰਮਅਗਾਧ
ਪਤਸ ਪਰਾ ਕਰਤੇ ਬਚ ਜਬਹੀ।ਭਾਖਜੋ ਸਾਧ ਬੈਨਇਵ ਤਬਹੀ
ਤੁਮ ਭੋਜਨ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੋ। ਕਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਅੰਨ ਸੁ ਖਾਵੋ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਐਸਾ। ਕਰੋਂ ਅਹਾਰ ਮਿਲਤ ਹੈ ਜੈਸਾ
ਜਨ ਰਾਗਨ ਕੇ ਹਤਨੇ ਹੇਤਾ। ਨਗਰੀ ਮੈ ਲੇ ਆਵਤ ਤੇਤਾ
ਪੁਨਹ ਕੋਇ ਜਨ ਆਇ ਛਕਾਵੈ। ਸੋਈ ਛਕੈ ਨ ਮਕਰ ਰਖਾਵੈ

ਦੋਹਿਰਾ -

ਜਬਸਾਧੂ ਯਹ ਬਚ ਸੁਨੇ ਹਾ ਹਾ ਉਨਜੋਪੁਕਾਰ।
ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਨ ਸੋਧ ਕਾ ਕਰੋ ਅਸੋਧ ਅਹਾਰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਹਮ ਸੁੱਚਮ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਰਹੈਂ ਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਪਰਨੇ ਸੇ ਡਰ ਹੈਂ
ਮਲਨ ਅੰਨ ਤੁਮ ਕਰੋ ਅਹਾਰਾ।ਮਹਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ ਯਹੇ ਅਚਾਰਾ
ਦੂਰ ਰਹੋ ਮਤ ਛੁਹੀਏ ਮੋਸੋ। ਹੋਇ ਮਲਨ ਜੋ ਪਰਸੇ ਤੋਸੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੋਹਰਾ—

ਸੁਨਤ ਕਟੂ ਬਚ ਤਾਹਿਕੇ ਮੌਨ ਰਹੇ ਗੁਰ ਧਾਰ।
ਜਬ ਤਕ ਭੋਜਨ ਤਾਹਿ ਕਾ ਹੋਵਤ ਰਹਾ ਤਿਆਰ।

ਚੌਪਈ—

ਥੋਰੋ ਕਾਲ ਗਯੋ ਜਬ ਐਸੇ। ਆਗੇ ਸੁਨੋ ਭਯੋ ਤਬ ਜੈਸੇ
ਤਾਕੇ ਸੇਵਕ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੇ। ਗੁਰ ਜੀ ਭੋਜਨ ਭਯਾ ਤਿਆਰੇ
ਸੁਨ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਕਰਇਸਨਾਨਾ।ਪਹਰ ਪਟੰਬਰਤਜ ਪਟਆਨਾ
ਨਗਨ ਸੀਸ ਚੌਕੇ ਮੈ ਗਯੋ। ਕੁਸ਼ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠਤ ਭਯੋ
ਜੋ ਸੇਵਕ ਚੌਕੇ ਤੇ ਬਾਹਰ। ਨਹੀਂ ਗਯੋ ਥੋ ਮੱਧਮ ਠਾਹਰ
ਲੈ ਭੋਜਨ ਗੁਰ ਆਗੇ ਰਾਖਾ। ਪੁਨ ਮੰਤਰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਭਾਖਾ

ਤਥਾਚ ਮੰਤ੍ਰ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਰਪਣ ਬ੍ਰਹਮਹ ਵਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਨਊ
ਗਨਊ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਹੁ ਤੁਮ ॥ ਬ੍ਰਹਮਈਵਤੇਨ
ਗੰਤਬਯੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਸਮਾਧਨਾ ॥

ਕਰਾ ਸੁਧ ਇਸ ਮੰਤਰ ਸੰਗਾ। ਧਰਾ ਅਹਾਰ ਯਥਾ ਮਨ ਮੰਗਾ
ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਜਬਬਾਹਰਆਯੋ। ਤਬ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪਾਸਬੁਲਾਯੋ
ਆਇਗਯੋਜਬਹੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ। ਤਬਤਾਪ੍ਰਤਿਯਹਿਗਿਰਾਉਚਾਰੀ
ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਅਹਿ ਜੋ ਅੰਨਾ। ਕੀਓ ਅਹਾਰ ਜੁ ਵੰਨ ਸਵੰਨਾ
ਕਹੁ ਯਾਕ ਅਬਕਿਆ ਕੁਛ ਬਨਹੈ।ਜਾਕਰਪੂਰਯਅਨੋ ਤਨਹੈ
ਕਹਿਓ ਤਾਹਿਨੇ ਯਹਮਲਹੁਇਹੈ। ਨਿਜਸੁੰਦਰਤਾਸਗਲੀਖੁਇਹੈ
ਸੁਨਤ ਗੁਰੂ ਤਬਊਚ ਪੁਕਾਰਾ।ਨਿਜ ਮੁਖ ਐਬਜਸਬਦਉਚਾਰਾ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥ ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥ ਸੁਚਾ ਹੋਇਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਨ ਸਲੋਕ ॥ ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸ ਇਹ ਲਗਾ ਦੋਖ ॥ ਅੰਨ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣਾ ਪੰਜਵਾਂ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕ ਪਵਿਤੁ ॥ ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥ ਜਿਤ ਮੁਖ ਨਾਮ ਨ ਊਚਰਹਿ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤ ਮੁਖ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹ ਸਿਖਯਾ ਯਾਮੈ ਗੁਰਦੀਨੀ। ਭਰਮ ਬੁਧਿ ਜਾਤੇਹਰ ਲੀਨੀ
ਅਹੋ ਸੂਚ ਕੇ ਪਜਾਰੇ ਭਾਈ। ਮਹਾਂ ਸੂਚ ਤੈਂ ਯਹਾਂ ਕਰਾਈ
ਪਹਲੇ ਹੋਇ ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਹੀ। ਬਾਨ ਪੁਨੀਤ ਸੁ ਆਨ ਬਠੋਹੀ
ਪੁਨ ਸੂਚੇ ਜਨ ਭੋਜਨ ਕੀਨੰ। ਸੋਚ ਸਹਤ ਤੁਮ ਆਗੇ ਦੀਨਾ
ਜਾਕੋ ਆਨ ਛੁਹੇ ਨਹਿ ਕੋਈ। ਨਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਹੀਯਤ ਸੋਈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪ ਹੋਇ ਸੁਚੇ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥ ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥ ਸੁਚਾ ਹੋਇਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਨ ਸਲੋਕ ॥ ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸ ਇਹ ਲਗਾ ਦੋਖ ॥ ਅੰਨ ਦੇਵਤਾ ਪਾਨੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣਾ ਪੰਜਵਾਂ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ਤਾਹੇਆ ਪਾਕ ਪਵਿਤੁ ॥ ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥ ਜਿਤ ਮੁਖ ਨਾਮ ਨ ਊਚਰਹਿ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤ ਮੁਖ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹ ਸਿਖਯਾ ਯਾਮੈ ਗੁਰਦੀਨੀ। ਭਰਮ ਬੁਧਿ ਜਾਤੇਹਰ ਲੀਨੀ
ਅਹੋ ਸੂਚ ਕੇ ਪਜਾਰੇ ਭਾਈ। ਮਹਾਂ ਸੂਚ ਤੈਂ ਯਹਾਂ ਕਰਾਈ
ਪਹਲੇ ਹੋਇ ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਹੀ। ਥਾਨ ਪੁਨੀਤ ਸੁ ਆਨ ਬਠੋਹੀ
ਪੁਨ ਸੂਚੇ ਜਨ ਭੋਜਨ ਕੀਨਾ। ਸੋਚ ਸਹਤ ਤੁਮ ਆਗੇ ਦੀਨਾ
ਜਾਕੋ ਆਨ ਛੁਹੇ ਨਹਿ ਕੋਈ।ਨਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਹੀਯਤ ਸੋਈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਕੋ ਭੀ ਮੰਤਰ ਕੇ ਦੁਆਰਾ। ਸੁਧ ਕਰਾ ਤੁਮ ਹੇਤ ਅਹਾਰਾ
ਇਤਨੇ ਯਤਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਖਾਯੋ। ਸੋ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਤੋਹਿ ਬਨਾਯੋ
ਨਹਿ ਤਾਕੀਤੁਮ ਓਰ ਨਿਹਾਰੈ। ਰਗੰਧ ਮਲੀਨਤਾਹਿਕਰ ਡਾਰੈ
ਜੋ ਭੋਜਨ ਸੁੱਚੇ ਤਹਿ ਦੀਓ। ਨੀਚਨ ਹਾਥ ਦੂਰ ਸੋ ਕੀਓ
ਕਹੋ ਪਾਪ ਯਹ ਕਾਕੋ ਹੋਯੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਦੁਰਗੰਧ ਬਗੋਯੋ
ਨਹਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਸੁ ਕੋਈ। ਜੋ ਪਰਤੀ ਹੈ ਬੀਚ ਰਸੋਈ
ਅੰਨ ਔਰ ਜਲ ਅਗਨੀ ਲੂਣਾ। ਪੰਚਮ ਘ੍ਰਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਣਾ
ਏ ਸਭ ਅਹੇ ਦੇਵਤਾ ਭਾਖੇ। ਕੋ ਅਪਵਿੱਤਰ ਨਹਿ ਜਿਨ ਆਖੇ
ਇਨ ਸਭ ਕਰ ਜਬ ਬਨੀਰਸੋਈ। ਸੋਅਪਵਿੱਤਰ ਕਿਉਂਕਰਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਪਾਪੀ ਤਨ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਮਹਿ ਜਬ ਇਨ ਕੀਨ ਬਸੇਰਾ
ਤਬੀ ਤਾਹਿ ਕੋ ਥੁਕਾਂ ਪਰਹੈਂ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਸਗਲੇ ਜਨ ਕਰਹੈਂ
ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਦੁਰਗੰਧੀ ਮੂਲਾ। ਹੈ ਤਨ ਤੋਹਿ ਜਾਹਿ ਪਿਖ ਫੂਲਾ
ਪੁਨ ਇਸ ਭੀਤਰ ਹੈਇਕ ਭਾਵਾ। ਸੋ ਭੀ ਬਨਹੈ ਤੋਹਿ ਲਖਾਵਾ
ਨਹੀਂ ਅੰਨ ਕੋ ਥੁਕਤ ਕੋਈ। ਔਰ ਕਟਾਸ਼ ਯਾਹ ਮਹਿ ਹੋਈ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਦੇ ਕਾਨਾ। ਜਾਤੇ ਮਿਟੇ ਤੋਹਿ ਅਭਿਮਾਨਾ
ਜਹਿ ਮੁਖਨਹੀਂ ਅਕਾਲਅਰਾਧੇ। ਪੁਨਨਮੁਕਤਹਿਤ ਸਾਧਨਸਾਧੇ
ਪਾਮਰ ਸਮ ਖਾ ਪੇਟ ਵਧਾਵੈ। ਨਿਸਚੈ ਤਹਿ ਮੁਖ ਥੂਕ ਥੁਕਾਵੈ
ਕਹੇ ਧ੍ਰਿਗਤਮਰੇਰਸ ਖਾਇ। ਨਾਂਹਿਅਕਾਲ ਜਿਹ ਖਾਇ ਧਿਆਏ
ਜਬਗੁਰਜੂ ਇਹਬਚਨ ਸੁਨਾਯੋ। ਤੌ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਐਸ ਅਲਾਯੋ
ਅਹੇ ਸੱਤ ਜੋ ਤੁਹਿ ਗੁਰ ਭਾਖੀ। ਸਭ ਵੇਦਨ ਕੀ ਏਹੋ ਸਾਖੀ
ਪਰ ਦੂਸਰ ਕਾ ਜੂਠਾ ਜੋਈ। ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਹਮਤੇ ਹੋਈ
ਏਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਾਕ ਭੋਗਾ। ਸੋ ਨਹਿ ਰਹੇ ਆਨ ਕੇ ਜੋਗਾ
ਸੁੱਚਮ ਜੂਠ ਨਾਮ ਯਹ ਦੋਈ। ਚਲੇ ਜਗਤ ਮਹਿ ਆਏ ਸੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਕੋ ਭੀ ਮੰਤਰ ਕੇ ਦੁਆਰਾ। ਸੁਧ ਕਰਾ ਤੁਮ ਹੇਤ ਅਹਾਰਾ
ਇਤਨੇ ਯਤਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਖਾਯੋ।ਸੋ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਤੋਹਿ ਬਨਾਯੋ
ਨਹਿ ਤਾਕੀਤੁਮ ਓਰ ਨਿਹਾਰੈ। ਰਗੰਧ ਮਲੀਨਤਾਹਿਕਰ ਡਾਰੈ
ਜੋ ਭੋਜਨ ਸੁੱਚੇ ਤਹਿ ਦੀਓ। ਨੀਚਨ ਹਾਥ ਦੂਰ ਸੋ ਕੀਓ
ਕਹੌ ਪਾਪ ਯਹ ਕਾਕੋ ਹੋਯੋ । ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੋ ਦੁਰਗੰਧ ਬਗੋਯੋ
ਨਹਿ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਸੁ ਕੋਈ। ਜੋ ਪਰਤੀ ਹੈ ਬੀਚ ਰਸੋਈ
ਅੰਨ ਔਰ ਜਲ ਅਗਨੀ ਲੂਣਾ। ਪੰਚਮ ਘ੍ਰਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਣਾ
ਏ ਸਭ ਅਹੇ ਦੇਵਤਾ ਭਾਖੇ। ਕੋ ਅਪਵਿੱਤਰ ਨਹਿ ਜਿਨ ਆਖੇ
ਇਨ ਸਭ ਕਰ ਜਬ ਬਨੀਰਸੋਈ।ਸੋਅਪਵਿੱਤਰ ਕਿਉਂਕਰਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਪਾਪੀ ਤਨ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਮਹਿ ਜਬ ਇਨ ਕੀਨ ਬਸੇਰਾ
ਤਬੀ ਤਾਹਿ ਕੋ ਥੁਕਾਂ ਪਰਹੈਂ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਸਗਲੇ ਜਨ ਕਰਹੈਂ
ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਦੁਰਗੰਧੀ ਮੂਲਾ। ਹੈ ਤਨ ਤੋਹਿ ਜਾਹਿ ਪਿਖ ਫ਼ੂਲਾ
ਪੁਨ ਇਸ ਭੀਤਰ ਹੈਇਕ ਭਾਵਾ। ਸੋ ਭੀ ਬਨਹੈ ਤੋਹਿ ਲਖਾਵਾ
ਨਹੀਂ ਅੰਨ ਕੋ ਥੁਕਤ ਕੋਈ। ਔਰ ਕਟਾਸ਼ ਯਾਹ ਮਹਿ ਹੋਈ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਦੇ ਕਾਨਾ। ਜਾਤੇ ਮਿਟੇ ਤੋਹਿ ਅਭਿਮਾਨਾ
ਜਹਿ ਮੁਖਨਹੀਂ ਅਕਾਲਅਰਾਧੇ।ਪੁਨਨਮੁਕਤਹਿਤ ਸਾਧਨਸਾਧੇ
ਪਾਮਰ ਸਮ ਖਾ ਪੇਟ ਵਧਾਵੈ। ਨਿਸਚੈ ਤਹਿ ਮੁਖ ਥੂਕ ਥੁਕਾਵੈ
ਕਹੇ ਧ੍ਰਿਗਤਮਰੇਰਸ ਖਾਇ।ਨਾਂਹਿਅਕਾਲ ਜਿਹ ਖਾਇ ਧਿਆਏ
ਜਬਗੁਰਜੂ ਇਹਬਚਨ ਸੁਨਾਯੇ। ਤੋ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਐਸ ਅਲਾਯੋ
ਅਹੇ ਸੱਤ ਜੋ ਤੁਹਿ ਗੁਰ ਭਾਖੀ। ਸਭ ਵੇਦਨ ਕੀ ਏਹੋ ਸਾਖੀ
ਪਰ ਦੂਸਰ ਕਾ ਜੂਠਾ ਜੋਈ। ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਹਮਤੇ ਹੋਈ
ਏਕ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਾਕ ਭੋਗਾ। ਸੋ ਨਹਿ ਰਹੇ ਆਨ ਕੇ ਜੋਗਾ
ਸੁੱਚਮ ਜੂਠ ਨਾਮ ਯਹ ਦੋਈ। ਚਲੇ ਜਗਤ ਮਹਿ ਆਇ ਸੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਮ ਕੈਸੇ ਇਨ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੋ । ਜੋ ਮਾਨਤ ਹੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰੋ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੱਚ ਝੂਠ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਕਰਨਾ ਐਨ ।
ਯਾਕੋ ਸੰਸਾ ਮਤ ਕਰੋ ਸੁਨੀਏ ਦ੍ਵਿਜ ਮਮ ਬੈਨ ।

ਜੂਠਿ ਨ ਰਾਗੀ ਜੂਠਿ ਨ ਵੇਦੀ ਜੂਠਿ ਨ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹ ਵਰੀਐ ਸਭ ਠਾਈ ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਧਰਤੀ ਜੂਠਿ ਨ ਪਾਣੀ ॥ ਜੂਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਮੁਹਿ ਫੇਰਿਐ ਮੁਹਿ ਜੂਠਾ ਹੋਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਸੂੱਚਮ ਕੇਰਾ। ਪੁਨਹ ਜੂਠ ਸੋ ਕਰਾ ਨਬੇਰਾ
ਅਹੋ ਮੀਤ ਜੋ ਦੂਸਰ ਭੋਗੀ । ਜੂਠੀ ਵਸਤ ਜਗਤ ਮਹਿ ਹੋਗੀ
ਇਕ ਰਾਗ ਜੋ ਸਭਜਨ ਗਾਵੇਂ । ਸਭ ਕੇ ਮੁਖ ਭੀਤਰ ਹੋ ਆਵੇਂ
ਸੋ ਜੂਠਾ ਕੈਸੇ ਨਹਿ ਹੋਈ । ਤਹਿ ਬੋਲੇ ਨਰ ਜੂਠਾ ਸੋਈ
ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ ਸਭ ਕੇ ਮੂਖ ਨਿਕਸੈ ।ਸੋ ਜੂਠੇ ਕਿਉਂ ਤਹਪਠਵਿਗਸੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੋ ਜੋ ਪਰਕਾਸਾ ।ਸਭ ਤਹਿਭੋਗ ਲਹਿਤ ਸੁਖ ਰਾਸਾ
ਏਕ ਅੰਨ ਸਭ ਹੀ ਜਨਖਾਵੈ । ਸੋ ਜੂਠਾ ਲਖਕਿਉਂ ਨ ਤਜਾਵੈ
ਪੁਨਾ ਏਕ ਨਰ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮਾ। ਦੂਸਰ ਧਰ ਲੇਵਤ ਅਭਰਾਮਾ
ਤਾਕਾ ਜੂਠਾ ਕਿਉਂ ਤਹਿ ਰਾਖਾ। ਕਾਹੇ ਜੂਠਾ ਤਾਹਿ ਨ ਭਾਖਾ
ਪੁਨ ਬਰਖਾ ਸਭ ਥਾਈਂ ਹੋਵੈ। ਜਾਕੋ ਜਲ ਸਭ ਹੀ ਅਚਵੋਵੈ
ਪੁਨਪ੍ਰਿਥਵੀਜਲਪਵਨ ਪਿਆਰੇ।ਏਕ ਸਮਾਨ ਭੁਗਤ ਹੈਂ ਸਾਰੇ
ਕਹੋ ਨ ਜੂਠੇਕਿਉਂਵਹੁ ਹੋਈ। ਜਾਕੋ ਨਹੀਂ ਤਜਤ ਜਗ ਕੋਈ
ਤੰਤੇ ਨਹੀਂ ਜੂਠ ਇਸ ਭਾਂਤਾ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਮਨ ਕਰ ਏਕਾਂਤਾ
ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸੁਭ ਗੁਣਤੇ ਹੀਨਾ।ਵਿਖਯ ਸਕਤਭੋਗਨਕੇਦੀਨਾ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਮੁਖ ਕੋ ਫੇਰੈ। ਸੋਈ ਜੂਠਾ ਬੁਧ ਜਨ ਟੇਰੈ
ਮੁਹਿ ਫੇਰੈ ਮੁਹਿ ਜੂਠਾ ਹੋਈ। ਆਨ ਜੂਠ ਕਲਪਤ ਹੈ ਸੋਈ
ਜਬ ਗੁਰ ਜੂ ਇਸਭਾਂਤ ਉਚਾਰਾ।ਬੋਲਜੋਦ੍ਵਿਜ ਤਬਉਚ ਪੁਕਾਰਾ
ਕਿਆਕੁਛ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਜਗ ਮਾਂਹੀ ਜਾਕੋਤੁਮਮਾਨਤ ਮਨ ਨਾਂਹੀ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਸੋ ਕਿਉਂ ਨਹਿ ਭਾਈ।ਹਮਨੇਤੋ ਤੁਹਿਦੀਨ ਬਤਾਈ
ਤੁਮਜੋ ਕਲਪਤ ਜੂਠ ਬਖਾਨੈ। ਹਮ ਤਾਕੋ ਨਹਿ ਰੰਚਕ ਮਾਨੈ
ਪੁਨਾ ਜੂਠ ਸੋ ਸਾਚੀ ਹਈਏ। ਸੋਈ ਹਮਰੇ ਮਤ ਮਹਿ ਪਈਏ
ਤਾਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨਹਿਤ ਪਿਆਰੇ। ਜਤਨਅਹੇਮਤ ਮਾਂਹਿ ਹਮਾਰੇ
ਸੋ ਸੁਨ ਲੀਜੋ ਸੰਸਾ ਛੀਜੇ। ਰੰਚਕ ਰੋਸ ਨ ਮਨ ਮਹਿ ਕੀਜੈ
ਅਸਕਹਗੁਰਯਹਸਬਦਉਚਾਰਾ।ਜਾਕੋਸੁਨਦ੍ਵਿਜਗਯਾਨ ਵਿਚਾਰਾ

ਮਨ ਜੂਠਾ ਤਨ ਜੂਠ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਜੂਠੀ ਹੋਇ ॥ ਮੁਖ ਜੂਠੈ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ ਕਿਉਕਰ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥ ਬਿਨ ਅਭਸ

ਬਦਨ ਮਾਂਜੀਐ ਸਚੇ ਤੇ ਸਚ ਹੋਇ ॥

ਚੌਪਈ–

ਸੁਨਹੁ ਮੀਤ ਤੁਮ ਜੂਠ ਪ੍ਰਸੰਗਾ। ਜਾਤੇ ਪਾਵਹੁ ਗਿਆਨ ਅਭੰਗਾ
ਜੋ ਮਨਮਨਨਸੀਲ ਜਗਨਾਂਹੀ। ਦੁਰ ਸੰਕਲਪਨਮਾਂਹਿ ਡੁਬਾਹੀ
ਸੋਈ ਜੂਠਾ ਸਮਝੋ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਹਰ ਮੁਖੀ ਭੂਲਯੋ ਕਰਤਾਰੇ
ਅਕਾਲਅਰਾਧਨਉਦਮਹੀਨਾਨਿਸਦਿਨਵਿਖਸਮ ਵਿਖਜਅਧੀਨਾ
ਸੋ ਜੂਠਾ ਤਨ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨੋ। ਕਬੀ ਨ ਸੂਚਾ ਤਾਕੋ ਮਾਨੋ
ਜੋ ਜਿਹਵਾਹਰਿਰਸਨਹੀਂਚਾਹੇ। ਖਟ ਰਸਮਹਿ ਮਾਛੀਸਮ ਫਾਹੇ
ਸੋ ਜੂਠੀ ਜਿਹਬਾ ਲਖ ਲੀਜੈ। ਤਾਕੋ ਪਰਸ ਨ ਕਬਹੂੰ ਕੀਜੈ
ਨਹੀਂ ਸੱਤ ਬਚ ਜੋ ਮੁਖ ਬੋਲੈ। ਝੂਠ ਕਠਨ ਕੋ ਚੋਗੁਨ ਖੋਲੈ
ਸੋਈ ਮੁਖ ਜੂਠਾ ਪਹਿਚਾਨੋ। ਯਾ ਮਹਿ ਸੰਕ ਨ ਰੰਚਕ ਆਨੋ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਸਭ ਜੂਠੇ ਭਾਈ। ਨਹੀਂ ਸੱਤ ਰਤ ਜਿਨਕੇ ਰਾਈ
ਸੋ ਸੂਚੇ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ। ਜਬ ਤਕ ਜੂਠ ਨ ਅਪਨੀ ਖੋਵੈ
ਹਿਰਦੇ ਮਾਂਹਿ ਅਕਾਲ ਪਰੀਤੀ। ਤਾਕੇਯਸ ਸੁਨਸਹਤ ਸੁਨੀਤੀ
ਤਾ ਮਾਂਜਨਕਰ ਇਨਕੋਮਾਂਜੇ। ਦੁਰਮਤ ਮਲ ਕੋਜੋ ਚਹਿ ਭਾਂਜੇ
ਸਾਚਾ ਏਕ ਅਕਾਲ ਕਹਾਵੈ। ਸੋਈ ਸੂਚਾ ਸਕਲ ਬਤਾਵੈ
ਤਿਸ ਸੂਚੇ ਆਰਾਧੇ ਜੋਈ। ਸੂਚਾ ਵਹੀ ਜਗਤ ਮਹਿ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਬਿਨ ਔਰ ਸਗਲ ਹੈਂ ਜੂਠੇ। ਮਹਾਂ ਮੋਹ ਮਤਸਰ ਕੇ ਮੂਠੇ
ਜਬ ਪਰਸੰਗ ਨਾਤਿਨਏਹਾ। ਬਹੁਰਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿ ਯਹਬਚ ਏਹਾ
ਯਦਜਪ ਕਥਨ ਤੋਹ ਸੁਭਹਈਏ। ਸੁੱਚ ਜੂਠ ਯਾਹੀ ਕੋਕਹੀਏ
ਤਦਜਪ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜੋਈ। ਊਚ ਵਰਣ ਕਹੀਯਤਹੈ ਸੋਈ
ਤਿਨਕੀ ਯਹ ਮਰਯਾਦਾ ਹਈਏ ਚੌਕੇ ਬਿਨਾ ਨਭੋਜਨ ਪਈਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੁਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੋ ਧਾਮ ਬੁਲਾਵੈ। ਯਥਾ ਜੋਗ ਪੂਜਨ ਕਰਵਾਵੈ
ਚੌਕਾ ਕਾਰ ਧਰਮ ਹਮ ਕੇਰਾ। ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਪੁਰਾਨ ਕਥੇਰਾ
ਜੋ ਯਹ ਕਰਮ ਨ ਕਰਹੈ ਕੋਈ। ਸੂਦਰ ਅਧਮ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ
ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਕਾਰੀ। ਮਿਥਜਾ ਧਰਮਰੀਤਯਹ ਥਾਰੀ
ਇਨ ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਤੇ ਭਾਈ। ਕਹੋ ਧਰਮ ਗਤ ਕਾਨੇ ਪਾਈ
ਯਾਤੇ ਐਸਾ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੇ ਮਦ ਕੋ ਟਾਰਾ

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ॥ ਛੁਰੀ
ਵਗਾਇਨ ਤਿਨ ਗਲ ਤਾਗ॥ ਤਿਨ ਘਰ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ॥ ਉਨਾ ਭੀ
ਆਵਹਿ ਓਹੀ ਸਾਦ॥ ਕੂੜੀ ਰਾਸ ਕੂੜਾ
ਵਾਪਾਰ॥ ਕੂੜ ਬੋਲ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰ॥
ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰ॥ ਨਾਨਕ
ਕੂੜ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ॥ ਮਥੇ ਟਿੱਕਾ ਤੇੜ
ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ। ਹਥ ਛੁਰੀ ਜਗਤ
ਕਸਾਈ॥ ਨੀਲ ਬਸਤਰ ਪਹਰ ਹੋਵਹਿ
ਪਰਵਾਣ॥ ਮਲੇਛ ਧਾਨਲੇ ਪੂਜਹਿ
ਪੁਰਾਣ॥ ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ
ਖਾਣਾ॥ ਚਉਕੇ ਉਪਰ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰ ॥ ਉਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹ ਅੰਨ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥ ਤਨ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨ ॥ ਮਨ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ । ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ਸਚੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥

ਦੋਹਰਾ—

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਝੂਠ ਕੋ ਖੰਡਨ ਕੀਨ ਬਨਾਇ। ਜਾਕੇ ਸਰਵਨ ਮਨਨ ਤੇ ਨਿਖਲ ਕਲੇਸ ਮਿਟਾਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਸੁਨਹੁ ਮੀਤਅਬਧਰਮ ਤੁਮਾਰਾ। ਨਹੀਂਖਬਰਕਤ ਓਰ ਸਧਾਰਾ
ਸ਼ਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰ । ਨਾਨਕ ਕੂੜ ਰਿਹਾ ਭਰਪੂਰ
ਛੱੜੀ ਲੋਗਨ ਧਰਮਤਿਆਗੇ। ਭਾਸ਼ਾਯਮਨ ਪਠਨ ਵਹੁ ਲਾਗੇ
ਪੁਨ ਨਿਰਦੈਅਸਕਰਮ ਕਮਾਵੈ। ਪਰ ਉਪਕਾਰਨਤਿਨਕੋ ਭਾਵੈ
ਲੋਭਅਧੀਨਖਾਤਨਿਤਮਾਨਸ । ਮਨਬਚਤਨਕਰਕਰਹੈਂ ਹਾਨਸ
ਅੰਤਰ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਕੋ ਥੰਭਾ। ਬਾਹਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤ ਅਰੰਭਾ
ਕਲਮ ਛੁਰੀਲੋਗਨਪਰਬਾਹੈ। ਗਲਮਹਿ ਤੱਗਾਧਰਮ ਕਾ ਪਾਹੈ
ਤਿਨ ਦੁਰ ਚਾਰਨ ਕੇ ਘਰ ਮਾਂਹੀ । ਬ੍ਰਹਮਨ ਨਾਦਪੂਰਹੈਂਜਾਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਰਥਅਨਰਬਕਰਜੋਧਨਲਿਆਏ। ਤਾਹੀਸੋਂ ਬ੍ਰਹਮਨ ਪੁਜਵਾਏ
ਮਲਨ ਕੁਧਾਨਤਾਹਿ ਕਾਜੋਈ। ਬ੍ਰਹਮਨਸੁਆਦ ਲੇਤ ਹੈਂ ਸੋਈ
ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਸੁੱਧਬਤੈਹੈਂ। ਕਹੋ ਪਵਿੱਤ੍ਰਕਿਉਂਕਰਰਹ ਹੈਂ
ਜੋ ਛੱਡ੍ਹੀ ਰੀਤੀ ਤਜ ਘਰ ਦੀ। ਪਹਰ ਲਈ ਨੀਲੇ ਪਟਬਰਦੀ
ਹੋਕਰ ਦੀਨ ਮੁਸਲਮਾਂ ਕੇਰੇ। ਦਮੜੇ ਹੇਤ ਬਨੇ ਹੈਂ ਚੇਰੇ
ਜੋ ਨਿਜ ਧਰਮ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰੇ। ਖੜੇ ਹੋਤ ਹੈਂ ਤਾਂਹਿ ਅਗਾਰੇ
ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜੋ ਧਨ ਪਾਵੈ। ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਪੁਰਾਨ ਪੁਜਾਵੈ
ਤਿਨ ਮਤ ਮਾਂਹਿ ਮਲੇਛ ਸੁ ਜੋਈ। ਤਾਂਕੋ ਧਾਨ ਸੁੱਧ ਕਿਮਹੋਈ
ਪੁਨ ਤਿਨ ਕੀ ਗਾੜ੍ਹੀ ਤੇ ਔਰਾ। ਅਹੇ ਅਭਾਖਜਾ ਕਲਮਾਂ ਜੋਰਾ
ਤਾਕਰ ਮਾਰਯੋ ਬਕਰਾ ਜੋਈ। ਖਾਵਤ ਹਿੰਦੂ ਸੰਕ ਨ ਕੋਈ
ਯਾ ਬਿਧ ਹੋਕਰ ਮੰਦ ਅਹਾਰੀ। ਚੌਕੇ ਊਪਰ ਦੇਵਤ ਕਾਰੀ
ਛੂਤ ਛੂਤ ਵਹੁ ਮੁਖੋਂ ਬਰੋਈ। ਨਹਿ ਚੌਕੇ ਪਰ ਆਵਹੁ ਕੋਈ
ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਕਛੁ ਲਖੈ ਨ ਕੂੜੇ। ਬੈਠਤ ਆ ਚੌਕੇਮਹਿ ਮੂੜ੍ਹੇ
ਮਤ ਹਮਰਾ ਭੋਜਨ ਕੋ ਭਿੱਟੇ। ਅੰਨ ਹਮਾਰੋ ਹੈ ਯਹ ਫਿੱਟੇ
ਮਨਹੁ ਛੂਤ ਵਹੁ ਨਾਹੀਂ ਧਰਤੇ। ਏਕ ਭਾਵ ਸੂਚਨ ਹੈਂ ਕਰਤੇ
ਅਸਲ ਛੂਤ ਕੋ ਕਾਰਨ ਜੈਸਾ। ਲੋਗਨ ਮਾਂਹਿ ਕਹਤ ਵਹੁ ਤੈਸਾ
ਅੰਨ ਯਹ ਹੈ ਸਕਲ ਕੁਧਾਨਾ। ਜੋ ਚੌਕੇ ਭੀਤਰ ਹਮ ਖਾਨਾ
ਤਾਂਤੇ ਮਲਨ ਅੰਨ ਤੁਮ ਛ੍ਵੈ ਹੋ। ਮਲਨ ਹੁੱਧ ਤਾਂਤੇ ਹੁਇ ਜੈ ਹੋ
ਚੌਕੇ ਕਾਰ ਏਸ ਹਿਤ ਪਾਵੈ। ਜਾਤੇ ਅੰਨ ਨ ਬਾਹਰ ਜਾਵੈ
ਮਤ ਕਾਹੀਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀਪਰਹੈ। ਖਾਇਕੁਧਾਨਮਾਂਹਿ ਵਹੁ ਮਰ ਹੈ
ਯਹ ਪਾਪੀ ਤਨ ਕਾ ਹੈ ਵੇੜਾ। ਜੋ ਹੇਰੋ ਬਿਨ ਹਟੇ ਨ ਝੇੜਾ
ਮਨ ਜੂਠਾ ਲਾਲਚ ਬਸ ਜੋਈ। ਬਾਹਰ ਚੁਲੀਕਰੋਕਆ ਹੋਈ
ਯਹ ਸਭ ਫੋਕਟਕਰਮ ਪਿਆਰੇ। ਇਨ ਤੇ ਨਹਿਰੀਝੇਕਰਤਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਚ ਧਰਮ ਕੋ ਜਬ ਤੁਮ ਪਾਵੋ। ਤਬਨਿਜਰਿਦੈ ਸਾਚਕੋਧ ਾਵੋ
ਇਨ ਫੋਕਟ ਕਰਮਨ ਮੈਭਾਈ। ਜੋ ਸਚਹੋਇ ਤਉਸਚ ਪਾਈ
ਇਨ ਮੈ ਕਹਾਂ ਸੱਤ ਹੈ ਬੌਰੇ। ਅਹੇ ਸਾਚ ਕੋ ਮਾਰਗ ਔਰੇ
ਯਾਕੋ ਨਾਮ ਧਰਮ ਨਹਿ ਕਹੀਏ। ਸੋ ਆਤਮਕੇ ਭੀਤਰਪਈਏ
ਤਾਂਤੇ ਤਾਕੋ ਖੋਜਨ ਕੀਜੈ। ਨਿਸ ਫਲ ਸਾਧਨ ਸਭ ਤਜ ਦੀਜੈ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸੁਨ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਭਾ ਅਚੰਭਾ ਸੋਇ।
ਮਨ ਮਹਿ ਪੂਛਨ ਚਾਹਿਓਕੌਨਜਾਤਇਸਹੋਇ।

ਚੌਪਈ—

ਬੋਲਯੋ ਸੁਨੋ ਗੁਸਾਂਈ ਬਾਤਾ। ਕੌਨ ਜਾਤ ਤੁਮਰੀ ਵਖਜਾਤਾ
ਜਾਂਤੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਤੇ ਨਜਾਰੇ। ਹਮਕੋ ਭਾਸਤ ਵਾਕ ਤੁਮਾ
ਸੁਨਤ ਗਿਰਾਗੁਰਕਹਿਓਸੁਨਾਈ।ਮਿੱਥਜਾ ਜਾਤਪਾਤਯਹ ਭਾਈ
ਪਾਂਚ ਭੂਤ ਕੋ ਜੋਇ ਸਰੀਰਾ। ਤਾਂਕੋ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਯਹ ਬੀਰਾ
ਜਾਤੇ ਪਾਂਚ ਭੂਤ ਕੀ ਜਾਤੀ। ਨਹਿ ਜਾਨਤ ਜਗ ਕੋ ਵਖਜਾਤੀ
ਪੁਨ ਆਤਮ ਕੀ ਜਾਤ ਨ ਹੋਈ। ਜਿਹ ਵਰਨ ਸੂਖਮ ਹੈ ਸੋਈ
ਪੁਨ ਸਭ ਜੀਵਨ ਰਚਨੇ ਹਾਰਾ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰਾ
ਤਾਂਮਹਿ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਹਿ ਕੋਈ। ਅਜ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਹੀਏ ਸੋਈ
ਐਸੇ ਕਹ ਯਹ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ। ਜਾ ਕਰ ਤਾਕੋ ਸੰਸਾ ਟਾਰਾ

ਫਕੜ ਜਾਤੀ ਫਕੜੁ ਨਾਉ ॥ ਸਭਨਾ
ਜੀਆ ਇਕਾ ਛਾਉ ॥ ਆਪਹੁ ਜੇ ਕੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਭਲਾ ਕਹਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਪਰ ਜਾਪੈ
ਜੇ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਪਾਏ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹ ਸਬਦ ਮਹਿ ਭਾਵਨ ਯਹੀ ਹੈ। ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਛੁ ਵਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਝੂਠੇ ਜਨ ਕੀ ਝੂਠ ਕਹਾਨੀ। ਧਾਰਤ ਹੈਂ ਮਨ ਮੈ ਅਗਜਾਨੀ
ਸਭ ਕਾ ਏਕ ਅਧਾਰ ਅਕਾਲਾ। ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਪੁਨ ਸਭ ਹਨਿਰਾਲਾ
ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਕੋਈ। ਆਪਹੁ ਭਲਾ ਕਹਾਵੇ ਜੋਈ
ਸੋ ਪਤ ਤਾਕੀ ਤੋਂ ਪਰ ਜਾਪੈ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਲੇਖੇ ਨਾਪੈ
ਨਤਰ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਸਮਾਨੇ। ਹੋਇ ਗਯੋ ਕੁਛ ਕਾਲ ਜਹਾਨੇ
ਸੁਨ ਉਪਦੇਸ ਗਜਾਨ ਤਿਨ ਪਾਯੋ। ਗੁਰ ਪਦ ਪੰਕਜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋ
ਦਯੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹ ਅਭਮਾਨਾ। ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਨਾ
ਲੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਨਿਜ ਸੰਗਾ। ਚਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਇ ਨਿਸੰਗਾ

ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਨ

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ—

ਸੂਰਜ ਗਹਨ ਸੁਨੋ ਤਹ ਕਾਲਾ। ਦੇਖਨ ਕੋ ਮਨ ਭਯੋ ਦਿਆਲਾ
ਲੈ ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਸਿਧਾਏ। ਤੀਰਥ ਕੁਰਖੇਤਰ ਪਰ ਆਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਦੇਖਾ ਇਸ ਤੀਰਥ ਮਾਂਹੀ। ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਮਾਨਸ ਆਂਹੀ
ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਬਿਚਾਰਤ ਨਾਂਹੀ। ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਪਾਛੇ ਜਾਂਹੀ
ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਨ ਪੁਰਬਇਨਮਾਨਾ।ਨਹੀਂ ਮਰਮ ਤਾਕਾ ਕੁਛ ਜਾਨਾ
ਕਰਹ ਦਾਨ ਬਹੁ ਧਨ ਧਰ ਦਾਰਾ। ਤੁਲਾਤੋਲਕੇ ਦੇਹ ਅਗਾਰਾ
ਅਸ ਜਬ ਦੇਖੀਗੁਰਤਹਰੀਤੀ।ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਤੇ ਬਿਪਰੀਤੀ
ਤਬ ਯਹ ਚਰਤ ਕਰਾ ਗੁਰ ਭਾਰਾ। ਭਯੋ ਅਚੰਭਾ ਮੇਲਾ ਸਾਰਾ
ਲਗੋ ਗ੍ਰਹਨਜਬ ਸੂਰਜ ਕੇਰਾ। ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਤਬ ਹੋਤ ਦੁਰੇਰਾ
ਤਿਸੀਕਾਲ ਗੁਰਜੂਯਹਕੀਨਾ। ਬਕਰਾ ਮਾਰ ਮਾਸ ਤਿਸ ਲੀਨਾ
ਚਾੜ ਦੇਗਚੀ ਆਗ ਜਲਾਈ। ਬੈਠੇ ਆਪ ਪਕਾਵਤ ਆਈ
ਜਬ ਲੋਗਨ ਯਹਹਾਲਨਿਹਾਰੋ। ਹਾਹਾ ਪਾਪ ਕਹਿ ਊਚ ਪੁਕਾਰੋ
ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਸਭ ਹੀ ਵਿਸਰਾਯੋ।ਦੇਖਨ ਕੋ ਸਭ ਗੁਰ ਢਿਗ ਆਯੋ
ਚਾਰੋਂ ਓਰਘੇਰ ਕਰ ਠਾਢੇ। ਮਹਾਂ ਅਗਨ ਰਿਸ ਮਨ ਮਹਿ ਬਾਢੇ
ਤਿਨ ਮ ਪਾਂਡਾ ਏਕ ਪੁਰਾਨਾ। ਆਯੋ ਮਹਾਂ ਭਰਾ ਅਭਿਮਾਨਾ
ਲੋਗ ਕਹਨ ਸੁਨ ਪਾਪੀ ਬੰਦੇ। ਕਹਾ ਕਰਤ ਹੋ ਕਾਰਜ ਗੰਦੇ
ਯਾਹਿ ਸਮੇ ਪੁਰਬੀ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਨ ਭਯੋ ਹੈ ਜਾਂਹੀ
ਮਾਸ ਮਹਾਂ ਨੀਚਨ ਕੋ ਖਾਨਾ। ਤੁਮਨੇ ਚਹਾ ਸੁ ਯਹਾਂ ਪਕਾਨਾ
ਮਹਾਂ ਮਲੇਛ ਤੋਹ ਹਮ ਜਾਨਾ। ਜਾਤੇ ਐਸੋ ਕਾਮ ਕਮਾਨਾ
ਮਾਸ ਸਮਾਨ ਨਖਿਧ ਨ ਕੋਈ। ਆਨ ਬਸਤ ਜਗਭੀਤਰ ਹੋਈ
ਜਬ ਪਾਂਡੇਇਸ ਭਾਂਤਪੁਕਾਰਾ। ਤਬ ਗੁਰਨਾਨਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ

ਪਹਿਲਾ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸ ॥ ਜੀ ਉਪਾਇ ਮਾਸ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਡੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸ ॥ ਮਾਸਹੁ

ਬਾਹਰਿ ਕਢਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ॥ਮੁਹੁ ਮਾਸ ਕੀ ਜੀਭ ਮਾਸੈ ਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ ॥ ਵਡਾ ਹੋਆ ਵੀਆਹਿਆ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸੁ ॥ ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸ ਊਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸਭੋ ਸਾਕੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮ ਬੁਝੀਐ ਤਾਂ ਕੋ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਨਹਿ ਛੂਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥ ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਕਉਣੁ ਮਾਸ ਕਉਣੁ ਸਾਗ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੇ ॥ ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੇ ॥ ਮਾਸ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨਕ ਪਕੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਨਸ ਖਾਣੇ ॥ ਪੜ ਕਰਿ ਲੋਕਾ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਨਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ॥ ਅੰਧਾ ਸੋ ਜਿ ਅੰਧ ਕਮਾਵੈ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਿਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਹੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਜਾਨਿਸ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧ ਕਮਾਹੀ ॥ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥ ਬਾਹਿਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗੇਰਾ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ਲਇਆ ਵਸੇਰਾ ॥ ਅਭੱਖੁ ਭੱਖਹਿ ਭੱਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥ ਮਾਸੁ ਪਰਾਣੀ ਮਾਸ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸ ਕਮਾਣਾ ॥ ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੇ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਸਾਹਿ
ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇ ਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨਰ
ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਨਾ
॥ ਦੇਦਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗ ਲੈਦੇ ਦੇਖਹੁ
ਧਿਙਾਣਾ ॥ ਆਪ ਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ
ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥ ਪਾਂਡੇ ਤੂੰ ਜਾਣੈ
ਨਾਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸ ਉਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇ
ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾ ਤੋਇਅਹੁ
ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਗੰਨਾ ॥ ਤੋਆ ਆਖਹੁ ਹਉ
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ
॥ ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡਿ ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ
ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥

ਦੋਹਿਰਾ:-

ਜਾਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤ ਹੋ ਮਾਸ ਅਸੁੱਧ ਪੁਕਾਰ।
ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਤੁਮ ਊਪਜੇ ਪੰਡਤ ਦੇਖ ਵਿਚਾਰ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ—

ਪ੍ਰਥਮ ਗਰਭਮਹਿ ਜਬਤੁਮ ਆਯਾ।ਤੌਭੀ ਮਾਸਹ ਤੇਹਿ ਉਪਾਯਾ
ਬਹੁਰ ਮਾਸ ਅੰਦਰ ਨੌਂ ਮਾਸਾ। ਰਹਾ ਦੇਖ ਮਨ ਤੁਮਰਾ ਵਾਸਾ
ਜਬ ਜਨਮਾ ਤਬ ਮੁਖ ਮਹਿ ਤੋਰੇ। ਮੰਮਾ ਮਾਸ ਮਿਲੇ ਸੁਨ ਬੌਰੇ
ਪੁਨਯਹ ਹਾਡ ਚਰਮ ਤਨ ਜੋਈ।ਅਹੇ ਮਾਸ ਨਹਿ ਅੰਤਰ ਕੋਈ
ਜਬ ਮਾਸੈ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਯੋ। ਬਹੁਰ ਮਾਸ ਮੁਖ ਧਾਰ ਅਘਾਯੋ
ਜਾ ਮੁਖ ਮੇ ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਖਾਵੈ। ਸੋ ਮੁਖ ਮਾਂਸ ਭੇਦ ਕਹਿ ਪਾਵੈ
ਜਾ ਰਸਨਾ ਸੋ ਬਹੁ ਰਸ ਲੈਹੈ। ਸੋਈ ਮਾਸ ਤੋਹ ਮੁਖ ਮੈ ਹੇ
ਔਰ ਤੋਹ ਕੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨਾ। ਅਹੇ ਮਾਸ ਮਹਿ ਸਮਝ ਸੁਜਾਨਾ
ਹੋਇ ਤਰਨ ਜਬਬਿਆਹੀਨਾਰੀ। ਬਰੀ ਮਾਸਕੀ ਪੁਤਲੀ ਸਾਰੀ
ਜੇਕਰ ਮਾਸ ਅਸੁੱਧ ਬਤਾਵੈ। ਤਾਂਕੋ ਨਿਜ ਘਰ ਕਾਹਿ ਲਿਆਵੈ
ਮਾਤ ਤਾਤ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਦੇਹੀ। ਅਹੇ ਮਾਸ ਨਹਿ ਦੂਸਰ ਕੇਹੀ
ਸੋਈ ਮਾਸ ਮਾਸ ਜਬ ਮੇਲੇ। ਉਪਜਤ ਜੀਵ ਜਗਤ ਮਹਿ ਖੇਲੇ
ਪੁਨਾ ਸਕਲਰਜਤ ਬ ਨਰ ਖਾਵੈ। ਜਬੀਵਾਸ ਮਾਸਾਹਮਹਿ ਪਾਵੈ
ਯਾਕੋ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਊ। ਬਿਨ ਸਤ ਗੁਰ ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਸੋਊ
ਤਬ ਨਰ ਕੋ ਸਭ ਸੰਸਾ ਛੂਟੈ। ਭੇਦ ਭਰਮ ਕੋ ਭਾਂਡਾ ਫੂਟੈ
ਬਾਤਨਸੋ ਨਾਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਜਬਲੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨ ਕਰ ਕਰਤਾਰਾ
ਨਾਤਰ ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਹੁ ਭਾਈ। ਮੂਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਤ ਲਰਾਈ
ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਤੇ ਹੀਨਅਜਾਨਾ। ਪਾਇ ਸਕੈ ਕੈਸੇ ਭਗਵਾਨਾ
ਕਹਾ ਮਾਸ ਕਹ ਸਾਗ ਪਛਾਨੇ। ਕਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਸਮਝ ਇਆਣੇ
ਯਹ ਤੋ ਨਰ ਕਲਪਰ ਹੈ ਬਾਤਾ। ਜਾਤੇਮਿਲੇ ਨਪੁਰਖ ਵਿਧਾਤਾ
ਜੇਕਰ ਮਾਸ ਨਿੰਦ ਜਗ ਹੋਵੈ। ਯੱਗ ਮਾਂਹਿ ਤਾਂਕੋ ਕਿਉਂ ਜੋਵ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ–

ਪ੍ਰਥਮ ਗਰਭਮਹਿ ਜਬਤੁਮ ਆਯਾ।ਤੌਭੀ ਮਾਸਹ ਤੇਹਿ ਉਪਾਯਾ
ਬਹੁਰ ਮਾਸ ਅੰਦਰ ਨੌਂ ਮਾਸਾ। ਰਹਾ ਦੇਖ ਮਨ ਤੁਮਰਾ ਵਾਸਾ
ਜਬ ਜਨਮਾ ਤਬ ਮੁਖ ਮਹਿ ਤੋਰੇ। ਮੰਮਾ ਮਾਸ ਮਿਲੇ ਸੁਨ ਬੌਰੇ
ਪੁਨਯਹ ਹਾਡ ਚਰਮ ਤਨ ਜੋਈ।ਅਹੇ ਮਾਸ ਨਹਿ ਅੰਤਰ ਕੋਈ
ਜਬ ਮਾਸੈ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਯੋ। ਬਹੁਰ ਮਾਸ ਮੁਖ ਧਾਰ ਅਘਾਯੋ
ਜਾ ਮੁਖ ਮੇ ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਖਾਵੈ। ਸੋ ਮੁਖ ਮਾਂਸ ਭੇਦ ਕਹਿ ਪਾਵੈ
ਜਾ ਰਸਨਾ ਸੋ ਬਹੁ ਰਸ ਲੈਹੈ। ਸੋਈ ਮਾਸ ਤੋਹ ਮੁਖ ਮੈ ਹੈ
ਔਰ ਤੋਹ ਕੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨਾ। ਅਹੇ ਮਾਸ ਮਹਿ ਸਮਝ ਸੁਜਾਨਾ
ਹੋਇ ਤਰਨ ਜਬਬਿਆਹੀਨਾਰੀ। ਬਰੀ ਮਾਸਕੀ ਪੁਤਲੀ ਸਾਰੀ
ਜੇਕਰ ਮਾਸ ਅਸੁੱਧ ਬਤਾਵੇ। ਤਾਂਕੋ ਨਿਜ ਘਰ ਕਾਹਿ ਲਿਆਵੇ
ਮਾਤ ਤਾਤ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਦੇਹੀ। ਅਹੇ ਮਾਸ ਨਹਿ ਦੂਸਰ ਕੇਹੀ
ਸੋਈ ਮਾਸ ਮਾਸ ਜਬ ਮੇਲੇ। ਉਪਜਤ ਜੀਵ ਜਗਤ ਮਹਿ ਖੇਲੇ
ਪੁਨਾ ਸਕਲਹਜਤਬ ਨਰ ਖਾਵੈ। ਜਬੀਵਾਸ ਮਾਸਾਹਮਹਿ ਪਾਵੈ
ਯਾਕੋ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਊ। ਬਿਨ ਸਤ ਗੁਰ ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਸੋਊ
ਤਬ ਨਰ ਕੋ ਸਭ ਮੰਸਾ ਛੂਟੈ। ਭੇਦ ਭਰਮ ਕੋ ਭਾਂਡਾ ਫੂਟੈ
ਬਾਤਨਸੋ ਨਾਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਜਬਲੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨ ਕਰ ਕਰਤਾਰਾ
ਨਾਤਰ ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਹੁ ਭਾਈ। ਮੂਰਖ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਰਤ ਲਰਾਈ
ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਤੇ ਹੀਨਅਜਾਨਾ। ਪਾਇ ਸਕੈ ਕੈਸੇ ਭਗਵਾਨਾ
ਕਹਾ ਮਾਸ ਕਹ ਸਾਗ ਪਛਾਨੇ। ਕਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਸਮਝ ਇਆਨੇ
ਯਹ ਤੋ ਨਰ ਕਲਪਨ ਹੈ ਬਾਤਾ। ਜਾਤੇਮਿਲੇ ਨਪੁਰਖ ਵਿਧਾਤਾ
ਜੇਕਰ ਮਾਸ ਨਿੰਦ ਜਗ ਹੋਵੈ। ਯੱਗ ਮਾਂਹਿ ਤਾਂਕੇ ਕਿਉਂ ਜੋਵ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੰਡਾ ਮਾਰ ਹਵਨੰ ਕੋ ਕਰਹੈਂ ਦੇਵਨ ਕੋ ਬਲ ਉਤਮ ਧਰ ਹੈਂ
ਪੁਨ ਅਸਮਦ ਆਦਿ ਯੱਗ ਜੇਤੇ। ਮਾਸ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਹੋਵਤ ਤੇਤੇ
ਮਿਲਤ ਦੇਵਤਹਿਕਰਤ ਅਹਾਰਾ। ਬੀਚਪੁਰਾਨਨ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰਾ
ਜੋ ਦੇਵਨ ਕੋ ਭੋਜਨ ਭਾਈ। ਨਿੰਦਤ ਹੈ ਨਰ ਮਹਾਂ ਸੁਦਾਈ
ਊਪਰ ਬਨੇ ਬੈਸਨਵ ਭਾਰੇ। ਨਹੀਂ ਮਾਸ ਕੋ ਕਰਤ ਅਹਾਰੇ
ਪੁਨਹ ਰੈਨ ਕੋ ਲਖ ਅਪਰਾਧੂ ਕਰਤ ਬਨੇ ਉਪਰ ਤੇ ਸਾਧੂ
ਪਠਕਰਗ੍ਰੰਥਬਦਿਖਾਵਹਿਲੋਗਾ। ਆਪਨਲਖੈਗਜਾਨਬਿਧ ਜੋਗਾ
ਕਿਆ ਅੰਧੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਭਾਈ। ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ਰਾਈ
ਰਿਦੈ ਨੈਨ ਤੇ ਜੋ ਨਰ ਹੀਨਾ। ਸੋ ਅੰਧਾ ਹਮਰੇ ਮਤ ਚੀਨਾ
ਕਰੇ ਅੰਧ ਤਾਕੇ ਜੋ ਕਾਮਾ। ਸੋ ਅਧਾ ਮਨ ਧਰ ਅਭਰਾਮਾ
ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਏ। ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਨ ਖਾਵਤ ਸੋਏ
ਤਾਕੋ ਮਲਨ ਮਲਨ ਮੁਖ ਆਖੈ। ਨਿਜ ਕੇ ਮਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰਭਾਖੈ
ਨਰ ਨਾਰੀ ਦੁਇ ਮਾਸਹਿ ਕੇਰੇ। ਮਿਲਤ ਕਮਾਵਤਅੰਧ ਘਨੇਰੇ
ਆਦਿ ਮਾਸ ਜਬ ਗਰਭਸਮਾਏ। ਬਹੁਰ ਮਾਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਏ
ਜਬ ਹਮ ਸਭ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ। ਤੋ ਕਿਆ ਚਤਰ ਕਹਾਵੈਂ ਪਾਂਡੇ
ਅਹੋ ਮਾਸਘਰ ਕਾ ਤੁਹਿ ਚੰਗਾ। ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਕਰਤ ਪਰਸੰਗਾ
ਬਾਹਰ ਕਾ ਤੁਮ ਮੰਦ ਉਚਾਰੇ। ਕਤ ਕਾਰਨ ਤੂ ਸਮਝ ਪਿਆਰੇ
ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਗ ਕੇਰੇ। ਮਾਸਹੁ ਉਪਜੇ ਮਾਸ ਵਧੇਰੇ
ਨਹੀਂ ਅਹਾਰ ਯੁਕਤ ਕੋਖਾਵੈ। ਅਯੁਕਤਧਾਨਕਾ ਭੋਗ ਲਗਾਵ
ਜਾ ਮਹਿ ਯਹੀਭਾਵ ਗੁਰ ਕੇਰਾ। ਜੋ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਤਿ ਨੀਕੇ ਟੇਰਾ
ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਖਾਵਤ ਜੋਈ। ਪੁਨਾ ਕਪਟ ਛਲ ਦਗਾਲਖੋਈ
ਇਨ ਕਰਤੇ ਖਾਵਤ ਹੋ ਸਾਰੇ। ਅਹੋ ਅਭੱਖ ਜੋ ਜਗਤ ਮਝਾਰੇ
ਨਾ ਅਹਾਰ ਮਾਸ ਜੋ ਨੀਕਾ। ਤਿਸਕੋ ਕਹੋ ਘਾਤ ਤੁਮ ਜੀ ਕਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰ ਹਵਨ ਕੋ ਕਰਹੈਂ ਦੇਵਨ ਕੋ ਬਲ ਉਤਮ ਧਰ ਹੈਂ
ਪੁਨ ਅਸਮਦ ਆਦਿ ਯੱਗ ਜੇਤੇ। ਮਾਸ ਬਿਨਾ ਨਹਿ ਹੋਵਤ ਤੇਤੇ
ਮਿਲਤ ਦੇਵਤਹਿਕਰਤ ਅਹਾਰਾ। ਬੀਚਪੁਰਾਨਨ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰਾ
ਜੋ ਦੇਵਨ ਕੋ ਭੋਜਨ ਭਾਈ। ਨਿੰਦਤ ਹੈ ਨਰ ਮਹਾਂ ਸੁਦਾਈ
ਊਪਰ ਬਨੇ ਬੈਸਨਵ ਭਾਰੇ। ਨਹੀਂ ਮਾਸ ਕੋ ਕਰਤ ਅਹਾਰੇ
ਪੁਨਹ ਰੈਨ ਕੋ ਲਖ ਅਪਰਾਧੂ ਕਰਤ ਬਨੇ ਉਪਰ ਤੇ ਸਾਧੂ
ਪਠਕਰਗ੍ਰੰਥਦਿਖਾਵਹਿਲੋਗਾ। ਆਪਨਲਖੈਗਜਾਨਬਿਧ ਜੋਗਾ
ਕਿਆ ਅੰਧੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਭਾਈ। ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ਰਾਈ
ਰਿਦੈ ਨੈਨ ਤੇ ਜੋ ਨਰ ਹੀਨਾ। ਸੋ ਅੰਧਾ ਹਮਰੇ ਮਤ ਚੀਨਾ
ਕਰੇ ਅੰਧ ਤਾਕੇ ਜੋ ਕਾਮਾ। ਸੋ ਅਧਾ ਮਨ ਧਰ ਅਭਰਾਮਾ
ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਇ। ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਨ ਖਾਵਤ ਸੋਏ
ਤਾਕੋ ਮਲਨ ਮਲਨ ਮੁਖ ਆਖੈ। ਨਿਜ ਕੇ ਮਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰਭਾਖੈ
ਨਰ ਨਾਰੀ ਦੁਇ ਮਾਸਹਿ ਕੇਰੇ। ਮਿਲਤ ਕਮਾਵਤਅੰਧ ਘਨੇਰੇ
ਆਦਿ ਮਾਸ ਜਬ ਗਰਭਸਮਾਇ। ਬਹੁਰ ਮਾਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਇ
ਜਬ ਹਮ ਸਭ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ। ਤੋ ਕਿਆ ਚਤਰ ਕਹਾਵੈਂ ਪਾਂਡੇ
ਅਹੋ ਮਾਸਘਰ ਕਾ ਤੁਹਿ ਚੰਗਾ। ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਕਰਤ ਪਰਸੰਗਾ
ਬਾਹਰ ਕਾ ਤੁਮ ਮੰਦ ਉਚਾਰੇ। ਕਤ ਕਾਰਨ ਤੂ ਸਮਝ ਪਿਆਰੇ
ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਗ ਕੇਰੇ। ਮਾਸਹੁ ਉਪਜੇ ਮਾਸ ਵਧੇਰੇ
ਨਹੀਂ ਅਹਾਰ ਯੁਕਤ ਕੋਖਾਵੈ। ਅਯੁਕਤਧਾਨਕਾ ਭੋਗ ਲਗਾਵ
ਜਾ ਮਹਿ ਯਹੀਭਾਵ ਗੁਰ ਕੇਰਾ। ਜੋ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਤਿ ਨੀਕੇ ਟੇਰਾ
ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਖਾਵਤ ਜੋਈ। ਪੁਨਾ ਕਪਟ ਛਲ ਦਗਾਲਖੋਈ
ਇਨ ਕਰਤੇ ਖਾਵਤ ਹੋ ਸਾਰੇ। ਅਹੋ ਅਭੱਖ ਜੋ ਜਗਤ ਮਝਾਰੇ
ਤਿਨਾ ਅਹਾਰ ਮਾਸ ਜੋ ਨੀਕਾ। ਤਿਸਕੋ ਕਹੋ ਘਾਤ ਤੁਮ ਜੀ ਕਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੂੜ੍ਹ ਗੁਰੂ ਗਜ਼ਾਨੇ ਤੇ ਅੰਧਾ । ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ ਸੋ ਬੰਧਨ ਬੰ ।
ਪੁਰਾਨਨ ਮਾਂਹਿਮਾਸਕਾ ਚਰਚਾ। ਪੁਨਾਕਤੇਬਨ ਮੈਇਸ ਪਰਚਾ
ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਮਹਿ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ। ਕਰਤਾ ਯਾਕੋ ਰਹਾ ਅਹਾਰਾ
ਯਗ ਬਿਵਾਹ ਕਾਜ ਮਹਿ ਸੋਹੈ। ਯਥਾ ਜੋਗ ਪਸੁ ਕੋ ਸਭ ਕੋਹੈ
ਨਰ ਨਾਰੀ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ । ਸੋ ਸਭ ਅਹੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਾਜੇ
ਜੇਕਰ ਮਾਸ ਅਹਾਰ ਕਰੰਤੇ। ਤੇ ਸਗਰੇ ਹੈਂ ਨਰਕ ਪਰੰਤੇ
ਤੌ ਤਿਨਕੇਘਰ ਕਾ ਜੋ ਦਾਨਾ। ਮਹਾਂ ਮਲੀਨ ਕਤ ਲੇਤ ਅਜਾਨਾ
ਦੇਖੋ ਮਹਾਂ ਅਚੰਭਾ ਭਾਰਾ । ਹੈ ਕੈਸੋ ਯਹ ਮਤਾ ਤੁਮਾਰਾ
ਦੇਨਹਾਰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਜੋਈ । ਸੋ ਤੋ ਨਰਕ ਜਾਤ ਪਤ ਖੋਈ
ਪ ਲੇਨੇ ਵਾਲਾਜੋ ਪਾਂਧਾ। ਜਾਇ ਸੁਰਗ ਜਿਨਦਾਨ ਸੁ ਧਾ
ਕੈਸਾ ਅੰਧ ਧੁੰਧ ਯਹ ਚਾਲਾ। ਜਗਮਹਿ ਵਰਤਯੋ ਮਹਾਂ ਕੁਚਾਲਾ
ਨਹੀਂ ਬੂਝ ਤੁਹਿ ਪੰਡਤ ਕਾਈ। ਲੋਗਨ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈ
ਹੇ ਪੰਡਤ ਤੂੰ ਜਾਨੇ ਨਾਂਹੀ । ਕਹਤੇ ਮਾਸ ਉਪਜ ਜਗ ਮਾਂਹੀ
ਜਲ ਤੇ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹਾ। ਤੀਨ ਭਵਨ ਕਾ ਜੋਇ ਉਮਾਹਾ
ਤਿਸਹੀ ਤੇ ਯਹ ਉਪਜੇ ਮਾਸਾ । ਜਾਕੋ ਨਿਰਖ ਸੁ ਭਯੋ ਉਦਾਸਾ
ਸਕਲੇ ਰਸ ਜਲ ਅੰਦਰਕਹੀਏ। ਕਲਮਾਸਯਾਹੀਮਹਿ ਪਈਏ
ਤਾਂਤੇ ਤਾਕੋ ਜੋ ਨਰ ਤਜਾਗੇ। ਨਹ ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਮਹਿ ਪਾਗੇ
ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਵਨ ਕੋ ਪਜਾਰੋ।ਇਨ ਬਾਤਨ ਸੇ ਮਾਰਗ ਨਜਾਰੋ
ਤਾਂਕੋ ਗਜ਼ਾਨ ਤੋਹ ਜੋ ਹਈਏ।ਛੋਡ ਵਿਵਾਦ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਿਤਿ ਕਹੀਏ
ਨਾਤਰ ਬਿਰਥਾ ਰਾਰ ਤੁਮਾਰੀ।ਸੁਨਿਦਿਜ ਜੂ ਇਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸਕਲਲੋਕਗਦਗਦਭਏਕੋਪਯੋ ਦਿਜਮਨਮਾਂਹਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੂੜ੍ਹ ਗੁਰੂ ਗਜਾਨੇ ਤੇ ਅੰਧਾ । ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ ਸੋ ਬੰਧਨ ਬੰ
ਪੁਰਾਨਨ ਮਾਂਹਿਮਾਸਕਾ ਚਰਚਾ। ਪੁਨਾਕਤੇਬਨ ਮੈਇਸ ਪਰਚਾ
ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਮਹਿ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ। ਕਰਤਾ ਯਾਕੋ ਰਹਾ ਅਹਾਰਾ
ਯਗ ਬਿਵਾਹ ਕਾਜ ਮਹਿ ਸੋਹੈ। ਯਥਾ ਜੋਗ ਪਸੁ ਕੋ ਸਭ ਕੋਹੈ
ਨਰ ਨਾਰੀ ਰਾਜੇ ਮਹਾਰਾਜੇ । ਸੋ ਸਭ ਅਹੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਾਜੇ
ਜੇਕਰ ਮਾਸ ਅਹਾਰ ਕਰੰਤੇ। ਤੇ ਸਗਰੇ ਹੈਂ ਨਰਕ ਪਰੰਤੇ
ਤੌ ਤਿਨਕੇਘਰ ਕਾ ਜੋ ਦਾਨਾ। ਮਹਾਂ ਮਲੀਨ ਕਤ ਲੇਤ ਅਜਾਨਾ
ਦੇਖੋ ਮਹਾਂ ਅਚੰਭਾ ਭਾਰਾ । ਹੈ ਕੈਸੋ ਯਹ ਮਤਾ ਤੁਮਾਰਾ
ਦੇਨਹਾਰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਜੋਈ । ਸੋ ਤੋ ਨਰਕ ਜਾਇ ਪਤ ਖੋਈ
ਪੁ ਲੇਨੇ ਵਾਲਾਜੋ ਪਾਂਧਾ। ਜਾਇ ਸੁਰਗ ਜਿਨਦਾਨ ਸੁ ੲਧਾ
ਕੈਸਾ ਅੰਧ ਧੁੰਧ ਯਹ ਚਾਲਾ। ਜਗਮਹਿ ਵਰਤਜੋ ਮਹਾਂ ਕੁਚਾਲਾ
ਨਹੀਂ ਬੂਝ ਤੁਹਿ ਪੰਡਤ ਕਾਈ। ਲੋਗਨ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈ
ਹੇ ਪੰਡਤ ਤੂੰ ਜਾਨੇ ਨਾਂਹੀ । ਕਹਤੇ ਮਾਸ ਉਪਜ ਜਗ ਮਾਂਹੀ
ਜਲ ਤੇ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹਾ। ਤੀਨ ਭਵਨ ਕਾ ਜੋਇ ਉਮਾਹਾ
ਤਿਸਹੀ ਤੇ ਯਹ ਉਪਜੇ ਮਾਸਾ। ਜਾਕੋ ਨਿਰਖ ਸੁ ਭਯੋ ਉਦਾਸਾ
ਸਕਲੇ ਰਸ ਜਲ ਅੰਦਰਕਹੀਏ।ਝਕਲਮਾਸਯਾਹੀਮਹਿ ਪਈਏ
ਤਾਂਤੇ ਤਾਕੋ ਜੋ ਨਰ ਤਜਾਗੇ। ਨਹ ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਮਹਿ ਪਾਗੇ
ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਵਨ ਕੋ ਪਜਾਰੋ।ਇਨ ਬਾਤਨ ਸੇ ਮਾਰਗ ਨਜਾਰੋ
ਤਾਂਕੋ ਗਜਾਨ ਤੋਹ ਜੋ ਹਈਏ।ਛੋਡ ਵਿਵਾਦ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀਏ
ਨਾਤਰ ਬਿਰਥਾ ਰਾਰ ਤੁਮਾਰੀ।ਸੁਨ ਦਿਜ ਜੂ ਇਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸਕਲਲੋਕਗਦਗਦਭਏਕੋਪਜੋ ਦਿਜਮਨਮਾਂਹਿ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਜ ਤਲਕ ਐਸੋ ਪੁਰਖ ਦੇਖਯੋ ਜਗ ਮੈ ਨਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ—

ਕੀਓ ਕੋਪ ਮਨਮਹਿ ਪਰਚਡਾ। ਲਗਾ ਕਹਨ ਇਸ ਹਮਕੋ ਭੰਡਾ
ਜਾਂਤੇ ਹਮ ਹੈ ਅਪਮਾਨਾ। ਨਹਿ ਕਰੈ ਜਨ ਕੋ ਸਨਮਾਨਾ
ਤਾਂਤੇ ਸੁਨ ਸਾਧੂ ਰਿਦ ਮੋਰਾ। ਤੋ ਬਚ ਨਾਂਹਿ ਦੁਖਾਯੋ ਥੋਰਾ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਭੰਡ ਬਚਨ ਪਰ ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਰਸਾਲ।
ਕਿਉਂ ਬਿੱਪ੍ਰ ਖਾਤੇ ਰਿਸੈ ਜਿਉਂ ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਬਾਲ।

ਚੌਪਈ--

ਭੰਡਪਨੇ ਤੇ ਕਿਉਂ ਸੁਕਚਾਨਾ। ਯਹ ਸਭ ਜਗ ਹੈ ਭੰਡੀਖਾਨਾ
ਕਹਾਂ ਭਾਗ ਤਹਤੇ ਜੈ ਹੈਂ। ਜੋਦਿਨ ਰੈਨ ਸਦਾ ਕਰਵੈ ਹੈਂ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸੋ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਜਾਂਕੋ ਸੋਕ ਦੂਰ ਕਰ ਡਾਰਾ

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ
ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥ ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ
ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥ ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ
ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥ ਸੋ ਕਿਉ
ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥
ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਊਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਜ ਤਲਕਐਸੋ ਪੂਰਖ ਦੇਖਯੋ ਜਗ ਮੈ ਨਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ—

ਕੀਓ ਕੋਪ ਮਨਮਹਿ ਪਰਚਡਾ।ਲਗਾ ਕਹਨ ਇਸ ਹਮਕੋ ਭੰਡਾ
ਜਾਂਤੇ ਹਮ ਹੈ ਅਪਮਾਨਾ। ਨਹਿ ਕਰੈ ਜਨ ਕੋ ਸਨਮਾਨਾ
ਤਾਂਤੇ ਸੁਨ ਸਾਧੂ ਰਿਦ ਮੋਰਾ। ਤੋ ਬਚ ਨਾਂਹਿ ਦੁਖਾਯੋ ਥੋਰਾ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਭੰਡ ਬਚਨ ਪਰ ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਰਸਾਲ।
ਕਿਉਂ ਬਿੱਪ੍ਰ ਯਾਤੇ ਰਿਸੇ ਜਿਉਂ ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਬਾਲ।

ਚੌਪਈ--

ਭੰਡਪਨੇ ਤੇ ਕਿਉਂ ਸੁਕਚਾਨਾ। ਯਹ ਸਭ ਜਗ ਹੈ ਭੰਡੀਖਾਨਾ
ਕਹਾਂ ਭਾਗ ਤ੍ਰਹਤੇ ੂ ਜੈ ਹੈਂ।ਜੋਦਿਨ ਰੈਨ ਸਦਾ ਕਰਵੈ ਹੈਂ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸੋ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਜਾਂਕੋ ਸੋਕ ਦੂਰ ਕਰ ਡਾਰਾ

ਭੰਡ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡ
ਮੰਗਣ ਵੀਆਹੁ ॥ ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ
ਭੰਡਹੁ ਚਲਹਿ ਰਾਹੁ ॥ ਭੰਡ ਮੂਆ ਭੰਡ
ਭਾਲੀਐ ਭੰਡ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨ ॥ ਸੋ ਕਿਉ
ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤ ਜੰਮੈ ਰਾਜਾਨ ॥
ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡ ਉਪਜੈ ਭੰਡੇ ਬਾਝ ਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੰਡੇ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਜਿਤ ਮੁਖ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰੱਤੀ ਚਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਯਹ ਸਮਝਾਯੋ। ਭੰਡੀਖਾਨਾ ਜਗਤ ਬਤਾਯੋ
ਜਬ ਜਨਮੈ ਜਨ ਹੋਵਤ ਭੰਡੀ। ਗਰਭ ਧਰੈ ਭੰਡੀ ਪਰਚੰਡੀ
ਬਹੁਰ ਬਿਵਾਹੁ ਕਰਨ ਕੋ ਕਾਮਾ। ਸਭ ਜਾਨਤ ਭੰਡੀ ਅਭਰਾਮਾ
ਤਿਯ ਪਤ ਮਾਂਹਿ ਪਰੀਤੀ ਜੋਈ। ਕਹੁ ਭੰਡੀ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਹੋਈ
ਸਕਲ ਰੀਤ ਜਗ ਕੀ ਹੈ ਜੇਤੀ। ਭੰਡੀ ਬਾਝ ਅਹੇ ਨਹਿ ਤੇਤੀ
ਮਰੇ ਪੁਰਖ ਪੀਛੇ ਬਹੁ ਭੰਡੀ। ਭਾਲਨ ਮੈ ਭੰਡੀ ਪਰਚੰਡੀ
ਸਗਲ ਬੰਧਾਨ ਜਗਤ ਮੈ ਜੇਤੇ। ਹੋਤ ਨ ਭੰਡੀ ਬਿਨ ਜਗ ਤੇਤੇ
ਜਾਤੇ ਉਪਜੇ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ। ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਮੰਦਾ ਕਿਉਂ ਜਾਨਾ
ਭੰਡਨ ਤੇ ਭੰਡਨ ਕਾ ਹੋਨਾ। ਭੰਡੈ ਬਾਝ ਜਗਤ ਮਹਿ ਕੋ ਨਾ
ਸਾਚਾ ਏਕ ਨਰੰਜਨ ਜੋਈ। ਭੰਡੇ ਬਾਝ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹਿ ਵੈਰੀ ਮੀਤਾ। ਸੁਤ ਨਾਰੀ ਬੰਧੁ ਨਹਿ ਪ੍ਰੀਤਾ
ਨਿੱਤ ਅਜਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖਸਾਗਰ। ਸਦਾਏਕਰਸਭਾਖਤ ਨਾਗਰ
ਏਕ ਅਭੰਡ ਕਹਾਵਤ ਵੋਹੀ। ਤੀਨ ਭਵਨ ਜੋਤੀ ਜਿਹ ਸੋਈ
ਜੋ ਮੁਖ ਤਹਿ ਜਸ ਸਦ ਹੀ ਗਾਵੈ। ਭਾਗਵੰਤ ਭਵ ਵਹੀ ਕਹਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੰਡੇ ਬਾਹਰਾ
ਏਕੋ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਜਿਤ ਮੁਖ ਸਦਾ
ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰੱਤੀ ਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤ ਸਚੇ
ਦਰਬਾਰ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਯਹ ਸਮਝਾਯੋ। ਭੰਡੀਖਾਨਾ ਜਗਤ ਬਤਾਯੋ
ਜਬ ਜਨਮੈ ਜਨ ਹੋਵਤ ਭੰਡੀ। ਗਰਭ ਧਰੈ ਭੰਡੀ ਪਰਚੰਡੀ
ਬਹੁਰ ਬਿਵਾਹੁ ਕਰਨ ਕੋ ਕਾਮਾ। ਸਭ ਜਾਨਤ ਭੰਡੀ ਅਭਰਾਮਾ
ਤਿਯ ਪਤ ਮਾਂਹਿ ਪਰੀਤੀ ਜੋਈ। ਕਹੁ ਭੰਡੀ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਹੋਈ
ਸਕਲ ਰੀਤ ਜਗ ਕੀ ਹੈ ਜੇਤੀ। ਭੰਡੀ ਬਾਝ ਅਹੇ ਨਹਿ ਤੇਤੀ
ਮਰੇ ਪੁਰਖ ਪੀਛੇ ਬਹੁ ਭੰਡੀ। ਭਾਲਨ ਮੈ ਭੰਡੀ ਪਰਚੰਡੀ
ਸਗਲ ਬੰਧਾਨ ਜਗਤ ਮੈ ਜੇਤੇ। ਹੋਤ ਨ ਭੰਡੀ ਬਿਨ ਜਗ ਤੇਤੇ
ਜਾਤੇ ਉਪਜੇ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ। ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਮੰਦਾ ਕਿਉਂ ਜਾਨਾ
ਭੰਡਨ ਤੇ ਭੰਡਨ ਕਾ ਹੋਨਾ। ਭੰਡੈ ਬਾਝ ਜਗਤ ਮਹਿ ਕੋ ਨਾ
ਸਾਚਾ ਏਕ ਨਰੰਜਨ ਜੋਈ। ਭੰਡੇ ਬਾਝ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹਿ ਵੈਰੀ ਮੀਤਾ। ਸੁਤ ਨਾਰੀ ਬੰਧੂ ਨਹਿ ਪ੍ਰੀਤਾ
ਨਿੱਤ ਅਜਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖਸਾਗਰ। ਸਦਾਏਕਰਸਭਾਖਤ ਨਾਗਰ
ਏਕ ਅਭੰਡ ਕਹਾਵਤ ਵੋਹੀ। ਤੀਨ ਭਵਨ ਜੋਤੀ ਜਿਹ ਸੋਈ
ਜੋ ਮੁਖ ਤਹਿ ਜਸ ਸਦ ਹੀ ਗਾਵੈ। ਭਾਗਵੰਤ ਭਵ ਵਹੀ ਕਹਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਕਾਲਾ_ਰਖਕੀਦਰਗਹਿਮਾਂਹੀ । ਸੋ ਉਜਲ ਮੁਖਲੈਕਰ ਜਾਂਹੀ
ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚਾ ਜਾਵੇ । ਲਹ ਸਾਚ ਜਬ ਸਾਚ ਕਮਾਵੇ
ਤਾਂਤੇ ਸੰਕ ਨ ਕਰੀਏ ਮੀਤਾ । ਭੰਡਪਨਾ ਜਗ ਕੀ ਹੈ ਰੀਤਾ
ਸੁਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਅਭਰਾਮਾ । ਲਹਜੋ ਬਿੱਪ ਨਿਜਸੁਖਕੋ ਧਾਮਾ
ਜਿਨ ਜਿਨਸੁਨਾਗੁਰੁਕੀਬਾਨੀ ।ਤਜਅਗਜਾਨਭਏਨਰ ਗਜਾਨੀ
ਧੰਨ ਧੰਨ ਮੁਖ ਸਕਲ ਪੁਕਾਰੀ । ਕਹਜੋਧੰਨ ਨਾਨਕਅਵਤਾਰੀ
ਦਯੋ ਜਗਾਇ ਨੀਂਦ ਅਗਜਾਨਾ । ਚਲੇ ਤਹਾਂ ਤੇ ਔਰ ਦਿਸਾਨਾ

ਜੈਨੀਆਂ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਅਟਨਕਰਤਉਪਕਾਰਹਿਤਨਿਰਇੱਛਕਨਿਰ
ਲੇਪਾਪਹੁੰਚੇਮੰਦਰਜੈਨਮਹਿਜਾਕੇਨਹੀਂ ਵਿਖੇਪ ।

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਮ੍ਰਦਾਨੇ ਕੋ ਬਚ ਐਸਾ । ਗਾਵੋਂ ਸਬਦ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਿ ਜੈਸਾ
ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਸਮਾਧਅਖੰਡਾ । ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਮਹਿਮਨ ਕੋ ਮੰਡਾ
ਸੁਨ ਜੈਨੀ ਜਨ ਨਿਕਟ ਸੁ ਆਇ।ਮਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇਬਚਨ ਸੁਨਾਏ
ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਏ ਸੰਤਾ। ਦੀਖਤ ਹੋ ਤੁਮ ਵਡੇ ਮਹੰਤਾ
ਪੁਨ ਕਿਆਨਾਮਦੇਹਕੋਹਈਏ । ਸਕਲਬ੍ਰਿਤਾਂਤਖੋਲਕਰ ਕਹੀਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਕਾਲਾ ਰਖਕੀਦਰਗਹਿਮਾਂਹੀ । ਸੋ ਉਜਲ ਮੁਖਲੈਕਰ ਜਾਂਹੀ
ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚਾ ਜਾਵੇ । ਲਹ ਸਾਚ ਜਬ ਸਾਚ ਕਮਾਵੇ
ਤਾਂਤੇ ਸੰਕ ਨ ਕਰੀਏ ਮੀਤਾ । ਭੇਡਪਨਾ ਜਗ ਕੀ ਹੈ ਰੀਤਾ
ਸੁਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਅਭਰਾਮਾ । ਲਹਜੋ ਬਿੱਪ ਨਿਜਸੁਖਕੋ ਧਾਮਾ
ਜਿਨ ਜਿਨਸੁਨਾਗੁਰੂਕੀਬਾਨੀ ।ਤਜਅਗਜਾਨਭਏਨਰ ਗਜਾਨੀ
ਧੰਨ ਧੰਨ ਮੁਖ ਸਕਲ ਪੁਕਾਰੀ । ਕਹਜੋਧੰਨ ਨਾਨਕਅਵਤਾਰੀ
ਦਯੋ ਜਗਾਇ ਨੀਂਦ ਅਗਜਾਨਾ । ਚਲੇ ਤਹਾਂ ਤੇ ਔਰ ਦਿਸਾਨਾ

ਜੈਨੀਆਂ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਅਟਨਕਰਤਉਪਕਾਰਹਿਤਨਿਰਇੱਛਕਨਿਰ
ਲੇਪਾਪਹੁੰਚੇਮੰਦਰਜੈਨਮਹਿਜਾਕੇਨਹੀਂ ਵਿਖੇਪ ।

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਮ੍ਰਦਾਨੇ ਕੋ ਬਚ ਐਸਾ । ਗਾਵੋਂ ਸਬਦ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਿ ਜੈਸਾ
ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਸਮਾਧਅਖੰਡਾ । ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਮਹਿਮਨ ਕੋ ਮੰਡਾ
ਸੁਨ ਜੈਨੀ ਜਨ ਨਿਕਟ ਸੁ ਆਇ।ਮਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇਬਚਨ ਸੁਨਾਏ
ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਏ ਸੰਤਾ। ਦੀਖਤ ਹੋ ਤੁਮ ਵਡੇ ਮਹੰਤਾ
ਪੁਨ ਕਿਆਨਾਮਦੇਹਕੋਹਈਏ । ਸਕਲਬ੍ਰਿਤਾਂਤਖੋਲਕਰ ਕਹੀਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਹਿਨਾਮਾ। ਰਟਤ ਦੇਸਮਹਿਬਿਨਨਿਜ ਕਾਮਾ
ਯਹ ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਜੈਨ ਸਿਧਾਂਤੀ। ਗਹੋ ਜੈਨ ਮਤ ਪਾਵਹੁ ਸਾਂਤੀ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੈਨਨ ਮਤ ਮਾਂਹੀ। ਕਾਂ ਕੋ ਤਜਾਗਕਾਂਹਿਕੋ ਨਾਂਹੀ
ਤਬ ਜੈਨਨ ਕੇ ਬਾਲਕ ਜੋਈ। ਲਗੇ ਕਥਨ ਗੁਰ ਕੋ ਮਤ ਸੋਈ
ਸੁਨੋ ਸਾਧ ਜੈਨਨ ਕੀ ਰੀਤੀ। ਜੋ ਅਰ ਹੰਤ ਕਹੀ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਸਿਰ ਕੇ ਰੋਮ ਚੁਨਾਵੇ ਜੋਈ। ਤਿਨ ਮੁੰਚਨ ਤੇ ਪੀੜਾ ਹੋਈ
ਸੋਈ ਸਕਲ ਪਾਪ ਫਲ ਹਈਏ। ਭੋਗਜੋ ਮੁਕਤਤਹਾਤੇ ਪਈਏ
ਬਨ ਕਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਜੂਠ ਸੁਜੋਈ। ਬਾਸਨਧੋਇ ਧਰਾ ਜਲ ਹੋਈ
ਜਾ ਮਹਿ ਨਹਿ ਕਾਹੂੰ ਕੀ ਆਸਾ। ਕਰੇਅਹਾਰ ਸੰਤ ਕਟ ਫਾਸਾ
ਫੂਕਫੂਕ ਪਗ ਧਰਨ ਟਿਕਾਵੇ। ਮੁਖ ਪਰ ਸਾਫਾ ਬਾਂਧ ਦਿਖਾਵੇ
ਜੇਤੇ ਜੀਵ ਅਣੂ ਜੋ ਹਈਏ। ਮਰੇ ਨ ਕੋਇ ਅਹਿੰਸਕ ਰਹੀਏ
ਯਹ ਜੈਨਨ ਬਿਰਧਨ ਮਤ ਗਾਯੋ ਜੋਹਮਤੁਮਕੋ ਭਾਖ ਸੁਨਾਯੋ
ਤਾਂਤੇ ਉਨ ਮਤ ਧਾਰਨ ਕੀਜੇ। ਮੁਕਤ ਜੀਵ ਹੋ ਸਭਦੁਖ ਛੀਜੇ
ਕਹਾ ਤਿਨੋਂ ਜੈਨੀ ਮਤ ਜੈਸਾ। ਉੱਤਰ ਦੀਨ ਗੁਰੂ ਤਬ ਤੈਸਾ
ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਬਜਾਯਾ। ਤੌ ਗੁਰ ਜੂ ਯਹ ਸਬਦ ਸੁਨਾਯਾ
ਜਾਕੋ ਸੁਨ ਜੈਨੀ ਤਜ ਦੰਭਾ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਧਿਆਏ ਅਸੰਭਾ

ਸਿਰ ਖੋਹਾਇ ਪੀਵਹਿ ਮਲਵਾਣੀ ਜੂਠਾ
ਮੰਗ ਮੰਗ ਖਾਹੀ ॥ ਫੋਲ ਫਦੀਹਤ ਮੁਹਿ
ਲੈਨ ਭੜਾਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇਖ ਸਗਾਹੀ ॥ ਭੇਡਾਂ
ਵਾਂਗੂ ਸਿਰ ਖੋਹਾਇਨ ਭਰੀਅਹਿ ਹਥ
ਸੁਆਹੀ ॥ ਮਾਊ ਪੀਊ ਕ੍ਰਿਤ ਗਵਾਇਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਟੱਬਰ ਰੋਵਨ ਧਾਂਹੀ ॥ ਓਨਾਂ ਪਿੰਡ ਨ ਪੱਤਲ ਕ੍ਰਿਆ ਨ ਦੀਵਾ ਮੂਏ ਕਿਥਾਂਹੇ ਪਾਹੀ ॥ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਦੇਨ ਨ ਢੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅੰਨ ਨ ਖਾਹੀ ॥ ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਨ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਮੱਥੇ ਟਿੱਕੇ ਨਾਂਹੀ ॥ ਝੁੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹਨ ਨਿਤ ਮਰਣੇ ਦੜ ਦੀਬਾਣ ਨ ਜਾਹੀ ॥ ਹਥੀ ਕਾਸੇ ਲੱਕੀਂ ਫੁਮਣ ਅਗੋ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ ॥ ਨਾ ਉਹ ਜੋਗੀ ਨਾ ਉਹ ਜੰਗਮ ਨਾ ਉਹ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾ ॥ ਦਈ ਵਿਗੋਏ ਫਿਰਹ ਵਿਗੁਤੇ ਫਿਟੈ ਵਤੇ ਗੱਲਾ ॥ ਜੀਆ ਮਾਰ ਜਿਵਾਲੇ ਸੋਈ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ਰੱਖੈ ॥ ਦਾਨਹੁ ਤੇ ਇਸਨਾਨਹੁ ਵੰਜੇ ਭਸ ਪਈ ਸਿਰ ਖੁਥੈ ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਜੈਨ ਮਤਿ ਪਰ ਗੁਰ ਏਹੀ । ਸਬਦਪੁਕਾਰਨ ਸੰਕ ਧਰੇਹੀ
ਸੁਨਹੁ ਜੈਨ ਮਤ ਦੂਖਨ ਰਾਸਾ । ਪੁਰ ਤਾਹਿ ਤੇ ਰਹੇ ਉਦਾਸਾ
ਨਖਨ ਸਾਥ ਸਿਰ ਰੋਮ ਉਖਾੜੇ । ਵਰਤਨ ਮੈਲ ਚੰਤਮਲ ਚਾੜੇ
ਝੂਠਾ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤ ਖੈ ਹੈਂ । ਕਹੋ ਮੁਕਤ ਯਾਤੇ ਕਿਮ ਪੈ ਹੈਂ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਲ ਬਿਸਟਾ ਹਾਥਨ ਮੋਂ ਫੋਲੇਂ। ਦੁਰਗੰਧੀਲੇਵਤਨਹਿ ਡੋਲੇਂ
ਜਾਂਤੇ ਯਹ ਸਮਝਤ ਮਨਮਾਂਹੀ। ਜੀਵਨਉਪਜਮਰੈ ਇਸ ਥਾਂਹੀ
ਜਲਕੋ ਦੇਖਸੰਕ ਉਰਧਰ ਹੈ। ਕਹਤਯਾਹਿਪਰਸੇ ਜੀ ਮਰ ਹੈਂ
ਜੈਸੇ ਭੇਡਨ ਊਨ ਉਤਾਰੇਂ। ਤਿਉਂ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਰੋਮ ਉਖਾੜੇਂ
ਮਾਤ ਤਾਤਕੋਗ੍ਰਹ ਤਜ ਦੀਆ। ਆਇ ਜੈਨ ਕੋ ਮਾਰਗ ਲੀਆ
ਪਾਛੋ ਸਭ ਘਰ ਕੇ ਜੋ ਲੋਗ। ਰੋਵਤ ਪੀਟਤ ਧਰ ਮਨ ਸੋਗ
ਹਿੰਦੂ ਗਨ ਤੇ ਹੋਇ ਨਿਆਰੇ। ਹੋਇ ਬਹਿਕੁਲ ਰੀਤ ਵਿਸਾਰੇ
ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਛੇਤਿਨਮਤ ਮਾਂਹੀ। ਪਿੰਡਪੱਤਲਕਿਰਿਆਕੁਛ ਨਾਂਹੀ
ਨਹਿਦੀਵਾਵੱਟੀਕੁਛਕਰਹੈ। ਨਹ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰ ਮਨ ਧਰ ਹੈਂ
ਤਿਨਘਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅੰਨ ਨ ਪਾਵੈ। ਮਹਾਂਮਲਨਲਖਦੂਰ ਤਜਾਵੈ
ਰਹਤਮਲਨਦਿਨਰਾਤਵਿਚਾਰੇ। ਨਾਵਨਧੋਵਨ ਤਿਲਕ ਵਿਸਾਰੇ
ਮੁਰਦੇ ਮਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਈ। ਝੂੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹੇਂ ਸਭ ਕੋਈ
ਨਹਿਦਰਬਾਰਮਾਂਹਿਵਹੁਜਾਵੈ। ਨਹਿਕੋਕਿਰਤਕਰਨ ਤਿਨ ਭਾਵੈ
ਹਾਥਮਾਂਹਿ ਕਾਸੇ ਫੜ ਤੁਰ ਹੈਂ। ਲੱਕੀ ਛੁਮਨ ਬਾਂਧੇ ਫਿਰ ਹੈਂ
ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਐਸੇ ਜਾਂਹੀ। ਊਠ ਕਤਾਰ ਜਿਮੇ ਮਗ ਮਾਂਹੀ
ਨਹਿ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਮਤ ਜਾਕੇ। ਨਹਿ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਮਤ ਤਾਂਕੇ
ਭੂਲ ਅਕਾਲ ਫਿਰੇਂ ਮਤ ਹੀਨੇ। ਨਹੀਂਮੋਖ ਮਗ ਲੇਤ ਕਮੀਨੇ
ਕਹਾਂ ਜੀਵ ਰਖਜਾਵਹੁਕਰਹੀ।ਅਲਪ ਸਕਤਜੋਮਨ ਮਹਿ ਡਰਹੀ
ਉਤਪਤ ਪਾਲ ਸੰਹਾਰਨ ਹਾਰਾ। ਅਹੇ ਸਕਲ ਕੋ ਸੋ ਕਰਤਾਰਾ
ਜਾ ਬਿਨ ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ। ਐਸੋ ਸਕਤ ਮਾਨ ਹੈ ਜੋਈ
ਯਹਤੋਖਾਇਦਾਨਇਸਨਾਨਾ। ਬਿਰਥਾਮਨਮਹਿ ਕਰਹਿ ਗੁਮਾਨਾ
ਕਹਾਂ ਸਿੱਧ ਅਸ ਕਰਮ ਕਮਾਏ। ਬ੍ਰਿਥਾ ਮੂੜ੍ਹ ਜਨ ਜਨਮਗਵਾਏ
ਤਾਂਤੇ ਇਨਪਰਪੰਚਨਤਜੀਐ। ਇਕਮਨਹੋਇਨਿਰੰਜਨ ਭਜੀਐ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਸ ਸੁਨਜੈਨ ਮਤੇਅਨੁਜਾਈ। ਚਲੇਗੁਰੂ ਆਗਜਾ ਜਿਮ ਗਾਈ
ਤਾਂਕੇ ਸਕਲ ਭਰਮਹਤ ਕੀਨੋ। ਬਹੁਰ ਗੁਰੂਮਾਰਗਨਿਜ ਲੀਨੋ
ਨਿਜ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਧਾਰੇ। ਅਨਕ ਜੀਵਕਰਤੇ ਭਵ ਪਾਰੇ
ਪੂਰਬ ਦਿਸ ਕੋ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ। ਜਗਨਨਾਥਪਹੁਚੇ ਸੁਖ ਕਾਰੀ
ਦੇਖਾ ਮੰਦਰ ਉਚ ਮਹਾਨਾ। ਆਏ ਜਹਾਂ ਜਾਤਰੀ ਨਾਨਾ
ਬੈਠ ਗਏ ਤਹ ਆਸਨ ਲਾਏ। ਕਈ ਲੋਗ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ
ਬੀਤ ਗਯੋ ਦਿਨ ਜਬ ਅਸ ਭਾਂਤੀ। ਭਈ ਸਾਂਝਕੀ ਸਾਂਝਾ ਬਾਂਤੀ
ਤਬ ਮੰਦਰ ਕੇ ਸਕਲ ਪੁਜਾਰੇ। ਜੁਰੇ ਸਕਲ ਸਰਧਾ ਮਨ ਧਾਰੇ
ਮਿਲੇ ਜਾਤਰੀ ਸੰਗ ਅਪਾਰਾ। ਕਰਾ ਆਰਤੀ ਕਾ ਸੁ ਤਿਆਰਾ
ਕਨਕ ਥਾਲ ਮੋਤਨ ਜੜਵਾਏ। ਧੂਪ ਗੰਧ ਚਵਰੀ ਕਰਵਾਏ
ਲਗੇ ਕਰਨ ਕੀਰਤ ਤਹਿ ਦੇਵਾ। ਜਾਂਕੀ ਕਰਤ ਰਿਦੇ ਤੇ ਸੇਵਾ
ਹਾਥ ਜੋਰ ਸਨਮੁਖ ਤਹਠਾਢੇ। ਨਿਜ ਮਨਕੰ ਚਾਹਤ ਦੁਖਬਾਢੇ
ਪਰ ਗੁਰਜੂਨਹਿਕੀਨਧਿਆਨਾ। ਬਾਲਬਿਨੋਦ ਸਮਾਨ ਪਛਾਨਾ
ਮਰਦਾਨੇ ਸਹ ਕਰਤ ਬਿਲਾਸਾ। ਤਾਕੀ ਓਰ ਨਿਰਖ ਕਰਹਾਸਾ
ਜਬ ਪੰਡਤ ਜਨ ਨੇ ਯਹਰੀਤੀ। ਪਿਖੀਗੁਰੂਕੀ ਅਤਬਿਪਰੀਤੀ
ਤਬ ਮਨ ਮਹਿਰਿਸਕਰ ਵਹੁਸਾਰੇ। ਗੁਰਨਾਨਕਕੇਪਾਸ ਸਿਧਾਰੇ
ਕਹਾ ਕੌਨ ਤੂੰ ਹੈਂ ਅਭਮਾਨੀ। ਹਰ ਕੀ ਨਹਿ ਪੂਜਾਜਿਨ ਠਾਨੀ
ਨਹੀਂ ਆਰਤੀ ਕੀਨੀ ਨੀਕੀ। ਕਰੀ ਨ ਇੱਛਾ ਪੂਰਨ ਜੀ ਕੀ
ਸੁਨ ਤਾਕੇ ਅਸਬੈਨ ਅਵਾਚਾ। ਬੋਲਯੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖਜਗ ਸਾਚਾ
ਅਹੋ ਮੀਤ ਤੁਮ ਮਰਮ ਨ ਪਾਵੋ। ਹਰਿਕੋ ਦੀਪਜਗਾਇ ਰਿਝਾਵੋ
ਤਾਹੀ ਕੀ ਵਸਤੂਤਹਿ ਆਗੇ। ਰਾਖਮਨਾਵਤ ਮਨ ਅਨੁਰਾਗੇ।
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਜੋ ਜਗਕਾ ਕਰਤਾਤੁੱਛ ਆਰਤੀ ਕਿਉਂ ਮਨ ਧਰਤਾ
ਯਹ ਸਭ ਤੋਹਿ ਆਰਤੀ ਕਾਚੀ। ਸੁਨੋ ਆਰਤੀ ਤਾਕੀ ਸਾਚੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਬ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਜ ਬਜਾਯੋ । ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਇਸ ਭਾਂਤ ਅਲਾਯੋ

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲਾ ਜਨਕ ਮੋਤੀ ॥ ਧੂਪ ਮਲਿ ਆਨ ਲੋ ਪਵਨ ਚਵਰੋ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨ ਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ॥ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹੈ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥ ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਚਾਨਣ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤ ਪਰਗਟਿ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨ ਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾਤੇ
ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥

ਚੌਪਈ—

ਅਹੋ ਅਕਾਲ ਆਰਤੀ ਭਾਈ। ਅਹੇ ਸਰਬਦਾ ਸਭ ਸੁਖਦਾਈ
ਅਕਾਸ ਰੂਪ ਥਾਲੀ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਚੰਦ ਸੂਰ ਦੀਪਕ ਧਰਵਾਂਹੀ
ਜਾਕੀ ਜੋਤ ਜਗਤ ਪਰ ਛਾਜੈ। ਦੀਪ ਕੋਟ ਦੁਤ ਦੇਖਤ ਲਾਜੈ
ਤਾਰਾਗਨ ਮੋਤਨ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਜੜਜੇ ਅਕਾਸ ਥਾਲ ਅਤ ਚੰਗਾ
ਚੰਦਨ ਭਰ ਬਨ ਅਗਨੀ ਸੰਗਾ। ਦਗਧ ਹੋਤ ਹੈ ਸੁਤੇ ਅਭੰਗਾ
ਯਹੀ ਧੂਪ ਧੁਖੜੀ ਤਿਸ ਮਾਂਹੀ।ਮਹਾਂ ਸੁਗੰਧ ਸਹਿਤ ਬਨ ਤਾਂਹੀ
ਪਵਨ ਚਵਰਦਸ ਦਿਸਾ ਫਿਰਾਵੈ।ਜਾਕੇ ਬਲਜਗ ਜੀਵਜਿ ਆਵੈ
ਸਕਲ ਬਨਾਸਪਤ ਫੂਲੀ ਜੋਤੀ। ਪਾਤ ਫੂਲ ਸੋਭਤ ਜਨ ਮੋਤੀ
ਯਹੀ ਫੂਲ ਅਰ ਪੱਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ। ਅਪਨੇ ਕਰਤਾ ਕੋ ਪਰਚੰਡਾ
ਕੈਸੀ ਹੈ ਭਵ ਦੁਖ ਕੇ ਹਾਰੀ। ਹੋਤ ਆਰਤੀ ਸੁਤਹਿ ਤਮਾਰੀ
ਅਹ ਅਨੰਦ ਸਬਦ ਜਗ ਜੇਤੇ। ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਸਗਲ ਹੈਂ ਤੇਤੇ
ਮਾਨੋ ਅਨਹਤ ਭੇਰੀ ਤੇਰੇ। ਦਰ ਬਾਜਤ ਘਨੀਯਰ ਜਨ ਘੋਰੇ
ਸਹਸ ਨੈਨ ਸੋ ਤੂੰ ਜਗ ਦੇਖੇ। ਨਹੀਂ ਨੈਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪੇਖੇ
ਜਾਤੇ ਤਨ ਤੇਰੋ ਕ ਨਾਹੀਂ। ਗੋਲਕ ਨੈਨਨ ਸੰਭਵ ਤਾਹੀਂ
ਸਹਸ ਤੋਹ ਮੂਰਤ ਜਗ ਕਹੀਏ।ਤੋ ਸੱਤਾ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨ ਪਈਏ
ਪਰ ਕੋ ਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨ ਤੋਰਾ। ਜਾਤੇ ਅਹੋ ਅਮੂਰਤ ਠੋਰਾ
ਸਕਲਦੇਸ ਮਹਿਸਦਇਕਕਾਲਾ।ਜਾਵਤਹੈਬਿਨਬਿਲਮ ਅਕਾਲਾ
ਸਹਸ ਚੋਰ ਸਹਸਸਹ ਪਾਦਾ।ਗਮਨ ਕਰਤ ਨਹਿਕੋਇ ਵਿਵਾਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਰਪਦ ਗੋਲਕ ਤੋਰੇ ਕਾਹੀਂ । ਜਾਂਤੇ ਪਾਂਚ ਭੂਤ ਤਨ ਨਾਹੀਂ
ਨਹੀਂ ਗੰਧ ਕੋ ਤੈ ਮੈ ਰੰਧਾ। ਪੁਨ ਸਹਤ ਤੁਹ ਗਧ ਪ੍ਰਬੰਧਾ
ਜਾਂਤੇ ਗਯਾਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੀਨਾ । ਹੋਤ ਗਯਾਨ ਤੋਕੋ ਪਰਬੀਨਾ
ਯਾ ਬਿਧ ਤੋਹਿ ਚਰਤ ਹੈ ਜਈ। ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਮਨ ਮੋਹਤ ਸੋਈ
ਯਾਹੀ ਬਿਧ ਕੋ ਤੋਹ ਪਰੇਰੀ।ਚਲਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਰਯਦ ਸੁ ਹੇਰੀ
ਸਭ ਜਗ ਮਾਹ ਜੋਤ ਜਗ ਜੋਹੈ। ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਸਕਲ ਮਹਿ ਸੋਹੈ
ਤਾਂਹੀ ਕੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰੇ । ਹਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚਰਾਚਰ ਸਾਰੇ
ਸੋਈ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਜੋਈ। ਤੋਹਿ ਮਹਤ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸੋਈ
ਜਹ ਅਨੁਮਾਨ ਤਹ ਵਡਿਆਈ।ਜਾਨਤ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤਲੁਕਾਈ
ਜੋ ਤੋਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤ ਨਾਥਾ । ਹੋਤਾ ਆਰਤੀ ਸੋਇ ਪ੍ਰਮਾਥਾ
ਐਸੋ ਜੋ ਤਵ ਪਰਮ ਪ੍ਰਤਾਪੂ। ਚੌਦਹ ਭਵਨ ਥਪੇ ਜਹ ਥਾਪੂ
ਤਾਂਤੇ ਤੋਹ ਕਵਲ ਪਦ ਮਾਂਹੀ । ਲੋਭ ਰਹਿਓ ਮਨ ਮੋਰ ਸਦਾਹੀ
ਤੋਹਿ ਦਰਸ ਕੀ ਸਦਾ ।ਪਆਸਾ।ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਸਮਮਨਮਾਂਹਿਨਿਵਾਸਾ
ਜਾਂਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਜਲ ਦੀਜੈ। ਤੋਹਿ ਅਰਾਧਨ ਮੋ ਮਨ ਭੀਜੈ
ਐਸੇ ਕਹੀ ਆਰਤੀ ਨੀਕੀ। ਜਾਂਕੇ ਸਨਮੁਖ ਦੂਸਰ ਫੀਕੀ
ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਜਨ ਸਹਸਭ ਲੋਗਾ। ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਿਟੇ ਮਨ ਸੋਗਾ
ਗਯਾਨ ਭਾਨ ਉਰਮੈ ਪ੍ਰਗਟਾਇ।ਤਮਅਗਯਾਨਖਿਨਮਾਂਹਿਮਿਟਾਏ
ਤਹ ਤੀਰਥ ਪਰਬਾ ਵਲ ਏਕਾ। ਅਹਿ ਨਸਾਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਟੇਕਾ
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੌ ਤਹ ਅਸਵਾਰਾ। ਅਹੇ ਪਾਠ ਜਨ ਕਰਤ ਹਜਾਰਾ
ਤਹ ਤੇ ਬਹੁਰਚਲੇਗੁਰਦੇਵਾ।ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਅਕਾਲ ਦ੍ਰਿੜ ਭੇਵਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਨਾਰਸੀ ਪੰਡਤ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਇਤ ਉਤ ਵਿਚਰਤਧਰਾਪਰਪਹੁਚੇਕਾਸ਼ੀਆਇ।
ਵੇਦਵਿੱਗਯ ਪੰਡਤ ਜਹਾਂ ਦੇਵਨ ਦੇਵ ਮਨਾਇ।

ਚੌਪਈ--

ਚਤਰਦਾਸ ਇੱਕ ਪੰਡਤ ਭਾਰਾ। ਵੇਦ ਪਾਠ ਸੂਤਰ ਕਾ ਪਿਆਰਾ
ਤਾਂਕੇ ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਜਾਈ। ਬੈਠੇ ਗੁਰੁ ਠੌਰ ਭਲ ਪਾਈ
ਤਹਾਂ ਬਹੁਤ ਪੰਡਤ ਜਨ ਆਏ।ਠਾਕਰ ਪੂਜਨ ਕਰਤ ਮਿਲਾਏ
ਸਾਲਗਰਾਮ ਪੂਜਨਕਰ ਨੀਕੇ।ਤੁਲਸੀ ਦਲ ਦੇਵਤ ਹਰ ਜੀ ਕੇ
ਹਾਥਨ ਮੈ ਧਾਰੀ ਤਿਨ ਮਾਲਾ।ਜਪਤ ਰਾਮ ਮਨ ਕਰਤ ਸੁਖਾਲਾ
ਤਿਨ ਕੋ ਦੇਖਤ ਗੁਰਮੁਸਕਾਏ। ਕਰਨਾ ਰਸ ਨੈਨਨ ਮਹਿ ਛਾਏ
ਪਰ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਦੇਖ ਹਰਾਨੇ। ਗੁਰੂ ਕੋ ਭੇਦ ਨ ਕੋਊ ਜਾਨੇ
ਮਿਲੇ ਸਕਲ ਆਪਸ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਬੈਠੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਥੇ ਜਾਂਹੀ
ਲਗੇ ਕਹਨ ਤੁਮ ਕਰੀ ਨ ਪੂਜਾ।ਕਿਆ ਮਾਰਗ ਤੁਮਰੋ ਹੈ ਦੂਜਾ
ਮੁਕਤ ਹੇਤ ਸੁਖ ਸੰਪਤ ਹੇਤੂ। ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਯਹ ਸੇਤੂ
ਜਬ ਪੰਡਤ ਜਨ ਐਸ ਪੁਕਾਰੇ।ਤਬ ਗੁਰ ਜੂਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰੇ

ਸਾਲਗਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜ ਮਨਾਵਹੁ
ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮ ਗਵਾਵਹੁ ॥ ਕਾਚੀ ਢਹਿਗੁ ਦੀਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਾਚਲਾਵਹੁ ॥

ਚੋਪਈ—

ਯਾਹਿ ਸ਼ਬਦ ਮੈ ਯਹਿ ਉਪਦੇਸਾ।ਤਾਪ੍ਰਤਿਕੀਨੋ ਗੁਰ ਭਲ ਵੇਸਾ।
ਹੇ ਇੱਪਰ ਤੁਮ ਸਾਲਗ ਰਾਮਾ। ਪੂਜਤ ਤੁਲਸੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਾਮਾ
ਰਾਮ ਰਾਮਜਪਫੇਰਹੁਮਾਲਾ।ਲਖਅਕਾਲਹਮਹੁਮਹੁਇਕਿਰਪਾਲਾ
ਪਰ ਯਹ ਫੋਕਟ ਹੈ ਸਭੁਕਰਮਾ। ਨਹਿ ਈਸੂਰ ਕੋ ਪਾਵੈ ਮਰਮਾ
ਨਹਿ ਚੜ੍ਹਕਰ ਇਸ ਬੇੜੀਮਾਂਹੀ। ਭਵਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪਰਾਂਹੀ
ਤਾਂਤੇ ਕਾਹੇ ਕੱਲਰ ਸੀਚੋ। ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਜਾਇ ਦੁਖ ਬੀਚੋ
ਯਹ ਤੋ ਕਾਚੀ ਭੀਤ ਪਿਆਰੇ। ਲੀਪਤ ਲੀਪਤ ਗਿਰਹ ਤੁਮਾਰੇ
ਕਾਲ ਫਾਸ ਕੋ ਨਾਂਹਿ ਬਚਾਏ। ਨਹ ਅਕਾਲ ਕੋ ਮਾਰਗ ਪਾਏ
ਤਾਂਤੇ ਤਜੋ ਸਕਲ ਯਹ ਕਰਮਾ। ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਉਤਮ ਹੈ ਧਰਮਾ
ਜਬ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਯਹ ਬਚ ਕੀਨਾ।ਕ੍ਰੋਧ ਰਿਦੇਪੰਡਤਕਰਲੀਨਾ
ਬੋਲੇ ਰਿਸ ਕਰ ਐਸੀ ਬਾਨੀ।ਕਿਆ ਹਮਹੈਂ ਸਗਰੇਅਗਿਆਨੀ
ਤੁਮ ਹਮਕੋ ਦੇਵਤ ਹੈਂ ਸਿੱਖਯਾ।ਅਰ ਹਮ ਲੇਹੁ ਤੁਮਾਰੀ ਦਿਖਯਾ
ਹਮਕੋ ਠਾਕਰ ਸਭ ਵਰ ਦੇਵੈ। ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਇਨ ਤੇ ਲੇਵੈ
ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਕੇ ਦੇਵਨਹਾਰੇ। ਨਾਰਾਇਨ ਜੂ ਅਹੇ ਹਮਾਰੇ
ਜਿਸ ਕੋ ਤੁਮ ਹੈ ਪਾਹਨ ਜਾਨਾ। ਸੋ ਹਮ ਮਾਨਤ ਹੈਂ ਗਵਾਨਾ
ਜਬ ਰਿਸ ਭਰੇ ਕਰੇ ਬਚ ਤਾਨੇ। ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਹਸ ਬੈਨ ਮਹਾਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਨਾਲ। ਪੂਜ ਕਰੇ ਰਖੈ ਨਾਵਾਲ॥ ਕੂੰਗੂ ਚਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ॥ ਪੈਰੀ ਪੈਪੈ ਬਹੁਤ ਮਨਾਏ॥ ਮਣੂਆ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਪੈਨੈ ਖਾਇ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ॥ ਭੁਖਿਆ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਾਖੈ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ। ਅੰਧੀ ਸਾਥੈ॥

ਚੌਪਈ:—

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿਯਾ ਬਿਧਭਾਵਾਂ। ਚਹਾਗੁਰੂਤਿਨਕੋ ਸਮਝਾਵਾ
ਹੇ ਦਿਜ ਘਰ ਤੁਮਰੇ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਅਹੇ ਨਾਰਾਇਨ ਸੰਸਾ ਨਾਹੀ
ਪੁਨ ਕਟੰਬ ਤਾਂਕੋ ਸਭ ਢੰਗਾ। ਬਲ ਭੱਦਰ ਰਾਧਾ ਜੂ ਸੰਗਾ
ਤੁਮ ਸਭ ਕੋ ਅਸਨਾਨ ਕਰਾਵੋ। ਪੂਜਨ ਕਰੋ ਸੀਸ ਪਗ ਨਾਵੋ
ਕੂੰਗੂ ਚੰਦਨ ਫੂਲ ਚਢਾਯੋ। ਪਰ ਪਾਇਨ ਤਿਨਬਹੁਤ ਮਨਾਯੋ
ਜਾਕੀ ਇਤਨੀ ਪੂਜਾ ਕੀਨੀ। ਦਮੜੀ ਏਕ ਨ ਤਾਂਨੇ ਦੀਨੀ
ਆਪ ਛੋਡ ਠਾਕੁਰ ਘਰ ਮਾਹੀ। ਲੋਗਨ ਦਵਾਰ ਮਾਂਗਕੇ ਖਾਹੀ
ਐਸੇ ਅੰਧ ਕਰਮ ਜੋ ਕਰ ਹੈ। ਅੰਧ ਨਾ। ਤਾਂ ਕੋ ਜਗ ਪਰ ਹੈ
ਨਹਿ ਭੂਖੇ ਕੋ ਅੰਨ ਖੁਵਾਵੈ, ਨਹਿ ਨੰਗੇ ਬਸਤਰ ਪਹਰਾਵੈ
ਨਹੀ ਕਾਲ ਤੇ ਤੋਕੋ ਰਾਖੈ। ਫਿਰ ਠਾਕਰ ਤਹਿ ਕੈਸੇ ਭਾਖੈ
ਤਾਂਤੇ ਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਮਤ ਤੋਰਾ। ਨਹੀਂ ਸੱਤ ਕੋ ਜਾ ਮਹਿ ਭੋਰਾ
ਅਹੋ ਅੰਧਿਓ ਕਾ ਜੋ ਝਗਰਾ। ਆਂਧੇ ਆਗੇ ਪਰਿਓ ਸਗਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਸਮਝ ਰਿਦੇ ਕਰ ਲੀਜੇ। ਇਕ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਕੀਜੇ
ਸਨ ਬ੍ਰਹਮਨਬੋਲੇ ਇਸਭਾਤਾ।ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਕਰ ਮਨਹਿਇਕਾਂਤਾ
ਨਾਰਦਾਦ ਰਿਖ ਜੋ ਫਰਮਾਯੋ। ਸੋ ਪੂਜਨ ਹਮਨੇ ਕਰਵਾਯੋ
ਤਾਕੋ ਤੁਮ ਨਿੰਦਤ ਹੋ ਕੈਸੇ। ਕਥਨ ਕਰਾ ਮੁਨਿ ਵਰ ਨੇ ਜੈਸੇ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਯਹ ਸ ਦ ਪੁਨੀਤਾ। ਮੇਟਨਹਾਰ ਅਨੀਤ ਕੁਰੀਤਾ

ਹਿੰਦੂ ਮੂਲੇ ਭੂਲੇ ਅਖੁਟੀ ਜਾਹੀ ॥
ਨਾਰਦ ਕਹਿਆ ਸੇ ਪੂਜ ਕਰਾਹੀ ॥
ਅੰਧੇ ਗੁੰਗੇ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ਪਾਥਰ ਲੇ
ਪੂਜਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥ ਓਹ ਆਪ
ਡੁਬੇ ਤੁਮ ਕਹਾ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਅਹੋ ਹਿੰਦੂ ਸਹ ਮਲੇ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਾਰਗ ਭਲੇ
ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਦਿਨ ਦਿਨਘਾਟੇ। ਇਨਕੀਕੌਮਔਰ ਜਨ ਬਾਟੇ
ਭਏ ਮੁਸਲਮਾਂ ਲੋਕ ਹਜਾਰਾ। ਕੇਤਕ ਔਰ ਧਰਮ ਕੋ ਧਾਰਾ
ਜਾਕੋ ਕਾਰਨ ਯਹ ਭਵ ਮਾਂਹੀ। ਨਾਰਦ ਕਥਨ ਪੂਜ ਕਰਵਾਂਹੀ
ਨਿਜ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਸੇ ਆਂਧੇ। ਦੂਸਰ ਪਾਛੇ ਜਾਵਤ ਬਾਂਧੇ
ਜੈਸੇ ਊਠ ਕਤਾਰਨ ਕੇਰਾ। ਜਾਤ ਨਕੇਲ ਨਾਕ ਮਹਿ ਗੇਰਾ
ਤੈਸੇ ਯਹਿ ਹਿੰਦੂ ਨ ਵਿਚਾਰੇ। ਨਾਰਦ ਕੇ ਬਚ ਸਾਰ ਅਸਾਰੇ
ਬਿਨਾ ਵਿਚਾਰ ਕਥਨਪਰਚਾਲੇ। ਆਪ ਗਲੇ ਔਰਨ ਕੋ ਗਾਲੇ
ਸੱਤ ਬਚਨ ਤੇ ਗੁੰਗੇ ਸਾਰੇ। ਨਹਿ ਬੋਲਤ ਮੁਖ ਭੈ ਕੇ ਮਾਰੇ
ਐਸੇ ਮੂਰਖ ਭਏ ਗਵਾਰਾ। ਲੈ ਪਾਥਰ ਪੂਜਤ ਹੈਂ ਭਾਗਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਸੀ ਬਾਤ ਨ ਰਿਦੇ ਵਿਚਾਰੇ। ਆਪ ਡੁਬੇ ਤੁਹਿ ਕੈਸੇ ਤਾਰੇ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਪੰਡਤ ਤਬ ਐਸੇ। ਅਪਨੋ ਧਰਮ ਪਛਾਨਤ ਜੈਸੇ
ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਾ ਸਾਚ ਹੈ ਸੋਈ। ਪਰ ਹਮ ਧਰਮ ਰੀਤ ਯਹ ਹੋਈ
ਸੋ ਕਰਨੀ ਹਮ ਚਹੀਏ ਨੀਕੀ। ਤਾਕੇ ਤਜੇ ਸੋਭ ਨਹ ਜੀਕੀ
ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਸੰਧਿਆ ਆਦੂ। ਮੂਰਤ ਪੂਜਨ ਲਾਇ ਸਮਾਧੂ
ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਸੰਧਿਆਕਰਨੀ। ਬ੍ਰਹਮਨਰੀਤਵੇਦਯਹ ਵਰਨੀ
ਜੇਕਰ ਤਜੇਂ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਤਬ ਹੋਵੇਂ। ਲੋਕ ਪ੍ਲੋਕ ਮਾਂਹਿ ਪਤ ਖੋਵੇਂ
ਨਿਜ ਨਿਜਬਰਨਕਰਮ ਸਭਕਰਨੇ। ਯਥਾਜੋਗਵੇਦਨਨ ਵਰਨੇ
ਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਗੁਰ ਜੂ ਐਸ ਉਚਾਰੀ। ਸੁਨਹੁ ਬਿੱਪ ਬਰਬਾ ਹਮਾਰੀ
ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਪਰਮ ਸੁਖਦਾਈ। ਦੂਰ ਕਰਤ ਮਨਸਕਲਬੁਰਾਈ
ਜਾਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨੀ। ਲਹੇਗਜਾਨ ਜਕਰਮਦਮਾਨੀ

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗਲ ਸਮਾਧੰ ॥ ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥ ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤਰ ਕਪਾਟੰ ॥ ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹ-ਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥ ਖਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ- ਕ੍ਰਿਤਹ ॥ ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇਕੋ ਜਾਣੇ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥

ਚੌਪਈ:—

ਯਾਹਿਸਬਦਮਹਿਯਾਬਿਧਭਾਊ। ਕਥਨਕਰਾਰੁਰਸਹਜ ਸੁਭਾਊ
ਸੁਨਹੁ ਬਾਤ ਬਿਪ ਦੇਕਰ ਕਾਨਾ। ਨਹੀਂ ਸਾਚ ਜੋਤੋਹਿ ਬਖਾਨਾ
ਪਠਨ ਗ੍ਰੰਥ ਅਰ ਸੰਧਿਆ ਥਾ । ਪਾਹਨ ਪੂਜਾਬਗਲ ਸਮਾਧੰ
ਇਨਕੋ ਕਰ ਮੁਖ ਝੂਠ ਅਲਾਇ। ਤੀਨ ਕਾਲ ਕੋ ਹਾਲ ਬਤਾਏ
ਗਲਤੁਲਸੀਮਾਲਾਪਹਿਰਾਈ। ਤਿਲਕਭਾਲਲੋਕਨ ਦਿਖਰਾਈ
ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਪਟ ਪਟਕੇ ਪਾਏ। ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਦੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ
ਇਨ ਕਰਮਨਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਜਾਨੋ। ਤੋ ਸਭ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚੇ ਮਾਨੋ
ਤਾਂਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਮਨਮਾਂਹੀ। ਇਨਅਕਾਲਛੂਟਸ ਨਰ ਨਾਂਹੀ
ਸਾਚੀ ਰੀਤ ਵਰਨ ਕੀ ਜੋਈ। ਯਹ ਨਹ ਅਹ ਕਹੀਤੁਹਿਸੋਈ
ਸਾਚੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਛਤ੍ਰੀ ਸੋ ਹੈ। ਯਾ ਇਧਕਰਮ ਕਮਾਵੇ ਜੋ ਹੈ
ਜੋਗ ਸ਼ਬਦ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੋਗਜਾਨਾ। ਹੋਇਮਿਲਾਪ ਬੁੱਧਜਨਭਾਨਾ
ਬ੍ਰਹਮਵਿਤ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹੀਏ। ਸੂਰ ਵੀਰ ਕੋ ਛੱਤ੍ਰੀ ਲਹੀਏ
ਪਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜੋ ਉਪਜੀਵੀ। ਸੋ ਸੂਦਰ ਕਹੀਅਤ ਜਨ ਸੀਵੀ
ਸਰਬ ਸਬਦ ਇਕ ਈਸ਼੍ਵਰ ਮਾਨਾ। ਤਾਂਕੋ ਜਾਨੇਭਇਓ ਸੁਜਾਨਾ
ਤਾ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਮੈਂ ਹੂ ਦਾਸਾ। ਸਰਬ ਜਗਤ ਮਹਿ ਜਾਕੋ ਵਾਸਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਕਲ ਦੇਵ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭ ਸੋਈ। ਜਾ ਸਮ ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ
ਯਹ ਸੁਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਅਹੋ ਸੱਤ ਜੋ ਤੋਹਿਪੁਕਾਰਾ
ਪਰ ਪੂਜਨ ਬਿਧ ਕਰਨੀ ਜੋਈ। ਪਾਪ ਨਰਕ ਤੇ ਰਾਖੇ ਸੋਈ
ਯਾ ਪ੍ਰਤਿ ਗੁਰ ਜੁਸਬਦਉਚਾਰਾ। ਯਹਪੂਜਾਨਹਿਕਰਤ ਉਧਾਰਾ

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰ ॥ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕ ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ ॥ ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਧ ਸਿਉ ਗਾਡਿ ॥ ੧ ॥ ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਕਬਹੂੰ ਨ ਪਾਇ ॥ ਜਾ ਮਨ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਸਿ ਅਠਿ ਲੀਖੇ ਹੋਵਹਿ ਪਾਸਿ ॥ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਮੁਖਾਗਰ ਪਾਠਿ ॥ ਪੁਰਬੀ ਨਾਵਹਿ ਵਰਨਾ ਕੀ ਦਾਤਿ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ॥ ੨ ॥ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਹੋਵਹਿ ਸੇਖ ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ॥ ਕੋ ਗਿਰਹੀ ਕਰਮਾ ਕੀ ਸੰਧਿ ॥ ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਸਭ ਖੜੀਅਸ ਬੰਧਿ ॥ ੩ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ—

ਕਥਨ ਕਰਾਗੁਰ ਇਸਪਰਕਾਰਾ। ਜੋਪੂਜਾ ਮਹਿਚਹੀਯਤ ਭਾਰਾ॥
ਚੌਕਾ ਕਰ ਸੁਵਰਨ ਕੋ ਕੋਈ। ਕੰਚਨ ਮਟਕਾ ਲਜਾਵਹੁ ਸੋਈ
ਗੰਗਾ ਜਲ ਸੋ ਪੂਰਨ ਕਰੈ। ਰੂਪੇ ਕੀ ਕਾਰਾ ਕਰ ਧਰੈ
ਚਾਵਲ ਬੜਾ ਦੂਧ ਸੇ ਮੇਲੇ । ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਿਜ ਠੇਲੇ
ਜੇਕਰ ਨਹਿ ਅਕਾਲ ਮਨ ਧਜਾਵੈ।ਤੌਇਨਮਹਿਨਹਿਕੋਸੁਖਪਾਵੈ
ਅਕਾਲਪੁਰਖਨਗਿਨਹ ਲੇਖੈ। ਨਹਿ ਉੱਤਮ ਤਾਕੇ ਵਹੁ ਪੇਖੈ
ਪੜ੍ਹੇ ਅਠਾਰਹ ਜੋਇ ਪੁਰਾਨਾ। ਚਾਰ ਵੇਦ ਮੁਖ ਪਾਠ ਵਖਾਨਾ
ਤੀਰਥ ਪੁਰਬ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨੇ।ਵਰਨ ਕਾਲਪਿਖ ਦੇਵਤ ਦਾਨੇ
ਵਰਤ ਨੇਮ ਦਿਨ ਰਾਤਕਮਾਵੈ। ਤੌ ਭੀ ਲੇਖੈ ਏਕ ਨ ਪਾਵੈ
ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀਜਹਹੋਈ। ਸਕਲ ਜਗਤ ਜਨ ਮਹਿ ਹੋਕੋਈ
ਕੈ ਕਾਜੀ ਕੈ ਮੁਲਾਂ ਹੋਵੈ। ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭੇਖ ਧਰੇਵੈ
ਗਿਰਹੀ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ।ਬਿਨਾ ਗਜਾਨ ਗਹ ਅੰਤਕ ਅੰਤਾ
ਤਾਂਤੇਯਹਸਭਮਿਥਿਆ ਝੇੜੇ। ਮਿਲਤ ਨ ਸੁਆਮੀ ਕੀਨ ਬਖੇੜੇ
ਫਿਰ ਬੋਲੇ ਪੰਡਤ ਪਰਬੀਨੇ। ਨਹੀਂ ਸਿੱਧ ਕੁਛ ਜਪ ਤਪਕੀਨੇ
ਤੌ ਸਾਰੋਜਗ ਕਿਉਂ ਹੈਕਰਤਾ। ਨਾਨਾ ਖੇਦ ਸੀਸ ਨਿਜ ਧਰਤਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿਅਸ਼ ਬੈਨਾ। ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਮਹਾਂਮੁਖ ਦੈਨਾ
ਜਾਕੋ ਸੁਨ ਜਨ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ।ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਜਾਸ ਨ ਧਾਰੇ

ਸਭਿ ਜਪਿ ਸਭਿ ਤਪਿ ਸਭਿ ਚਤਰਾਈ ॥ ਉਝੜ ਭਰਮੈ ਰਾਹ ਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਈ ॥ ਬਿਨ ਬੂਝੈ ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥
ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੈ ਮਾਥੈ ਛਾਈ ॥

ਚੋਪਈ

ਇਸੀ ਸਬਦ ਮਹਿ ਕੀਨਨਬੇੜਾ। ਦੂਰ ਕਰਾਗੁਰਸਗਲ ਬਖੇੜਾ
ਬਿਨਾ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਜੇਤੇ। ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਨ ਕਰੀਏ ਕੇਤੇ
ਪੁਨਾ ਅਨਕ ਬਿਧ ਕੀਚਤਰਾਈ। ਹੈ ਔਝੜਹਰਿਰਾਹ ਭੁਲਾਈ
ਬਿਨਾ ਗਜਾਨ ਪਰਮਾਤਮ ਕੇਰੇ। ਨਹਿ ਥਾਇ ਪਈਏ ਸਭ ਝੇੜੇ
ਬਿਨਾ ਅਕਾਲਅਰਾਧਨਜੋਈ। ਪੁੰਨ ਦਾਨਜਪ ਤਪ ਸਹ ਕੋਈ
ਤਾਕੇ ਸੀਸ ਭਸਮ ਤੁਮ ਪਾਵੋ। ਭੂਲ ਨ ਤਾਂਹਿਬਿਖੇ ਮਨ ਲਾਵੋ
ਯਹ ਸੁਨ ਭਏ ਅਚੰਭਾ ਸਾਰੇ। ਲਾਗੇ ਮਨ ਮਹਿਕਰਨ ਵਿਚਾਰੇ
ਜਾਤੇ ਐਸੇ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ। ਅਹੇ ਸੱਤ ਪ੍ਰਭ ਬਾਤ ਤੁਮਾਰਾ
ਤੌ ਭੀ ਪੂਜਨ ਦੇਵਨ ਕੇਰਾ। ਅਹੇ ਧਰਮ ਹਮਰੋ ਸੁਭ ਹੇਰੀ
ਸਹਿਤ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਪੂਜਾ ਜੋਈ। ਨਿੰਦਤ ਕਹੀ ਆਪਨੈ ਸੋਈ
ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਚਾਰ ਤੋਹ ਹਤ ਦਾਨਾ। ਐਸਾ ਕਥਨ ਜਾਹਿ ਤੇ ਕੀਨਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਹਮ ਦੰਭ ਨਿਵਾਰੋਂ। ਸਾਚੀ ਪੂਜਾ ਕੋ ਨਹਿ ਟਾਰੋਂ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਮਨ ਲਾਈ। ਪੂਜਾ ਰੀਤ ਭਲੀ ਜੋ ਗਾਈ
ਜਾਕੇ ਕਰੇ ਸੁੱਧ ਮਨ ਹੋਈ। ਪਾਪ ਲੇਪ ਕਰ ਸਕੇਨ ਕੋਈ
ਐਸੇ ਕਹ ਯਹਬਚਨਉਚਾਰਾ। ਸੁਭਮਾਰਗ ਮਹਿ ਤਾਕੋ ਡਾਰਾ

ਕਾਇਆਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ ॥
ਗਿਆਨ ਜਨੇਊ ਧਿਆਨ ਕੁਸਪਾਤੀ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਰਿਨਾਮਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਉ ॥ ਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਪਾਂਡੇ
ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਮੇ ਸੁਚ
ਨਾਮੋ ਪੜਉ ਨਾਮੇ ਚਜ ਅਚਾਰੁ ॥ ੧
॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਨੇਊ ਜਿਚਰੁ
ਜੋਤਿ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਨਾਮੁ
ਸਮਾਲਿ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ
ਵਿਣ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਕਰਮੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥
॥ ੨ ॥ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਪਰ ਜਾਲਿ
॥ ਏਕੋ ਵੇਖਹੁ ਅਵਰ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ਚੀਨੈ
ਤਤ ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਆਰ ॥ ਹਰਿ ਮੁਖ
ਪਾਠ ਪੜੈ ਬੀਚਾਰ ॥ ੩ ॥ ਭੋਜਨ
ਭਾਉ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਪਾਹਰੂਆ
ਰਾ ਛਬਿ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਤਿਲਕੁ ਲਿ
ਲਾਟਿ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ
ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥ ੪ ॥ ਆਚਾਰੀ ਨਹੀ
ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ ॥ ਪਾਠ ਪੜੈ ਨਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੀਮਤ ਪਾਇ ॥ ਅਸਟ ਦਸੀ ਚਹੁ
ਭਦ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਚੌਪਈ–

ਸੁਨ ਪੰਡਤ ਅਸ ਪੂਜਾ ਕਰੀਏ । ਜਾਕੇ ਕਰੇ ਪਾਪ ਮਲ ਹਰੀਏ
ਆਤਮ ਕੋ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮਨ ਦੇਹੀ।ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨ ਅਧਕਾਰੀਵੇਹੀ
ਗਿਆਨ ਜਨੇਊ ਤਹਿ ਪਹਿਰਾਵੋ। ਕੁਸਪਾਤੀ ਤਹ ਧਜਾਨਚੜਾਵੇ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਯਸ ਨਾਮਜਪਾਵੇ।ਜਾਂਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ ਫਲ ਪਾਵੇ
ਹੋਹ ਲੀਨ ਤਾਂਕੇ ਯਹ ਮਾਂਹੀ । ਆਨ ਵਸਤ ਮਨ ਤੇ ਤਜ ਵਾਂਹੀ
ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਸ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ। ਕਲਪਤ ਸਗਲੇਦੂਰ ਨਿਵਾਰੋ
ਤਾਂਕੋ ਨਾਮ ਸੱਤ ਜਗ ਕਹੀਏ। ਸੋਇ ਸੱਤ ਪੜਨਾ ਤੁਹਿ ਚਹੀਏ
ਵਹੀ ਅਚਾਰ ਤੁਮਾਰੋ ਨੀਕਾ । ਆਨ ਅਚਾਰ ਲਖੋ ਮਨ ਫੀਕਾ
ਤਿਸ ਜੋਤੀ ਕੋ ਧਾਰ ਜਨੇਊ । ਬਾਹਰ ਅੰਤਰ ਲਖ ਸਭ ਕੇਹੂ
ਧੋਤੀ ਟਿੱਕਾ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮਾ । ਔਰ ਨ ਆਵਹਿ ਤੇਰੋ ਕਾਮਾ
ਦੋਇ ਲੋਕ ਮਹਿ ਹੋਇ ਸਹਾਈ। ਧਾਰ ਲਹੋ ਜਗ ਮਾਂਹਿ ਵਡਾਈ
ਬਿਨਾ ਅਰਾਧਨਤਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੋ।ਨਹੀਂ ਭਾਗ ਤੁਹਿ ਜਗ ਮਹਿ ਹੇਰੋ
ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਈਸ ਕੇ ਜਾਨੋ । ਮਾਯਾ ਬੰਧਨ ਸਗਲੇ ਹਾਨੋ
ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਨਿਹਾਰੋ ਸਾਚਾ।ਤਾਂ ਬਿਨ ਔਰ ਨਿਰਖ ਸਭ ਕਾਚਾ
ਲਹੋ ਤੱਤ ਦੱਸ ਇੰਦ੍ਰਨ ਸਾਖੀ । ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਏਕ ਰਸ ਭਾਖੀ
ਤਾਂਹੀ ਕੋ ਮੁਖ ਪਾਠ ਕਰੀਜੈ । ਮਿੱਥਯਾ ਸੰਭਾਖਨ ਤਜ ਦੀਜੈ
ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਖਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ । ਸਗਲੋ ਭਰਮ ਭੇਦ ਦਿਸਰਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਐਸੋ ਪਹਰੂ ਘਟ ਜਾਗੈ। ਕਾਮਾਦਿਕ ਤਬ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗ
ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਅਕਾਲ ਪਛਾਣੈ। ਤਾਂ ਬਿਨ ਦੂਸਰ ਕਰਹੈ ਹਾਣੈ
ਸੋ ਯਸ ਤਿਲਕ ਭਾਲ ਮਹਿ ਧਾਰੋ।ਆਨਤਿਲਕਸਭਦੂਰਬਿਡਾਰੋ
ਸੱਤਜਾ ਸੱਤਜ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰੋਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਮਹਿ ਧਾਰੇ
ਔਰ ਅਚਾਰ ਕਰਮ ਸੁਭਕੀਏ। ਨਹਿ ਮਨ ਜੀਤ ਕਿਸੂ ਨੇ ਲੀਏ
ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪਾਠ ਕੇ ਕੀਨੇ। ਨਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਚੀਨੇ
ਖਟ ਦਰਸਨ ਪੌਰਾਨ ਅਠਾਰਾ। ਨਹਿ ਪਾਵਤ ਤਹਿ ਪਾਰਾਵਾਰਾ
ਜਾਂਕੋ ਸਭ ਹੀ ਕਹਤ ਅਲੇਖਾ। ਸੱਤ ਗੁਰੂ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਖਾ
ਤਾਂਹੀ ਕੀ ਕਰੀਓ ਤੁਮ ਪੂਜਾ। ਮਨ ਤੇ ਸਕਲ ਮਟਾਵੋ ਦੂਜਾ
ਤਾ ਪੂਜਨ ਕੀ ਹੈ ਬਿਧ ਜੋਈ। ਨੀਕੇ ਮਨ ਧਰ ਸੁਨੀਏ ਸੋਈ
ਹੋਇ ਇਕਾਗਰ ਥਿਰ ਮਨ ਕੀਜੈ।ਤਾਂਕੋ ਧਜਾਨ ਰਿਦੇ ਧਰਲੀਜੈ
ਯਹ ਸਬਦ ਕੇ ਭਾਵ ਪੁਨੀਤਾ। ਅਰਪਨ ਕਰੋ ਸੁੱਧ ਮਨ ਮੀਤਾ
ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਸਾਮੱਗ੍ਰੀ ਜੇਤੀ। ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਮਨ ਤੇ ਸਭ ਤੇਤੀ
ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕਰੀਏ ਸਭ ਸਾਧਨ। ਸਾਚੀ ਪੂਜਾ ਨਾਮ ਅਰਾਧਨ
ਐਸੇ ਕਹਿ ਯਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਤਾਂਕੋ ਸੰਸੋ ਸਗਲ ਨਿਵਾਰਾ

ਤਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰੀ ਚਰਨਾਠੀਆ ਜੇ
ਮਨੁ ਉਰਸਾ ਹੋਇ ॥ ਕਰਣੀ ਕੁੰਗੂ ਜੇ
ਰਲ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਪੂਜਾ ਕੀਜੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਬਿਨੁ
ਨਾਵੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਾਹਰਿ ਦੇਵ ਪਖਾਲੀਅਹਿ ਜੇ ਮਨੁ ਧੋਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੋਇ॥ ਜੂਠਿ ਲਹੈ ਜੀਉ ਮਾਂਜੀਐ ਮੋਖ
ਪਇਆਣਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਪੂਜਨ ਕੇਰੀ। ਕਹੀ ਵਿਧੀ ਉਤਮ ਜੋ ਹੇਰੀ
ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਚਰਨਾਠੀ ਲੀਜੈ। ਕਾਸਟ ਚੰਦਨ ਕੋ ਤਜ ਦੀਜੈ
ਮਨ ਉਰਸਾ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਕਾਰਨ।ਮਿਟੇ ਦੋਖ ਆਤਮ ਕੇ ਦਾਰਨ
ਸੁਭ ਕਰਮਨ ਕਰਨੋ ਹੈ ਜੋਉ। ਕੁੰਗੂ ਸਾਥ ਰਲਾਵੇ ਸੋਊ
ਯਹ ਸਾਧਨ ਜਬ ਸਗਰੇ ਕਰਹੀ। ਅੰਤਰ ਹੀ ਪੂਜਾ ਤਬ ਧਰਹੀ
ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਅਰਾਧਨ ਤਾਕੋ। ਤਾਂ ਬਿਨ ਪੂਜਾ ਔਰ ਨ ਵਾਕੋ
ਬਾਹਰ ਪਾਹਨ ਕੇ ਰਚਦੇਵਾ। ਤਾਂਹਿ ਨਵਾਵਤ ਕਰ ਅਤਿ ਸੇਵਾ
ਤਾਂਕੇ ਤਨ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਏ। ਨਾਂਹਿ ਸੁੱਧ ਤਾਂਕੀ ਬਿਧ ਕਾਏ
ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਮਹਿ ਮਨ ਕੋ ਧੋਵੇ। ਪਾਪ ਮੈਲ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਖੋਵੇ
ਜੂਠ ਅਵਿੱਦਜਾ ਆਤਮ ਮਾਂਹੀ। ਵਿੱਦਜਾ ਜਲ ਕਰ ਮਾਂਜੋ ਤਾਂਹੀ
ਜਬ ਐਸੀ ਪੂਜਾ ਕਰਵੈ ਹੋ। ਮੋਖ ਪਦਾਰਥ ਤਬ ਹੀ ਪੈਹੋ
ਜਬ ਗੁਰ ਯਾ ਵਿਧ ਬੈਨ ਉਚਾਰੇ।ਸਕਲ ਸੰਦੇਹ ਦੂਰ ਕਰਡਾਰੇ
ਧੰਨਜ ਧੰਨਜ ਤਿਨ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰਾ।ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੂ ਜਗਤ ਉਜਾਰਾ
ਕਰ ਤਾਕੋ ਉਪਦੇਸ ਸੁਆਮੀ। ਦੱਖਨ ਓਰ ਚਲੇ ਅਭਿਰਾਮੀ
ਜਾਂਹ ਇੱਛਾ ਤਹਿ ਬੈਠਤ ਜਾਈ। ਚਲੈ ਜਬੈ ਮਨ ਮੌਜ ਸੁਹਾਈ

—o—

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੰਨਜਾਸੀਆਂ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ–

ਅਟਤ ਅਟਤ ਇਕ ਨਗਰਮਝਾਰਾ।ਜਾਇ ਰਹੇ ਗੁਰਪਾਪਪ੍ਰਹਾਰਾ
ਤਹਾਂ ਅਖਾੜਾ ਸਾਧਨ ਕੇਰਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੂ ਆਖਨ ਹੇਰਾ
ਮੁੰਡਤ ਸੰਨਯਾਸੀ ਵਡ ਭਾਰੇ। ਦੰਡ ਕਮੰਡਲ ਕਰ ਮਹਿ ਧਾਰੇ
ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਵਿਭੂਤ ਰੁਮਾਈ। ਨਾਨਾ ਗ੍ਰੰਥ ਪਾਠ ਮੁਖ ਗਾਈ
ਸਤ੍ਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਾ ਗੁਰ ਜਾਈ। ਦੇਖ ਗਏ ਸਗਰੇ ਵਿਸਮਾਈ
ਕਹਾ ਕੌਨ ਤੂੰ ਨਾਮ ਬਤਾਵੇ। ਕਤ ਤੇ ਆਇ ਕਤ ਓਰ ਸਧਾਵੇ
ਕਹਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਮੁਹ ਨਾਮਾ।ਨਾਮਜਪਨ ਬਿਨਨਹੀਂ ਮਨਕਾਮਾ
ਤਬ ਤਿਨ ਕਹਾ ਲੇਹੁ ਸੰਨਜਾਸਾ। ਜਾਂਤੇ ਪਾਵਹੁ ਮੋਖ ਅਵਾਸਾ
ਯਹ ਸੁਨਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ।ਤਿਨਕੋਮਤਖੰਡਨਕਰਡਾਰਾ

ਬਾਬਾ ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤੇਰੈ ਨਾਮ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਘੋਲੀ ਗੇਰੂ ਰੰਗ ਚੜਾਇਆ ਵਸਤ੍ਰ ਭੇਖ ਭੇਖਾਰੀ ॥ ਕਾਪੜ ਫਾਰਿ ਬਨਾਈ ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ॥ ਘਰਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਘਰਿ ਮਾਂਗੈ ਜਗੁ ਪਰਬੋਧੈ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿਹਾਰੀ ॥ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਨ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ ਬਾਹਰਿ ਪੂਅਰਿ ਤਾਪੈ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵੀ ਕਿਉਕਰਿ ਚੀਨਸਿ ਆਪੈ ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੀ ਅੰਤਰ ਆਤਸਿ ਜਾਪੈ ॥ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਚਹਿ ਕਿਉ ਮਲੁ ਧੋਪੈ ਪਾਪੈ ॥ ੩ ॥ ਛਾਣੀ ਖਾਕੁ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਗੁ ਜੋਹੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਨ ਜਾਣੈ ਸਾਚੁ ਕਹੇ ਤੇ ਛੋਹੈ ॥ ਪਾਠ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਝੂਠੋ ਬੋਲੈ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਮਤਿ ਓਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਸੋਹੈ ॥ ੪ ॥ ਮੂੰਡ ਮੁਡਾਇ ਜਟਾ ਸਿਖ ਬਾਧੀ ਮੋਨਿ ਰਹੈ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ

ਦਹਦਿਸ ਧਾਵੈ ਬਿਨੁ ਰਤ ਆਤਮ
ਗਿਆਨਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੋਡ ਮਹਾਂ ਬਿਖ ਪੀਵੈ
ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੇਵਾਨਾ ॥ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ
ਹੁਕਮ ਨ ਬੂਜੈ ਪਸੂਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥੫॥
ਹਾਥ ਕਮੰਡਲ ਕਾਪੜੀਆ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਉਪਜੀ ਭਾਰੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਜਿ ਕਰਿ ਕਾਮ
ਬਿਆਪਿਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਪਰਨਾਰੀ ॥
ਸਿਖ ਕਰੇ ਕਰਿ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਲੰਪਟੁ
ਹੈ ਬਾਜਾਰੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਖੁ ਬਾਹਰਿ ਨਿਭ
ਰਾਤੀ ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥ ੬ ॥ ਸੋ
ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਵਿਚਹੁ
ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸ
ਨ ਕਰਈ ਅਚਿੰਤ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਬਕੈ
ਨ ਬੋਲੈ ਖਿਮਾ ਧਨੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਤਾਮਸੁ ਨਾਮ
ਜਲਾਏ ॥ ਧਨ ਗਿਰਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ
ਜਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ੭ ॥
ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਏਕਸ ਸਿਉ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਤਾ ਸਾਂਤਿ ਆਵੈ ਨਿਜ ਘਰ ਤਾੜੀ ਲਾਏ ॥ ਮਨੂਆ ਨ ਡੋਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਧਾਵਤ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਸਰੀਰ ਗੁਰਮਤੀ ਖੋਜੇ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥ ਪਾਏ ॥ ੮ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਸਰੇਸਟ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗਗਨ ਪਤਾਲੀ ਜੰਤਾ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਸਭਿ ਸੁਖ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਛੂਟਸਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ ॥ ੯ ॥

ਚੌਪਈ:-

ਯਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਉਤਮ ਭਾਵਾ। ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਤਿਨੋ ਸਮਝਾਵਾ
ਸੰਨਯਾਸੀ ਜਗ ਰੀਤ ਉਦਾਰੀ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਆਗਯਾ ਜਿਨ ਧਾਰੀ
ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਂਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ। ਤਾਂ ਬਿਨ ਦੂਸਰ ਨਾਂਹਿ ਧਿਆਵੈ
ਲੈਕਰ ਗੇਰੂ ਪਟ ਰੰਗਵਾਏ। ਭੇਖ ਧਾਰ ਮਾਂਗੇ ਘਰ ਖਾਏ
ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਨਤ ਬਨਾਈ। ਮਨੂਆ ਮਾਇਆ ਮਾਂਹਿ ਬਸਾਈ
ਦਰ ਦਰ ਭੀਖ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਵੈ। ਲੋਗਨ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗਜਾਨ ਨੈਨ ਤੇ ਮਨ ਜਹ ਅੰਧਾ। ਖੋਇ ਲਈਪਤਬੰਧਨ ਬੰਧਾ
ਭਰਮੇਂ ਭੂਲਾ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰੇ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਜੂਏ ਮਹਿ ਹਾਰੇ
ਅੰਤਰ ਤੀਨ ਤਾਪ ਕੀ ਆਗੀ। ਨਾਂਹਿਬੁਝੇਬਿਨਹਰਿ ਅਨੁਰਾਗੀ
ਬਾਹਰ ਦੇਹ ਤਪਾਏ ਭਾਈ। ਨਹਿ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਇ ਬੁਰਾਈ
ਈਸ਼੍ਵਰ ਸੇਵਨ ਬਿਨ ਜਗਭਗਤੀ।ਔਰ ਨਹੀਂਰਾਖਤ ਕੋ ਸਕਤੀ
ਤਾਂ ਬਿਨ ਕੈਸੇਆਪਪਛਾਨੈ। ਅਹਿਨਿਸ ਮਾਇਆ ਮੈ ਲਪਟਾਨੈ
ਔਰ ਮਤਨ ਕੀ ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਹੋ। ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਨਿਜਾਸ ਲਖੈ ਹੋ
ਜਾਂਤੇ ਨਰਕ ਪੰਥ ਕੋ ਧਾਯੋ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸੁਖ ਨਹਿ ਪਾਯੋ
ਅਠਸਠਤੀਰਥ ਨਾਵਤ ਫਿਰਿਓ।ਪਾਪਮੈਲਕੋ ਨਾਹੀਂ ਹਿਰਿਓ
ਖਾਕ ਬਨਾਇ ਵਿਭੂਤ ਰਮਾਈ। ਖਰ ਖੱਚਰ ਕੀਪਦਵੀ ਪਾਈ
ਪਰ ਅੰਤਰ ਧਨਚਿੰਤਨ ਕਰਹੈਂ।ਕਿਹਮਾਰਗਕਰਘਰਹਮਭਰਹੈਂ
ਨਹਿ ਬਜਾਪਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਚੀਨਾ। ਏਕ ਸਥਾਨ ਕਲਪਨਾ ਕੀਨਾ
ਸਾਚ ਕਹੇ ਮਨ ਮੈ ਰਿਸਕਰਹੀ।ਝੂਠ ਬੋਲਅਪਨੀ ਮਤ ਹਰਈ
ਬਿਨਾ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਭਾਈ। ਸੁਖ ਲੇਸ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਪਾਈ
ਤਾਂ ਬਿਨਸੋਭਾ ਕੋ ਜਗ ਪੈ ਹੈ। ਨਾਮ ਜਪਤ ਸਗਲੇ ਸੁਖ ਪੈ ਹੈ
ਤਜਘਰ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਯੋ ਜਾਈ। ਬਾਂਧ ਜਟਾਂ ਸਿਰ ਖਾਕ ਰਮਾਈ
ਹੋ ਮੋਨੀ ਬੈਠੋ ਅਭਮਾਨਾ। ਮਨ ਭਰਮਤ ਸਭ ਓਰ ਜਹਾਨਾ
ਬਿਨਾ ਗਜਾਨ ਆਤਮਜਗਮਾਂਹੀ।ਅੰਮ੍ਰਤਤਿਆਗਮਹਾਂਬਿਖਖਾਂਹੀ
ਭਯੋ ਦਿਵਾਨਾ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ। ਸਹੇਦੁੱਖ ਤੇ ਦੁਖ ਤਰ ਦਾਰਨ
ਪਰਾਰਭਧ ਨਹਿ ਭਾਨਾ ਜਾਨੇ। ਪਸੂਬ੍ਰਿੱਤ ਮੂਰਖ ਅਗਯਾਨੇ
ਹਾਥ ਮਾਂਹਿ ਕਰਮੰਡਲ ਲੀਓ। ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਧਾਰ ਤਨ ਕੀਓ
ਮਨਮਹਿਤ੍ਰਿਸਨਾਉਪਜੀਭਾਰੀਇਤਉਤਕਰਤਜਗਤਮਹਿਖੁਆਰੀ
ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਤਜ ਪਰ ਕੀ ਜੋਏ। ਕਾਮ ਅੰਧੇਰੀ ਦੀਨ ਬਿਗੋਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੇਲੇ ਮੂੰਡ ਗੁਰੂ ਕਹਲਾਯੋ । ਆਪਨ ਮਰਮ ਰੰਚਕ ਨਹਿ ਪਾਯੋ
ਸੋ ਲੰਪਟ ਜਨ ਜੈਸੇ ਵੇਸਜਾ । ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਹੈਭੇਸਜਾ
ਅੰਤਰ ਔਰ ਬਾਹਰ ਕੁਛ ਔਰੇ । ਕਰੈ ਖੁਆਰ ਤੋਹਿ ਯਮ ਬੌਰੇ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸੇਵੈ ਜੋਈ । ਸਾਚੋ ਸੰਨਜਾਸੀ ਹੈ ਸੋਈ
ਅਹੰ ਬ੍ਰਿਤ ਕੋ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੋ । ਸਕਲ ਕੁਵਾਸਨ ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੋ
ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਆਸ ਵਿਡਾਰੇ । ਮਿਲੈ ਸੁ ਤੰਤਰ ਕਰੇ ਅਹਾਰੇ
ਕਬਹੁ ਨ ਕਰੈ ਵਿਪਰਜੈਬਾਨੀ । ਕ੍ਰੋਧਅਗਨ ਪਰਸਾਂਤਕ ਪਾਣੀ
ਖਿਮਾ ਰੂਪ ਧਨਸੰਚਨਕਰਹੀ । ਮਲਨ ਵਾਸਨਾਕੋ ਪਰ ਹਰਹੀ
ਏਨਜ ਅਹੇਵਹੁਜਨ ਘਰਬਾਰੀ । ਜਿਨਸੰਨਜਾਸ ਜੋਗਮਤੁਧਾਰੀ
ਜਿਨ ਹਰਚਰਨਪ੍ਰੀਤਲਿਵਲਾਈ । ਮਨਕੀਦੁਰਮਤਦੂਰਉਠਾਈ
ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸ ਰਹਾਵੈ । ਸੋ ਸੰਨਜਾਸੀ ਸਾਚ ਕਹਾਵੈ
ਹਰਿ ਰਸ ਪੀਯ ਅਘਾਏਸੋਈ । ਤਾਂ ਸਮਦੂਸਰ ਰਸ ਨਹਿ ਕੋਈ
ਤਾੜੀ ਨਿਧਜਾਸਨ ਨਿਜ ਮਾਂਹੀ । ਲਾਇਮਨਡੋਲਨ ਮਿਟ ਜਾਹੀ
ਦੇਹੀ ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਖੋਜਨ ਕਰ ਹੈ । ਤੱਤ ਪਦਾਰਥ ਤਾਂ ਮੈ ਧਰ ਹੈ
ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਪੁਨ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ । ਸਭਬਾਣੀ ਇਕ ਜੋਤ ਸਮਾਣੀ
ਜਾਂਤੇ ਬਾਹਿਰਕੋਇ ਨਰਈਏ । ਸਰਬਸੁਖਨਕੀ ਕਾਰਨ ਪਈਏ
ਮੁਕਤ ਦੇਨ ਹਾਰੀ ਹਮ ਜਾਣੀ । ਤਾਂਕੋ ਮਨ ਮੈ ਧਰ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਅਸ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂਕੇ ਮਨ ਹੋਈ । ਸਾਚੋ ਨਾਮ ਪਛਾਨੇ ਸੋਈ
ਬਿਨਾ ਅਰਾਧਨ ਏਕ ਸੁਆਮੀ । ਨਹਿਛੂਟਤ ਹੈ ਕੋ ਜਗ ਕਾਮੀ
ਤਾਂਤੇ ਭਵ ਦੁਖ ਤੇ ਸੋ ਧਰ ਹੈ । ਯਾ ਬਿਧ ਸਾਚੀ ਤਾਰੀ ਤਰਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਸਕਲ ਪਖੰਡ ਨਿਵਾਰੋ । ਯਹਿ ਸੰਨਿਆਸ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰੋ
ਨਾਤਰ ਐਸੇ ਸਾਧ ਕਹਾਵੇ । ਜੈਸੇ ਤੋ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਖ ਸੁਨਾਵੇ
ਕਹਾ ਸਬਦ ਫਿਰ ਤਿਨਕੋ ਔਰਾ । ਮਨੋਂ ਰੋਗ ਕੋ ਔਖਧ ਕੌਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਹਿਰ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਅੰਤਸ ਗੁਬਾਰੀ ॥ ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰੇ ਦੁਰਮਤ ਹਕਾਰੀ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸਬਦ ਨ ਊਚਰੇ ਮਿਥਿਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥ ਅੰਤਰ ਲਾਲਚ ਭਰਮ ਹੈ ਭਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਨ ਚੇਤਈ ਜੂਏ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥

ਚੌਪਈ—

ਮਹਾਨ ਭਾਵ ਯਾ ਸਬਦਿ ਮਾਂਹੀ। ਕਥਨ ਕਰਾ ਗੁਰ ਤਹਿ ਪਰਥਾਂਹੀ
ਬਾਹਰ ਭੇਖ ਕਰਤ ਪਰਚਾਵਾ। ਅੰਤਰ ਅੰਧਕਾਰ ਠਹਿਰਾਵਾ
ਜਾਂਕੇ ਬਲ ਸੂਝਤ ਕੁਛ ਨਾਂਹੀ। ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਨ ਕਾਂਹੀ
ਊਪਰ ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਭੇਖਾ। ਕਰਤ ਔਰ ਕੇ ਦੇਖੀ ਦੇਖਾ
ਖੋਟੀ ਮੱਤ ਭਰੀ ਹੰਕਾਰਾ। ਈਸੁਰ ਸਬਦ ਨ ਰਿਦੇ ਵਿਚਾਰਾ
ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਮਾਂਹਿ ਪਸਾਰੋ। ਲਾਲਚ ਮੈ ਭ੍ਰਮਿ ਮਤ ਹਾਰੋ
ਨਹਿ ਚੇਤਸ ਜੋ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ। ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਜੂਏ ਹਾਰੀ
ਜਬ ਐਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ। ਪਰੇ ਆਨ ਬਚਨੰ ਮੈ ਸਾਰੇ
ਧੰਨ ਧੰਨ ਮੁਖ ਬੈਨ ਅਲਾਇ। ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਰਹੈਂ ਗੁਰ ਪਾਏ
ਤਹਿਤੇ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਦਿਸ ਆਨੇ। ਪਾਨੀ ਪੁਤ ਕਰਨਾਲ ਪਿਆਨੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਾਨੀਪਤ ੧ ਬੋਧ ੧

ਚੋਪਈ—

ਪਾਣੀਪਤ ਕਰਨਾਲ ਨਿਹਾਰਾ। ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕੋ ਕੀਨ ਉਧਾਰਾ
ਲਗੇ ਕਰਨ ਉਪਦੇਸਜ ਨੀਕੇ। ਆਨ ਭੇਖ ਮਤ ਹੋ ਗਏ ਫੀਕੇ
ਹਿੰਦੂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਂ ਜੇਤੇ। ਭਏ ਅਚੰਭਾ ਸਗਲੋ ਤੇਤੇ
ਭੇਖੀ ਪੰਥੀ ਅਤ ਡਰ ਖਾਏ। ਦਬਕ ਗਏ ਕੋ ਨੇਰ ਨ ਆਏ
ਤਬ ਤਿਨਸਭਮਿਲਮਤਾਪਕਾਯਾ। ਕਹਤਰਾਹ ਇਨਨਯਾਚਲਾਯਾ
ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਸੋ ਚਰਚਾ ਕੀਜੇ। ਝੂਠਾ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਤਬ ਦੀਜੇ
ਮਿਲੇ ਸਕਲ ਮਜਬਾਂ ਕੋ ਲਗਾ। ਗਏ ਸਮੀਪ ਗੁਰੂ ਮਨ ਸੋਗਾ
ਜਾਇ ਕਹਜੋ ਤਬ ਜਸ ਮਨ ਚਾਹਾ। ਉਤਰ ਤਾਨੈ ਤੈਸਾ ਪਾਹਾ
ਪਹਿਲੇ ਭੇਖੀ ਸਾਧ ਕਹਾਵੈ। ਸੋ ਗੁਰ ਕੋ ਯਹ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵੈ
ਕਿਆ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਸਾਚ ਬਤਾਵੋ। ਕੌਨ ਕਰੇਂ ਤੀਰਥ ਸਮਝਾਵੋ
ਕੌਨ ਭੇਖ ਤੁਮਰੋ ਹੈ ਬੋਲੋ। ਕੌਨ ਕਰਾ ਤਪ ਸਭ ਯਹ ਖੋਲੋ
ਸੁਨਕਰ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਸੁਨ ਸਾਧੂ। ਕਰਨ ਭਲੋ ਨਹਿ ਬਾਦਵਿਵਾਦੂ
ਬੈਠੋ ਸੁਨੋਸਿਧਾਂਤ ਹਮਾਰਾ। ਅਸ ਕਹ ਸਬਦ ਸੁ ਕੀਨ ਉਚਾਰਾ

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਚਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੇੜੀ ਪਾਈਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤਿ ॥ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥ ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਿਖ ਲਿਖ ਪੜਿਆ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥ ਬਹੁ ਤੀਰਥਿ ਭਵਿਆ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ ॥ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥ ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ॥ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਨ ਪਹਿਰੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥ ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥ ਪਗ ਉਪੇ ਤਾਣਾ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥ ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥ ਮੂਰਖ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਰਹੈ ਬੇ ਬਾਨੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥ ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਚੌਪਈ--

ਕਹਾ ਸਬਦਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿਬਲਭਾਰੋ।ਨਹੀਂ ਸੰਕ ਰੰਚਕ ਮਨ ਧਾਰੇ
ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਸੁਨ ਲੀਜੈ। ਇਸ ਪੜਨੇ ਨਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਭੀਜੈ
ਪੜ ਪੜ ਪੁਸਤਕ ਲਾਦਹਿ ਗਾਢੇ। ਭਰੈ ਸਾਥ ਕੇ ਮੰਦਰ ਗਾਢੇ
ਪੁਨਾ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹ ਭਰਹੈ ਬੇੜੇ। ਭਰੈ ਖਾਤ ਲਿਖ ਗ੍ਰੰਥ ਬਖੇੜੇ
ਮਾਸ ਬਰਸ ਆਯੂ ਸਭ ਸਾਸਾ। ਦੇਹਿ ਗੁਜਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਸਵਾਸਾ
ਇਨ ਸਭ ਕੋ ਤੁਮ ਐਸੇ ਜਾਨੋ।ਜਿਉਂ ਸੂਆ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ ਮਾਨੋ
ਪਠਤ ਰਾਮ ਗੁਨ ਸਮਝਤ ਨਾਹੀਂ।ਤੈਸੋ।ਹੀਵਹੁ ਪੁਰਖ ਲਖਾਹੀਂ
ਲਖੇ ਏਕ ਅਖਜਰ ਕੋਗਜਾਨਾ।ਤਾਬਿਨ ਝਕ ਝਕ ਮਰੇ ਜਹਾਨਾ
ਅਹੰ ਪੰਡਤ ਵਿੱਦਜਾ ਕਾਸਾਗਰ।ਮਮ ਸਮ ਦੂਸਰ ਕੌਨਉਜਾਗਰ
ਯਹ ਅਭਮਾਨ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਪਰਹੈ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਸੋ ਅੰਤਰ ਜਰਹੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੇਤਾ ਲਿਖਲਿਖਕਰਜਨਪੜਿਆ।ਤੇਤਾਮਦਅਰਮਾਨਹਿ ਕੜਿਆ।
ਜੇਤਾ ਤੀਰਥ ਮਹਿ ਭਰਮਾਯਾ। ਦੇਸ ਦੇਸ ਤੇਤਾ ਭਟਕਾਯਾ।
ਜੇਤੇ ਭੇਖ ਦੰਭ ਨਰ ਕੀਨੇ। ਤੇਤੇ ਤਨ ਹੀ ਕੋ ਦੁਖ ਦੀਨੇ
ਸੋ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕੋ ਪਾਵੇ। ਕੌਨ ਸਿੱਧ ਤਾਂਤੇਂ ਹਥ ਆਵੇ
ਤਜੇ ਅੰਨ ਜੋ ਮਹਾਂ ਪਖੰਡੀ। ਨਿਜ ਕੋ ਖੋਇ ਸੁਆਦ ਘਮੰਡੀ
ਤਪ ਕੀਆ ਵੇਹੀ ਦੁਖ ਪਾਯਾ।ਮਾਰਗ ਤਿਆਗ ਕੁਮਾਰਗ ਭਾਯਾ
ਬਸਤ੍ਰਤਿਆਗ ਨਗਨ ਦਿਨਰਾਤੀ।ਸੋਮ੍ਰਿਗ ਪਸੂਅਨਕੀ ਹੈ ਭਾਤੀ
ਮੋਨ ਧਰੇ ਨਹਿ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੇ। ਵੰਜੇ ਗਏ ਸਬਦ ਤੇ ਲੋਲੇ
ਆਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਤੇਕਬਨਰਜਾਗੇ।ਜੋਸਤਪੁਰਖਬਚਨਕੋਤਜਾਗੇ
ਪਗ ਤੇਨਗਨਫਿਰਤ ਨਰ ਜੋਈ। ਮਰਕਟ ਰੀਛ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ
ਸੋ ਅਪਨੇ ਪਾਪਨ ਫਲ ਜੋਈ। ਭੋਗਤ ਫਿਰੈ ਨ ਰੋਕਤ ਕੋਈ
ਮਲ ਮੂਤਰ ਕੋ ਖਾਇ ਦਿਖਾਵੈ।ਸਿਰ ਮਹਿ ਖਾਕ ਪਾਇ ਹਰਖਾਵੈ
ਬਿਨੈ ਸਿੱਧ ਅਸ ਰੀਤ ਕਮਾਈ। ਤਿਨ ਮੂਰਖਪਤ ਦੂਰ ਗਵਾਈ
ਕੇਤੇ ਭਟਕ ਭਟਕ ਮਰ ਜੈਹੈ। ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕਛੂ ਥਾਇ ਨ ਪੈਹੈ
ਮੋਨ ਧਾਰ ਮੜੀਅਨ ਮਹਿ ਰਹਹੀ।ਅਨਕਭਾਂਤ ਦੇਹੀਦੁਖ ਸਹਹੀ
ਸਕਲ ਆਯੁ ਜਬ ਐਸ ਬਿਤਾਏ। ਮੂੜ੍ਹ ਨ ਜਾਨੈ ਫਿਰ ਪਛੁਤਾਏ
ਸੱਤ ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਦੇਸ ਕਮਾਵੈ। ਛੋਡ ਪਖੰਡ ਤਬੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਅਕਾਲ ਧਯਾਨ ਜਬ ਰਿਦੈ ਬਸੈਹੈ ਸਕਲ ਦੂਖ ਤੇ ਤਬੀ ਤਰੈਹੈ
ਸਕਲੀ ਬੁਰੀ ਆਸ ਕੋ ਤਜਾਗੇ। ਪੁਨਾ ਸਕਲ ਭ੍ਰੈਮਨ ਤੇ ਭਾਗੇ
ਅਹੰ ਤਪੀ ਜਪ ਕੋਹੰ ਕਰਤਾ। ਅਹੰ ਸਾਧ ਹੇ ਸਿੱਧੀ ਧਰਤਾ
ਇਨ ਝੂਠੇ ਝਗਰਨ ਕੋ ਸੋਈ। ਡਾਰ ਅਗਨ ਨਿਰਲੇਪ ਸੋ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਸੁਣਹੁ ਸਾਧ ਤੁਮ ਬਾਤਾ। ਛੋਡ ਪਖੰਡ ਲਖੋ ਹਰ ਤਾਤਾ
ਜਬ ਇਸ ਭਾਂਤ ਗੁਰੂ ਬਚ ਭਾਖੇ।ਤਿਨਕੇਪਾਜ ਛਪਾਇ ਨ ਰਾਖੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲੱਜਤ ਹੋਇ ੂਰ ਵਹੁ ਬੈਠੇ। ਆਏ ਔਰ ਹੋਇ ਕਰ ਐਠੇ
ਕਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੋਗੀ ਤੀਨੋ।ਮਿਲ ਸਬਹਨ ਨੇ ਇਕ ਮਤਕੀਨੋ
ਬੋਲੇ ਆਨ ਗਰਬ ਸੇ ਬਾਨੀ। ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬੈਠ ਕਹਾਨੀ
ਹਮ ਕਾਜੀ ਮਸਲੇ ਬਹੁ ਜਾਣੈ। ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਰਾਹ ਪਛਾਣੈ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋ ਰਾਹ ਬਤਾਵੈਂ। ਅਪਨੇ ਮਜਬ ਕਥਾ ਸਮਝਾਵੈਂ
ਪੁਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਰਹੈਂ ਇਨਸਾਨਾ।ਪੂਜਾਪਾਠ ਅਨਕ ਬਿਧ ਨਾਨਾ
ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਰਮ ਯਹ ਜਾਨੇ। ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਜਨ ਇਨਕੋ ਮਾਨੇ
ਪੁਨ ਜੋਗੀ ਸਾਧ ਹੈਂ ਪੂਰੇ । ਛੇਦੇ ਕਾਨ ਬਜਾਵਤ ਤੂਰੇ
ਤੁਮ ਸਭ ਤੇ ਬਨ ਰਹਾ ਨਿਰਾਲਾ ਇਨਕੇ ਮਤ ਕੋ ਕਹੈ ਕੁਚਾਲਾ
ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰ ਹਸ ਉਤਰਦੀਨਾ।ਯਹ ਤੋ ਤੁਮਰੋ ਕਥਨ ਕਮੀਨਾ
ਸਾਚੋ ਕਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜੋਗੀ । ਸੁਨੋ ਕਾਨ ਦੇ ਜਗ ਕੇ ਰੋਗੀ
ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਤਾਕੋ ਮਾਨ ਸਕਲ ਕਟਡਾਰਾ

ਕਾਦੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮਲੁ ਖਾਇ ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਆ ਘਾਇ ॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧੁ ॥ ਤੀਨੇ ਉਜਾੜੇ ਕਾ ਬੰਧੁ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੋ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੋ ਉਲਟੀ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਦਾਨਸਵੰਦ ਸੋਈ ਕਿਲਿ ਧੋਵੈ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੋਈ ਮਲੁ ਖੋਵੈ ॥ ਪੜਿਆ ਬੂਝੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਸੁ ਸਿਰ ਦਰਗਹਿ ਕਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਚੌਪਈ--

ਕਾਜੀ ਹੋਇ ਝੂਠ ਜੋ ਬੋਲੈ। ਸੋ ਮਾਨੋ ਮਲ ਖਾਵਤ ਗੋਲੈ
ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਹੋਇ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ॥ਪੂਜਾਤਿਲਕ ਪਾਠ ਦਖਲਾਨਾ
ਨਹੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਲੱਖਨ ਜਾਨੇ। ਲੇਵਤ ਫਿਰ ਹੈ ਧਾਨ ਕੁਧਾਨੇ
ਸੋ ਹਿੰਸਕ ਹੈ ਜੀਆਂ ਘਾਤੀ। ਨਹਿ ਸੁਨੀਏ ਤਿਸਕੀ ਕੋ ਬਾਤੀ
ਜੋ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤੀ ਤੇ ਹੀਨਾ। ਅਹੇ ਅੰਧ ਜਗ ਜੀਵ ਅਧੀਨਾ
ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਹੈਂ ਜਗਤ ਉਜਾੜਾ॥ ਲਟ ਲੁਟ ਖਾਵਤ ਜੈਸੇ ਧਾੜਾ
ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੋ ਜੁਗਤਾ ਹੋਵੈ। ਨਿਜ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋਵੈ
ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਅਕਾਲ ਪਛਾਨੈ। ਤਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਜ ਜਾਨੈ
ਸੋ ਕਾਜੀ ਜੋ ਜਗ ਕੇ ਝੇੜੇ। ਤਿਨਹੂੰ ਤੇ ਮਨ ਉਲਟਾ ਫੇਰੇ
ਜੀਵਤ ਮਰਨੀ ਮਰ ਹੈ ਜੋਈ। ਖੁਦੀ ਮਾਰ ਜੀਵਤ ਹੈ ਸੋਈ
ਹੈ ਕਾਜੀ ਵਹੁ ਦੀਨ ਪਿਆਰਾ। ਝੂਠੀ ਸ਼ਰਾ ਭਾਰ ਜਿਨ ਡਾਰਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨਾਤੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੋਈ। ਆਪ ਤਰੈ ਭਵ ਤਾਰੈ ਸੋਈ
ਦਿਲ ਕੀ ਮੈਲ ਧੋਇ ਜਨ ਜੋਊ। ਦਾਨਸਵੰਦ ਕਹਾਵੈ ਸੋਊ
ਪਾਪ ਮੈਲ ਧੋਕਰ ਹੋ ਪਾਕ। ਸੋਈ ਮੁੱਸਲਮਾਨ ਸੁਨਾਕ
ਜੋ ਪੜ ਕਰ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਪਛਾਨੈ। ਸੋਈ ਪੜ੍ਹਨ ਭਲੋ ਪਰਮਾਣੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀਦਰਗਹਿ ਜੋਈ ਸੱਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਧਰੈ ਸਿਰਸੋਈ
ਜਾ ਬਿਨ ਸਗਲੇ ਕੂੜੇਕਾਜਾ। ਕਰਤ ਨਹੀਂ ਮਨ ਆਵਤ ਲਾਜਾ
ਸੁਨ ਕਰ ਬਚਨ ਅਚੰਭਾ ਭੁਏ। ਸਕਲ ਘਮੰਡ ਮਨੋਂ ਟਰਗਏ
ਫਿਰ ਗੁਰਤਿਨਪ੍ਰਤਿਤਰਕਉਚਾਰੀ। ਜਾਕੋਸੁਨਨਹਿਸਕੇਸਹਾਰੀ

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਾਵੈ ਗੀਤਿ ॥
ਭੁਖੇ ਮੁਲਾ ਘਰੇ ਮਸੀਤ ॥ ਮਖਟੂ
ਹੋਇਕੈ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ॥ ਫਕਰੁ ਕਰੇ
ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪੀਰ ਸਦਾਏ
ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਤਾਕੈ ਮੂਲਿ ਨ
ਲਗੀਐ ਪਾਇ ॥ ਘਾਲ ਖਾਇ ਕਿਛੁ
ਹਥਹੁ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣੈ
ਸੇਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਤਰਕ ਡੰਡ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਮਾਰਾ। ਜਾ ਕੋ ਸਕੇ ਨ ਮੂਲ ਸਹਾਰਾ
ਹੇ ਮੁੱਲਾ ਤੁਮ ਗਜਾਨ ਵਿਹੂਣੇ। ਬੋਲਤ ਬੈਨ ਬੋਧ ਤੇ ਊਣੇ
ਯਹ ਮਸੀਤ ਤੁਮ ਧਾਮਬਨਾਈ। ਘਰਘਰ ਮੈਰੋਟੀ ਲਗਵਾਈ
ਭੂਖੇ ਟੁਕੜ ਗਦਾਈ ਜੋਈ। ਕਹਾਂ ਖੁਦਾਇ ਪਛਾਨੈਂ ਸੋਈ
ਘਰ ਕੀ ਕਾਰ ਨ ਹੋਵਤ ਜਬਹੀ। ਮਨਖੱਟੂ ਕਹਲਾਵਤ ਤਬਹੀ
ਛੋਡ ਦੀਆ ਘਰ ਜੋਗੀ ਹੋਏ। ਕਾਨ ਪੜਾਇ ਲੀਏ ਜਾ ਦੋਏ
ਫ਼ਖ਼ਰ ਕਰਤ ਹੈ ਲੋਗਨਮਾਂਹੀ। ਹਮ ਹੈਂਨਾਥ ਸਿੱਧਬਡ ਬਾਂਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤ ਪਾਤ ਪਿਛਲੀ ਸਭ ਖੋਈ। ਬਨੇ ਨਾਥ ਸਭਕੇ ਗੁਰ ਸੋਈ
ਲੈ ਝੋਲੀ ਚੇਤੇ ਜਾ ਨਗਰੀ। ਅਲਖਜਗਾਇ ਫਿਰਤ ਹੈ ਦਗਰੀ
ਜੋ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਰ ਪੀਰ ਕਹਾਵੈ। ਫਿਰਘਰ ਘਰ ਮਾਂਗਨ ਕੋ ਜਾਵੈ
ਸੋਈ ਠੱਗ ਬਨਾਰਸ ਕਹੀਐ ਨਹਿ ਸਾਚੋ ਗੁਰ ਤਾਕੋ ਲਹੀਐ
ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨ ਪਾਵੈ। ਪੇਟ ਭਰੈਂ ਜਗ ਲੂਟ ਸੁਖਾਵੈ
ਤਿਹਤੇ ਭਲੋ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ। ਬੀਚ ਗ੍ਰਹਸਤ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਜਈ
ਦਸ ਨਖ ਕੀਕਰਖਾਇਕਮਾਈ। ਯਥਾਸ਼ਕਤਕੁਛਦਾਨ ਕਰਾਈ
ਸੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਦਰ ਪਾਵੈਂ। ਆਪ ਤਰੈਂ ਕੁਲ ਸਕਲਤਰਾਵੈਂ
ਜਬ ਯਹ ਬਚਨ ਸੁਨੇ ਤਿਨ ਭਾਰੇ। ਚੁਪਹੋ ਰਹੇਨ ਬੋਲਤ ਸਾਰੇ
ਆਪਸਮਹਿਯੋਂ ਕਰਤਵਿਚਾਰਾ। ਇਸ ਪਰਜੋਰਨ ਚਲੇ ਹਮਾਰਾ
ਤਬ ਇਕ ਮੁੱਲਾਂ ਵਡਅਭਮਾਨੀ। ਆਗੇ ਹੋਬੋਲਜੋ ਯਹ ਬਾਨੀ
ਸੁਨ ਮੌਲਾ ਤੈਂ ਕਹਾ ਰਿੜ ਲਾਈ। ਕਰਹੈਂਹਮਰੇ ਸਾਥਲੜਾਈ
ਹਮ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਵਡ ਹਾਜੀ। ਪੜ੍ਹਤ ਕੁਰਾਨ ਨਿਵਾਜਾਂ ਸਾਜੀ
ਤੂੰ ਕੁਛ ਪੜ੍ਹਾ ਨ ਦੀਨੀ ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਦਿਖਲਾਈ
ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਯਹਾਂ ਤੇ ਜਾਵੇ। ਹਮਰੇ ਸੇ ਨਹਿ ਰਾਰ ਮਚਾਵੇ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਮੁੱਲਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਬਾਨੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕਜੂ ਸਭ ਸੁਖਖਾਨੀ

ਸੋਈ ਮਉਲਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਮਉਲਿਆ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰੋ ॥ ਆਬ ਖਾਕੁ ਜਿਨਿ ਬੰਧਿ ਰਹਾਈ ਧੰਨੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਮਰਣਾ ਮੁਲਾ ਮਰਣਾ ॥ ਭੀ ਕਰਤਾਰਹੁ ਡਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾ ਤੂ ਮੁਲਾਂ ਤਾ ਤੂ ਕਾਜੀ ਜਾਣਹਿ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ॥ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਪੜਿਆ ਹੋਵਹਿ ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਕਾਜੀ ਜਿਨ ਆਪ ਤਜਿਆ ਇਕ ਨਾਮ ਕੀਆ ਅੰਧਾਰੋ ॥ ਹੈਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥ ੩ ॥ ਪੰਜ ਵਕਤ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹਿ ਪੜੇ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਗੋਰ ਸਦੇਈ ਰਹਿਓ ਪੀਣਾ ਖਾਣਾ ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਣਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧ ਨ ਮਾਰਅ ॥ ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇ ਹੇ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥ ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤ ਦਰਗਹਿ ਗਿਆ ਹਾਰੀਐ ॥ ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥ ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ–

ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਗਮੌਲਾਇਇਆਜਾਨੇ। ਹਰਾ ਭਰਾਦਿਖਲਾਇਓਤਾਨੇ
ਸੋ ਮੌਲਾ ਜਗ ਕਰਤਾ ਏਕਾ। ਦੂਸਰ ਕੋਇ ਨ ਦੇਖ ਬਿਬੇਕਾ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜਲਦੋਨੋਂਜਿਨਬਾਧੇ। ਨਿਜ ਨਿਜਠੌਰਯੁਕਤਮੋ ਸਾਧੇ
ਪੁਨ ਅਗਨੀ ਵਾਯੂ ਅਕਾਸਾ। ਧੰਨ ਇਨੋਂ ਕਰਤਾ ਸੁਖ ਰਾਸਾ
ਤਿਸਤੇ ਭਿੰਨ ਅਹੇ ਜਗ ਜੋਈ। ਹੇ ਮੁੱਲਾਂ ਥਿਰ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਮਰਨਾ ਮੁੱਲਾਂ ਮਰਨਾਂ। ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕਰਤਾਰੋਂ ਡਰਨਾ
ਤੌ ਤੂੰ ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜੀ ਸਾਚੋ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਰਾਚੋ
ਬਹੁਤ ਕਤਾਬਾਂਪੜ੍ਹਿਆਹੋਵੈ। ਸੋ ਇਸ ਜਗਮਹਿ ਨਾਹਿ ਖਲੋਵੈ
ਜਿਨਵਿੱਚੋਂਹੌਂਆਪਗਵਾਇਆ। ਏਕਖੁਦਾਇਵਿਖੇਮਨਲਾਇਆ
ਸੋਈ ਕਾਜੀ ਕਾਦਰ ਪਿਆਰਾ। ਸੋਭ ਕਰੈ ਤਾਕੀ ਸੰਸਾਰਾ।
ਸੋ ਅਕਾਲ ਤਿਹਕਾਲਅਬਾਧਾ। ਧੰਨਜਅਹੇਜਿਨਯਹਜਗਸਾਧਾ
ਤੂੰ ਜੋ ਪਾਂਚ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੇਂ। ਪੜ੍ਹੇਂ ਕੁਰਾਣ ਕਤੇਬ ਪੁਕਾਰੇਂ
ਇਨਪਰਨਿਰਭਰਕਰਯਹਚਾਹੇਂ ਜਗਕੀਐਸ਼ ਨਜਾਤ ਉਮਾਹੇਂ
ਪਰ ਤੁਮ ਕੋ ਤੋ ਗੋਰਸ ਦੇਹੀ। ਪੀਵਣ ਖਾਣ ਰਹੇਗੋ ਏਹੀ
ਤਾਂਤੇ ਕਰ ਆਗੇ ਕੀ ਤਯਾਰੀ। ਨਿਤਜ ਜਿੰਦਗੀ ਜੋ ਹੈ ਪਜਾਰੀ
ਪੜ੍ਹਿਆ ਪੁਰਖ ਗੁਨਾਹੀ ਹੋਵੈ। ਜਾਨ ਬੂਝ ਕਰ ਜੋ ਪਤ ਖੋਵੈ
ਅਨਪੜ੍ਹ ਤੋ ਨਿਰਦੋਖ ਵਿਚਾਰਾ। ਸੀਧਾ ਸਾਧੂ ਬਿਨ ਛਲਭਾਰਾ
ਪੜ੍ਹ ਅਨਪੜ੍ਹਕੀਬਾਤਨਭਾਈ। ਉਸਦਰਗਹਿਮਹਿਕੋਇਪੁਛਾਈ
ਤ੍ਰੁਹਿ ਕਰ ਮਨ ਪਰ ਹੋਨ ਨਬੇੜੇ। ਔਰ ਨ ਪੂਛਤ ਕੋਇ ਬਖੇੜੇ
ਜੈਸੀ ਘਾਲਨ ਘਾਲੈ ਕੋਈ। ਤੈਸੋ ਨਾਮ ਤਾਹਿ ਕੋ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਐਸੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੇ। ਦਰਗਹਿ ਗਏ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪੜ੍ਹੇ ਔਰ ਅਨ ਪੜ੍ਹ ਨਰ ਜੇਤੇ। ਦਰਗਿਹ ਅੰਦਰ ਪਰਖਹਿਤੇਤੈ
ਦੇਖੈ ਕੋ ਆਦਰ ਤਹਿ ਪਾਵੈ। ਕੌਨ ਪਾਪ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਜਾਵੈ
ਪਰ ਯਹ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਮਨ ਮਾਨੋ। ਝੂਠੋਪੁਰਖਕਰੈ ਨਿਜ ਹਾਨੋ
ਸੱਤ ਵਾਦ ਜਾਕੇ ਮੁਖ ਨਾਹੀਂ। ਸੋ ਮੁਹਿਚਲਾ ਮਰੈ ਤਿਹ ਠਾਹੀਂ
ਸੁਨ ਯਹ ਬਚਨ ਮੁਸਲਮਾਂ ਏਕਾ। ਉਚੇਬੋਲਜੋ ਬਿਨਾਂ ਬਿਬੇਕਾ
ਲਗੋ ਕਹਨ ਤੂੰ ਹੋਕਰ ਹਿੰਦੂ। ਹਮਰੇ ਮਤ ਕੀ ਕਰ ਹੈਂ ਨਿੰਦੂ
ਤੁਮ ਕੋ ਦੋਜ਼ਕ ਅਗਨੀ ਜਾਲੇ। ਜਬੀ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾਲੇ
ਦੇਤ ਜਲਾਇ ਅਗਨ ਮਹਿ ਦੇਹੀ। ਦੋਜ਼ਕ ਅਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀਏਹੀ
ਹਮ ਤੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਧਰਮਾਹੀ। ਕਬਰ ਖੋਦ ਤਾ ਮੈ ਦਫਨਾਹੀ
ਨਹੀਂ ਦੁੱਖ ਤਾਮਹਿਹਮਹੋਈ। ਲਹੇ ਬਹਿਸ਼ਤਜਗਤਮਹਿ ਸੋਈ
ਜਬ ਈਹਾਂ ਹਮ ਆਂਖਨ ਦੇਖਾ। ਦੋਜਕ ਭਿਸਤ ਹੋਵਤਾ ਲੇਖਾ
ਤੌ ਆਗੇ ਭੀ ਯਹੀ ਮਿਸਾਲਾ। ਆਵੇਗੀ ਕਰ ਲੀਜੇ ਖ਼ਜਾਲਾ
ਤਬ ਗੁਰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਦੂਰ ਕਰਾ ਤਾਕੋ ਹੰਕਾਰਾ

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ ॥ ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾਂ ਕੀਆਂ ਜਲਤੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵਹਿ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ–

ਯਾਹਿ ਸਬਦਮਹਿ ਤਹਿਮਦਖੋਯੋ। ਸੁਨਤਤਾਹਿ ਮਨਲੱਜਤ ਹੋਯੋ
ਕਹਾ ਗੁਰੂਸੁਨਮੋਮਨ ਪਜਾਰੇ। ਜੇਇਹ ਨਿਸਚਾ ਅਹੇ ਤੁਮਾਰੇ
ਅਗਨੀ ਜਾਲੇ ਦੋਜਖ ਜਾਵੈ। ਧਰਮਹਿ ਗਾਡ ਬਹਿਸ਼ਤਹਿ ਪਾਵੈ
ਤੌ ਸੁਨੀਏ ਮਨਲਾਇਪਿਆਰੇ। ਸਾਚੇ ਬਚਨ ਕਹਾਂ ਤਕ ਥਾਰੇ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਕਬਰ ਖੁਦਾਈ। ਘਾਣੀ ਕਹੂੰ ਘੁਮਾਰ ਬਨਾਈ
ਤਾਕੀ ਦੇਹੀ ਮਾਟੀ ਹੋਈ। ਸੋ ਮਾਟੀ ਨੀਕੇ ਤਿਨ ਗੋਈ
ਘੜ ਭਾਂਡੇ ਇੱਟਾਂਵਹੁਕੀਨੀ। ਬਹੁੜਅਗਨਮਹਿ ਸੋ ਧਰ ਦੀਨੀ
ਜਲ ਜਲ ਕਰ ਵਹੁ ਕਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਤਨਕਾ ਮੈਗਾਰਾ
ਜਲ ਕਰ ਹੋਤ ਅਗਨ ਮਹਿ ਈਟੇ। ਜੋ ਦੋਜ਼ਖ ਲੈਜਾਤ ਘਸੀਟੇ
ਕਹੁ ਅਗਨੀਮਹਿਜੋਵਹੁਪਚਹੈ। ਤੌਦੋਜਖਤੇ ਕਿਉਂ ਫਿਰ ਬਚ ਹੈ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਸਭ ਕਥਾ ਤੁਮਾਰੀ। ਮਨ ਕਲਪਤ ਨੀਕੇ ਹਮ ਧਾਰੀ
ਜਿਨ ਕਰਤੇਕਾਰਨ ਯਹਕੀਆ। ਸੋ ਜਾਨਤਨਹਿਤਾਂ ਬਿਨ ਥੀਆ
ਜਬ ਯਹ ਬੈਨਸੁਨੇਤਿਸਕਾਜੀ। ਤਬ ਬੋਲਜੋ ਯਹਸਾਜਨ ਸਾਜੀ
ਤੁਮ ਹਿੰਦੂ ਯ ਮੁੱਸਲਮਾਨਾ। ਅਹੋ ਕੌਨ ਹਮ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨਾ
ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਤੁਮ ਹੋ ਸੁਨ ਸਾਂਈਂ। ਮਿਲੋ ਜਾਇ ਹਿੰਦੂ ਜਨ ਤਾਂਈਂ
ਜਾਤੇ ਸੇਵ ਕਰੇਂ ਵਹੁ ਤੋਰੀ। ਜੰਞੂ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਥੋਰੀ
ਪੁਨ ਜੇਮੁਸਲਮਾਨਤੁਮਆਹੋ। ਹਮਮਹਿਮਿਲੋਤੁਕਿਉਂ ਸੁਕਚਾਹੋ
ਸੁਨ ਤਾਕੀ ਬਾਨੀ ਗੁਰਦੇਵਾ। ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਅਲੱਖ ਅਭੇਵਾ

ਹਿੰਦੂਕੈ ਘਰਿ ਹਿੰਦੂ ਆਵੈ ॥ ਸੂਤ ਜਨੇਊ
ਪੜਿ ਗਲਿ ਪਾਵੈ ॥ ਸੂਤੁ ਪਾਇ ਕਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬੁਰਿਆਈ ॥ ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਕਰੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੀਰੈ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥ ਰਾਹੁ ਦਸਾਇ ਓਥੈ ਕੋ ਜਾਇ ॥ ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ ਭਿਸਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹਿਸਬਦ ਮਹਿਗੁਰਤਿਸਠਾਂਈ। ਕਹੀਬਾਤਸੁਨ ਮੁੱਲਾਂ ਭਾਈ
ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਘਰ ਹਿੰਦੂ ਜਾਵੈ। ਸੂਤਰ ਕੀ ਤਿਨ ਸਾਂਝ ਰਖਾਵੈ
ਜੋ ਪੜ੍ਹ ਗਲੇ ਜਨੇਊ ਡਾਰੇ। ਹਿੰਦੂ ਕਾ ਵਹੁ ਧਰਮ ਪੁਕਾਰੇ
ਸ ਗਲ ਪਾਇ ਬੁਰਾਈ ਕਰਹੈ। ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੇਨਾਹੀ ਡਰ ਹੈ
ਤੌ ਇਸਨਾਨ ਵਰਤ ਤਹਿ ਜੇਤੇ। ਜਾਤ ਰਸਾਤਲ ਸਗਲੇ ਤੇਤੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਨਿਜ ਕੀਵਡਿਆਈ। ਕਰਕਰਲੋਗਨਮਾਂਹਿ ਸੁਨਾਈ
ਪਰ ਜੇ ਅਪਨੇ ਪੀਰਨ ਕੇਰਾ। ਬਚਨ ਨ ਮਾਨੇ ਹੋਇ ਦਲੇਰਾ
ਤੌ ਤਾਕੀ ਕਰਨੀ ਨਹਿ ਥਾਏ। ਪਰਤੇ ਦੋਜਕ ਮਹਿ ਵਹਿ ਜਾਏ
ਬਾਤਨ ਤੇ ਉਪਦੇਸਕਰਾਵੈ। ਪਰ ਤਾਂ ਪਰਨਹਿ ਅਮਲ ਕਰਾਵੈ
ਤੌ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨਹਿ ਕੋਈ ਜਾਵੈ। ਕਰਨੀ ਬਾਝ ਨਹੀਂ ਦਰ ਪਾਵੈ
ਜਬ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸਸੁਨਾਯੋ। ਪਰਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮਹਿ ਨਹਿ ਭਾਯੋ
ਭਏ ਕੋਪ ਤਬ ਹੋਇ ਲਚਾਰਾ। ਆਪਸਮਹਿ ਯਹ ਕੀਨ ਵਿਚਾਰਾ
ਹਮ ਕੋ ਤੌ ਯਹ ਸਮਝਤ ਨਾਂਹੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੰਡੈਗੋ ਯਾਹੀ
ਏਕ ਖੱਤਰੀ ਥੋ ਤਿਸ ਜਾਈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾ ਨੌਕਰ ਭਾਈ
ਸੋ ਮੁੱਲਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਯਾ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਢਿਗ ਚਲ ਆਯਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੋਹਿਰਾ—

ਲੋਦੀ ਇਬਰਾਹੀਮ ਖਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਿਸ ਜਾਇ।
ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਗੁਰਦੇਵਕੀ ਨਿੰਦਾਕਹੀਸਮਝਾਇ।

ਚੌਪਈ—

ਸੁਨਹੁ ਅਰਜ ਹਮਰੀ ਸੁਲਤਾਨਾ। ਏਕਫਕੀਰਅਹੇ ਇਸਥਾਨਾ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋ ਦੀਨ ਨ ਮਾਨੇ। ਨਹਿ ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਧਰਮ ਪਛਾਨੇ
ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਨਿੰਦਕ ਹੈ ਸੋਈ। ਕਹੀ ਬਾਤ ਨਹਿ ਮਾਨਤ ਕੋਈ
ਬਾਹਿਰ ਸ਼ਰਾ ਪੁਰਖ ਹਠ ਕਰਤਾ।ਨਹਿ ਕਾਹੂੰ ਸੇ ਰੰਚਕ ਡਰਤਾ
ਵੇਦ ਕੁਰਾਨ ਨ ਮਾਨਤ ਕੋਈ। ਦੋਨੋਂ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹਥ ਧੋਈ
ਤਾਕੋ ਪਕੜ ਹਜੂਰ ਬੁਲਾਵੋ। ਆਪ ਤਾਹਿ ਨੀਕੇ ਸਮਝਾਵੋ
ਜੇ ਮਾਨੇ ਤੋ ਅਤ ਭਲਿਆਈ। ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਕੋ ਸੋ ਫਲ ਪਾਈ
ਜਬ ਤਿਨ ਦੋਨੋ ਐਸ ਪੁਕਾਰਾ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਕੋਪਿਓ ਭਾਰਾ
ਕਹਾ ਸਿਪਾਹੀਤੁਰਤ ਬੁਲਾਵੋ। ਉਸ ਬੇਦੀਨ ਪਕਰ ਕਰ ਲਜਾਵੋ
ਸੁਨਕਰ ਦੌਰੇ ਚਾਕਰ ਸਾਰੇ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ
ਚਲੋ ਫਕੀਰ ਬੁਲਾਵਤ ਸ਼ਾਹਾ। ਦੰਡ ਦੇਹਗੋ ਤੁਮਹਿ ਕੁਰਾਹਾ
ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਕਹੀ ਗੁਰ ਬਾਨੀ। ਚਲੇਨਿਸੰਕਸੰਕਨਹਿਆਨੀ
ਜਾਇ ਨਿਕਟ ਲੋਦੀਕੇਠਾਢੇ। ਗਯਾਨਤੇਜਬਲਮਨਮਹਿ ਗਾਢੇ

—o—

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਬਰਾਹਾਮ ਲੋਦੀ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸਤਕਰਤਾਰਉਚਾਰਮੁਖਨਿਰਭੈਮਨਮਹਿਗਜਾਨਾ
ਲੋਦੀ ਇਬਰਾਹਾਮ ਕੇ ਠਾਢੇ ਜਾਇ ਮਕਾਨਾ।

ਚੌਪਈ—

ਪਿਖਤਸ਼ਾਹਮਨ ਰੋਸਵਧਾਯੋ। ਕਹੇਨ ਇਨ ਹਮਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋ
ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਮੁੱਲਾਂ ਨੇ ਭਾਖਾ। ਨਹੀਂ ਝੂਠ ਕੁਛ ਤਿਸਨੇ ਆਖਾ
ਅਸ ਵਿਚਾਰ ਕਰਬੋਲਜੋਬਾਨੀ। ਸੁਨ ਫਕੀਰ ਤੂੰ ਹੈਂਅਭਮਾਨੀ
ਕਹੁ ਤੂੰ ਕਿਸਕੋ ਮਾਨਨਹਾਰਾ। ਪਾਕ ਕਲਾਮਖੁਦਾਇ ਨਿਹਾਰਾ
ਵੇਦ ਕਲਾਮ ਖੁਦਾ ਕੀ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਵਾਕ ਸੱਤ ਕਰ ਮਾਨੈ
ਅਖੇ ਕੁਰਾਨ ਖੁਦਾਇ ਬਨਾਈ ਤਾਂ ਪਰ ਹੈ ਯਕੀਨ ਤੁਮ ਭਾਈ
ਕਹੁ ਜਲਦੀਨਹਿਦੇਰ ਲਗਾਵੋ। ਅਪਨੀਸਰਧਾ ਹਮਹਿ ਬਤਾਵੋ
ਸੁਨ ਲੋਦੀ ਕੀ ਐਸੀ ਬਾਨੀ। ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਪਰਮ ਸੁਰਗਜਾਨੀ
ਇਬਰਾਹਾਮ ਖਾਨ ਮਤ ਮੋਰਾ। ਏਕ ਬਿਨਾਨਹਿ ਮਾਨਤ ਹੋਰਾ
ਜੇਤੇ ਮਜਹਬ ਜਗ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਸੋ ਪੁਰਖਨ ਕੇ ਅਹੇ ਬਨਾਏ
ਨਹੀਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕੀਨਾ ਕੋਈ। ਜਾਂ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਹਮਰਾ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇਮੈਂ ਇਨ ਚਿਤ ਨਧਰਹੋਂ। ਏਕਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਕਰਹੋਂ
ਵੇਦ ਕੁਰਾਨ ਬਾਤ ਜੋ ਆਖੀ। ਯਾ ਪਰ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੀ ਸਾਖੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਏਦ ਕਤੇਬ ਇਫਤਰਾ ਭਾਈ ਦਿਲ ਦਾ ਫਿਕਰੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਟੁਕ ਦਮ ਕਰਾਰੀ ਜਿਉ ਕਰਹੁ ਹਾਜਿਰ ਹਜੂਰ ਖੁਦਾਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹਿਸਬਦਮਹਿਗੁਰਅਸਗਾਯਾ। ਇਬਰਾਹਾਮਲੋਦੀ ਸਮਝਾਯਾ
ਅਹੋ ਸ਼ਾਹ ਯਹ ਵੇਦ ਕੁਰਾਨਾ। ਹੈ ਬਹੁਤਾਨ ਫ਼ਰੇਬ ਬਹਾਨਾ
ਇਨ ਪੜ੍ਹਨੇ ਤੇ ਪਰਵਦ ਗਾਰਾ। ਨਹੀਂ ਰੀਝਤੋ ਜਾਨ ਪਿਆਰਾ
ਯਹ ਤੋ ਪੱਖ ਬਾਦ ਕੇ ਝੇੜੇ। ਪੁਰਖਨ ਲਿਖ ਕਰ ਧਰੇ ਬਖੇੜੇ
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸ਼ਮਾਰੋਂ ਬਾਹਰ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਨਕ ਦਾ ਜਾਹਰ
ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਮਹਿਨਹਿਉਰਝਾਓ। ਇਨਕੋ ਤਜ ਗ ਖੁਦਾ ਕੋ ਪਾਓ
ਜਬ ਗੁਰ ਐਸੋ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ। ਸੁਨ ਕਰ ਤਪਿਓਲੋਦੀ ਭਾਰਾ
ਕਰਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਕੈਦ ਕਰਾਵੋ। ਮੇਰੇ ਸਨਮੁਖ ਤੇ ਲੇਜਾਵੋ
ਯਹ ਕੁਰਾਨ ਕੋ ਕਹਤ ਬੁਤਾਨਾ। ਜੋ ਕਲਾਮ ਅੱਲਾ ਹਮਜਾਨਾ
ਅਸ ਸੁਨ ਤੁਰਤ ਸਪਾਹੀ ਆਏ। ਗੁਰ ਕੋ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਲਿਆਏ
ਚਲਤ ਕਹਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਪੁਕਾਰੀ। ਸੁਨ ਲੋਦੀ ਜਲਹੋ ਹਕਾਰੀ

ਕਪੜੁ ਰੂਪ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ॥ ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥ ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨ ਭਾਉਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਵਣਾ ॥ ਨੰਗਾ ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾਂ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥ ਕਰ ਅਉਗਨ ਪਛੋਤਾਵਨਾ ॥

ਚੌਪਈ:-

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਏਹਾ। ਕਰਾਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਅਜੇਹਾ।
ਅਹੋ ਸ਼ਾਹ ਲੋਦੀ ਮਤ ਹੀਨੇ। ਜਗ ਸੁਖ ਕੋ ਤੁਮ ਹੋਕਰ ਦੀਨੇ
ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਵਿਚਾਰਤ ਨਾਹੀਂ। ਜਾਤੇ ਕਾਮ ਅਜੋਗ ਕਰਾਹੀਂ
ਪੁਨ ਇਕਦਿਨਵਹੁਤੋਪਰ ਆਵੈ।ਸਭ ਕੁਛਤਿਆਗਧਰਾਤੇ ਜਾਵੈ
ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਮਹਿ ਛਡ ਜਾਵਹੁ ਭੂਪਾ
ਪੁਨ ਜਬ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿਜਾਵੇਂ। ਤਹਾਂਕਰਮ ਕੀਏਫਲ ਪਾਵੇਂ
ਅਪਨੇ ਕਰਮਨ ਕਾ ਫਲ ਆਪੇ ਪਾਵਹਿ ਗੋ ਸਕਾ ਬਿਨ ਜਾਪੇ
ਯਹਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨ ਭਾਵੇ ਕਰ ਹੈਂ। ਆਗੇ ਮਾਰਗ ਭੀੜੇਪਰ ਹੈਂ
ਜਬ ਨੰਗਾ ਕਰ ਦੋਜਕ ਡਾਲੇ। ਦੂਸਰ ਕੋਇ ਨ ਤੁਮਰੇ ਨਾਲੇ
ਤਬ ਤੁਮ ਰੂਪ ਦੇਖ ਸਭ ਡਰਹੈ। ਨਹਿਆਦਰ ਕੋਤੇਰਾ ਕਰ ਹੈ
ਜੋ ਔਗਣ ਈਹਾਂ ਤੈਂ ਕੀਏ। ਫਲ ਭੋਗਤ ਪਛਤਾਵਨ ਥੀਏ
ਸਦਾ ਮੁਲਕਨਹਿਰਾਜ ਤੁਮਾਰਾ।ਕਿੰਚਤਕਾਲਮਾਂਹਿਹੁਇ ਖੁਆਰਾ
ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ। ਗਏ ਗੁਰੂ ਹਸ ਕਰ ਸੁਖ ਮਾਨੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਤਬ ਕਹਾਪੁਕਾਰੀ। ਹੇ ਗੁਰਕਿਆ ਗਤ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ
ਪੁਨ ਇਨਸ਼ਾਹਤੋਹਦੁਖਦੀਆ। ਕਿਉਂਕਰ ਨਾਸਨ ਯਾਕੋਕੀਆ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਚੁਪ ਰਹੁ ਮਰਦਾਨਾ। ਹਮਭਾਣਾ ਕਰਤਾਰ ਸੁ ਮਾਨਾ
ਦੇਖ ਰੰਗ ਕਰਤਾਰਹਿ ਕੇਰੇ। ਕੈਸੇ ਕਰ ਹੈ ਆਪ ਨਬੇਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਇਸੀ ਤਰਹ ਬੰਦੀ ਘਰ ਜਾਏ । ਸਾਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਰੂ ਬਿਤਾਏ
ਇਬਰਾਹਾਮ ਨਾਸਦਿਨ ਆਯੋ । ਔਰ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਚਹਤ ਦਿਖਾਯੋ
ਬ਼ਾਬਰ ਸ਼ਾਹ ਚੁਗੱਤਾਭਾਰੀ । ਕਰੀ ਹਿੰਦ ਪਰ ਤਿਸਨੇ ਤਿਆਰੀ
ਲੈਕਰ ਕਟਕ ਚੜ੍ਹਾ ਦਲ ਧਾਰਾ । ਆਨ ਦਬਾਯੋ ਦੇਸ ਅਪਾਰਾ
ਤਾਂਕੇ ਸੰਗ ਲਰਨ ਹਿਤ ਲੋਦੀ । ਗਯੋ ਕਟਕ ਲੈਕਰ ਮਨਮੋਦੀ
ਪਾਨੀ ਪਤ ਕਰਨਾਲਹਿ ਮਾਂਹੀ । ਭਯੋ ਜੁੱਧ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਜਾਂਹੀ
ਦੋਨੋਂ ਓਰ ਚਲੇ ਹਥਿਆਰਾ । ਕਟ ਕਟ ਮਰੇ ਸੂਰ ਬਲਕਾਰਾ
ਤਬ ਬਾਬਰਅਸਕੀਨੋ ਧਾਵਾ । ਇਬਰਾਹਾਮ ਸੁ ਅਲਖ ਚੁਕਾਵਾ
ਸਿਰ ਧਰ ਤੇ ਕਰਦੀਨ ਨਿਆਰਾ । ਬਾਬਰ ਕੀ ਜੈ ਭਈ ਅਪਰਾ
ਡੰਕਾ ਬਜਯੋ ਤਾਹਿ ਕਾ ਸਾਰੇ । ਲੋਦਾ ਕੋ ਗਾਰਤ ਕਰ ਡਾਰੇ
ਲਯੋ ਰਾਜ ਸਭ ਸਾਂਭ ਹਠੀਲੇ । ਰਹੇ ਨ ਰੰਚਕ ਤਾਂਤੇ ਢੀਲੇ
ਹੋਇ ਅਮਨ ਜਬ ਗਯੋਚੁਫੇਰੇ । ਤਬਸਭਜਿਲੇ ਬਾਬਾਰ ਨੇ ਹੇਰੇ
ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਸੁਧ ਮੰਗਵਾਈ । ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਫਿਰੀ ਦੁਹਾਈ
ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸੰਤ ਇਕ ਪੂਰਾ । ਕੈਦ ਗਯੋ ਕਰ ਲੋਦੀ ਮੂਰਾ
ਗੁਰ ਨਾਨਕਵਹੁ ਹੈਨਰੰਕਾਰੀ । ਬਿਨਅਪਰਾਧਕੈਦਮਹਿ ਡਾਰੀ
ਸੁਨ ਬਾਬਰ ਅਸਹੁਕਮਅਲਾਯੋ । ਗੁਰ ਨਾਨਕਕੋ ਪਾਸ ਬੋਲਾਯੋ
ਹਾਥ ਜੋਰ ਤਿਨ ਬੰਧਨਕੀਨੀ । ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਗੁਰੂਕਹ ਲੀਨੀ
ਫਿਰ ਬੋਲਯੋ ਹੇਆਰਫ਼ਸਾਚੇ । ਕਿਉਂ ਤੁਮ ਕੈਦਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾਚੇ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਜੁ ਭਾਈ । ਸੋਈ ਤਿਸਨੈ ਬਜੋਂਤ ਬਨਾਈ
ਨਾਤਰਹ ਮਹਿ ਕੈਦ ਕੋ ਕਰਹੈ । ਪੱਖ ਪਾਤ ਸੇ ਜੋ ਹਮ ਪਰਹੈ
ਹਮਕਰਤਾਰ ਕਰੀਸਿਰਿਮਾਨੀ।ਤਨਮਨ ਧਨ ਭੇਟਾ ਤਿਸ ਠਾਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਾਬਰ ਚੁਗੱਤੇ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ:-

ਕਹਾ ਚੁਗਤੇ ਬਾਬਰ ਸ਼ਾਹਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸਾਥ ਉਮਾਹਾ
ਰਸੂਲ ਖੁਦਾਇ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਚਾ।ਤਾਬਿਨ ਦੀਨ ਔਰ ਸਭ ਕਾਚਾ
ਪਾਕ ਨਬੀ ਵਹੁ ਹੈ ਜਗ ਮਾਂਹੀ। ਜਾਕੇ ਸਮ ਦੂਸਰ ਕੋ ਨਾਂਹੀ
ਜੇ ਤਾਂ ਪਰ ਈਮਾਨ ਲਿਆਵੇ । ਜੋ ਚਾਹੇ ਮੁਖ ਮਾਂਗਾ ਪਾਵੇ
ਸੁਨ ਬਾਬਰ ਗੁਰ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ। ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਯਹ ਸਾਚੀ ਥਾਰੀ

ਲਖ ਮੁਹੰਮਦ ਏਕ ਖੁਦਾਇ॥ ਅਲਖ ਸਚਾ ਹੈ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥ ਕਈ ਮੁਹੰਮਦ ਖੜੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ਸੁਮਾਰ ਨ ਪਾਵੇ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥ ਰਸੂਲ ਰਸਾਲ ਦੁਨੀਆ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥ ਜਬ ਚਾਹੇ ਤਬ ਪਕੜ ਮੰਗਾਇਆ ॥ ਇਉ ਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ ॥ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਔਰ ਸਭ ਗੰਦੇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹਿਸਬਦਮਹਿਯਹਗੁਰਭਾਖਾ। ਬਾਬਰਕੋਨਹਿਕੁਛ ਡਰ ਰਾਖਾ॥
ਰਸੂਲਮੁਹੰਮਦ ਸੇ ਤਹਿ ਦੁਆਰੇ। ਖੜੇ ਅਨੇਕ ਨ ਅੰਤ ਸੁਮਾਰੇ
ਵਹੁ ਅਲਖਨਹਿਕਾਹੂਲਖਿਆ।ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਥਿਆ
ਜੋਰਸੂਲਹੋਜਗ ਮਹਿ ਆਯਾ॥ ਜਬ ਚਾਹਾ ਤਿਸ ਪਕੜ ਮੰਗਾਯਾ
ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਯਹ ਠੀਕ ਬਿਚਾਰੀ। ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਹੈ ਭਾਰੀ
ਔਰ ਜਗੰਤ ਕੇ ਜੇਤੇ ਬੰਦੇ । ਨਹੀਂ ਪਾਕ ਸੋ ਕਹੀਏ ਗੰਦੇ
ਸੁਨ ਬਾਬਰ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਖਾਯਾ॥ਕਰੋ ਸਾਚ ਨਾਨਕ ਜੂ ਗਾਯਾ
ਹੁੱਕਰ ਖੁਸ਼ ਤਬ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ। ਲੇ ਐਮਾ ਕੁਛ ਭੇਟ ਹਮਾਰੀ
ਤਾ ਪ੍ਰਤ ਗੁਰ ਯਹ ਸਬਦਉਚਾਰਾ॥ਸਬਰੋ ਕਨਾਇਤ ਦੇਵਨਹਾਰਾ॥

ਈਮਾ ਦੀਆ ਏਕ ਖੁਦਾਇ॥ ਜਾਕਾ ਦੀਆ ਸਭ ਕੋਈ ਖਾਇ॥ ਬੰਦੇ ਕੀ ਜੋ ਲੇਵੇ ਓਟ॥ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਹੋ ਤਿਸਕੋ ਤੋਟ॥ ਇਕ ਦਾਤਾ ਸਭ ਜਗਤ ਭਿਖਾਰੀ॥ ਉਸ ਕੋ ਛਾਡ ਅਵਰ ਕੋ ਲਾਗੇ॥ ਤਿਨ ਅਪਨੀ ਸਗਲੀ ਪਤ ਹਾਰੀ॥ ਸਾਹਿਬਾਦਸਾਹਿ ਬੰਦੇ ਸਭ ਉਸਕੇ ਕੀਏ॥ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਨ ਕੋਇ ਰਲੀਏ॥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਬਾਬਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੀਰ ॥ ਤੁਝਤੇ ਮਾਂਗੇ ਸੁ ਅਹਮਕ ਫਕੀਰ ॥

ਦੋਹਿਰਾ:-

ਹੇ ਨਿਸੰਕਇਸਭਾਂਤਕਾਉਤਰ ਜਬ ਗੁਰ ਦੀਨ।
ਬਾਬਰ ਸੁਨਕਰ ਬਚਨਕੋਮਨਮੈ ਕੀਨ ਯਕੀਨ।

ਚੌਪਈ-

ਐਮਾ ਏਕ ਖੁਦਾ ਸੇ ਲੀਆ। ਸਭ ਜਗ ਖਾਵਤ ਜਾਕਾ ਦੀਆ
ਜੋ ਬੰਦੇ ਕੀ ਓਟ ਰਖਾਵੇ। ਇਤ ਉਤ ਮਹਿ ਵਹੁ ਘਾਟਾ ਪਾਵੇ
ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਾ ਏਕ ਸੁਆਮੀ। ਤਾਕੇ ਸਭ ਭਿੱਛਕ ਅਭਰਾਮੀ
ਜੋ ਤਾਕੋ ਨਰ ਤਜਾਗਨ ਕਰ ਹੈ। ਔਰਨ ਕੇ ਮਾਂਗਤ ਜਾ ਘਰ ਹੈ
ਤਿਨ ਸਗਲੀ ਪਤ ਅਪਨੀ ਖੋਈ।ਤਾ ਸਮ ਮੂਰਖ ਅਵਰਨਕੋਈ
ਬਾਦਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਨ ਕੇ ਸ਼ਾਹਾ। ਪੁਨ ਬੰਦੇ ਜੋ ਤਿਨ ਦਰ ਮਾਹਾ
ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਕੇ ਸਰਬ ਬਨਾਏ। ਤਾਕੇ ਸਾਥ ਨ ਕੋਇ ਰਲਾਏ
ਤਾਂਤੇ ਤਾਕੋ ਜੋ ਨਰ ਤਜਾਗੇ। ਬਾਦਸ਼ਾਹਿ ਦਰ ਮਾਂਗਨ ਲਾਗੇ
ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਫਕਰ ਅਲਾਵੈ। ਤਾ ਸਮ ਮੂਰਖ ਕੌਨ ਕਹਾਵੈ
ਤਾਂਤੇ ਮੁਝਕੋ ਲੋੜ ਨ ਕਾਈ। ਏਕ ਖੁਦਾ ਕੀ ਸਰਨ ਰਖਾਈ
ਸੁਨ ਬਾਬਰ ਗਦਗਦ ਮਨਭਯੋ।ਧੰਨਜ ਫਕੀਰ ਉਚ ਤਿਨਕਹਯੋ
ਓਹੋ ਗੁਰੂ ਹਿੰਦਨ ਕੇ ਜੈਸਾ। ਪੀਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕਾ ਤੈਸਾ
ਤਹ ਤੇ ਵਿਦਾ ਭਏ ਨਿਰਲੇਪਾ। ਰਾਗ ਦੋਖ ਨਹੀਂ ਰੰਚ ਵਿਖੇਪਾ
ਨਿਜ ਇੱਛਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸਿਧਾਏ। ਤਬ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮੈ ਗੁਰ ਆਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ–

ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮੈ ਆਇਕਰ ਮੰਦਰ ਪਿਖੇ ਅਪਾਰ।
ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਸ੍ਵਾਂਗਧਰ ਨਾਚਤ ਰਾਸ ਉਚਾਰ।

ਚੌਪਈ–

ਸੇਵਕ ਬਾਲਕ ਤਾਲ ਬਜਾਵੇਂ। ਸੁੰਦਰ ਸੁਰ ਮੇਂ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਂ
ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਨਾਚੇਂ ਤਿਨ ਮਾਂਹੀ।ਲੀਲਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਤਾਵੇਂ ਤਾਹੀਂ
ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੋਪਕਾ ਬਨ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਵਾਂਗ ਨਤੇਕੋ ਜਨ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੇ ਗੀਤ ਗਾਇ ਸੁਖ ਪਾਵੇਂ। ਕੇਤਕ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਧਿਆਵੇਂ
ਨਿਜਨਿਜ ਸਰਧਾਕੇ ਅਨੁਸਾਰੇ।ਕਰਤ ਕਲੋਲ ਅਨਕਵਿਸਥਾਰੇ
।ਤਨਪ੍ਰਤਿਗੁਰ ਕਹਿਸਬਦਉਚਾਰਾ।ਜਾਕੋਸੁਨਤਿਨਭਰਮ ਨਿਵਾਰਾ

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥ ਪੈਰ ਹਲਾਇਨ ਫੇਰਨ ਸਿਰ ॥ ਉਡ ਉਡ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ॥ ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਹਨ॥ ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਚੌਪਈ:-

ਅਹੋ ਬਜਾਵਤ ਚੇਲੇ ਵਾਜਾ । ਗੁਰ ਨਾਚਨ ਕੋ ਸਾਜਨ ਸਾਜਾ
ਪਗ ਕੀ ਧੂਰ ਸੀਸ ਉਡ ਪਰ ਹੈ।ਦੇਖ ਲੋਕ ਹਸ ਜਾਵਤਘਰ ਹੈ
ਯਹਿ ਸਭ ਰੋਟੀ ਕੇ ਪਰਭਾਉ ਜਾਕੇ ਬਲ ਯਹਿ ਕਾਜਕਰਾਊ
ਨਾਤਰ ਮੰਦ ਕਰਮ ਯਹਿ ਜੋਈ । ਧਰਸੋਂ ਪਟਕਾਵੇ ਸਭ ਕੋਈ
ਕੋ ਗੋਪੀ ਕੋ ਕਾਹਨ ਬਨਾਏ । ਕੋ ਸੀਤਾ ਕੋ ਰਾਮ ਸੁਹਾਏ
ਮਿਲ ਗਾਵਤ ਸਭ ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ।ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੋ ਪਾਵਤ ਨਾਂਹਿ
ਨਿਰਭੌ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਚ ਨਾਮਾ । ਜਾਂਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨਾ
ਤਾਕੋ ਨਾਂਹਿ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ । ਆਨ ਆਨ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰਤੇ
ਜਬ ਐਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ।ਤਬਤਿਨ ਲੋਗਨ ਐਸਪੁਕਾਰਾ
ਕਹਾ ਕਰਤ ਹੋ ਤੁਮਉਪਹਾਸਾ।ਪ੍ਰੇਮਨਿਰਤ ਹਮ ਕਰਤਬਿਲਾਸਾ
ਪ੍ਰਿਅ ਬ੍ਰਿਹੁ ਵੱਸ ਹੋਇ ਹਮ ਨਾਚੇ।ਆਪ ਕਹਤ ਹੋ ਹਮਕੋਕਾਚੇ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ । ਸਾਚਹੁ ਨਾਚਨ ਨਾਚਹੁ ਕੂਰੇ
ਜੇ ਤੁਮ ਨਾਚਨ ਸਾਚੇ ਚਾਹੋ । ਤੌ ਯਾ ਬਿਧ ਕੋ ਨਾਚ ਕਰਾਹੋ
ਕਹਾ ਸਬਦ ਸੁੰਦਰ ਤਿਨ ਹੇਤੂ।ਅਗਜਾਨ ਸਿੰਧ ਕੋ ਮਾਨਹੁ ਸੇਤੂ

ਵਾਜਾ ਪਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ ॥ ਹੋਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ਏਹਾ
ਭਗਤ ਏਹੋ ਤਪਤਾਉ ॥ ਇਤ ਰੰਗਿ
ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਪੂਰੇ
ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ ॥ ਹੋਰੁ ਨਚਣਾ
ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਵਜਹਿ ਦੁਇ ਤਾਲ ॥
ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ਰਾਗ
ਨਾਦੋਂ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਇਤ ਰੰਗਿ
ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥ ੨ ॥ ਭਉ
ਫੇਰੀ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥ ਬਹਦਿਆਂ
ਉਠਦਿਆਂ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ਲੇਟਣਿ
ਲੇਟ ਜਾਣੈ ਤਨਿ ਸੁਆਹੁ ॥ ਇਤ
ਰੰਗਿ ਨਾਚਉ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥ ੩ ॥
ਸਿਖ ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭੋਾਉ ॥ ਗੁਰ-
ਮੁਖਿ ਸੁਣਨਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥। ਨਾਨਕ
ਆਖਣੁ ਵੇਰਾ ਵੇਰ ॥ ਇਤ ਰੰਗ ਨਾਚਉ
ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਰ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੋਪਈ:-

ਯਾਹ ਸਬਦ ਮੈ ਭਾਵ ਮਹਾਨਾ।ਕਥਨ ਕਰਾ ਗੁਰ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨਾ
ਜੇ ਨਾਚਨ ਚਾਹੋ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ। ਤੌ ਨਾਚੋ ਤੁਮ ਐਸ ਪ੍ਰਕਾਰੇ
ਪਤ ਰੂਪੀ ਵਾਜਾ ਤੁਹ ਪਾਛੇ। ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਤ ਵਾਵੈ ਨਰ ਆਛੇ
ਯਾਕੋ ਭਾਵ ਅਹੇਅਤ ਨੀਕਾ। ਸੁਨਤ ਦੁੱਖਮਿਟ ਹੈ ਸਭ ਜੀਕਾ
ਐਸੋ ਕਰਮ ਕਰੋ ਮਨ ਲਾਈ।ਸਭ ਗਾਵਹਿ ਤੁਮਰੀ ਵਡਿਆਈ
ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ਮਨ ਚਾਉ।ਨਹ ਤੁਮ ਦੁਖੋ ਨ ਕੋਇ ਦੁਖਾਉ
ਯਾ ਸਮ ਭਗਤੀ ਦੂਸਰਨਾਂਹੀ।ਪੁਨ ਤਪਸਮਸਰ ਔਰ ਨ ਜਾਹੀ
ਇਸ ਰੰਗਨ ਮਹਿ ਮਨ ਕੌ ਰੰਗੇ।ਨਾਚੇ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਨਸੰਗੇ
ਤਾਹਿ ਸਿਫਤ ਬਿਨ ਔਰਨ ਜਾਨੈ ਯਹੀਤਾਲ ਪੂਰਨ ਕਰ ਮਾਨੈ
ਇਸੀ ਨਾਚ ਮਨ ਰਹੇ ਅਨੰਦਾ।ਜਗ ਕੇ ਸੁਖ ਕਾ ਹੋਇ ਨ ਬੰਦਾ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦੋਇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ।ਪਰਮ ਪੁਨੀਤ ਕੋ ਸਮਸਰ ਜਾਂਹੀ
ਸੋਈ ਤਾਲ ਤੋਹਿ ਵਿਗ ਵਾਜੈ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੁਰਾਚਾਰ ਪਿਖ ਭਾਜੈ
ਦੂਸਰ ਭਾਵਨ ਮਨਹਿ ਵਸਾਵੈ। ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਨਰੰਜਨ ਧਯਾਵੈ
ਜਾਕੇ ਸਮ ਨਹਿ ਦੂਸਰ ਰਾਗ। ਲਹੇ ਮੋਖ ਸੁਖ ਯਾ ਮਹਿ ਪਾਗ
ਉਠਤਬੈਠਤ ਚਲਤਠਹਾਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਭਉ ਮਨਮਹਿਠਾਨੇ
ਫਿਰ ਫੇਰੀ ਉਤਮ ਯਹ ਭਾਈ।ਇਤ ਉਤ ਮਾਂਹਿ ਸਦਾਸੁਖਦਾਈ
ਮਿਥਯਾ ਤਨ ਅਧਯਾਸ ਨਿਵਾਰੋ।ਯਹ ਲੇਟਨ ਲੇਟਹੁਤੁਮਪਯਾਰੇ
ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਜਨ ਸਭਾ ਮਝਾਰੀ ਹੋਇ ਨਿਰਤ ਯਹ ਉਤਮਥਾਰੀ
ਉਨਕੀ ਦੀਖਯਾ ਕਰ ਮਨ ਭਾਉ। ਸਦਾ ਰੰਗ ਹੋਵੇ ਮਨ ਚਾਉ
ਸੁਨ ਤਿਨਕੇਮੁਖਸਬਦਸੁਖਾਈ। ਤੀਨਹੁਤਾਪ ਮਿਟੈ ਦੁਖਦਾਈ
ਵਾਰ ਵਾਰ ਤੁਹਿਯਹਸਮਝਾਯੋ। ਇਤਰੰਗ ਨਾਚੋ ਜੋ ਤੁਹਿ ਗਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਾਂਬਿਨਆਨਅਹੇਉਪਹਾਸਾ। ਅਕਾਲਪੁਰਖਮਹਿਹੋਇ ਨਵਾਸਾ

—-o—-

ਅਵਤਾਰ ਵਿਖਯ ੧ ਬੋਧ

ਚੌਪਈ—

ਸੁਨਤਬਚਨਗੁਰ ਕੇ ਭਲਭਾਈ। ਬੋਲੇ ਤਬ ਵਹੁਪੁਰਖਸੁਭਾਈ
ਨਿਰਤ ਭਾਵਹਮਕਰਤ ਜੁਗਾਵੈਂ। ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੋ ਤੁਰਤ ਰਿਝਾਵੈਂ
ਜਿਨ ਭਗਤਨ ਹਰ ਜਗ ਤਨ ਧਾਰੇ।ਬਾਰ ਬਾਰ ਲੀਏ ਅਵਤਾਰੇ
ਦਸਰਥ ਘਰ ਕੌਸਲ ਕੀ ਜਾਈ। ਵਾਕੇ ਗਰਭ ਵਸੇ ਰਘਰਾਈ
ਦਸਰਥ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਤ ਕਹ ਲਾਏ। ਰਾਵਨ ਮਾਰਵਡੇ ਯਸ ਪਾਏ
ਬਹੁਰੋ ਵਾਸਦੇਵ ਗ੍ਰਹ ਮਾਂਹੀ। ਗਰਭ ਦੇਵ ਕੀ ਨਿਪਜੇ ਆਹੀ
ਬਲਭੱਦਰ ਭਾਈ ਸੁਖ ਦਾਈ। ਕਰੇ ਕਲੋਲ ਮਹਾਂ ਹਰਖਾਈ
ਕੰਸ ਮਾਰ ਕਾਲੀ ਕੋ ਨਾਥਾ। ਬੀਚਪੁਰਾਨ ਲਿਖੀਯਹ ਗਾਥਾ
ਮਾਤ ਤਾਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ਸੁਤ ਨਾਰੀ। ਧਰੇ ਜਗਤ ਮਹਿ ਆਇਮੁਰਾਰੀ
ਲੈ ਅਵਤਾਰ ਭਗਤ ਜਨ ਤਾਰੇ। ਦੁਸਟ ਜਨ ਕੇ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੇ
ਸੋ ਪਰਮੇਸੂਰ ਹਮਰੋ ਸਾਂਈ। ਨਿਰਤ ਕਰੇ ਤਾਕੇ ਗੁਨ ਗਾਂਈ
ਸੁਨਤ ਹਸੇ ਕਰਨਾ ਕੇ ਸਾਗਰ। ਸੁਨਹੁ ਭਗਤ ਬੁਧੀ ਕੇ ਨਾਗਰ
ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਖਯੋ ਤੁਮ ਜੋਈ।ਨਿਜ ਅਕਾਲ ਕੇ ਲੱਖਨ ਸੋਈ
ਮਹਾਨ ਪੁਰਖਜਗਮਹਿ ਵਹੁਹੁਏ।ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਤਨ ਤਜਕਰਮੂਏ
ਤੇ ਨਹਿ ਈਸ੍ਵਰ ਕੋ ਅਵਤਾਰੇ।ਨਹਿਪੁਨ ਜਨਮ ਲੀਨ ਕਰਤਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੇ ਈਸਰ ਕੀ ਇੱਛਾ ਪਾਏ । ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਯਾ ਧਰ ਪਰ ਆਏ
ਕਰ ਨਿਜ ਕਾਮ ਗਏ ਪੁਨ ਸੋਊ ਸਦਾ ਜਗਤ ਮਹਿ ਰਹੇਨਕੋਊ
ਯਹ ਈਸ੍ਵਰ ਕੀ ਨਹਿ ਵਡਿਆਈ।ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਤਿਗਾਈ
ਐਸੇ ਕਹ ਤਬ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਤਾਕੋ ਸੰਸਾ ਸਗਲ ਨਿਵਾਰਾ

ਪਉਣ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭਿ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ ॥ ਅੰਧੁਲੇ ਦਹਸਿਰਿ ਮੂੰਡੁ ਕਟਾਇਆ ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥ ਤੂ ਸਰਬੇ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤ ਹਥਿ ਕੀਨੀ ਕਾਲੀਨਥਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ਕਿਸੁ ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਜੋਰੂ ਕਉਣੁ ਕਹੀਐ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਕੁਟੰਬੁ ਸਥਾਵਰ ਦਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਲਣਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗਇਆ ॥ ਆਗੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਤਾਕਾ ਕੰਸੁ ਛੇਦਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੩ ॥ ਰਤਨੁ ਉਪਾਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਧਰੇ ਖੀਰ ਮਥਿਆ ਹੋਰੁ ਭਖਲਾਏ ਜਿਸ ਸੀਕੀਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਛਪੈ ਕਿਉ ਛਿਪਿਆ ਏਕੀ ਏਕੀ ਵੰਡਿ ਦੀਆ ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਥਨ ਕਰਾ ਗੁਰ ਜੁਯਹਭਾਵਾ। ਅਲਖਪੁਰਖ ਕੋਲੱਖਨ ਗਾਵਾ
ਜਿਨ ਅਕਾਲ ਯਹ ਪਾਂਚੋਂ ਭੂਤਾ। ਸਾਜ ਜਗਤ ਕੀਨੋ ਪਰਸੂਤਾ
ਤੈਸੇ ਸਭ ਪਾਲਨ ਸੰਹਾਰਾ। ਤਿਸਹੀ ਕੇ ਹੋਵਤ ਅਨੁਸਾਰਾ
ਕਾਂਮ ਅੰਧ ਰਾਵਨ ਸਿਰ ਕਾਟੇ। ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਛੀਨੀ ਕੇ ਸਾਟੇ
ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਤਾਕੀ ਵਡਿਆਈ। ਯਾਹਿ ਜੰਗ ਕਰਨੇ ਮੈ ਗਾਈ
ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ੂਰ ਨਾਂਹੀ। ਬਲੀ ਧਰਮਾਤਮ ਥੋ ਜਗ ਮਾਂਹੀ
ਜੋ ਸਰਬੇ ਪਰ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਕੌਨ ਊਪ ਤਾਕੇ ਹਿਤ ਭਾਲੂ
ਜਿਨਸਭਸ੍ਰਿਸਟਜੀਵਉਪਜਾਏ। ਸਕਲਬਯੋਤਨਿਜਹਾਥਰਖਾਏ
ਸਕਲ ਨਾਥ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾਕੀ। ਕਾਲੀ ਨਾਥ ਊਪ ਕੋ ਤਾਕੀ
ਕਿਸਕੋ ਪਤੀ ਨਾਰ ਤਿਹ ਕੋ ਹੈ। ਸਰਬ ਬਿਆਪ ਨਿਰੰਤਰ ਜੋਹੈ
ਸਕਲ ਰਿਖੀ ਮੁਨ ਸਹਤ ਕੁਟੰਬਾ। ਲੀਨੇ ਵੇਦਹਾਥ ਤਜ ਦੰਬਾ
ਕੀਓ ਵਿਚਾਰ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੇ ਮਾਂਹੀ। ਤਾ ਸਮ ਦੂਸਰ ਪਾਯੋ ਨਾਂਹੀ
ਨੇਤ ਨੇਤ ਤਬ ਸਗਲ ਪੁਕਾਰਾ। ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਆਨੰਤ ਉਚਾਰਾ
ਫਿਰ ਵਹੁ ਕੰਸ ਮਾਰਕਰ ਭਾਈ। ਕਹੋ ਕਵਨ ਪਾਵੈ ਵਡਿਆਈ
ਹੁਤੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਇਕ ਪੁਰਖ ਮਹਾਨਾ। ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਤਾਕੋ ਥੋ ਨਾਨਾ
ਤਹਿ ਸੁਤ ਕੰਸ ਕੁਟਲ ਥੋ ਭਾਰੀ। ਕਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਤਹਿਪ੍ਰਹਾਰੀ
ਜਿਨ ਸਾਗਰਮਹਿਰਤਨਉਪਾਯਾਫਿਰਮਥਕਰਕਜਾਵਡਾਕਹਾਯਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਲੱਖਨ ਸੁਨਪਜਾਰੇ।ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਕਹਾਂ ਵਿਚਾਰੇ
ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਨਹਿ ਛਪਤਛਪਾਯੋ। ਏਕਗੁਰੂਤੁਮ ਬਾਟ ਦਿਖਾਯੋ
ਸੋ ਅਜਨਮ ਅਦ੍ਵੈ ਅਨਛੇਦਾ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਭੇਦਾ
ਤਾਂਤੇ ਤਾਕੋ ਜਨਮ ਨ ਹਈਏ। ਅਜਰ ਅਮਰ ਤਾਹੀ ਕੋ ਲਹੀਏ
ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅਸਬੈਨ ਉਚਾਰੇ। ਤਬ ਬੋਲੇ ਵਹੁਪੁਰਖ ਵਿਚਾਰੇ
ਜੇਕਰ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਾਂਹੀ। ਪੁਨ ਇਹ ਲੱਖਨ ਅਹੇ ਨ ਤਾਂਹੀ
ਤੌ ਤਾਕੇ ਲੱਖਨ ਹੌਂ ਜੋਈ। ਕਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਸੋਈ
ਤਬ ਬੋਲੇ ਕਰਨਾਨਿਧ ਬਾਨੀ। ਸੁਨ ਲੱਖਨ ਤਾਕੇ ਸੁਰ ਗਜਾਨੀ

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਲਖਨ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਨ ਕਰਮਾ॥ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਉ ਨ ਭਰਮਾ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪ ਵਰਨ ਨਹੀ ਰੇਖਿਆ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ
ਬੰਧਪ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਮ ਨ ਨਾਰੀ ॥
ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨਅਪਰਅਪਹੰਪਰ ਸਗਲੀ
ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ
ਸਬਾਈ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟੁ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰ
ਮਤੀ ਨਿਰਭੈ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਜੰਤਾ
ਵਸਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵਹਿ ਛੂਟਹਿ ਸਬਦੁ
ਕਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਸੂਚੇ ਭਾਂਡੈ ਸਾਚਿ
ਸਮਾਵੈ ਵਿਰਲੇ ਸੂਚਾ ਚਾਰੀ ॥ ਤੰਤੈ
ਕਉ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਿਲਾਇਆ ਨਾਨਕ
ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਚੌਪਈ–

ਯਹ ਲੱਖਨ ਈਸ੍ਵਰ ਕਾ ਕੀਨਾ। ਯਥਾ ਯੋਗ ਉਤਰ ਕੋ ਦੀਨਾ
ਬਾਹਰਮੁਖ ਇੰਦ੍ਰੈਮਨ ਬਾਣੀ। ਹੀਂ ਲਖਤ ਹੈ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ
ਆਦਿ ਅੰਤਜਾਕੋਨਹਿ ਪਈਐ। ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ਯਾਹ ਤੇ ਕਹੀਐ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਤਸਿਮ੍ਰਤ ਬਹੁ ਸਾਧੂ । ਰੰਮਜ ਨ ਪਾਵਤ ਅਹੇ ਅਗਾਧੂ
ਨਹਿ ਕਹਿ ਇੰਦ੍ਰੈ ਅਗੋਚਰ ਜੋਈ । ਅਹੇ ਅਗੋਚਰ ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ
ਦੇਸ ਕਾਲ ਪੁਨ ਕਰਮ ਨ ਤਾਕੇ । ਏ ਸਭ ਹੈ ਅੰਤਰਗਤ ਵਾਕੇ
ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਛੱਤ੍ਰੀ ਸ਼ੂਦਰ ਜਾਤੀ । ਨਾਂਹਿਚੰਡਾਲ ਆਦਤਿਹ ਭਾਤੀ
ਨਹ ਸੂਕਰ ਮਾਨਸ ਮਛ ਆਦੂ । ਜੂਨ ਧਾਰ ਤੋਸੋ ਨਿਰ ਬਾਦੂ
ਜਨਮ ਹੀਨ ਜਾਤੇ ਤਹ ਪਾਯੋ । ਸ੍ਵੈਭੂ ਕਰ ਤਾਂਕੋ ਮੁਨਿ ਗਾਯੋ
ਨਹਿ ਤਾਕੋ ਭੈ ਕਾਹੂ ਕੇਰਾ । ਨਹੀਂ ਭਰਮ ਨੈ ਜਾਕੋ ਘੇਰਾ
ਐਸੇ ਸਾਚੇ ਪਰ ਕੁਰਬਾਨਾ । ਜੋ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨ ਸਮਾਨਾ
ਲੰਬਾ ਮੰਧਰ ਮਹਤ ਪੁਨ ਛੋਟਾ । ਨਹੀਂ ਰੂਪ ਤਾਕੋ ਕਬ ਨੋਟਾ
ਸਜਾਮ ਗੌਰ ਨਹਿ ਤਾਕੋ ਰੰਗਾ । ਨਹੀਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤਾਹਿਕੇ ਅੰਗਾ
ਸਾਚਸਬਦਤਿਸਏਕਨਿਸ਼ਾਨੀ।ਜਾਂਕਰਗਯਾਨਲਹਤਤਹਿਗਜਾਨੀ
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਨਾਰ ਨ ਤਾਕੈ । ਭ੍ਰਾਤ ਸਖਾ ਨਾਹੀਂ ਕੋ ਵਾਕੈ
ਸੂਰਜ ਚੰਦਰ ਵੰਸੀ ਨਾਹੀਂ । ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹੀਯਤਤਾਹੀ
ਸਗਲਜੋਤਤਿਸਕੀਜਗਵਰਤੇ । ਅਪਰਅਪਾਰਨਿਰਖਤਿਸ ਕਰਤੇ
ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਜਾਪਕ ਸੋਈ । ਪਰ ਨਹਿ ਦੇਖਤ ਤਾਕੋ ਕੋਈ
ਬੁਧ ਕਵਾੜ ਮੋਹ ਕੇ ਟੂਟੈ । ਤਹਿ ਅਨੰਦ ਕੋ ਤਬ ਜਨ ਲੂਟੈ
ਜੀਵ ਉਪਾਇਤਾਹਿਸਿਰਕਾਲਾ । ਸਾਜਦੀਆ ਤਿਨਏਕਨਿਰਾਲਾ
ਪੁਨ ਸਭਜਗਗਤ ਆਪਅਧੀਨਾ ।ਰਾਖੀਪਰਮਪੁਰਖ ਪਰਬੀਨਾ
ਸੋ ਸਾਚੋ ਸਭ ਤੇ ਅਧਕਾਈ । ਤਹਾ ਅਰਾਧਨ ਤੇ ਸੁਖਦਾਈ
ਯਾਹਿ ਸਾਚ ਕੋ ਪਾਤਰ ਜੋਈ । ਤਾ ਮਨ ਸਾਂਚ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ
ਸੋ ਸਾਚਾ ਸੂਚਾ ਜਗ ਮਾਂਹੀ ਵਿਰਲਾ ਅਹੇ ਘਰੋ ਘਰ ਨਾਂਹੀ
ਨਿਜ ਆਤਮਪਰਮਾਤਮਭਾਈ । ਦਯੋਮਿਲਾਇਸਰਨਤਹਿ ਪਾਈ
ਯਹ ਲੱਖਨ ਪਰਮਾਤਮ ਕੇਰੇ । ਜੋ ਹਮਨੇ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਟੇਰੇ ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਕਾ ਕਰੋ ਅਰਾਧਨ ਭਾਈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਜਾਤੇ ਕਟ ਜਾਈ
ਕਹਾ ਭਗਤ ਜਨ ਨੇ ਤਬ ਐਸੇ। ਅਹੇ ਸੱਤ ਮ ਭਾਖਾ ਜੈ
ਪਰ ਤਿਸ ਸਾਚਪੁਰਖਯਸਜੋਈ। ਕਿਹਬਿਧਪੁਰਖਉਚਾਰੇ ਕੋਈ
ਸੋ ਪਰਕਾਰ ਕਹੋ ਸਮਝਾਈ। ਜਾਕੇ ਸੁਨੇ ਸ਼ੰਕ ਮਿਟ ਜਾਈ
ਤਬ ਗੁਰ ਸਬਦਉਚਾਰ ਸੁਨਾਈ।ਤਾਂਹਿ ਉਪਾਸਨ ਰੀਤ ਸਖਾਈ

——o——

ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖਿ ਕਰੋੜਿ ॥ ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹੁ ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਚੁ ॥ ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੋ ਕਚੁ ਨਿ ਕਚੁ ॥੧॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਰਣੁ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥

ਦੋਹਿਰਾ—

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਭਾਵ ਗੁਰ ਕਹਾ ਉਪਾਸਨ ਕੇਰ
ਜਾਕੋ ਮਨ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਮਿਟਤ ਮੋਹ ਅੰਧੇਰ।

ਚੌਪਈ:—

ਹੇ ਸੱਚ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵਾ। ਰਚੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਭੇਵਾ
ਸੋ ਸਭ ਚੇਰੇ ਤੂੰ ਤਿਨ ਸੁਆਮੀ। ਤੂੰ ਸਭਹੂੰ ਕੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ
ਸਕਲ ਲੋਕ ਕੇ ਸਕਲ ਅਕਾਰਾ। ਹੇ ਸੱਚੇ ਤੂੰ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੋ ਸਾਚੇਕਰਯਹ ਸਭ ਸਾਚੇ। ਅੰਤਰ ਸਕਲ ਖਿਨਕ ਹੈਂ ਕਾਚੇ
ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਕਰਨਾ ਤੁਹਿ ਸਾਚਾ। ਸਾਚਾ ਤੋਹਿ ਵਿਚਾਰ ਅਵਾਚਾ
ਸਾਚੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਸਾਚੀ। ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਚ ਸਚ ਵਾਚੀ
ਹੇ ਠਾਕਰ ਠਕੁਰਾਈ ਤੇਰੀ। ਹੈ ਸਾਚੀ ਜਗ ਮੈ ਹਮ ਹੇਰੀ
ਸਾਚੋ ਦਾਨ ਅਹੇ ਤੁਹ ਕੇਰਾ। ਸਾਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਹਿ ਹਮ ਹੇਰਾ
ਹੇ ਸਾਚੇ ਸਭ ਤਵ ਯਸ ਗਾਵੈ। ਲਾਖ ਕਰੋੜੀ ਅੰਤ ਨ ਆਵੈ
ਤੋਹ ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਾਚੇ ਤਾਣਾ। ਤੁਨਾ ਜੋਰ ਸਾਚਾ ਹਮ ਜਾਣਾ
ਹੈ ਸਾਚੀ ਤੋਰੀ ਵਡਿਆਈ। ਤੋ ਬਿਨ ਔਰ ਨ ਸਾਚੀ ਪਾਈ
ਤੋਰੀ ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਸਾਰੀ। ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਾਚਾ ਤੂੰ ਭਾਰੀ
ਤੁਹਿ ਸਾਚੇ ਕੋ ਜੋ ਜਨ ਧਯਾਵੇ। ਸੋਈ ਸਾਚਾ ਜਗਤ ਕਰਾਵੇ
ਆਨ ਮਰੇ ਜਨਮੇ ਜਗ ਜੋਈ। ਊਚ ਨੀਚ ਕੈ ਹੋਵੈ ਕੋਈ
ਸੋ ਸਭ ਕਾਚ ਕਾਚ ਤਿਹ ਸੇਵਾ। ਸੋ ਕਾਚਾ ਜੋ ਮਾਨਤ ਦੇਵਾ
ਵਡੀ ਵਡਾਈ ਤੋਰੋ ਮਾਂਹੀ। ਯਾਹੀ ਅਹੇ ਔਰ ਮੈ ਨਾਂਹੀ
ਜਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਮਾਨਾ। ਨਹੀਂ ਨਾਮ ਦੂਸਰ ਕੋ ਜਾਨਾ
ਪੁਨਹ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਤੋਰੀ। ਅਹੇ ਨਯਾਇ ਸਾਰ ਮਤ ਮੋਰੀ
ਜਾਤੇ ਨਿਜ ਕਰ ਮਨ ਅਨੁਸਾਰਾ। ਦੇਵਤਫਲ ਸਭਕੋ ਕਰਤਾਰਾ
ਬਹੁ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ। ਅਹੇ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸਭ ਨੈ ਹੇਰੀ
ਸਕਲਪ੍ਰਪੰਚਕਾਲਚਲਾਇਆ। ਨਿਹਚਲਥਾਉਤੈਹਸਦ ਪਾਇਆ
ਸਭਕੇ ਬੋਲਨ ਕੋ ਤੂੰ ਜਾਨੈ। ਵਡੀ ਵਡਾਈ ਏਹੀ ਮਾਨੈ
ਪੁਨ ਸਬਹਨ ਕੇ ਅੰਤਰਭਾਵਾਂ। ਜਾਨਤ ਹੈ ਤੂੰ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਾ
ਯਹੀ ਵਡੀਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ। ਆਨ ਜੀਵ ਤੇ ਹਮਲਖ ਪਾਈ
ਬਿਨ ਮਾਂਗੇ ਸਭਕੋ ਤੂੰ ਦੇਹੀ। ਵਡੀ ਵਡਾਈ ਤੋਰੀ ਏਹੀ
ਆਪੇ ਆਪ ਅਦੁਤੀ ਕਹਾਯੋ। ਤੋਹਿ ਸਰੀਕ ਨ ਦੂਸਰ ਗਾਯੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਵਡੀ ਵਡਾਈ ਇਹ ਤੁਹ ਮਾਂਹੀ । ਦੂਸਰ ਮਹਿਜੋਪਈਅਤਨਾਂਹੀ
ਕਾਰਜ ਤੋਹਿ ਨ ਕਥਿਆ ਜਾਈ । ਸਹਸਬਦਨਜੋਕਥ ਹੈ ਰਾਈ
ਜੋ ਤੁਧ ਕੀਆ ਪੁਨ ਜੋ ਕਰ ਹੈ । ਸੋ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ ਮਨਧਰ ਹੈ
ਤੋਟੇ ਸਮ ਜਗ ਮਹਿ ਨਹ ਕੋਈ । ਜਾਕੀ ਉਪਮਾ ਕੋ ਹੋਈ
ਜਬੀ ਉਪਾਸਨ ਐਸ ਉਚਾਰੀ । ਭਏਅਚੰਭਾਂ ਵਹੁ ਮਨ ਰੀ
ਪੁਨ ਬੋਲੇ ਸੁਨ ਹੇ ਜਗ ਸੁਆਮੀ । ਔਰ ਨ ਪੂਜੇ ਕੋ ਅਭਰਾਮੀ
ਅਨਕ ਵੇਦ ਪੁਨ ਜਗ ਅਵਤਾਰਾ । ਮੜੀਮਾਟਪਈਅਤਸੰਸਾਰਾ
ਸੋ ਕਿਆ ਪੂਜਨਕੇ ਨਹਿ ਜੋਗੂ । ਜਾ ਪੂਜਨ ਸੇ ਮਿਟ ਹੈ ਸੋਗੂ
ਤਬ ਗੁਰ ਯਾ ਬਿਧਸਦਦਅਲਾਏ । ਤਿਨਕੇਸੰਸੈਸਗਲ ਮਿਟਾਏ

ਬੇਦ ਕਤੇਬੀ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥
ਨਾਤਸੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥ ਹੋਰੁ
ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਆਗੈ
ਤੁਧੁ ਆਖਾ ॥ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਤੁਧੈ
ਸਾਲਾਹੀ ਅੰਧੈ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥ ਅਵਰ
ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਤਿਸਹ ਸਰੀਕ
ਨ ਕੋਈ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨ
ਦਾਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ ਸੋਈ ॥
ਦੁਬਧਾ ਨ ਪੜਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਨ
ਪੂਜਉ ਮੜੈ ਮਸਾਣਿ ਨ ਜਾਈ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ
ਕੋਈ ਕੋਇ ਮੰਞੁ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕ ਤੂ ॥
ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਰੋਇ ਜਾ ਲਗੁ ਚਿਤਿ
ਨ ਆਵਹੀ ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂਢੀਆ
ਕੋ ਨੀਮੀ ਮੈਡਾ ॥ ਜੇ ਤੁਧ ਭਾਵੈ
ਸਾਹਿਬਾ ਤੂ ਮੈ ਹਉ ਤੈਡਾ ॥ ੧ ॥
ਦਰਬੀ ਭਾਮੈ ਨੀਮ ਕੈ ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ
॥ ਹਿਕੋ ਮੈਡਾ ਤੂ ਧਨੀ ਸਚਾ ਮੁਖਿ
ਨਾਮੁ ॥

ਚੌਪਈ—

ਇਨਸਬਦਨਮਹਿਯਹਸਮਝਾਯੋ।ਅਕਾਲਬਿਨਾਨਹਿਔਰਮਨਾਯੋ।
ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਪਾਵਤ ਪਾਰਾ। ਮਾਤ ਤਾਤ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤਨ ਦਾਰਾ।
ਤਾਹ ਸਰੀਕ ਔਰ ਕੋ ਹੋਵੈ। ਤੋ ਤਾਂਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਗਟੋਵੈ।
ਤੁਧ ਆਗੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ। ਮਮ ਅਨਾਥ ਕੋ ਬਨ ਹੈ ਗਾਈ।
ਤੋਹ ਨਾਮ ਨੇਤਰ ਹੈਂ ਮੋਰੇ। ਨਾਤਰ ਅੰਧ ਅਹ ਦ੍ਰਿਗ ਕੋਰੇ।
ਔਰ ਨ ਮੁਝ ਕੋ ਦੀਖਤ ਕੋਊ। ਤੌ ਉਪਮਾਂ ਕਾਕੀ ਕਰਵੋਊ।
ਜਾਕੋ ਨਹਿ ਸਰੀਕ ਕੋ ਆਨਾ। ਸੋ ਸਭ ਊਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਚਾਨਾ।
ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਜਗ ਜੀਵ ਅਪਾਰੇ। ਮਾਨਨ ਜੋਗ ਅਹੇ ਸਚ ਧਾਰੇ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ ਮੰਞੁ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕੁ ਤੂ ॥ ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਰੋਇ ਜਾ ਲਗੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂਢੀਆ ਕੋ ਨੀਮੀ ਮੈਡਾ ॥ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਹਿਬਾ ਤੂ ਮੈ ਹਉ ਤੈਡਾ ॥ ੧ ॥ ਦਰਬੀ ਭਾਮੈ ਨੀਮ ਕੋ ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ ॥ ਹਿਕੋ ਮੈਡਾ ਤੂ ਧਨੀ ਸਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥

ਚੌਪਈ—

ਇਨਸਬਦਨਮਹਿਯਹਸਮਝਾਯੋ।ਅਕਾਲਬਿਨਾਨਹਿਔਰਮਨਾਯੋ। ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਪਾਵਤ ਪਾਰਾ। ਮਾਤ ਤਾਤ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਨ ਪਜਾਰਾ। ਤਾਹ ਸਰੀਕ ਔਰ ਕੋ ਹੋਵੈ। ਤੋ ਤਾਂਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਗਟੋਵੈ। ਤੁਧ ਆਗੇ ਤੋਰੀ ਵਡਿਆਈ। ਮਮ ਅਨਾਥ ਕੋ ਬਨ ਹੈ ਗਾਈ। ਤੋਹ ਨਾਮ ਨੇਤਰ ਹੈਂ ਮੋਰੇ। ਨਾਤਰ ਅੰਧ ਅਹ ਦ੍ਰਿਗ ਕੌਰੇ। ਔਰ ਨ ਮੁਝ ਕੋ ਦੀਖਤ ਕੋਊ। ਤੌ ਉਪਮਾਂ ਕਾਕੀ ਕਰਵੋਊ। ਜਾਕੋ ਨਹਿ ਸਰੀਕ ਕੋ ਆਨਾ। ਸੋ ਸਭ ਊਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਚਾਨਾ। ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਜਗ ਜੀਵ ਅਪਾਰੇ। ਮਾਨਨ ਜੋਗ ਅਹੇ ਸਚ ਬਾਰੇ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਹਿਦੁਬਧਾਮਨਮਹਿਕੁਛਕਰੀਓਹਰਿਤਜਮਨਨਹਿਔਦੇਧਰੀਓ
ਮੜ੍ਹੀ ਮਸਾਣ ਮਾਟ ਨਹਿ ਪੂਜੋ। ਜੋ ਅਕਾਲ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦੂਜੋ
ਤਾ ਘਰ ਛੋਡ ਜੋ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀਨਾਮ ਸਿਰਾਵੈ
ਕੋ ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਕਾਹੂੰ ਪੂਜੈ। ਹਮਰੋ ਏਕ ਨ ਮਾਨੈ ਦੂਜੈ।
ਕਿਉਂ ਕਰ ਦੁਦਨਕਰਤਨਹਿਮਰਹੈ।ਜੋਤੁਮਰਿਦੈਨਚਿੰਤਨ ਕਰਹੈ
ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਖੋਜ ਮੈਂ ਕੀਨਾ। ਨਹਿ ਮੈਡਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਚੀਨਾ
ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੇ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੋਹਿ ਕਹਾਵੇ
ਦੂਸਰ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਦਰ ਕੋਈ। ਨਮਸਕਾਰ ਫਿਰ ਕਾਕੋ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹ ਉਦਾਰਾ। ਤੁਹੀ ਏਕ ਹਮਰੋ ਸੰਸਾਰਾ
ਜਬ ਅਸ ਬਚਨ ਉਪਾਸਨ ਕੇਰੇ। ਸਰਵਨ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਟੇਰੇ
ਧੰਨਜ ਧੰਨਜ ਸਭ ਬੋਲੇ ਬਾਨੀ। ਤਜਅਗਜਾਨਭਏਤਬਗਜਾਨੀ

ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ—

ਤਹ ਤੇ ਤੁਰੇ ਸੁਭਾਵਕ ਨਾਥਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਲੇਕਰ ਸਾਥਾ
ਮੇਲਾ ਕੁੰਭ ਕਹੀਂ ਸੁਨ ਪਾਏ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਗੰਗਾ ਪਰ ਆਏ
ਜਬ ਪੁਰਬੀ ਕੋ ਸਮੋ ਸੁ ਨੀਕਾ। ਲੋਗਨ ਪਿਖਾ ਪਾਪਹਤਜੀਕਾ
ਦੇਸ ਦੇਸ ਤੇ ਤਬ ਚਲ ਆਏ। ਗੰਗਾ ਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਹਿਦੁਬਧਾਮਨਮਹਿਕਛੁਕਰੀਓ।ਹਰਿਤਜਮਨਨਹਿਔਰੈਧਰੀਓ
ਮੜ੍ਹੀ ਮਸਾਣ ਮਾਟ ਨਹਿ ਪੂਜੋ। ਜੋ ਅਕਾਲ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦੂਜੋ
ਤਾ ਘਰ ਛੋਡ ਜੋ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀਨਾਮ ਸਿਰਾਵੈ
ਕੋ ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਕਾਹੂੰ ਪੂਜੈ। ਹਮਰੋ ਏਕ ਨ ਮਾਨੈ ਦੂਜੈ।
ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੁਦਨਕਰਤਨਹਿਮਰਹੈ।ਜੋਤੁਮਰਿਦੈਨਚਿੰਤਨ ਕਰਹੈ
ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਖੋਜ ਮੈਂ ਕੀਨਾ। ਨਹਿ ਮੈਡਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਚੀਨਾ
ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਵੇ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੋਹਿ ਕਹਾਵੇ
ਦੂਸਰ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਦਰ ਕੋਈ। ਨਮਸਕਾਰ ਫਿਰ ਕਾਕੋ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹ ਉਦਾਰਾ। ਤੁਹੀ ਏਕ ਹਮਰੋ ਸੰਸਾਰਾ
ਜਬ ਅਸ ਬਚਨ ਉਪਾਸਨ ਕੇਰੇ। ਸਰਵਨ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਟੇਰੇ
ਧੰਨਜ ਧੰਨਜ ਸਭ ਬੋਲੇ ਬਾਨੀ। ਤਜਅਗਜਾਨਭਏਤਬਗਜਾਨੀ

ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਬੰਧ

ਚੌਪਈ—

ਤਹ ਤੇ ਤੁਰੇ ਸੁਭਾਵਕ ਨਾਥਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕੋ ਲੇਕਰ ਸਾਥਾ
ਮੇਲਾ ਕੁੰਭ ਕਹੀਂ ਸੁਨ ਪਾਏ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਗੰਗਾ ਪਰ ਆਏ
ਜਬ ਪੁਰਬੀ ਕੋ ਸਮੋ ਸੁ ਨੀਕਾ। ਲੋਗਨ ਪਿਖਾ ਪਾਪਹਤਜੀਕਾ
ਦੇਸ ਦੇਸ ਤੇ ਤਬ ਚਲ ਆਏ। ਗੰਗਾ ਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਹਾਂਗੁਰੂ ਲੋਗਨ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਲਗੇ ਕਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁ ਜੇਤਾ
ਜਬ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤਸਭ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਪੁੰਨਦਾਨ ਕਰਪੜ੍ਹਤੇਬਾਣੀ
ਨਿਜ ਪਿਤਰਨ ਕੋ ਪਾਨੀ ਦੇਵੇ। ਟਕਾ ਦੱਛਨਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਲੇਵੈ
ਤਬ ਭਾਨਾ ਗੁਰ ਯਾ ਬਿਧਕੀਨਾ। ਸਭਕੋ ਪ੍ਰੇਰ ਓਰਨਿਜਲੀਨਾ
ਗੰਗਾ ਮੈ ਪੈਠੇ ਤਤਕਾਲਾ। ਮੱਜਨ ਕਾਰਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ
ਨਿਜ ਨਗਰੀ ਕੀ ਕਰਮੁਖ ਓਰਾ।ਲਗੇਸੀਚਨੇ ਜਲਕਰ ਜੋਰਾ
ਦੇਖ ਲੋਗ ਸਭ ਭਏ ਹਰਾਨੈ। ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨੈ।
ਮਿਲੇ ਆਨ ਬਹੁ ਗੰਗਾ ਵਾਸੀ। ਪੂਛਨ ਲਗੇ ਕਰਤਮਨਹਾਸੀ
ਤੁਮ ਯਹਜਲਕਿਉਂ ਸਿੰਚਨਕਰਹੋਕੌਨ ਮਨੋਰਥ ਮਨਮੋਂਧਰਹੋ
ਤਬ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ। ਤੁਮ ਜਲਅੰਚਲ ਕਾਕ ਡਾਰੀ
ਤਬ ਸੁਨਕਰ ਤਿਨਕਹਾਪੁਕਾਰੇ।ਅਹੇ ਸੁਰਗਮਹਿਪਿਤਰਹਮਾਰੇ
ਤਾਕੋ ਜਲ ਹਮ ਦੇਤ ਗੁਸਾਂਈ। ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਿਟਾਂਈ
ਹਸਕਰ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਬਚ ਐਸਾ। ਉਤਰ ਦੀਆ ਤਾਹਿਨੇ ਜੈਸਾ
ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਨਗਰੀ ਇਕ ਕਹੀਏ।ਰਾਵੀਪਾਰਤਾਹਿਕੋਲਈਏ
ਤਹਾਂ ਹਮਾਰੀ ਖੇਤੀ ਆਹੀ। ਸੂਕਤ ਹੈ ਜਲ ਪਾਵਤ ਨਾਂਹੀ
ਤਿਸ ਖੇਤੀ ਕੋ ਮੈਂ ਜਲ ਦੇਵੋਂ। ਸਕਲ ਕਿਆਰਨਕੋ ਭਰਲੇਵੋਂ
ਸਭ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਹੇ ਦੇਵਾ। ਪਾਨੀ ਕੈਸੇ ਤਹਾਂ ਪੁਚੇਵਾ
ਦੋਸੈ ਕੋਸ ਦੂਰ ਤੁਮ ਪਾਨੀ। ਪਹੁਚਾਵੋਗੇ ਹਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ
ਹਸ ਕਰ ਗੁਰਜੂ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਸੁਨਹੋ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰਾ
ਜੇਕਰ ਮੇਰੋ ਖੇਤ ਨ ਭਰ ਹੈ।ਤੁਮਰੇਪਿਤਰਪਿਆਸਕਿਉਂਹਰ ਹੈ
ਜੇਕਰਧਰ ਪਰ ਨਹਿਜਲਜਾਈ। ਕਹੋਸੁਰਗਕਿਸਰੀਤਸਿਧਾਈ
ਕਹਾਂ ਸੁਰਗ ਹੈ ਜੰਗਲ ਭਾਰਾ। ਜਹ ਪਾਨੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਾ
ਪਰਾ ਸ਼ੋਰ ਜਬ ਐਸ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਮਿਲੇ ਲੋਗ ਤਬ ਆਇ ਹਜਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਗੇ ਕਰਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨਾ। ਹਾਸੀ ਖੇਲ ਤੋਹਿ ਨੇ ਜਾਨਾ
ਯਹ ਸੁਨ ਗੁਰਜੂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਾ।ਤੀਰਥ ਕੋ ਨਿਰਨੈਕਰ ਡਾਰਾ

ਨਾਵਨ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨ ਖੋਟੇ ਤਨ ਚੋਰੁ ॥ ਇਕ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾਉ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰੁ ॥ ਬਾਹਰਿ ਧੋਤੀ ਤੂਮੜੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ॥ ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਣਨਾਤਿਆ ਚੋਰ ਸਿ ਚੋਰਾ ਚੋਰ ॥

ਚੌਪਈ--

ਅਹੋ ਲੋਗ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਆਵੋ। ਮਨ ਖੋਟੇ ਤਨ ਮਾਲ ਚੁਰਾਵੋ
ਨਾਨਾ ਕੁਟਲ ਬ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕਰ ਹੈ।ਬਿਸ ਖੁਟਿਆਈਸੇਤੀ ਭਰਹੈ
ਤਨ ਕਰਪਰ ਕੀਵਸਤ ਚੁਰਾਵੋ।ਕਹੁ ਤੀਰਥ ਕੋ ਕਯਾਫਲਪਾਵੋ
ਏਕ ਭਾਰ ਪਾਪਨ ਕੋ ਜੋਈ। ਨਾਇ ਦੂਰ ਕਰ ਹੋ ਤੁਮ ਸੋਈ
ਦੁਗਨ ਪਾਪ ਸਿਰ ਔਰ ਚੜ੍ਹਾਵੋ। ਕਰ ਸੁਰਗ ਕੈਸੇ ਕਰ ਪਾਵੋ
ਜਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਤੇ ਭਾਈ।ਮਨਕੀ ਮੈਲਨ ਕਬਹੀਜਾਈ
ਜੈਸੇ ਤੂੰਮਾ ਸੋ ਜਲ ਧੋਵੇ। ਕੜਵਾ ਪਨ ਕਬਹੀ ਨਹਿ ਖੋਵੇ
ਤਾਂਤੇ ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਨ ਨਾਏ। ਪੁਨਹ ਚੋਰ ਨਹਿ ਸਾਧ ਕਹਾਏ
ਜਬਲੋ ਅੰਦਰ ਸੁੱਧਨਕਰਹੈ।ਜਲ ਮੱਜਨ ਕਹੁ ਕਿਆਮਲਹਰਹੈ
ਜਬ ਯਹਸਬਦ ਸੁਨਾਗੁਰਕੇਰਾ।ਫਿਰ ਬੋਲੇਸਭ ਮਿਲਬਿਨਦੇਰਾ
ਕਿਯਾਤੀਰਥ ਕੁਛਵਸਤਨਹਈਏ।ਜਾਤੇਤੁਮਰੀ ਦਿਸਟਨਪਈਏ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਤੀਰਥ ਜੋ ਸਾਚੋ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਤਾ ਮਹਿ ਮਨ ਰਾਚੋ
ਅਸ ਕਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨਕੀਓ।ਤੀਰਥ ਕਰਨਜੋਗ ਦਸ ਦੀਓ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਹਾਂਗੁਰੂ ਲੋਗਨ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਲਗੇ ਕਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁ ਜੇਤਾ
ਜਬ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤਸਭ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਪੁੰਨਦਾਨ ਕਰਪੜ੍ਹਤੇਬਾਣੀ
ਨਿਜ ਪਿਤਰਨ ਕੋ ਪਾਨੀ ਦੇਵੈ। ਟਕਾ ਦੱਛਨਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਲੇਵੈ
ਤਬ ਭਾਨਾ ਗੁਰ ਯਾ ਬਿਧਕੀਨਾ। ਸਭਕੋ ਪ੍ਰੇਰ ਓਰਨਿਜਲੀਨਾ
ਗੰਗਾ ਮੈ ਪੈਠੇ ਤਤਕਾਲਾ। ਮੱਜਨ ਕਾਰਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ
ਨਿਜ ਨਗਰੀ ਕੀ ਕਰਮੁਖ ਓਰਾ।ਲਗੇਸੀਚਨੇ ਜਲਕਰ ਜੋਰਾ
ਦੇਖ ਲੋਗ ਸਭ ਭੁਏ ਹਰਾਨੈ। ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨੈ।
ਮਿਲੇ ਆਨ ਬਹੁ ਗੰਗਾ ਵਾਸੀ। ਪੂਛਨ ਲਗੇ ਕਰਤਮਨਹਾਸੀ
ਤੁਮ ਯਹਜਲਕਿਉਂ ਸਿੰਚਨਕਰਹੋਕੌਨ ਮਨੋਰਥ ਮਨਮੋਂਧਰਹੋ
ਤਬ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ। ਤੁਮ ਜਲਅੰਚਲ ਕਾਹਕ ਡਾਰੀ
ਤਬ ਸੁਨਕਰ ਤਿਨਕਹਾਪੁਕਾਰੇ।ਅਹੇ ਸੁਰਗਮਹਿਪਿਤਰਹਮਾਰੇ
ਤਾਕੋ ਜਲ ਹਮ ਦੇਤ ਗੁਸਾਂਈ। ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਿਟਾਂਈ
ਹਸਕਰ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਬਚ ਅਸਾ। ਉਤਰ ਦੀਆ ਤਾਹਿਨੇ ਜੈਸਾ
ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਨਗਰੀ ਇਕ ਕਹੀਏ।ਰਾਵੀਪਾਰਤਾਹਿਕੋਲਈਏ
ਤਹਾਂ ਹਮਾਰੀ ਖੇਤੀ ਆਹੀ। ਸੂਕਤ ਹੈ ਜਲ ਪਾਵਤ ਨਾਂਹੀ
ਤਿਸ ਖੇਤੀ ਕੋ ਮੈਂ ਜਲ ਦੇਵੋਂ। ਸਕਲ ਕਿਆਰਨਕੋ ਭਰਲੇਵੋਂ
ਸਭ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਹੇ ਦੇਵਾ। ਪਾਨੀ ਕੈਸੇ ਤਹਾਂ ਪੁਚੇਵਾ
ਦੋਸੈ ਕੋਸ ਦੂਰ ਤੁਮ ਪਾਨੀ। ਪਹੁਚਾਵੋਗੇ ਹਮ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ
ਹਸ ਕਰ ਗੁਰਜੂ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਸੁਨਹੋ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰਾ
ਜੇਕਰ ਮੇਰੋ ਖੇਤ ਨ ਭਰ ਹੈ।ਤੁਮਰੇਪਿਤਰਪਿਆਸਕਿਉਂਹਰ ਹੈ
ਜੇਕਰਧਰ ਪਰ ਨਹਿਜਲਜਾਈ। ਕਹੋਸੁਰਗਕਿਸਹੀਤਸਿਧਾਈ
ਕਹਾਂ ਸੁਰਗ ਹੈ ਜੰਗਲ ਭਾਰਾ। ਜਹ ਪਾਨੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਾ
ਪਰਾ ਸ਼ੋਰ ਜਬ ਐਸ ਪੁਕਾਰੇ ਮਿਲੋ ਲੋਗ ਤਬ ਆਇ ਹਜਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਹਾਂਗੁਰੂ ਲੋਗਨ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਲਗੇ ਕਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁ ਜੇਤਾ
ਜਬ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤਸਭ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਪੁੰਨਦਾਨ ਕਰਪੜ੍ਹਤੇਬਾਣੀ
ਨਿਜ ਪਿਤਰਨ ਕੋ ਪਾਨੀ ਦੇਵੇ। ਟਕਾ ਦੱਛਨਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਲੇਵੈ
ਤਬ ਭਾਨਾ ਗੁਰ ਯਾ ਬਿਧਕੀਨਾ। ਸਭਕੋ ਪ੍ਰੇਰ ਓਰਨਿਜਲੀਨਾ
ਗੰਗਾ ਮੈ ਪੈਠੇ ਤਤਕਾਲਾ। ਮੱਜਨ ਕਾਰਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ
ਨਿਜ ਨਗਰੀ ਕੀ ਕਰਮੁਖ ਓਰਾ।ਲਗੇਸੀਚਨੇ ਜਲਕਰ ਜੋਰਾ
ਦੇਖ ਲੋਗ ਸਭ ਭਏ ਹਰਾਨੈ। ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨੈ।
ਮਿਲੇ ਆਨ ਬਹੁ ਗੰਗਾ ਵਾਸੀ। ਪੂਛਨ ਲਗੇ ਕਰਤਮਨਹਾਸੀ
ਤੁਮ ਯਹਜਲਕਿਉਂ ਸਿੰਚਨਕਰਹੋਕੌਨ ਮਨੋਰਥ ਮਨਮੋਂਧਰਹੋ
ਤਬ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ। ਤੁਮ ਜਲਅੰਚਲ ਕਾਕ ਡਾਰੀ
ਤਬ ਸੁਨਕਰ ਤਿਨਕਹਾਪੁਕਾਰੇ।ਅਹੇ ਸੁਰਗਮਹਿਪਿਤਰਹਮਾਰੇ
ਤਾਕੋ ਜਲ ਹਮ ਦੇਤ ਗੁਸਾਂਈ। ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਿਟਾਂਈ
ਹਸਕਰ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਬਚ ਐਸਾ। ਉਤਰ ਦੀਆ ਤਾਹਿਨੇ ਜੈਸਾ
ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਨਗਰੀ ਇਕ ਕਹੀਏ।ਰਾਵੀਪਾਰਤਾਹਿਕੋਲਈਏ
ਤਹਾਂ ਹਮਾਰੀ ਖੇਤੀ ਆਹੀ। ਸੂਕਤ ਹੈ ਜਲ ਪਾਵਤ ਨਾਂਹੀ
ਤਿਸ ਖੇਤੀ ਕੋ ਮੈਂ ਜਲ ਦੇਵੋਂ। ਸਕਲ ਕਿਆਰਨਕੋ ਭਰਲੇਵੋਂ
ਸਭ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਹੇ ਦੇਵਾ। ਪਾਨੀ ਕੈਸੇ ਤਹਾਂ ਪੁਚੇਵਾ
ਦੋਸੈ ਕੋਸ ਦੂਰ ਤੁਮ ਪਾਨੀ। ਪਹੁਚਾਵੇਂਗੇ ਹਮ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ
ਹਸ ਕਰ ਗੁਰਜੂ ਐਸ ਉਚਾਰਾ। ਸੁਨਹੋ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰਾ
ਜੇਕਰ ਮੇਰੋ ਖੇਤ ਨ ਭਰ ਹੈ।ਤੁਮਰੇਪਿਤਰਪਿਆਸਕਿਉਂਹਰ ਹੈ
ਜੇਕਰਧਰ ਪਰ ਨਹਿਜਲਜਾਈ। ਕਹੋਸੁਰਗਕਿਸਰੀਤਸਿਧਾਈ
ਕਹਾਂ ਸੁਰਗ ਹੈ ਜੰਗਲ ਭਾਰਾ। ਜਹ ਪਾਨੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਾ
ਪਰਾ ਸ਼ੋਰ ਜਬ ਐਸ ਪੁਕਾਰੇ ਮਿਲੇ ਲੋਗ ਤਬ ਆਇ ਹਜਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਗੇ ਕਰਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨਾ। ਹਾਸੀ ਖੇਲ ਤੋਹਿ ਨੇ ਜਾਨੇ
ਯਹ ਸੁਨ ਗੁਰਜੂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਾ।ਤੀਰਥ ਕੋ ਨਿਰਨੈਕਰ ਡਾਰੇ

ਨਾਵਨ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨ ਖੋਟੇ ਤਨ ਚੋਰੁ ॥ ਇਕ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾਉ ਚੜ੍ਹੀਅਸੁ ਹੋਰੁ ॥ ਬਾਹਰਿ ਧੋਤੀ ਤੂੰਮੜੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ॥ ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਣਨ੍ਹਾਤਿਆ ਚੋਰ ਸਿ ਚੋਰਾ ਚੋਰ ॥

ਚੌਪਈ--

ਅਹੋ ਲੋਗ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਆਵੋ। ਮਨ ਖੋਚੇ ਤਨ ਮਾਲ ਚੁਰਾਵੋ
ਨਾਨਾ ਕੁਟਲ ਬ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕਰ ਹੈ।ਇਸ ਖੁਟਿਆਈਸੇਤੀ ਭਰਹੈ
ਤਨ ਕਰਪਰ ਕੀਵਸਤ ਚੁਰਾਵੋ।ਕਹੁ ਤੀਰਥ ਕੋ ਕਯਾਫਲਪਾਵੋ
ਏਕ ਭਾਰ ਪਾਪਨ ਕੋ ਜੋਈ। ਨਾਇ ਦੂਰ ਕਰ ਹੋ ਤੁਮ ਸੋਈ
ਦੁਗਨ ਪਾਪ ਸਿਰ ਔਰ ਚੜ੍ਹਾਵੋ। ਕਹੋ ਸ੍ਵਰਗ ਕੈਸੇ ਕਰ ਪਾਵੋ
ਜਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਤੇ ਭਾਈ।ਮਨਕੀ ਮੈਲਨ ਕਬਹੀਜਾਈ
ਜੈਸੇ ਤੂੰਮਾ ਸੋ ਜਲ ਧੋਵੇ। ਕੜਵਾ ਪਨ ਕਬਹੀ ਨਹਿ ਖੋਵੇ
ਤਾਂਤੇ ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਨ ਨਾਏ। ਪੁਨਹ ਚੋਰ ਨਹਿ ਸਾਧ ਕਹਾਏ
ਜਬਲੋ ਅੰਦਰ ਸੁੱਧਨਕਰਹੈ।ਜਲ ਮੱਜਨ ਕਹੁ ਕਿਆਮਲਹਰਹੈ
ਜਬ ਯਹਸਬਦ ਸੁਨਾਗੁਰਕੇਰਾ।ਫਿਰ ਬੋਲੇਸਭ ਮਿਲਬਿਨਦੇਰਾ
ਕਿਯਾਤੀਰਥ ਕੁਛਵਸਤਨਹਈਏ।ਜਾਤੇਤੁਮਰੀ ਦਿਸਟਨਪਈਏ
ਕਹਾ ਰੂਰੂ ਤੀਰਥ ਜੋ ਸਾਚੋ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਤਾ ਮਹਿ ਮਨ ਰਾਚੋ
ਅਸ ਕਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨਕੀਓ।ਤੀਰਥ ਕਰਨਜੋਗ ਦਸ ਦੀਓ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਗੇ ਕਰਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨਾ। ਹਾਸੀ ਖੇਲ ਤੋਹਿ ਨੇ ਜਾਨੇ
ਯਹ ਸੁਨ ਗੁਰਜੂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ॥ਤੀਰਥ ਕੋ ਨਿਰਨੈਕਰ ਡਾਰੋ

ਨਾਵਣ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨ ਖੋਟੈ ਤਨ ਚੋਰੁ ॥ ਇਕ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾਉ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰੁ ॥ ਬਾਹਰਿ ਧੋਤੀ ਤੂਮੜੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ॥ ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਣਨਾਤਿਆ ਚੋਰ ਸਿ ਚੋਰਾ ਚੋਰ ॥

ਚੌਪਈ--

ਅਹੋ ਲੋਗ ਤੁਮ ਤੀਰਥ ਆਵੋ। ਮਨ ਖੋਟੇ ਤਨ ਮਾਲ ਚੁਰਾਵੋ
ਨਾਨਾ ਕੁਟਲ ਬ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕਰ ਹੈ।ਇਸ ਖੁਟਿਆਈਸੇਤੀ ਭਰਹੈ
ਤਨ ਕਰਪਰ ਕੀਵਸਤ ਚੁਰਾਵੋ।ਕਹੁ ਤੀਰਥ ਕੋ ਕਯਾਫਲਪਾਵੋ
ਏਕ ਭਾਰ ਪਾਪਨ ਕੋ ਜੋਈ। ਨਾਇ ਦੂਰ ਕਰ ਹੋ ਤੁਮ ਸੋਈ
ਦੂਗਨ ਪਾਪ ਸਿਰ ਔਰ ਚੜ੍ਹਾਵੋ। ਕਰੋ ਸ੍ਵਰਗ ਕੈਸੇ ਕਰ ਪਾਵੋ
ਜਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਤੇ ਭਾਈ।ਮਨਕੀ ਮੈਲਨ ਕਬਹੀਜਾਈ
ਜੈਸੇ ਤੂੰਮਾ ਸੋ ਜਲ ਧੋਵੇ। ਕੜਵਾ ਪਨ ਕਬਹੀ ਨਹਿ ਖੋਵੇ
ਤਾਂਤੇ ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਨ ਨਾਏ। ਪੁਨਹ ਚੋਰ ਨਹਿ ਸਾਧ ਕਹਾਏ
ਜਬਲੋ ਅੰਦਰ ਸੁਧਨਕਰਹੈ।ਜਲ ਮੱਜਨ ਕਹੁ ਕਿਆਮਲਹਰਹੈ
ਜਬ ਯਹਸਬਦ ਸੁਨਾਗੁਰਕੇਰਾ॥ਫਿਰ ਬੋਲੇਸਭ ਮਿਲਬਿਨਵੇਰਾ
ਕਿਯਾਤੀਰਥ ਕੁਛਵਸਤਨਹਈਏ।ਜਾਤੇਤੁਮਰੀ ਦਿਸਟਨਪਈਏ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਤੀਰਥ ਜੋ ਸਾਚੋ। ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਤਾ ਮਹਿ ਮਨ ਰਾਚੋ
ਅਸ ਕਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨਕੀਓ।ਤੀਰਥ ਕਰਨਜੋਗ ਦਸ ਦੀਓ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਨ ਜਾਉ ਤੀਰਥੁ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਤੀਰਥ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨ ਹੈ ।

ਚੌਪਈ-

ਤੀਰਥ ਨਾਵਨ ਕੋ ਤੁਮ ਜਾਵੋ । ਸੋ ਨਿਜ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰ ਪਾਵੋਂ
ਅਕਾਲ ਅਰਾਧਨ ਅਟਨਹਿ ਜੋਈ। ਤੀਰਥ ਸਾਚ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ
ਸਾਚ ਸਬਦ ਕਾ ਜੋਇ ਵਿਚਾਰਾ।ਦੇਵਤ ਗਜਾਨ ਰਿਦੇ ਮਹਿਸਾਰਾ
ਜਾਕੇ ਬਲਕਰ ਪਾਪ ਗਵਾਏ। ਅੰਤਰ ਗਤ ਤੀਰਥ ਮਹਿ ਨਾਏ
ਯਾਤੀਰਥ ਮਹਿਕਰ ਇਸਨਾਨਾ।ਸੁੱਧ ਹੋਇ ਜਨ ਸਹਜਸੁਜਾਨਾ
ਧਰ ਉਪਦੇਸ ਰਿਦੇ ਨਰ ਸਾਰੇ। ਭਏ ਨਿਹਾਲ ਪਾਪ ਮਲ ਡਾਰੇ
ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕਰ ਲੀਨ ਤਿਆਰਾ । ਔਰ ਲੋਗ ਤਾਰਨ ਕੋ ਭਾਰਾ

ਸ਼ੇਖ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਚੌਪਈ-

ਪਾਕਪਟਨ ਮਹਿ ਪਹੁਚੇ ਆਈ।ਸ਼ੇਖ ਫ਼ਰੀਦ ਭਯੋ ਤਹਿ ਠਾਂਈ
ਜਾਇ ਤਾਹਿਕੀ ਕਬਰ ਨਿਹਾਰੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਉਚਾਰੀ
ਸੁਨ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੀ। ਦਫਨ ਸ਼ੇਖ ਕੀ ਈਹਾਂ ਦੇਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਥੋ ਫਕੀਰ ਕਰਤਾਰ ਪਿਆਰਾ।ਜਗਤ ਕੁਰੀਤਨ ਤੇ ਵਹੁ ਨਜਾਰਾ
ਤਬ ਫਰੀਦ ਕੇ ਸੇਵਕ ਏਕਾ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਾਥਾ ਟੇਕਾ
ਸ਼ੇਖ ਫ਼ਰੀਦਸਲੋਕਲਿਆਇਓ।ਗੁਰ ਨਾਨਕਕੋਆਇਸੁਨਾਇਓ
ਜਾਕੇ ਉਤਰ ਗੁਰ ਜੂ ਦੀਨੇ।ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਿ ਸੋ ਰਖ ਲੀਨੇ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਮਨ ਦੇ ਬੁਧਵੰਤਾ। ਪੰਚ ਕਲੇਸਨ ਕੇ ਜ ਹੰਤਾ
ਬੋਲਯੋ ਵਹੁ ਫਕੀਰ ਤਬ ਬਾਤਾ। ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਖੂਦ ਕੋ ਜਾਤਾ
ਬਹੁਰ ਮਸਾਇਕ ਤਾਕੇ ਜੇਤੇ। ਪਾਰ ਪਰੇ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਤੇਤੇ
ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਿੱਧ ਦੇਹੀ ਤਿਨ ਕੇਰੀ।ਲਿਖਤ ਕਤਾਬਾਂ ਪੁਰਖਨ ਹੇਰੀ
ਰਹਤ ਇਲਮਮਹਿਦਿਨ ਅਰਰਾਤਾ।ਔਰਨਕੋਇ ਸੁਹਾਵਤਬਾਤਾ
ਸੁਨਕਰ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਪਰਕਾਰਾ।ਤਦ ਗੁਰ ਐਸਾ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ

ਬਲਦ ਮਸਾਇਕ ਹਾਲੀ ਸੇਖ ॥
ਧਰਤ ਕਤੇਬਾ ਓੜੀ ਲੇਖ ॥
ਚੋਟੀ ਕਾਪਰ ਸੇਉ ਅਡੀ ਜਾਇ ॥
ਤਾਕਾ ਖਟਿਆ ਸਭ ਕੋ ਖਾਇ ॥ ਘਾਲ
ਖਟ ਕੁਛ ਹਥੋ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਹ
ਪਛਾਣੇ ਸੇਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾ ਮਹਿ ਗੁਰ ਜੂ ਯਾ ਸਮਝਾਯੋ। ਸਾਚੋ ਸ਼ੇਖ ਕੌਨ ਹੈ ਗਾਬੋ
ਹਲਵਾਹੀ ਹਾਲੀ ਕਰਸਾਣ। ਸਾਚੋ ਸ਼ੇਖ ਯਹੀ ਪਹਿਚਾਣ
ਪੁਨਾ ਮਸਾਇਕ ਬਲਦ ਕਹਾਵੇ। ਹਲ ਸੇਤੀ ਜੋਤਾ ਜੋ ਜਾਵੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪਿਰਥੀਸਮਝਕਤਾਬਰਸੀਲੀ। ਲੇਖਨ ਚੌ ਤਿਸਮਾਂਹਿ ਹਠੀਲੀ
ਜਾਕ ਸਾਥ ਯਤਨਵਹੁਕਰ ਹੈ। ਸਿਰ ਪਰ ਸੀਨਾ ਏਡੀ ਪਰ ਹੈ
ਤਾਕੀ ਕਰੀ ਕਮਾਈ ਜੋਈ। ਸਭ ਜਗ ਖਾਵਤ ਸੰਕ ਨ ਕੋਈ
ਦਸ ਨਖਕੀਜੋ ਕਰਤਕਮਾਈ। ਖੱਟਘਾਲਕਛ ਦਾਨ ਕਰਾਈ
ਸੋ ਅਕਾਲ ਕੋਰਾਹਪਛਾਨੈ। ਯਾ ਬਿਨ ਹੈਂ ਸਭ ਜਗਤ ਬਹਾਨੈ
ਜਬ ਗੁਰ ਜੂ ਅਸਕੀਨਉਚਾਰਾ। ਬੋਲਜੋ ਬਹੁਰਸੇਖਸਿਸ ਭਾਰਾ
ਅਹੇ ਸੇਖ ਜੂ ਯਹ ਫਰਮਾਯਾ। ਜਗ ਲੱਗਨ ਕੋ ਰਾਹ ਬਤਾਯਾ

ਸ਼ੇਖ ਸਲੋਕ ॥

ਅਕੈ ਤੁ ਲੋੜ ਮੁਕੱਦਮੀ ਅਕੈ ਤੂ ਅਲਹੁ ਲੋੜ ॥ ਦੁਇ ਬੇੜੀ ਨਾਲਤ ਧਰਵਤ ਵੰਞੈ ਵੱਖਰ ॥

ਚੌਪਈ–

ਇਸ ਸਲੋਕ ਮਹਿ ਯਹਪਰਸੰਗਾ। ਕਹਾਸੇਖਨੈ ਨਿਜਮਤ ਚੰਗਾ
ਕੈ ਯਹ ਪੁਰਖ ਖੁਦਾ ਕੋ ਚਾਹੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਸਭ ਟੰਟੇ ਲਾਹੇ
ਕੈ ਦੁਨੀਆਂਕਾ ਹੋਇਗੁਲਾਮਾ। ਨਹਿਖੁਦਾਇਕਾ ਲੇਵਹਿ ਨਾਮਾ
ਦੋ ਬੇੜੀ ਨਹਿ ਹੋਇ ਸਵਾਰਾ। ਨੇਕੀ ਵੱਖਰ ਹੋਇ ਖੁਆਰਾ
ਇਸ ਪਰ ਗੁਰਯਹ ਕਹਾਸਲੋਕਾ। ਇਸਮਤ ਕੋਦੂਖਤਕਹ ਰੋਕਾ

ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ ॥

ਦੋਹੀ ਬੇੜੀ ਲਤ ਧਰ ਦੇਵੇ ਵੱਖਰ ਚਾੜ ॥ ਕੋਈ ਬੇੜੀ ਡੁਬਸੀ ਕੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਗੈ ਪਾਰ ॥ ਨਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਬੇੜੀਆ ਨਾ ਡੁਬੈ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਖਰ ਸਚ ਧਨ ਸਹਿਜੇ ਰਿਹਾ ਸਮਾਇ ॥

ਚੌਪਈ--

ਯਾ ਮੈ ਗੂੜ ਭਾਵ ਗੁਰ ਏਹਾ। ਸ਼ੇਖ ਸਲੋਕਨ ਊਪਰ ਕੇਹਾ
ਜਗਤ ਅਕਾਲ ਦੋਇਜ ਹੈਂ ਭਾਈ ।ਦੋਨੋਂ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਚਤਰਾਈ
ਈਸ਼੍ਵਰ ਮਾਰਗ ਤੇ ਜੋਭ੍ਰਿਸਟਾ। ਕਹੇਆਪ ਕੋ ਸੋ ਨਰ ਨਿਸਟਾ
ਤਾਤੇ ਤਾਂਕੋ ਤਯਾਗਨ ਜੋਈ। ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਜਨ ਕਰਹੈਂ ਸੋਈ
ਪੁਨਾ ਜਗਤ ਕੇ ਜੇਤ ਬਿਹਾਰਾ। ਸਿੱਧ ਕਰੇਨਰਬਲ ਅਨੁਸਾਰਾ
ਬਿਵਹਾਰ ਸਿੱਧ ਨਹਿਜਾਨੇ ਕੀਨਾ। ਤਿਨ ਪਰਮਾਰਥਕੈਸੇਚੀਨਾ
ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਭਲ ਭਾਂਤ ਨਿਬਾਹੈ। ਸੋਈ ਪੁਰਖਭਗਤ ਭਲ ਭਾਹੈ
ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗੇ ਬਾਝੋ। ਨਾਂਹਿ ਲਗੇ ਮਨ ਈਸ਼੍ਵਰ ਮਾਝੋ
ਤੌ ਸਭ ਭਗਤ ਨਰਕ ਮਹਿ ਜੈ ਹੈਂ। ਜੋ ਸੰਸਾਰੀ ਕਾਮ ਕਰੈ ਹੈਂ
ਤਾਤੇ ਦੋਨੋਂ ਕਰੈ ਗਿਆਨੀ। ਹੋਇ ਨ ਜਾਤੇ ਕੋਊ ਹਾਨੀ
ਦੁਰਜਨ ਤੋਖਨਜਾਇਕਰਜੋਈ। ਏਕ ਓਰਤਹਿ ਸਿੱਧ ਨ ਹੋਈ
ਤੌ ਦੂਜੀ ਤੌ ਸੁਧਰਹਿ ਏਕਾ। ਜਾਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਕਰ ਟੇਕਾ
ਪੁਨ ਜੋ ਤੁਮ ਬੇੜੀ ਬਤਲਾਈ। ਨਹਿ ਐਸੀ ਸੁਨੀਏ ਭਾਈ
ਨਹ ਪਾਣੀ ਨਹਿ ਏੜੀ ਕੋਈ।ਸੋ ਨਹਿ ਡੂਬਤ ਨਹਿਜਾਵਤ ਸੋਈ
ਸੱਤ ਅਹੇ ਵੱਖਰ ਜਿਸ ਕੇਰਾ। ਸਹਜ ਰਹਾਹਰ ਮਹਿਤਹਿ ਡੇਰਾ
ਸੋ ਕਿਉਂ ਇਗਰੈ ਸ਼ੇਖ ਪਿਆਰੇ। ਵੱਖਰ ਸੱਤ ਲਦਾਵਨਹਾਰੇ
ਜਬ ਯਹ ਉੱਤਰ ਤਿਨ ਸੁਨਪਾਯੋ। ਬਹੁਰਸਲੋਕ ਦੂਸਰਾਗਾਯੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੇਖ ਸਲੋਕ ॥

ਚੂੜੇਲੀ ਸਿਉ ਰਤਿਆ ਦੁਨੀਆ ਕੂੜਾ ਭੇਸ ॥ ਨਾਨਕ ਅਖੀ ਵੇਖਦਿਆਂ ਉਜੜ ਵੰਞੈ ਖੇਤ ॥

ਚੌਪਈ:-

ਕਹਾ ਸਲੋਕ ਯਾਹਿ ਮਹਿ ਏਹੀ। ਪ੍ਰਥਮ ਮਾਂਹਿ ਭਾਖੀ ਥੀਜੇਹੀ
ਯਹ ਸੰਸਾਰ ਲਾਲਸਾ ਭਾਈ। ਅਹੇ ਚੁੜੇਲੀ ਸੰਕ ਨ ਕਾਈ
ਯਾ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਜੋ ਕੋਈ। ਦੁਰਗਤ ਕੋ ਪਾਵਤ ਹੈ ਸੋਈ
ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾ ਝੂਠਾ ਵੇਸ। ਕਰੇ ਜਾਹਿ ਕੇ ਮਨ ਪਰਵੇਸ
ਤਾਕੇ ਸੁਭ ਗੁਨ ਕਾ ਜੋ ਖੇਤਾ। ਨਸ਼ਟ ਹੋਤ ਦੇਖਤ ਹੀ ਤੇਤਾ
ਯਾ ਪ੍ਰਤ ਗੁਰ ਫਿਰ ਏਹ ਉਚਾਰਾ। ਤਾਕੋਮਤ ਸੰਮਕਨਹਿ ਧਾਰਾ

ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ ॥

ਧੁਰਹੁ ਧੁਰਹੁ ਹੋਦਾ ਆਇਆ ਚੂੜੇਲੀ ਸਿਉ ਹੇਤ ॥ ਨਾਨਕ ਖੇਤ ਨ ਉਜੜੇ ਜੇ ਰਾਖਾ ਹੋਇ ਸੁਚੇਤ ॥

ਚੌਪਈ-

ਸੁਨਹੁ ਸੇਖ ਮਨ ਲਾਕਰ ਪਜਾਰੇ। ਚੁੜੈਲੀ ਸੋ ਹੇਤ ਉਚਾਰੇ
ਸੋ ਤੋ ਸਦਾ ਹੋਤ ਹੀ ਆਯਾ। ਨਹੀਂ ਕਿਸੂ ਨੈ ਦੂਰ ਹਟਾਯਾ
ਰੋ ਰਿਖੀ ਮੁਨ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾ। ਰਹੇ ਚੁੜੇਲੀ ਸੰਗ ਅਮੀਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਾ ਬਿਨ ਜਗ ਜੀਵਨਨਹਿਹੋਈ।ਤਾਂਤੇਤਜਾਗ ਬਨੇ ਨਹਿ ਸੋਈ
ਆਸਾ ਮਾਂਹਿ ਨਿਰਾਸ ਵਸਾਏ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੋ ਤਬ ਨਰਪਾਏ
ਰਾਖਾ ਆਤਮ ਰਹੇ ਸੁਚੇਤ। ਕਹੋ ਕੌਨ ਬਿਧ ਉਜਰੇ ਖੇਤ
ਜੈਸੇ ਗੁਡੀਆ ਪੁਰਖ ਉਡਾਵੈ। ਸਾਥੀ ਜਨ ਸੋ ਬਾਤ ਚਲਾਵੈ
ਪਰਤਹਚੀਤਪਤੰਗੇ ਮਾਂਹੀ। ਤਿਉਂ ਜਗ ਭਗਤਬਿਹਾਰਕਰਾਂਹੀ
ਬੋਲਯੋ ਬਹੁਰ ਸੇਖ ਸਿਖ ਬਾਨੀ। ਜੋ ਫ਼ਰੀਦਨਿਜਮੁਖੋਂ ਬਖਾਨੀ

ਸ਼ੇਖ ਸਲੋਕ॥

ਤਨ ਰਿਹਾ ਮਨ ਫਟਿਆ ਤਾਗਤ
ਰਹੀ ਨ ਕਾਇ॥ ਉਠੀ ਪਿਰੀ ਤਬੀਬ ਥੀ
ਕਾਈ ਦਾਰੂ ਲਾਇ॥

ਚੌਪਈ–

ਯਾ ਮੈ ਕਹਾ ਸੇਖ ਨੇ ਐਸਾ। ਤਿਨਕਾ ਹੁਤੋ ਸੁਭਾਵ ਸੁ ਜੈਸਾ
ਬਿਰਧਭਇਆਤਨਕਰ ਬਲਹਾਰਾ।ਬ੍ਰਿਹਤੇਗਮਨਘਾਇਲ ਭਾਰਾ
ਨਿਬਲ ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਹੁਇ ਗਈ। ਹੋਹੁ ਤਬੀਬ ਤੁਰਤ ਹੇ ਦਈ
ਇਸਪ੍ਰਤਿਗੁਰਅਸ ਬਚਨ ਪੁਕਾਰਾ।ਤਾਕੇ ਮਤਮਹਿ ਦੋਖਉਚਾਰਾ

ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ॥

ਸਜਨ ਸਚ ਪਰਖ ਮਖ ਅਲਾਵਨ
ਥੋਥਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਮਨ ਮਾਝੂ ਹੂੰ ਲਖ
ਤੁਧਹੁ ਦੂਰ ਨਸੋ ਪਿਰੀਂ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ:-

ਕਹਾ ਸ਼ੇਖ ਯਹ ਬਾਤ ਨ ਨੀਕੀ। ਜੋ ਮਕਹੀਇਬ੍ਰਿਥਾਨਿਜਜੀਕੀ
ਮੈ ਸਾਜਨ ਸਾਚੇ ਪਰਖਾਏ। ਮੁਖੋਂ ਅਲਾਵਨ ਥੋਥਾ ਗਾਏ
ਕਿਸ ਪਜਾਵੇ ਕੋ ਢੂੰਡਤਬਾਹਰ। ਸੋ ਤਧਦੂਰਨਤੁਧਮਹਿਜਾਹਿਰ
ਜਿਉਂ ਕਸਤੂਰੀ ਮਿਰਗ ਰਖਾਵੈ। ਲੋ ਬਾਹਰ ਢੂਢਨ ਜਾਵੈ
ਤੈਸੇ ਹਿ ਪਜਾਵੋ ਤੁਹਿ ਮਾਂਹੀ। ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਪੁਕਾਰ ਸੁਨਾਹੀ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜਬ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਿਐਸਾ। ਬੋਲਜੋ ਤਬੀ ਲਖਾਤਿਨ ਜੈਸਾ

ਸ਼ੇਖ ਸਲੋਕ ॥

ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਦੋ ਹੱਦੀ ॥ ਕੇਹੜਾ
ਸੇਵੀ ਕੇਹੜਾ ਰੱਦੀ ॥

ਚੌਪਈ:-

ਯਾ ਮੈ ਤਾਕੋ ਯਹ ਹੈ ਭਾਵਾ। ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਨ ਦੂਸਰ ਗਾਵਾ
ਹਿਦ ਮੁਸਲਮਾਂ ਤਿਾਕੇ ਕੀਏ। ਆਪਸਮਾਂਹਿ ਭਿੰਨ ਯਹ ਥੀਏ
ਨਿਜ ਨਿਜਹੱਦਬਾਂਧਇਨਲੀਨੀ। ਤਿਸਹੀਮਹਿਨਜਾਤਨਿਜਚੀਨੀ
ਹਿੰਦੂ ਕਹਤ ਮੁਸਲਮਾਂ ਜੋਈ। ਨਹੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਕੋ ਪਾਵਤ ਸੋਈ
ਮਹਾਂ ਮਲੀਨ ਮਜਬਇਨ ਕੇਰਾ। ਭੂਲ ਨ ਅਨਕੇ ਜਈਏਨੇਰਾ
ਬਹੁਰ ਮੁਸਲਮਾਂ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰੀ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਕਾਫਰ ਹੈਂ ਭਾਰੀ
ਰਾਂਮ ਅਰਾਧ ਪੁਰਾਂਨ ਨ ਮਾਨੈ। ਏਕ ਖੁਦਾ ਕੋ ਨਹਿ ਪਹਿਚਾਨੈ
ਹਮਰੋ ਦੀਨ ਨਬੀ ਹੈ ਸਾਚੋ। ਇਨਕੇ ਮਤ ਸਗਰੋ ਹੈ ਕਾਚੋ
ਤਾਂਤੇ ਕਹੋ ਸਿਧਾਂਤ ਸੁ ਜੀਕੋ। ਇਨਮੈ ਕੋ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਨੀਕੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ ॥

ਹਿਕੋ ਸਾਹਿਬ ਹਿਕੋ ਹਦ ॥ ਹਿਕੋ ਸੇਵੋ ਦੂਜਾ ਰਦ ॥ ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਸੇਵੀਐ ਜੋ ਜੰਮਹਿ ਤੇ ਮਰ ਜਾਇ ॥ ਏਕੋ ਸਿਮਰੋ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਜਲ ਥਲ ਰਿਹਾ ਸਮਾਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਐਸੋ ਉਤਮ ਅਤ ਸੁਖਦਾਈ। ਕਹਾ ਬਚਨ ਗੁਰਤਹਿਸਮਝਾਈ
ਏਕੋ ਸਭ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸਾਚੋ। ਏਕੋ ਹੱਦ ਦੂਸਰੋ ਕਾਚੋ
ਸਭ ਮਾਨਸ ਕੀ ਇਕਹੈ ਜਾਤੀ। ਨਾਕਕਾਨਆਦਕ ਸਭ ਗਾਤੀ
ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਹੱਦਇਨਹਈਏ। ਦੂਸਰ ਕੋਇਨਜਗਮਹਿ ਪਈਏ
ਹਿੰਦ ਮੁਸਲਮਾਂ ਦੀਨ ਬਨਾਏ। ਇਸਭ ਕਲਪਤ ਮਤ ਠਹਰਾਏ
ਰਾਮ ਰਸੂਲ ਮਾਨ ਜ ਬੰਧੇ। ਏਕ ਖੁਦਾ ਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅੰਧੇ
ਤਾਂਤੇ ਦੋਨੋਂ ਹੱਦ ਮਿਟਾਵੋ। ਏਕ ਹੱਦ ਸਾਚੀ ਮਹਿ ਆਵੋ
ਪੁਨ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਸਾਚੋ ਸਾਂਈ। ਔਰ ਨ ਮਾਨੋ ਜੋ ਦੁਖਦਾਈ
ਜੋ ਜਨਮੇ ਜਗ ਮਹਿ ਮਰ ਗਏ। ਤਾਕੋ ਸਿਮਰ ਕੌਨ ਸੁਖ ਲ਼ਏ
ਤਾਂਤੇ ਸਕਲ ਬਿਆਪਕ ਜੋਈ। ਪੂਜ ਕਰੋ ਤਾਕੋ ਸਭ ਕੋਈ
ਜਬ ਉਤਮ ਉਪਦੇਸ ਸੁਨਾਯਾ। ਸ਼ੇਖ ਮਤੋ ਨਹਿ ਠੀਕ ਬਤਾਯਾ
ਤਬ ਵੈਰਾਗ ਦਿਸਾ ਕੋ ਏਕਾ। ਕਹਾ ਸਲੋਕ ਧਾਰ ਮਨ ਟਕਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸ਼ੇਖ਼ ਸਲੋਕ ॥

ਪਾੜ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ ਕੰਮਲੜੀ ਪਹਿਰੇਇ। ਜਿਨੀ ਵੇਸੀ ਸਹ ਪਾਈਐ ਸੋਈ ਵੇਸ ਕਰੇਇ ॥

ਚੌਪਈ:–

ਯਹ ਵੈਰਾਗ ਦਿਸਾ ਕੀ ਬਾਨੀ। ਕਹੀ ਸੇਖ ਤਬ ਉੱਤਮ ਜਾਨੀ
ਤਨ ਬਸਤਰ ਸਭ ਫਾੜ ਗਿਰਾਵੇ। ਏਕ ਗੋਦੜੀ ਚਾਇ ਹਢਾਵੇ
ਕੈ ਕੰਮਲ ਕੋ ਪਹਰੋ ਦੇਹੀ। ਜਾਤੇ ਮਿਲਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਸਨੇਹੀ
ਕਰੀਏ ਵੇਸ ਸੁ ਤਾਂਹਿ ਸੁਹਾਵਾ। ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਾ
ਸੁਨਕਰ ਗੁਰ ਯਹਮਤੋ ਨਿਵਾਰੋ। ਬੀਚਸਲੋਕਸੁ ਊਚ ਪੁਕਾਰੋ

ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ ॥

ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ ਕੰਮਲੜੀ ਪਹਰੇ ਕਾਇ। ਘਰ ਬੈਠੇ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਜੇ ਮਨ ਰਾਖੇ ਬਾਇ। ਘਰ ਹੀ ਮੁੰਧ ਬਿਦੇਸ ਪਿਰ ਨਿਤ ਝੂਰੇ ਸੰਮਾਲੇਇ। ਮਿਲਦਿਆਂ ਢਿਲ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਨੀਅਤ ਰਾਸ ਕਰੇਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ:—

ਕਤ ਕਾਰਨ ਪਟ ਫਾਰਤ ਭਾਈ। ਕੰਮਲੜੀ ਕਹ ਹੇਤ ਉਢਾਈ
ਜੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਥਿਰਕਰ ਰਾਖੈ। ਤਾਂਹਿ ਕੁਵਾਸਨਕੋ ਭਲ ਨਾਖੈ
ਤੌ ਘਰ ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਜਾਕ ਬਾਹਰ ਢੂਡਨ ਜਾਵੈ
ਤੁਮਰੋ ਮੀਤ ਤੋਹਿ ਘਰ ਮਾਂਹੀ। ਜਹਿ ਬਿਦੇਸ ਝੂਰੇ ਢੂੰਡਾਹੀ
ਕਰ ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਏਕ ਮਨ ਹੋਵੈ। ਮਿਲੈ ਤਾਹਿਕੋ ਜਹਿਕੋ ਜੋਵੈ
ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਰਵਿਆ ਸੋਈ। ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਏਕੋ ਹੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਤਾਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕੀਜੈ। ਦੂਸਰ ਯਤਨ ਸਭੈ ਤਜ ਦੀਜੈ

ਸ਼ੇਖ਼ ਸਲੋਕ ॥

ਕਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਕਵਣ ਗੁਣ ਕਵਣ ਸੁ ਣੀਆ ਮੰਤ। ਕਵਣ ਸੁ ਵਸੋ ਹਉ ਕਰੀ ਜੋ ਵਸ ਆਵੇ ਕੰਤ ॥

ਚੌਪਈ:—

ਅੱਖਰ ਅਰਥਸਬਦਪਹਚਾਨੋ। ਕਵਣ ਸੁ ਅਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਾ
ਜਾਕੋ ਤਾਤਪਰਜਯਹ ਹਈਏ। ਕਵਨਬੋਲਬੋਲਨ ਹਮ ਚਹੀਏ
ਪੁਨ ਕ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਵਾਏ। ਜਿਨਕੋ ਦੇਖਤ ਪ੍ਰਭ ਰੀਝਾਏ
ਕਵਣ ਮਣੀ ਸਮ ਮੰਤ ਸਿੰਗਾਰਾ। ਪਹਰੋ ਜਾਤੇ ਮਿਲੇ ਭਤਾਰਾ
ਕਵਣ ਵੇਸ ਵਹੁ ਸਖੇ ਬਤਾਵੇ। ਜਾਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਸੁ ਰਿਝਾ

ਗੁਰੂ ਸਲੋਕ ॥

ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਖਿਵਣ ਗੁਣ ਜਿਹਵਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਣੀਆ ਮੰਤ। ਇਹ ਤ੍ਰੈ ਭੈਣੇ ਵੇਸ ਕਰਹਿ ਤਾਂ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੁ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੋਇ। ਸਭੇ ਸਈਆਂ ਛੋਡ ਕਰ ਕੰਤ ਤਿਸੀ ਪਹਿ ਹੋਇ॥

ਚੌਪਈ:—

ਇਸ ਸਲੋਕਮਹਿ ਵਹੁਪਰਕਾਰਾ। ਜੋ ਪ੍ਰਭੁਪਾਵਨ ਸਾਧਨ ਭਾਰਾ
ਕਥਨ ਕਰਾ ਗੁਰ ਜੂ ਸੁਖ ਹੇਤੂ। ਅਗਜਾਨ ਸਿੰਧ ਕੇਨੀਕੋ ਸੇਤੂ
ਨਿਮ੍ਰਤ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਚ ਜੋਈ। ਯਾ ਸਮ ਨ ਖਰਔਰਨਕੋਈ
ਬੋਲ ਕਬੋਲ ਸੁਨੇ ਜੇ ਕੋਈ। ਖਿਮਾਂ ਕਰੇ ਨਹਿ ਕੋਪੇ ਸੋਈ
ਯਹਿ ਗੁਣਸਾਰਜਵਨ ਮੈਹਈਏ। ਤਾ ਸਮ ਸੁੰਦਰਔਰਨ ਪਈਏ
ਮਣੀ ਸਮਾਣ ਅਮੋਲ ਵਿਚਾਰ। ਸਦਾ ਕਰੇ ਚਿੰਤਨ ਸੁਖਕਾਰਾ
ਜਿਹਵਾ ਕੋ ਨਿਜ ਵਸਕਰਰਾਖੇ। ਨਿੰਦਅਜੋਗਣ ਬਚਨਨਹਿ ਭਾਖੇ
ਯਹਿ ਤੀਨੋਂ ਜਬ ਵੇਸਕਰੈ ਹੈਂ। ਅਕਾਲਪੁਰਖਤਾਂਪਰਵਰਪੈ ਹੈਂ
ਜੋ ਇਕਮਨਹੁਇਤਾਹਿ ਧਿਆਵੈ। ਸੋ ਅਕਾਲ ਤਾਂਕੋ ਬਨ ਜਾਵੈ
ਬਾਹਿਰ ਮੁਖ ਜਨ ਤੇ ਹੈ ਦੂਰਾ। ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਦਾ ਹਜੂਰਾ
ਜਣਯਾ ਬਿਧ ਉਪਦੇਸ ਸੁਨਾਯਾ ਤਈ ਸ਼ੇਖ ਮੱਲਾ ਕੋ ਪਾਯਾ
ਯਾ ਬਿਧ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਸੁਨਾਏਆਨ ਓਰਕੋ ਤਈ ਸਿਧਾਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਮਿੱਠਨ ਖਾਂਦੇ ਕੋਟ ਮੈ ਪਹੁਚੇ ਕੁਛ ਦਿਨਪਾਇ॥
ਤਾਕੇ ਬਾਗ ਨਿਹਾਰਕੇ ਡੇਰਾ ਦੀਓ ਲਗਾਇ॥

ਚੌਪਈ:—

ਮਿੱਠੇ ਖ਼ਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦਜੋ ਅਹਾ। ਅਬਦੁਲ ਰੁਮਾਨ ਨਾਮ ਤਿਸਕਹਾ
ਸੋ ਤਿਸ ਬਾਗ ਮਾਂਹਿ ਤਬ ਆਯੋ। ਦੇਖਗੁਰੂ ਕੋ ਅਤ ਹਰਖਾਯੋ
ਆਪਸ ਮੈ ਕਰ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸਾ। ਦੋਨੋਂ ਓਰ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸਾ
ਮਿਲਕਰ ਵਹੁਦਰਵੇਸ਼ਸਿਧਾਯਾ। ਨਿਜਮਕਾਨਮੈਜਬਕੇ ਆਯਾ
ਮਿੱਠਨ ਖ਼ਾਂ ਜਬ ਆਵਤਪਾਯਾ। ਸੀਸ ਚਰਨਪਰਆਇਰਖਾਯਾ
ਮਿੱਠੇ ਕੋ ਮੁਰਸ਼ਦ ਬਤਲਾਯਾ। ਇਕ ਦਰਵੇਸ਼ਬਾਗਤੁਹਿਆਯਾ
ਜਾਕਰ ਜ਼ਯਾਰਤ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇਰੀ। ਦੂਰ ਹੋਇਦੁਰਮਤਸਭਤੇਰੀ
ਮਿੱਠੇ ਕਹਾ ਪੀਰ ਵਹੁ ਕੋ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੈ ਹਿੰਦੂ ਸੋ ਹੈ
ਤੌ ਮੁਰਸ਼ਦ ਅਸ ਬੈਨ ਉਚਾਰਾ। ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕਤੇ ਦੀਸਤ ਨਜਾਰਾ
ਪਰ ਬਾਹਰਤੇਕੁਛਕ ਲਿਬਾਸਾ। ਹਿੰਦਨ ਕੇ ਸਮ ਧਮ ਕੋ ਭਾਸਾ
ਸੁਨਤ ਕਹਾ ਮਿੱਠੇ ਤਬ ਐਸਾ। ਹਿੰਦੂ ਲਖੇ ਖ਼ੁਦਾ ਕੋ ਕੈਸਾ
ਜਬ ਰਸੂਲ ਪਰਨਹਿਵਿਸਵਾਸਾ। ਤਬ ਕਾਫ਼ਰਹਮਰੇ ਮਤਖਾਸਾ
ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਹਾ ਨ ਐਸੇ ਭਾਖੋ। ਰੋਕ ਜਬਾਨ ਬਦਨ ਸੇ ਰਾਖੋ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅੱਵਲ ਜਾਕਰ ਜ਼ਯਾਰਤ ਪਾਵੇ। ਪਾਛੇ ਗੁਨ ਔਗਨ ਬਤਲਾਵੈਂ
ਯਹ ਕਹਿਕਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਭੀਸੰਗਾ। ਫਿਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਓਰ ਉਮੰਗਾ
ਆਇ ਸਲਾਮ ਦੁਹੂੰ ਨੇ ਕੀਨਾ। ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਦੀਨਾ
ਮਰਦਾਨਾਤਬ ਸਬਦਅਲਾਵੈ। ਸ਼ਵਨ ਘਨ ਸਮਅਤ ਗਰਜਾਵੈ

ਦੋਹਿਰਾ:—

ਜਬ ਦੋਨੋਂ ਸੁਨਨੇਲਗੇਸਬਦਭਲੇ ਮਨ ਲਾਇ।
ਤਾਹਿਸਮੇਯਹਿਸਬਦਮੁਖਮਰਦਾਨਾਰਹਯੋਗਾਇ।

ਸਬਦ ॥

ਪੰਖੀ ਹੋਕੇ ਜੇ ਭਵਾਂਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ।
ਨਦਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਆਵਸਾਂ ਨਾ ਕਛ ਪੀਆ
ਨ ਖਾਉ। ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ
ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾਂ ਨਾਉ ॥

ਚੌਪਈ—

ਸੁਨਯਹ ਸਬਦਮਿੱਠਨਖ਼ਾਂਤਬਹੀ। ਹੋਵਿਸਮਾਦਗਏਵਹੁਸਭਹੀ
ਅਹੋ ਅਚੰਭਾ ਹੈ ਅਤ ਭਾਰੀ। ਹਮਤੇ ਇਸਕੀ ਰੀਤ ਨਿਆਰੀ
ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸਭੀ ਹਮ ਮਾਨੇ। ਸੈ ਅਸਮਾਨ ਸੁ ਯਹਿ ਵਖਾਨੇ
ਇਸੀ ਸੋਚ ਮੈ ਥੇ ਵਹੁ ਜਬਹੀ। ਭੋਗ ਸਬਦਕਾ ਪਰਿਓ ਤਬਹੀ
ਤਬ ਗੁਰ ਤਜਾਗ ਸਮਾਧੀਦੇਖਾ। ਮਿੱਠੇਖ਼ਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸਹਿਪੇਖਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਖੁਸ਼ ਹੋਤੁਮਭਾਈ। ਕਹੋ ਬਾਤ ਜੋ ਮਨ ਮੈ ਆਈ
ਜਬ ਸਤਗੁਰ ਯਹ ਆਇਸਦੀਨੀ। ਤਬਮਿੱਠੇਖ਼ਾਂਬਿਨਤੀਕੀਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿੱਠੇ ਖ਼ਾਂ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿ

ਅੱਵਲ ਨਾਮ ਖ਼ੁਦਾਇ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ। ਨਾਨਕ ਕਲਮਾਂ ਜੇ ਪੜ੍ਹੇਂ ਤਾਂ ਦਰਗਹਿ ਪਾਇ ਕਬੂਲ ॥

ਚੌਪਈ:-

ਇਸ ਮੈ ਤਾਤ ਪਰਜ ਤਿਸ ਕੇਰਾ। ਵਾਹਿਦ ਏਕ ਖ਼ੁਦਾ ਕੋ ਟੇਰਾ
ਜੋ ਤਾਂ ਕੋ ਪੈਗਾਮ ਲਿਆਯੋ। ਸੋਈ ਰਸੂਲ ਜਗਤ ਮੈ ਗਾਯੋ
ਤਾ ਰਸੂਲ ਕਾ ਕਲਮਾਂ ਜੋਈ। ਪੜ੍ਹੇ ਮੁਸਲਮਾਂ ਹੋਵੇ ਸੋਈ
ਤੌ ਦਰਗਹਿਮਹਿਹੋਇ ਪਰਵਾਨਾ। ਯਾਬਿਨਭਿਸਤਨਕਾਹੂਜਾਨਾ
ਜਬ ਯਹਿਸੁਨੀ ਬਾਤ ਤਿਸ ਕੇਰੀ। ਪੱਖ ਪਾਤ ਕੇ ਸਾਥ ਲਬੇਰਾ
ਤਬ ਗੁਰ ਜੂ ਯਹਿ ਕੀਨਉਚਾਰਾ। ਤਾਕੋਮਤਸਭ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੀ

ਗੁਰੂ ਸਿੱਠੇ ਪ੍ਰਤਿ

ਜਿਤ ਦਰ ਲਖ ਮਹੰਮਦਾ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਵਿਸਨ ਮਹੇਸ। ਲਖ ਲਖ ਰਾਮ ਵਡੀ-

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੀਏ ਲਖ ਰਾਹੀ ਲਖ ਵੇਸ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਾਵੇ ਆਪ। ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਕਲਮਾ ਪਾਕ ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਸੁਨ ਮਿੱਠਨਖ਼ਾਨਾ। ਤੈਂ ਅੱਲਾਇਕ ਮਰਦ ਪਛਾਨਾ
ਜਿਸਕਾ ਏਕ ਯਾਰ ਜਗਮਾਂਹੀ। ਭੇਜ ਦੀਆ ਸਮਝਾਵਨ ਤਾਂਹੀ
ਪਰ ਯਹਿਸਮਝਬਾਤਮਨ ਪਯਾਰੇ। ਲਾਖਮਹੰਮਦਤਹਿਦਰਬਾਰੇ
ਏਕ ਮਹੰਮਦ ਕੌਨ ਕਹਾਵੇ। ਜਹਾਂ ਕਛੂ ਨਹਿ ਗਨਤੀ ਆਵੇ
ਯਾਕੋ ਭਾਵ ਅਹੇ ਯਹਿ ਨੀਕਾ। ਮੇਟ ਦੀਆ ਸੰਸਾ ਤਹਿ ਜੀਕਾ
ਮਹੰਮਦ ਜੈਸੇ ਨਬੀ ਕਰੋੜ। ਜਿਸ ਅਗੇ ਹੈਂ ਤਿਸੇ ਨ ਲੋੜ
ਲਾਖੋਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਵਿਸਨ ਮਹੇਸ਼ਾ। ਠਾਢੇ ਹੈਂ ਦਰਬਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ
ਜਾਕੋ ਕੋਇ ਨ ਪੂਛਤ ਕੋ ਹੈਂ। ਅਨਕ ਜੀਵ ਗਨਤੀ ਮਹਿ ਸੋਹੈ
ਪੁਨ ਕਲਮਾਂ ਨਹ ਅਹੇ ਰਸੂਲਾ। ਤਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਨਹਿ ਮੋਮਨ ਮੂਲਾ
ਤਾਂਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈ ਸੋਈ। ਸਾਚੋ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹ ਹੈ ਜੋਈ
ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਮਨ ਲਾਇ ਪਿਆਰੇ। ਜਾਤੇ ਮਿਟ ਹੈ ਭਰਮ ਤੁਮਾਰੇ
ਅਪਨੀ ਖ਼ੁਦੀ ਗੁਵਾਵੇ ਜੋਈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ
ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਜੋਇ ਸਿਖਾਵੈ। ਸੋਈ ਕਲਮਾਂ ਪਾਕ ਕਹਾਵੈ
ਯਾ ਬਿਨ ਔਰ ਮਜਬ ਕੀ ਹੱਦੀ। ਖ਼ੁਦਾਇ ਮਹਬੂਬਨਨੇ ਜੋ ਰੱਦੀ
ਸੁਨ ਮਿੱਠਨ ਖਾਂ ਮਨ ਹਰਖਾਯੋ। ਬਹੁਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿਐਸ ਅਲਾਯੋ
ਤੁਮ ਹੋ ਪਾਕ ਖ਼ੁਦਾ ਕੇ ਪਯਾਰੇ। ਹਮਰੋ ਮਤ ਹੈ ਸਾਚ ਤੁਮਾਰੇ
ਪਰ ਇਤਨਾ ਜੋ ਭੇਦ ਹਮਾਰਾ। ਹੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇਖੀਏ ਭਾਰਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਜਬ ਦੂਰ ਤੁਮੈ ਕਰ ਦੈਹੋ । ਤੌ ਕਬੂਲ ਦਰਗਹਿ ਮੈ ਪੈ ਹੋ
ਤਬ ਤਿਣ ਕਹਾ ਕਹੋ ਵਹੁ ਕੋ ਹੈ । ਸਾਚੀ ਸ਼ਰਾ ਹਮਾਰੀ ਜੋ ਹੈ
ਪੜ੍ਹੋ ਨਿਵਾਜ ਬਛਾਇ ਮੁਸੱਲਾ । ਜਾਇ ਮਸੀਤ ਮਨਾਵਹੁ ਅੱਲਾ
ਸੰਗ ਮੁਲਾਣੇ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹ ਹੋ। ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਅੰਦਰ ਵੜ ਹੋ
ਚਾਰੋਂ ਮੰਜ਼ਲ ਕੋ ਦਰਸਾਵੇ । ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬਾ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇ
ਇੱਤਾਦਿਕ ਸਭ ਖੋਲ ਸੁਨਾਈ । ਹੁਤੀ ਸ਼ਰਾ ਕੀ ਜੋਇ ਸਹਾਈ
ਜਾਂਕੋ ਸੁਨ ਗੁਰ ਜੂ ਹਸ ਭਾਖੀ । ਯਹ ਜੋ ਬਾਤ ਤੋਹ ਨੇ ਆਖੀ
ਸੋ ਸਭ ਕਲਪਤ ਸਾਚ ਨ ਕੋਈ । ਕਾਚੀ ਸ਼ਰਾ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ
ਪੁਨ ਸਾਚੀ ਬਾਤੇਂ ਜੋ ਹਈਏ । ਸੋ ਹਮਤੇ ਮਹਿ ਸਗਰੀ ਪਈਏ
ਤੁਮ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਧਾਰੋ ਜਬ ਹੀ । ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵੋ ਤਬ ਹੀ
ਅਸ ਸੁਨ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਨਾ ਸਾਚੋ ਭੇਦ ਖੋਲ ਸਭ ਦੀਨਾ

ਅਲਹੁ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ । ਛੋਡ
ਖਿਆਲ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਧੰਦੇ । ਹੋਇ ਪੈ ਖਾਕ
ਫਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰ । ਇਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਬੂਲ
ਦਰਾ ॥ ੧ ॥ਸਚ ਨਿਵਾਜ ਯਕੀਨਮੁਸਲਾ॥
ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਨਿਵਾਰਹੁ ਆਸਾ । ਦੇਹੀ
ਮਸੀਤਮਨਮਉਲਾਣਾਕਲਮਖੁਦਾਈ ਪਾਕੁ
ਖਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਰਾ ਸਰੀਅਤਿ ਲੇ ਕਮਾਵਹੁ
ਤਰੀਕਤਿ ਤਰਕ ਖੋਜਿ ਟੋਲਾਵਹੁ ॥
ਮਾਰਫਤਿ ਮਨ ਮਾਰਉ ਅਬਦਾਲਾ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਿਲਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜਿਤ ਫਿਰ ਨ ਮਰਾ ॥
੩ ॥ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਦਿਲ ਮਾਹਿ ਕਮਾਹੀ॥
ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਰਾਖੇ ਬਦ ਰਾਹੀ ॥ ਪੰਚ
ਮਰਦ ਸਿਦਕ ਲੈ ਬਾਂਧਹੁ ॥ ਖੈਰ ਸਬੂਰੀ
ਕਬੂਲ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮੱਕਾ ਮਿਹਰ ਰੋਜਾ
ਪੈ ਖਾਕ॥ ਭਿਸਤ ਪੀਰ ਲਫਜ ਕਮਾਇ
ਅੰਦਾਜ ॥ ਹੂਰ ਨੂਰ ਮੁਸਕ ਖੁਦਾਇਆ ॥
ਬੰਦਗੀ ਅਲਹੁ ਅਲਾ ਹੁਜਰਾ ॥ ੫ ॥
ਸਚ ਕਮਾਵੇ ਸੋਈ ਕਾਜੀ। ਜੋ ਦਿਲ ਸੋਧੇ
ਸੋਈ ਹਾਜੀ ॥ ਸੋ ਮੁਲਾ ਮਲਊਨ
ਨਿਵਾਰੇ॥ ਸੋ ਦਰਵੇਸ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਧਰਾ॥
੬ ॥ ਸਭੇ ਵਖਤਿ ਸਭੇ ਕਰਵੇਲਾ ॥ ਖਾਲਕੁ
ਯਾਦਿ ਦਿਲੇ ਮਹਿ ਮਉਲਾ ॥ ਤਸਬੀ
ਯਾਦਿ ਕਰੋ ਦਸ ਮਰਦਨ ॥ ਸੁੰਨਤ
ਸੀਲੁ ਬੰਧਾਨਿ ਬਰਾ॥ ੭ ॥ ਦਿਲ ਮੈ ਜਾਨੋ
ਸਭ ਫਿਲ ਹਾਲਾ ॥ ਖਿਲ ਖਾਨਾ ਬਿਰਾਦਰ
ਹਮੂ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ਮੀਰ ਮਲਕ ਉਮਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਫਾਨਾਇਆ ॥ ਇਕ ਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦਰਾ ॥ ੮ ॥ ਅਵਲ ਸਿਫਤ ਦੂਜੀ ਸਾਬੂਰੀ ॥ ਤੀਜੇ ਹਲੇਮੀ ਚਉਥੈ ਖੈਰੀ ॥ ਪੰਜਵੈ ਪੰਜੇ ਇਕਤ ਮੁਕਾਮੈ ॥ ਇਹ ਪੰਜ ਵਖਤ ਤੇਰੇ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥ ੯ ॥ ਸਗਲੀ ਜਾਨਿ ਕਰਉ ਮਉਦੀਫਾ ॥ ਬਦ ਅਮਲ ਛੋਡਿ ਕਰਹੁ ਹਥਿ ਕੂਜਾ ॥ ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਬੁਝਿ ਦੇਵਹੁ ਬਾਂਗ ॥ ਬੁਰਗ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਖਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਬਖੋਰਹੁ ਖਾਨਾ ॥ ਦਿਲ ਦਰੀਆਉ ਧੋਵਹੁ ਮੈਲਾਨਾ ॥ ਪੀਰ ਪਛਾਨੈ ਭਿਸਤੀ ਸੋਈ ॥ ਅਜਰਾਈਲ ਨ ਦੋਜ ਠਰਾ ॥ ੧੧ ॥ ਕਾਇਆ ਕਿਰਦਾਰ ਅਉਰਤਿ ਯਕੀਨਾ ॥ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਮਾਣਹਿ ਕੀਨਾ ॥ ਨਾਪਾਕੁ ਪਾਕੁ ਕਰਿ ਹਦੂਰਿ ਹਦੀਸਾ ॥ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ ॥ ੧੨ ॥ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕੀ ਮਲ ਦਿਲ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੇ ਧੋਵੇ ॥ ਦੁਨੀਆ ਰੰਗ ਨ ਆਵੈ
ਨੇੜੇ ॥ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਪਾਟ ਘਿਉ ਪਾਕ
ਹਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਮਿਹਰ ਮਿਹਰ
ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥ ਸੋਈ ਮਰਦੁ ਮਰਦੁ
ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਸੋਈ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ
ਹਾਜੀ ॥ ਸੋ ਬੰਦਾ ਜਿਸ ਨਦਰਿ ਨਰਾ ॥
੧੪ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਕਰਨ
ਕਰੀਮਾ ॥ ਸਿਫਤਿ ਮੁਹਬਤਿ ਅਥਾਹ
ਰਹੀਮਾ ॥ ਹਕੁ ਹੁਕਮੁ ਸਚੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥
ਬੁਝਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸ ਪਰਾ ॥੧੫ ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਸਕਲ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੁਨਾਈ । ਗੁਰ ਮਿੱਠੇ ਖ਼ਾਂ ਕੋ ਸਮਝਾਈ
ਵਹੁ ਅੱਲਾਹ ਆਗੰਮ ਅਪਾਰੇ । ਤਾਂਹਿ ਖ਼ੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ਸਾਰੇ
ਜੋ ਤਿਸ ਕਦਮ ਖ਼ਾਕ ਹੋ ਜਾਵੇ । ਸੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਬੂਲ ਕਹਾਵੇ
ਬੋਲਣ ਸਾਚ ਨਿਵਾਜ ਜੁ ਸਾਚੀ । ਔਰ ਨਿਵਾਜ਼ ਯਾਹਿ ਬਿਨ ਕਾਚੀ
ਔਰ ਮੁਸੱਲਾ ਕਾਹਿ ਬਿਛਾਵੇ । ਏਕ ਯਕੀਨ ਖ਼ੁਦਾ ਪਰ ਲਜਾਵੇ
ਯਹ ਆਸਾ ਲਕਟੀ ਤਜ ਦੇਵੇ । ਆਸਾ ਮਾਰ ਨ ਆਸਾ ਲੇਵੇ
ਯਹ ਦੇਹੀ ਤੁਮ ਬਨੀ ਮਸੀਤਾ । ਮਨ ਮੁੱਲਾਂ ਇਸ ਭੀਤਰ ਮੀਤਾ
ਤਾਕੇ ਸੰਗ ਰਹੋ ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲ । ਜਾਕੇ ਬਲ ਨਹਿ ਮਾਰੇ ਕਾਲ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਲਮਾਂ ਔਰ ਕਲਹ ਉਪਜਾਵੈ । ਦੂਸਰ ਮਤ ਕੋ ਕਬੀ ਨ ਭਾਵੈ
ਪਾਕ ਖ਼ੁਦਾਇ ਕਲਾਮਹਿ ਸਾਚੋ । ਹੋਇ ਨਜਾਤ ਜਾਯਾ ਮਹਿਰਾਚੋ
ਸਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਅਹੇ ਕਮਾਈ । ਯਾ ਬਿਨ ਝੂਠੀ ਔਰ ਬਤਾਈ
ਤਰੀਕਤ ਤਰਕ ਕਰੋ ਬੁਰਿਆਈ । ਖੋਜੋ ਇਕ ਖ਼ੁਦਾ ਕੋ ਭਾਈ
ਮਨ ਮਾਰਨ ਮਾਰਫਤ ਪਹਚਾਨੋ । ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਯਹੀ ਪਛਾਨੋ
ਮਿਲੋ ਹੱਕ ਸੇ ਖੋਇਕਰ ਦੂਈ । ਯਹੀ ਹਕੀਕਤ ਤੁਮਰੀ ਹੂਈ
ਜਾਕੇ ਲਖੇ ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਨਾ । ਦੂਰ ਹੋਇ ਭਲਨਿਸਚੇਕਰਨਾ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਯਹ ਪਾਂਚੋ । ਬਾਂਧੋ ਸਿਦਕ ਸਾਥ ਮੁਖ ਰਾਚੋ
ਮਾਂਗਹੁ ਖ਼ੈਰ ਨ ਰੋਟੀ ਦਾਨੇ । ਜੇਕਰ ਹੋ ਤੁਮ ਠੀਕ ਸਿਆਨੇ
ਸਬੂਰੀ ਖ਼ੈਰ ਤਾਹ ਦਰ ਮਾਂਹੀ । ਕਬੂਲ ਪਰੋ ਮਾਂਗੋ ਤੇ ਜਾਂਹੀ
ਵਹੁ ਮੱਕਾ ਇਕਅਹੇਮਕਾਨਾ । ਨਹਿਖੁਦਾਇਤਿਸਮਾਂਹਿਬੰਧਾਨਾ
ਸਾਚੋ ਮੱਕਾ ਮਿਹਰ ਪਛਾਨੋ । ਜਿਸ ਮਹਿ ਰਹੈ ਖ਼ੁਦਾਇ ਮਹਾਨੋ
ਭੂਖੇ ਮਰ ਦੇਹੀ ਦੁਖ ਦੇਨਾ । ਯਹ ਰੋਜ਼ਾ ਕੋ ਭੁਲਾ ਕਹੇਨਾ
ਚੂਰ ਕਰੇ ਮਨ ਕੋ ਅਭਮਾਨਾ । ਖ਼ਾਕ ਸਮਾਨ ਆਪ ਪਹਚਾਨਾ
ਯਹੀ ਤੁਮਾਰੋ ਰੋਜ਼ਾ ਨੀਕਾ । ਜਾਹ ਧਰੇ ਦੁਖ ਜਾਏ ਜੀ ਕਾ
ਜੋ ਵਡਜਨ ਕੇ ਬਚਨ ਵਿਚਾਰੇ । ਬੇਹੂਦਾ ਨਹਿ ਕਿਸੇ ਪੁਕਾਰੇ
ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ । ਯਾ ਸਮ ਔਰ ਬਹਿਸ਼ਤਨਕਾਂਹੀ
ਹੂਰ ਨੂਰ ਅੱਲਾ ਕਾ ਜਾਨੋ । ਅੱਲਾ ਲਖਨ ਬੰਦਗੀ ਮਾਨੋ
ਸਾਚ ਕਮਾਵੇ ਕਾਜੀ ਹੋਵੇ । ਦਿਲ ਕੋ ਸੋਧੇ ਹਾਜੀ ਜੋਵੇ
ਨਿੰਦਤ ਕਰਮ ਦੂਰ ਜੋ ਕਰ ਹੈ । ਸੋਈ ਮੁੱਲਾਂ ਹਮ ਮਤ ਧਰ ਹੈ
ਤਾਂਕੀ ਸਿਫ਼ਤ ਰਤੇ ਨਰ ਜੋਈ । ਸੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰ ਤਿਸਕਾ ਹੋਈ
ਪਾਂਚ ਵਕਤ ਕੀ ਕੈਦ ਨ ਕਰਨੀ । ਸੱਭੇ ਵਕਤਪਰੋਹਰਿਸਰਨੀ
ਸੱਭੇ ਵੇਲੇ ਤਾਕੇ ਹਈਏ । ਪਾਂਚ ਵਕਤ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਹੀਏ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਬ ਖ਼ਾਲਕਮਿਲਨਾਦਿਲ ਚਾਹੇ। ਤਬੀ ਤਾਹਿਕੋਮਨਹਿਧਿਆਹੇ
ਮਣਕੇ ਕੀ ਤਸਬੀ ਮਤ ਫੇਰੋ। ਯਾਤੇ ਕਾਮ ਸਰੇ ਨਹਿ ਤੇਰੋ
ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜੋ ਹੈਂ ਬਲਵਾਨਾ। ਤਾਕੋ ਦਮਨ ਤਸਬੀ ਹੈ ਜਾਨਾ
ਲਿੰਗ ਕਾਟ ਸੁੰਨਤ ਨਹਿ ਹੋਈ। ਸੁੰਨਤ ਸੀਲ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ
ਸਕਲ ਸਬੰਧੀ ਜਾਨ ਫ਼ਨਾਹੇ। ਤੇ ਪਰੋ ਖ਼ੁਦਾ ਕੇ ਰਾਹੇ
ਪੀਰ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇਪੁਨ ਅਮਰਾਵਾ। ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਥਿਰਨਾਂਹਿਰਹਾਵਾ
ਏਕ ਖ਼ੁਦਾਇ ਸਦਾਅਬਨਾਸੀ। ਤਾ ਬਿਨ ਸਕਲਕਾਲਕੀਹਾਸੀ
ਪਾਂਚ ਨਿਵਾਜ ਨਾਮਯਹਹਈਏ। ਇਨਕੋ ਸਦਮਨਮਾਂਹਿਪੜ੍ਹੀਏ
ਅੱਵਲਸਿਫ਼ਤ ਖ਼ੁਦਾਕੀਕਰਨੀ ਦੂਜੀ ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ ਧਰਨੀ
ਤੀਸਰ ਨਿੰਮ੍ਰਤ ਭਾਵ ਰਖੀਜੈ। ਚੌਥੇ ਦਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਲੀਜੈ
ਪੰਚਮ ਪੰਚ ਇੰਦਰੇ ਗਜਾਨਾ। ਰੋਕ ਲਗਾਇ ਏਕ ਧਜਾਨਾ
ਯਹੀ ਪਾਂਚ ਤੁਹਿ ਵਕਤਅਮੋਲਾ। ਇਨਕੋ ਤਜਾਗਤਹੈਨਰਗੋਲਾ
ਸਭ ਬੁਰਿਆਈ ਛੋਡਨ ਜੋਈ। ਕਰੋ ਮਉਦੀਫਾ ਮਨ ਤੇ ਸੋਈ
ਛੋਡ ਦੇਹੁ ਸਗਲੀ ਬਦਰਾਹੀ। ਯਾ ਸਮ ਪੂਜਾ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ
ਔਰ ਬਾਂਗ ਜੋ ਉਚ ਪੁਕਾਰੋ। ਬਧਰਾ ਨਹੀਂ ਖ਼ੁਦਾਇ ਪਿਆਰੋ
ਸਦਾ ਏਕ ਮੁਖ ਤੇ ਤਿਸ ਗਾਵੋ। ਯਹੀ ਬਾਂਗ ਨਿਰਸੰਕ ਸੁਨਾਵੋ
ਦਰਗਹਿ ਮਾਨ ਤਾਹਿ ਕੀ ਪਾਵੋ। ਯਹੀ ਬਾਂਗ ਜਬ ਤੁਕਸੁਨਾਵੋ
ਹੱਕ ਹਲਾਲ ਪਛਾਨਨ ਜੋਈ। ਯਹ ਖਾਨਾ ਖਾਵੋ ਸਭ ਕੋਈ
ਧੋਵਹੁ ਮੈਲ ਦਿਲੇ ਕੀ ਭਾਈ। ਤਹਿੰਰਹਿਮਤਕੋ ਦਰਬਰਿਆਈ
ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਬਚਨ ਬਿਚਾਰੈ। ਸੋਈਸੁਖੀਆ ਜਗਤਉਚਾਰੈ
ਅਜ਼ਰਾਈਲ ਨਰਕ ਡਰਜੋਈ। ਤਿਸ ਨਰਕੋਹੋਵਤ ਨਹਿ ਕੋਈ
ਦੇਹੀ ਕੋ ਕਾਦਾਰਲਖੀਨਾ। ਔਰਤਦਿਲ ਮਹਿ ਸਮਝ ਯਕੀਨਾ
ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸੁਖ ਦੇਵੇ। ਤਿਨਕੇ ਰੰਗ ਨ ਕਿਉਂ ਕਰ ਲੇਵੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਪਾਕ ਖਿਆਲ ਕੋਦੂਰਹਟਾਵੇ। ਭਾਵਪਵਿੱਤਰ ਮਨ ਹਰਖਾਵੇ
ਯਹੀ ਹਦੀਸ ਸਮਝੋ ਮਨ ਮਾਂਹੀ। ਜਾਕੇ ਯਾਦ ਕਰੇ ਸੁਧ ਪਾਂਹੀ
ਜੈਸੀ ਸੂਰਤ ਕਰਤੇ ਦੀਨੀ। ਤਾਕੋ ਕਬੀ ਨ ਕਰੀਓ ਹੀਨੀ
ਜੈਸਾ ਆਇਆ ਤੈਸਾ ਰਹੇ। ਯਹ ਦਸਤਾਰ ਸੀਸ ਤੁਹਿ ਕਹੇ
ਦਇਆ ਵੰਤ ਮਨ ਮੋਮ ਸਮਾਨਾ। ਜਾਕੋ ਹੋਇ ਸੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ
ਧੋਇ ਕਦੂਰਤ ਦਿਲ ਤੇ ਸਾਰੀ। ਦੁਖਦਾਈ ਸੁਖ ਦਏ ਵਿਸਾਰੀ
ਪਾਟ ਫੂਲਘ੍ਰਿਤਸਮ ਹੋਸੁੱਧਾ। ਰਹੇਜਗਤ ਮਹਿਨਿਰਮਲ ਬੁਧਾ
ਜਿਨਪਰਕਿਰਪਾਪ੍ਰਭਯਹਕਰ ਹੈ। ਸੋਈ ਮਰਦਮਰਦਗੀ ਧਰ ਹੈ
ਵੋਹੀ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਕਾਜੀ। ਸੋ ਬੰਦਾ ਜਿਸ ਪਰ ਵਹੁ ਰਾਜੀ
ਨਾਤਰ ਨਰਕ ਪੰਥ ਕੋ ਜੈ ਹੈ। ਕਾਫਰਕਰ ਮਨ ਜਾਂਹਿ ਕਰੈ ਹੈ
ਤਿਸਕੀਸਿਫਤਪ੍ਰੇਮ ਸੋਕਰ ਹੈ। ਤਾਕੇ ਹੁਕਮ ਸਾਚ ਸਿਰ ਧਰ ਹੈ
ਜਿਨ ਯਹ ਬੂਝਾ ਸੋ ਸੁਖ ਰਾਸੀ। ਪਾਵਤ ਹੈ ਜਨਬੰਧ ਖਲਾਸੀ
ਹੇ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਨ ਖਾਂ ਐਸੇ। ਹੋਹ ਮੁਸਲਮਾਂ ਭਾਖੇ ਜੈਸੇ
ਜਬ ਸੁਨ ਬਚਨਤਾਹਿਨੇ ਲੀਏ। ਹਾਥ ਜੋੜਚਰਨਨ ਸਿਰ ਦੀਏ
ਬੋਲਯੋ ਹੇ ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਕੋਈ। ਕਰੈ ਨਸੀਹਤ ਮੁਝਕੋ ਸੋਈ
ਜਾਕਰਮੈਂ ਜਗਮਹਿ ਯਸਪਾਵੂੰ ਆਗੇ ਗਿਆ ਮ ਰ ਨਹਿ ਖਾਵੂੰ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਭਾਰੀ। ਸੁਨ ਮੀਆਂ ਤੁਮ ਬਾਤਹਮਾਰੀ।

ਹਾਜਰਾਂ ਕੋ ਮਿਹਰ ਹੈ। ਬੇ ਹਾਜਰਾਂ ਕੋ ਬੇ ਮਿਹਰ ਹੈ। ਈਮਾਨ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਬੇਈ-ਮਾਨ ਕਾਫਰ ਹੈ। ਕੁਫਰ ਕਹਰ ਹੈ। ਗੁਸਾ ਹਰਾਮ ਹੈ। ਨਫਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ। ਗੁਮਾਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕੁਫਰ ਹੈ। ਬੇਈਮਾਨ ਨਾਪਾਕ ਹੈ। ਮੋਮ ਦਿਲ ਪਾਕ ਹੈ। ਇਲਮ ਹਲੀਮੀ ਹੈ। ਬੇ ਹਿਰਸ ਅਉਲੀਆ ਹੈ। ਬੇ ਦਿਆਨਤ ਨਾ ਸੁਰਖਰੂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਜਰ ਦਰੂ ਹੈ। ਸਚ ਬਹਿਸਤ ਹੈ। ਦਰੋਗ ਦੋਜ਼ਖ ਹੈ। ਜੋਰ ਜੁਲਮ ਹੈ। ਸਿਫਤ ਉਜੂ ਹੈ। ਬਾਂਗ ਬਲਲ ਹੈ। ਚੋਰੀ ਲਾਲਚ ਹੈ। ਜਾਰੀ ਪਲੀਤੀ ਹੈ। ਫਕੀਰੀ ਸਬੂਰੀ ਹੈ। ਨਾ ਸਬੂਰੀ ਮਕਰੂਰੀ ਹੈ। ਰਾਹੁ ਪੀਰਾਂ ਹੈ। ਬੇ ਰਾਹੁ ਬੇਪੀਰਾਂ ਹੈ। ਇਆਨਤ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਬੇਦਿਆਨਤ ਨਕਾਰਾ ਹੈ। ਤੇਗ ਮਰਦਾਂ ਹੈ। ਅਦਲ ਪਾਤਸਾਹਾਂ ਹੈ। ਏਤੇ ਟੋਲ ਜੋ ਜਾਨ ਜਨਾਵੈ। ਤੌ ਨਾਨਕ ਦਾਨਸਵੰਦ ਕਹਾਵੈ ॥

ਚੌਪਈ—

ਅਸ ਉਪਦੇਸ ਸਧਾਰਨ ਕੀਨਾ। ਤਾਕੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹਤ ਦੀਨਾ
ਹਾਥ ਜੋੜਤਿਨਇਨਤੀਕੀਨੀ। ਹੇਗੁਰ ਤੁਮ ਨਜਾਤਮੁਹਿ ਦੀਨੀ
ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਕਹਤ ਤਹ ਆਗੇ। ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਦਿਸਔਰ ਸੁਭਾਗੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਿੱਧਾਂ ਪ੍ਰਤਿ

ਚੌਪਈ–

ਜਾਤ ਜਾਤ ਪਹੁਚੇ ਤਹ ਜਾਈ । ਊਪਰ ਟਿੱਲੇ ਬਾਲ ਗੁਦਾਈ
ਤਹਾਂ ਸਿੱਧ ਜਨ ਜੋਗਾ ਧਾਰੀ । ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਸਮਾਧਨ ਭਾਰੀ
ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਊਚ ਪੁਕਾਰਾ । ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੱਧ ਜੈਕਾਰਾ
ਵਡੇ ਵਡੇ ਤਨਬ੍ਰਿਧਹਜੋਗੀ । ਬੀਚਸਮਾਧ ਉਮਰ ਜਿਨ ਭੁਗੀ
ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕਹੀ ਆਦੇਸਾ । ਪਾਛੇ ਪੂਛਾ ਸਗਲ ਸਦੇਸਾ
ਲਗੇ ਬਚਨ ਹੋਵਨ ਦੁਹ ਓਰਾ । ਕੋਇਨ ਨਿਜਕੋ ਆਖਤ ਥੋਰਾ
ਜੋਗੀ ਜਨ ਤਬ ਕਹਾ ਪੁਕਾਰੀ । ਧਾਰ ਜੋਗ ਹੋ ਹਮ ਅਨੁਸਾਰੀ
ਸਗਲੀਸਿੱਧਤੇਹਿਵਸਹੋਇਹੈ । ਰਿੱਧਸਿੱਧ ਤੁਮਰੀ ਪਗ ਧੁਇ ਹੈ
ਸਕਲਜਗਤਕੀਲਛਮੀਜੇਤੀ । ਕਰੈਂ ਇਕੱਤਰ ਪਲ ਮਹਿ ਤੇਤੀ
ਮੋਤੀ ਮੰਦਰ ਰਤਨ ਜੜਾਏ । ਕਰ ਲੈ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਮਨ ਭਾਏ
ਲੇਪਨ ਕਰੈਂ ਸੁਗੰਧੀ ਸੰਗਾ । ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਭੋਗੇਂ ਤਹਿ ਰੰਗਾ
ਭਾਂਵੇ ਸਾਰੀ ਧਰਨੀ ਜੇਤੀ । ਲਾਲਨ ਸੋ ਜੜ ਲੈ ਹੈਂ ਤੇਤੀ
ਗੁਪਤਪ੍ਰਗਟ ਪਲਮਹਿ ਹੋਜਾਵੇਂ ਕਾਹੂੰਦਿਸ਼ਟਮੁਸ਼ਟਨਹਿਆਵੇਂ
ਗਗਨਿ ਮਾਂਹਿ ਲੈ ਜਾਹਿੰ ਉਡਾਰੀ । ਐਸੀ ਕਰਾਮਾਤ ਜੋ ਭਾਰੀ
ਸੋ ਸਾਰੀ ਬਨ ਹੈ ਤੁਹਿ ਦਾਸੀ । ਤਿਨਬਲ ਕਰ ਪੈ ਹੈਸੁਖ ਰਾਸੀ
ਜਬ ਸਿੱਧਨਲਾਲਚ ਯੋਂਦੀਨਾ । ਤਬਗੁਰਯੋਂਭਲਭਾਖਨ ਕੀਨਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰਿ ਊਸਰੇ ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ
ਜੜਾਉ ॥ ਕਸਤੂਰ ਕੁੰਗੂ ਅਗਰ ਚੰਦਨ
ਲੀਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ ॥ ਮਤ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ
ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥੧॥
ਹਰਿ ਬਿਨ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਮੈ ਆਪਨਾ ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਦੇਖਿਆ ਅਵਰ
ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਧਰਤੀ ਤ
ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤੀ ਪਲਘ ਲਾਲ ਜੜਾਉ।
ਮੋਹਣੀ ਮੁਖ ਮਣੀ ਸੋਹੈ ਕਰੇ ਰੰਗ ਪਸਾਉ
ਮਤ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ
ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਸਿਧ ਹੋਵਾ ਸਿਧ
ਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾਂ ਆਉ । ਗੁਪਤ
ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਬਸਾਂ ਲੋਕ ਰਾਖੈ ਭਾਉ।
ਮਤ ਦੇਖ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ
ਆਵੈ ਨਾਉ। ਸੁਲਤਾਨ ਹੋਵਾ ਮੇਲ
ਲਸਕਰ ਤਖਤ ਰਾਖਾਂ ਪਾਉ। ਹੁਕਮੁ
ਹਾਸਲੁ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਨਾਨਕਾ ਸਭਵਾਉ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਤ ਦੇਖ ਭੁਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਅਣੁ ਅਪਿਆਉ। ਚੰਦੁ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ। ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ। ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣ ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੁਸਾ ਕਟੀਆ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ। ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀਆ ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਜਾਉ। ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪੰਖੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਭਵਾਂ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ। ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਊ ਨ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਖਾਉ। ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਗਦਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਖ ਮਣਾ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਕੀਚੈ ਭਾਉ ।
ਮਸੂ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣ ਪਉਣ
ਚਲਾਉ । ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ
ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਚੌਪਈ—

ਹੋਇ ਮਗਨ ਈਸੂਰ ਰਤਮਾਂਹੀ । ਭਰੇ ਵੈਰਾਗ ਸਬਦਉਚਰਾਹੀ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਬਿਨਜੋ ਆਨਾ । ਸੰਸਾਰਕ ਸੁਖਤਜਤਮਹਾਨਾ
ਸਿੱਧਨ ਕੋ ਅਸ ਨਿਜਮਨਭਾਵਾ । ਚਹਾ ਗੁਰੂਬ ਭੇਤਲਖਾਵਾ
ਅਹੋ ਸਿੱਧ ਜਨ ਜੋ ਤੁਮ ਗਾ ਯੋ । ਸੋ ਤੋ ਕੁੱਛ ਨ ਮੋ ਮਨ ਭਾਯੋ
ਜੋ ਮੋ ਮੰਦਰ ਰਤਨਜੜਾਊ । ਨਿਜ ਨਿਵਾਸ ਹਿਤਮੋਹਿਬਨਾਊ
ਚੰਦਨ ਅਗਰ ਕੁੰਗੂ ਕਸਤੂਰੀ । ਅਤ ਸੁਗੰਧ ਲੇਪਨ ਕਰਪੂਰੀ
ਤਿਸ ਮਹਿ ਉਮਗ ਸਹਿਤ ਮਹਿਵਾਸਾ ਸਦਾਰਹੇਜਾਹਦੂ ਕੋਨਾਸਾ
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਐਸੇ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰੇਹਾ । ਮੈਂ ਦੇਖਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤ ਏਹਾ
ਜਾਕੋ ਸੁਖ ਪਿਖਤੋਹਭੁਲਾਵੇਂ । ਤਾਂਤੇ ਤਾਹਿ ਨ ਮਨਮਹਿਧਜਾਵੇਂ
ਹੇ ਪ੍ਰਭਤਹਿ ਬਿਨਆਤਮ ਮੇਰਾ । ਤੀਨ ਤਾਪ ਅਗਨੀ ਕ ਘੇਰਾ
ਜਲ ਬਲ ਖਾਕਹੋਇਪਲਮਾਂਹੀ । ਤੁਝਬਿਨ ਠੌਰਔਰ ਹਿਨਾਂਹੀ
ਪੁਨ ਜਹ ਧਰਤੀ ਪਾਉ ਧਰੈ ਹੋਂ । ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜਤਮੋ ਪੈ ਹੋਂ
ਤਾਂਪਰ ਰਤਨ ਜੜਤ ਪਰਫੰਕਾ । ਪੌਢਨ ਕੋ ਹੋਵੈ ਬਰ ਬੰਕਾ
ਤਹਿ ਮਨ ਮੋਹਨ ਹਾਰੀਨਾਰੀ । ਮਨਹੁਉਰਬਸੀ ਬਿਧਨਸਵਾਰੀ
ਇੰਦ ਤ੍ਰੰਡ ਰਤਿ ਕੇ ਸਮ ਸਾਰੀ । ਕਾਮ ਕੇਲ ਸੁਖਦੇਵਨ ਹਾਰੀ
ਤਾਕੇ ਮੰਦਰ ਭੁਵਨਨ ਮਾਂਹੀ । ਭੋਗਨ ਸੁਖ ਥੋਰੋ ਕੁਛ ਨਾਂਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੌ ਭੀ ਮੈਂ ਤਹਿ ਨਹਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੌਂ। ਜਾਂ ਲੰਪਟ ਹੋਤੇਹਿਭੁਲਾਵੇਂ
ਤੁਮਰੋ ਨਾਉਂ ਭੁਲਾਵਨ ਹਾਰੀ। ਸੋ ਨਾਰੀ ਹੈਂ ਨਾਗਨ ਕਾਰੀ
ਪੁਨਹ ਸਿੱਧਹੁਇਸਿੱਧੀਲਾਵੇਂ।ਅਣਮਾ ਮਹਿਮਾਆਦਿਦਿਖਾਵੌਂ
ਗੁਪਤਪ੍ਰਗਟਵਸਤਨਕੋਜਾਨੋਂ।ਰਿੱਧਸਕਲਨਿਜਕਰਤਲਆਨੋਂ
ਪਲ ਮਹਿਗੁਪਤਹੋਇਦਿਖਲਾਵੇਂ। ਕਾਹੂੰਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿਵਿਖੇਨਹਿਆਵੇਂ
ਪੁਨ ਸਥੂਲ ਪਰਬਤ ਸਮਹੋਵੇਂ। ਵਾਕ ਸਿੱਧਕਰਜਗਤਬਗੋਵੇਂ
ਸਰਧਾ ਕਰੇ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰਾ। ਮਾਨਹਿ ਮਨਹੁ ਏਹ ਕਰਤਾਰਾ
ਯੱਦਜਪ ਹੋਇ ਸ਼ਕਤ ਯਹ ਮੋਹੀ। ਤੱਦਜਪ ਦੇਖਨਰਹੋਨਦੋਹੀ
ਜਾ ਕਰ ਤੁਮਰੇ ਕੋ ਵਿਸਰਾਊਂ। ਐਸੇ ਸਿੱਧਨ ਸਿੱਧ ਬਹਾਊਂ
ਜੇ ਰਾਜਨ ਸਿਰ ਹੋਵੇਂਰਾਜਾ। ਬੈਠ ਤਖਤ ਸਿਰ ਧਰਹੌਂ ਤਾਜ
ਕਰੋ ਹੁਕਮ ਹਾਸਲ ਸਭ ਕੋਹੀ। ਯਹ ਭੀਨਹਿ ਚਾਹੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਦੋਹੀ
ਜਾਕੇ ਮਿਲੇ ਤੋਹਿ ਵਿਸਰਾਵੇਂ। ਤਾਂਤੇ ਨਹਿ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਵਸਾਵੌਂ
ਕਈ ਕ੍ਰੋੜ ਸਾਲ ਕੀ ਆਯੂ। ਹਇ ਸਿੱਧ ਬਲ ਕੇ ਪਰਭਾਊ
ਅੰਨ ਅਦਨ ਤਜਹੋ ਨਹ ਖਾਵੌਂ।ਜਲਯਾ ਪਵਨ ਅਹਾਰਕਰਾਵੇਂ
ਬੈਠ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਸਨ ਲਾਈ।ਚੰਦ ਸੂਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹਿ ਆਈ
ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਜਾਗੌਂ ਨਹਿ ਸੋਵੌਂ। ਸਕਲ ਦੂਖ ਸੰਸਾਰਕ ਖੋਵੌਂ
ਤੌਭੀ ਤੋਹਿ ਅੰਤ ਨਹਿ ਪਾਵੌਂ। ਕੇ ਵਡ ਤੁਮਰੇ ਨਾਮ ਬਤਾਵੌਂ
ਤੂ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਰੂਪਾ।ਅਚਲ ਅਚਾਇ ਸਰਬ ਜਗ ਭੂਪਾ
ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਰੋ ਰੂਪ ਬਤਾਵੈ। ਪੁਨ ਲੱਖਨ ਗੁਨ ਕਥੇ ਕਥਾਵੈ
ਸੋ ਸਭ ਸੁਨੋ ਮੁਨੀ ਮਹ ਮੰਡਨ। ਤੁਮਰੋ ਕਥਨ ਕਰਤ ਪਰਚੰਡਨ
ਕਰੌ ਮਹਾਂ ਤਪ ਜੇ ਤਹਿ ਕਾਜਾ।ਕਸਟ ਸਹੌਂ ਤਨ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜਾ
ਵਾਰ ਵਾਰ ਤਨ ਕੁਸਾ ਸਮਾਨਾ। ਦੇਹੁ ਕਟਾਇ ਛੋਡ ਅਭਮਾਨਾ
ਪੀਸਨ ਕੇ ਸਮ ਪੀਸ ਦਖਾਵੇਂ। ਪੁਨਾ ਅਗਨ ਕੇ ਸੰਗ ਜਲਾਵੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੋਇ ਖਾਕ ਤਨ ਧਰਨੀ ਧਰ ਹੈਤੌਭੀ ਕੀਮਤ ਤੋਹਿ ਨਪਰ ਹੈ
ਜੇ ਪੰਖੀ ਸਮ ਲਵਾਂ ਉਡਾਰੀ। ਕਰੋਂ ਅਕਾਸ ਗਮਨ ਮੈ ਭਾਰੀ
ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਕਾਹੂੰਕੀ ਆਵੋ ਨਹਿਕੁਛ ਪੀਵੋਂ ਨਹਿਕੁਛ ਖਾਵੋਂ
ਤੌ ਭੀ ਤੁਹਿ ਕੀਮਤ ਨਹਿ ਪਾਵੋਂ। ਕੇ ਵਡ ਰੂਪ ਤੁਮਾਹੋ ਗਾਵੋਂ
ਲਾਖੋਂ ਮਨ ਕਾਗਤ ਨਰ ਲਿਆਵੈ।ਮਸਕੀ ਤੋਟ ਨ ਕਵਹੂੰਪਾਵੈ
ਪਵਨ ਲੇਖਨੀਲਿਖਨ ਹਾਰੀ।ਪੜ੍ਹਿਪੜ੍ਹਿ ਸਗਲੀਆਯੁ ਗੁਜਾਰੀ
ਤੌਭੀ ਤੋਹਿ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵੈ। ਅਲਪ ਜੀਵ ਕੈਸੇ ਤੁਹਿ ਗਾਵੈ
ਅਹੋ ਅਨੰਤ ਸਕਤ ਕਰਤਾਰਾ। ਕੌਨ ਕਥੈ ਗੁਣ ਤੋਹਿ ਅਪਾਰਾ
ਤਾਂਤੇ ਅਸ ਅਕਾਲ ਕੋ ਤਿਆਗੇ। ਤੁਛ ਸਿੱਧ ਸਾਧਨ ਕੋ ਲਾਗੇ
ਤਾਂਤੇ ਸੁਨਹ ਸਿੱਧ ਮਮ ਬਾਨੀ। ਯਹ ਵਸਤੂ ਮੈਂ ਤੁੱਛ ਪਛਾਨੀ
ਜਾਂਤੇ ਇਨਕੋ ਅਸ ਤਜ ਜਾਉ। ਪਾਕ ਕਾਚਰੀ ਸਰਪ ਸੁਭਾਊ
ਸੁਨੀ ਵਿਰਾਗ ਭਰੀ ਜਬ ਬਾਨੀ।ਸਿੱਧਭਏ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਹਿਰਾਨੀ
ਬੋਲੇ ਬਟੁਰ ਤਪਾ ਸੁਨ ਭਾਈ। ਜੋਗ ਵਿਖੇ ਹਮ ਆਯੁ ਗੁਵਾਈ
ਤਾਂਤੇ ਸਾਚੇ ਬਚਨ ਹਮਾਰੇ। ਸਾਚਾ ਸਕਲ ਵਿਹਾਰ ਅਚਾਰੇ
ਜਬ ਜੋਗਨ ਸਾਚਾ ਨਿਸਆਯੋ।ਤਬ ਗੁਰੂ ਯਹ ਸਬਦ ਸੁਨਾਯੋ

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ॥ ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜੀਉ ॥ ਧਰਤਿ ਕਾਇਆਂ ਸਾਧ ਕੇ ਵਿਚਿ
ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥ਸਚੁ ਤਾ ਪਰਜਾਣੀਐ
ਜਾਂ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥ ਦਇਆ ਜਾਣੈ
ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ॥ ਸਚੁ
ਤਾਂ ਪਰ ਜਾਣੀਐ ਜਾਂ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ
ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨੋ ਪੁਛ ਕੈਬਹਿ
ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ
ਦਾਰੂ ਪਾਪਿ ਕਢੈ ਧੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ
ਬੇਨਤੀ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਬੈਨਾ। ਜਾਂਕੋ ਰੰਚ ਕਿਸੂ ਕਾ ਭੈ ਨਾ
ਬਾਤਨ ਸਾਥ ਸਾਚ ਨਹਿ ਕਹੀਏ।ਰਿਦੈ ਸਾਚ ਸਾਚੋ ਸੋਈਪਈਏ
ਕੂੜ ਕਪਟਕੀ ਤਨਮਲ ਜੋਈ।ਧੋਇ ਕਰੇ ਨਿਰਮਲ ਅਤ ਸੋਈ
ਸਾਚ ਸਾਥ ਜਬ ਰਹੇ ਸਨੇਹਾ । ਸਾਚੋ ਪੁਰਖ ਪਛਾਨੋ ਵੇਹਾ
ਹਰਖੇ ਮਨ ਅਕਾਲਯਸ ਸੁਨਕੈ ਲਹਾਮੋਖ ਤਹਿਗੁਰਬਚਗੁਣਕੈ
ਜੁਕਤ ਜੀਵ ਜਗ ਜਾਨੈਂ ਜੋਈ । ਜੋਗੀ ਸਿੱਧ ਪਛਾਨੋ ਸੋਈ
ਤਨ ਧਰ[illegible]ਸਾਧਨ ਸੋਧਾਧੇ।ਅਕਾਲ ਗਜਾਣ ਮਧ ਬੀਜ ਅਗਾਧੇ
ਜੋ ਜਨ ਬੋਵੇ ਸਾਚਾ ਸੋਈ। ਸਾਚੀ ਸੀਖ ਧਰੇ ਸਚ ਹੋਈ
ਦਇਆ ਸਕਲ ਜੀਵਨ[illegible]ਰਪਾਲੇ।ਯਥਾ ਸ਼ਕਤਦੇ ਦਾਨਨਿਹਾਲੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸਾ। ਕਹੇ ਸਾਚ ਪਰ ਜਹ ਵਿਸਵਾਸਾ
ਸਾਚ ਸਬਨ ਕੋ ਔਖਧ ਨੀਕੀ। ਪਾਪ ਮੈਲ ਕਟ ਡਾਰੇ ਜੀ ਕੀ
ਤਾਂਤੇ ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਵਹੁ ਹਈਏ। ਪੱਲੈ ਸਾਚ ਜਾਹਿ ਕੈ ਪਈਏ
ਤਾਂਤੇ ਸਿੱਧ ਸੁਨੇ ਮਨ ਲਾਈ। ਸਾਚਾ ਹੋਵਤ ਸਾਚ ਕਮਾਈ
ਬਾਤਨ ਤੇ ਸਾਚਾ ਨਹ ਹੋਈ। ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਜਨ ਕੋਈ
ਬੋਲੋ ਬਹੁਰ ਸਿੱਧ ਰਿਸ ਖਾਈ.ਜਬ ਗੁਰ ਜੂ ਅਸਗੀਤ ਸੁਨਾਈ
ਲਗੇਕਹਨ ਬਿਨ ਜੋਗਪਰਾਨੀ।ਅਹੇਅਧਮ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀ
ਜੈਸੇ ਕੂਕਰ ਪਸੂਅਨਮਾਂਹੀ। ਪੁਰਖਨ ਮਹਿ ਅੰਤਜ ਲਖਤਾਂਹੀ
ਬੀਚ ਅਹਾਰ ਜਿਵੇਂ ਮੁਰਦਾਰ। ਪਰਲ ਪੰਚਮ ਪੁਰਖ ਚੰਡਾਲ
ਜੈਸੇ ਏ ਅਤ ਨੀਚ ਕਹਾਵੈਂ। ਤੈਸੇ ਹਮ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਲਖਾਵੈਂ
ਤਾਂਤੇ ਹਮਰੇਮਤਮਹਿਆਵੋ। ਅਪਨੀ ਮਨ ਮਤ ਸਗਲ ਹਟਾਵ
ਸਗਲੇ ਰਸਭੋਗੋਨਿਰਸੰਕਾ। ਦਰਗਹਮਹਿ ਦੁਖ ਮਿਲੇ ਨ ਬੰਕਾ
ਨਾਤਰ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਜੈਹੈ। ਜਾਂਤੇ ਬਾਹਰ ਕਬੀ ਨ ਐਹੈ
ਹਸ ਕਰ ਗੁਰ ਯਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਾ ਤਾਂਕੋ ਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰਡਾਰਾ

ਲਬ ਕੁਤਾ ਕੂੜ ਚੂਹੜਾ ਠਗਿ ਖਾਧਾ ਮੁਰਦਾਰ॥ ਪਰਨਿੰਦਾ ਪਰਮਲ ਮੁਖ ਸੁਧੀ ਅਗਨ ਕ੍ਰੋਧ ਚੰਡਾਲ॥ ਰਸ ਕਸ ਆਪ ਸਲਾਹਣਾ ਏ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ॥ ਬਾਬਾ ਬੋਲੀਐ ਪਤ ਹੋਇ॥ ਉਤਮ ਸੇਦਰ ਉਤਮ ਕਹੀਅਹਿ ਨੀਚ ਕਰਮ ਬਹਿਰੋਇ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਸ ਸੁਇਨਾ ਰਸੁ ਰੁਪਾ ਕਾਮਣਿ ਰਸੁ ਪਰਮਲ ਕੀ ਵਾਸੁ ॥ ਰਸੁ ਘੋੜੇ ਰਸੁ ਸੇਜਾ ਮੰਦਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਸੁ ਮਾਸੁ ॥ ਏਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੈ ਘਟਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੨ ॥ ਜਿਤੁ ਬੋਲਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਸੋ ਬੋਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਫਿਕਾ ਬੋਲਿ ਵਿਗੁਚਣਾ ਸੁਣਿ ਮੂਰਖ ਮਨ ਅਜਾਣ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਭਲੇ ਹੋਰ ਕਿ ਕਹਣ ਵਖਾਣ ॥ ਤਿਨ ਮਤਿ ਤਿਨ ਪਤਿ ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ ਜਿਨ ਹਿਰਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹਣਾ ਅਵਰ ਸੁਆਲਿਉ ਕਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੇ ਰਾਚਹਿ ਦਾਨ ਨ ਨਾਇ ॥

ਚੌਪਈ—

ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਸੋ ਜੋਗੀਸਾਚੋ । ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਮਹਿ ਜਹ ਮਨ ਰਾਚੋ
ਕਾਨ ਛੇਦ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਕੋ ਪਾਏ । ਆਸਨ ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਲਗਾਏ
ਪੌਨ ਸੀਸ ਮਹਿ ਧਾਰਨ ਜੋਈ । ਚੀਟੀ ਜੋਗ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ
ਤਾਂਕੋ ਧੀਰ ਚਹਤ ਨਹਿ ਕੋਊ । ਪਰਮਾਤਮ ਕੋ ਪਜਾਰੋ ਜੋਊ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਯਹ ਕੂਕਰ ਤੇ ਅਹੇ ਪੁਨੀਤਾ। ਚੋਰਨ ਸੋ ਲਰਤੇ ਹੈਂ ਨੀਤਾ
ਲੋਭੀ ਪੁਰਖ ਲਭ ਵਸ ਜੋਈ। ਨਾਨਾ ਪਾਪ ਕਰਤ ਹੈ ਸੋਈ
ਹਮਰੇ ਮਤ ਕੁੱਤਾ ਕਹਲਾਵੇ। ਦਰਬ ਹੇਤ ਜੋ ਮਨ ਭਟਕਾਵੇ
ਝੂਠ ਬੋਲ ਜੋ ਕਾਰਜ ਸਾਧੇ। ਸੋ ਚੂੜ੍ਹਾ ਜਾਨੋ ਬਲ ਵਧੇ
ਠਗ ਖਾਨਾ ਮੁਰਦਾਰਕਹਾਵੇ। ਪਰਨਿੰਦਜਾਪਰ ਮਲ ਮੁਖ ਖਾਵੇ
ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨ ਜਾਂਹਿਰਦੇਮਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਸਮਔਰ ਚੰਡਾਲ਼ ਸੁ ਨਾਹੀਂ
ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ ਸੁਆਮੀ। ਜਿਨ ਇਹ ਕਰਤਬ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ
ਹੇ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਪਤ ਹੋਈ। ਬੁਰਾ ਬੋਲ ਪਤ ਆਪ ਬਿਗੋਈ
ਉਤਮ ਸੋ ਜਨ ਜਗਤ ਕਹਾਵੈ। ਜੋ ਉਤਮਤਿਹ ਦੁਆਰ ਰਹਾਵੈ
ਨੀਚ ਕਰਮ ਕਰ ਨੀਚਾ ਹੋਵੈ। ਅੰਤ ਕਾਲ ਪਤ ਖੋਵਤ ਰੋਵੈ
ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਨਾਰ ਸੁਗੰਧੀ। ਘੋੜੇ ਸੇਜ ਧਾਮ ਸਨਬੰਧੀ
ਮੀਠਾ ਮਾਸ ਆਦਿ ਰਸ ਦੇਹੀ। ਇਨ ਤੇ ਨਹ ਸਿੱਧੀ ਨਰਲੇਹੀ
ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਸਭ ਤੇ ਮੀਠਾ ਤਾਂਕੋ ਭੂੰਚ ਸੰਤ ਜਨ ਡੀਠਾ
ਸੋ ਬੋਲਨ ਸ਼ੁਭ ਜਗ ਯਸਗਾਵੈ। ਜਾ ਬੋਲਨਤੇਪਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ
ਨਾਤਰ ਮਨ ਮੂਰਖ ਬਕ ਉਚੈ। ਫਿੱਕਾ ਬੋਲਤ ਬੋਲ ਵਿਗੂਚੈ
ਆਪੇ ਭਲਾ ਸਰਬ ਕਹ ਲਾਵੈ। ਸੋਇ ਭਲਾ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੈ
ਵਹੀ ਪੁਰਖਮਤਿ ਮਾਨਪਛਾਨੋ। ਧਨਧਨਵੰਤ ਵਹੀ ਜਗ ਜਾਨੋ
ਤਿਨਕ ਹੀ ਪਤਜਗਤਰਹਾਈ। ਰਿਦੇਨਾਮਜਿਨਵਸਿਆ ਆਈ
ਪੁਨ ਤਿਨਕੀ ਕੋ ਕੀਰਤ ਗਾਵੈ। ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਸਮਾਵੈ
ਜ ਤਿਸ ਨਦਰ ਵਿਹੂਣੇ ਲੋਗਾ। ਰਾਚਹਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਨਹਿਜੋਗਾ
ਤਾਂਤੇ ਹਰ ਚਰਨੀ ਮਨ ਲਾਵੇ। ਆਨ ਯਤਨ ਮਨ ਤੇ ਵਿਸਰਾਵੇ
ਜਬ ਗੁਰ ਕਥਨ ਐਸ ਬਿਧ ਕੀਨਾ।ਸਿੱਧਧਿਾਂਤਨਿਰੁੱਤਰਚੀਨਾ
ਪੁਨ ਬੋਲੇ ਯੋਗੀ ਗੁਰ ਤਾਂਈ।ਰਹੇ ਗ੍ਰਿਸਤ ਕਿ ਬਨ ਵਿਚਰਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਤੇ ਜੋਗੀ ਘਰ ਕੋ ਤਜਾਗੈ।ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿਅਧਕ ਖੇਦ ਮਹਿ ਪਾਗੈ
ਜੇਕਰ ਤੁਹਿ ਘਰ ਵਾਸ ਕਰੈ ਹੈ।ਕਹੋ ਬ੍ਰਿੱਤ ਬਿਰਤਾ ਕਬ ਪੋ ਹੈ
ਪੁਨ ਜੇਕਰ ਬਨਬਾਸਹ ਧਾਰੋ। ਤੌ ਤੁਮ ਲੀਨੋ ਮਤਹ ਹਮਾਰੋ
ਤਾਂਤੇ ਕਹੁ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਜ ਕੇਰਾ। ਜਾਂਤੇ ਲਖੇਂ ਭੇਦ ਹਮ ਤੇਰਾ
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਸਿੱਧਨ ਤਾਂਈ। ਸਬਦ ਪੁਨੀਤ ਨੀਤ ਸੁਖਦਾਈ

ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਨਿ ਸਮਸਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਗਤੁ ਭਈ ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ॥
ਸਚੁ ਪਉੜੀ ਸਚੁ ਮੁਖਿ ਨਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਸੇਵ ਪਾਇ ਨਿਜ ਥਾਓ ॥ ੧ ॥ ਮਨ
ਚੂਰੇ ਖਟ ਦਰਸਨੁ ਜਾਨੁ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ
ਪੂਰਨਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਚੋਪਈ—

ਯਾ ਮੈ ਸਕਲ ਸੰਕ ਤਿਨ ਕੇਰੀ। ਦੂਰ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਇਕਵੇਰੀ
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਕੇ ਜੋਹਿਤਕਾਰੀ। ਤਿਨਕੋਘਰ ਬਨਸਮਸਰ ਧਾਰੀ
ਸਹਿਜਪ੍ਰੀਤਜੋਹੋਇਸੁਹੁਇਹੈ। ਯਤਨਕਰਨਪਰਤੋਨਹਿ ਕਇਹੈ
ਯਾਕੋ ਹੇਤ ਜਹੀਪਹਿਚਾਨਾ। ਦੁਰਮਤਿਤਿਨਕੀਹੋਇ ਗਈ ਹਾਨਾ
ਜਹਾਂ ਰਹੇ ਤਹ ਕੀਰਤ ਪਾਵੇ। ਸੰਸਾਰਦੋਖ ਤਿਨ ਨਾਂਹਿ ਦੁਖਾਵੇ
ਅਕਾਲਪੁਰਖਕੇਦਰਕੀ ਪੌੜੀ। ਤਾਹਿਅਰਾਧਨ ਨਹਿ ਕੁਛ ਥੌੜੀ
ਜਾਕੇ ਪੂਜਨਨਿਜਘਰਪਾਏ। ਜਨਮਮਰਨਦੁਖ ਬੀਚ ਨ ਆਏ
ਮਨ ਨਿਗ੍ਰਹਖਟਦਰਸਨਪਾਠਾ। ਯਾ ਬਿਨ ਪਠਨ ਪੜ੍ਹਾਨੋਠਾਠਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਰਬ ਠੌਰ ਤਿਹ ਜੋਤ ਸੁਹਾਈ। ਜੋ ਘਰ ਨਾਂਹਿ ਬਨੇ ਤੋ ਜਾਈ
ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਘਰ ਤੁੱਲ ਹਮਾਰੇ। ਨਯੂਨ ਅਧਕੁ ਤਾ ਭਾਸਤ ਧਾਰੇ
ਸੁਨਤ ਸਿੱਧ ਮਨ ਮਹਿਘਬਰਾਏ। ਕਹਤ ਕਲੂਕੇਲੱਖਨ ਆਏ
ਹਮ ਸਿੱਧਨਕੋਕਰਹੈਂਹਾਸਾ। ਘਰਇਨ ਸਮਸਰ ਕਹਤ ਪ੍ਰਕਾਸਾ
ਜਬ ਕਲਜੁਗ ਲੱਖ ਯਹ ਸੁਨਿਓ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੂ ਗੁਨਿਓ

ਜੇ ਕੋ ਸਤੁ ਕਰੈ ਸੋ ਸੀਜੈ ਤਪੀ ਘਰ ਤਪੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਜੇਕੋ ਨਾਉ ਲਏ ਬਦਨਾਵੀ ਕਲ ਕੇ ਲਖਣ ਏਈ॥

ਚੌਪਈ:—

ਕਲਯੁਗ ਲੱਖਨਸੁਨੇਇਨਾਥਾ। ਮਿਥਯਾਸਗਲ ਤੁਮਾਰੀ ਗਾਥਾ
ਸੱਤ ਕਲੂ ਕੇ ਲੱਖਨ ਭਾਖੋਂ। ਤੁਮਰੇ ਮਨ ਕੋ ਸੰਸਾ ਨਾਖੋਂ
ਸਤੀ ਪੁਰਖ ਕੋਸਤਹੋਇਭੰਗਾ। ਤਪੀਅਨ ਤੇਤਪਗਇਓ ਨਸੰਗਾ
ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਹੀ। ਬੁਰਾ ਬੁਰਾ ਤਿਸਜਗਤਉਚਰਹੀ
ਦੰਭ ਪਖੰਡ ਕਰੈ ਨਰ ਜੋਈ। ਬਨੇ ਮਹਾਤਮ ਜਗ ਮਹਿ ਸੋਈ
ਯਹ ਕਲ ਯੁਗ ਕੀ ਅਹੇਨਸ਼ਾਨੀ। ਜੋ ਮੈਂਤੁਮਰੇ ਹੇਤ ਬਖਾਨੀ
ਸੁਨਤ ਨਾਥ ਅਤ ਗਦਗਦ ਭਏ। ਮਨਕੇ ਵਾਦਭੂਲ ਸਭ ਗਏ
ਕਹੀ ਸੱਤ ਨਾਨਕ ਜੂ ਸਾਖੀ। ਜੋ ਤੁਝ ਬਾਤ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਤ ਭਾਖੀ
ਕਰੀ ਆਇਸਭ ਤੁਰਤਅਦੇਸਾ ਧੰਨਜਧੰਨਜ ਜਗ ਜਨਮ ਨਰੇਸ
ਤਹ ਤੇ ਬਿਦਾ ਭਏ ਤਤਕਾਲਾ। ਮੱਕੇ ਓਰ ਚਰਨ ਨਿਜ ਡਾਲਾ
ਸੁਨੋ ਤਹਾਂ ਕੀ ਰੁਚਕ ਕਹਾਨੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੂ ਜੈਸਬਖਾਨੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਕੇ ਦੇ ਕਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਰਾ

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੇ ਲੋਗ ਜੋ ਹਾਜੀ ਮੁੱਸਲਮਾਨ ॥
ਹੱਜ ਕਰਨ ਕੋ ਜਾਤ ਥੇ ਮੱਕੇ ਓਰ ਮਹਾਨ ॥

ਚੌਪਈ –

ਜਬ ਗੁਰਜੂ ਤਿਨ ਓਰ ਨਿਹਾਰਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਤਿ ਐਸ ਉਚਾਰਾ
ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਭ੍ਰਾਇ ਪਜਾਰੇਂ। ਮੱਕੇ ਕੇ ਅਬ ਕਰੋ ਤਿਆਰੇ
ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਗੁਰਦੇਵਾ। ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਸ ਤਿਨਕੋ ਭੇਵਾ
ਗਲ ਚੋਲਾ ਸਿਰ ਕੁਲਾ ਸੁਹਾਈ। ਆਸਾ ਬਅਧਕਛਬਛਾਈ
ਸਨੇ ਸਨੇ ਮੱਕੇ ਮਹਿ ਆਇ। ਦੇਖੀ ਸਗਲ ਤਹਾਂ ਕੀ ਜਾਇ
ਚਾਰ ਓਰ ਕੇ ਮੁੱਸਲਮਾਨਾ। ਆਇ ਹੱਜ ਕਰਨ ਤਹਿ ਠਾਨਾ
ਬੈਤੁੱਲਾ ਕੋ ਦਰਸਨ ਪਾਇ। ਸਜਦਾ ਕਰਤੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ
ਸੰਗ ਸਬਦਦੂੰਬਤ ਸਹਿਪ੍ਰੀਤੀ। ਦੇਖੀ ਗੁਰੂ ਸਕਲ ਤਿਨ ਰੀਤੀ
ਸਾਰਾ ਦਿਵਸ ਹਾਲ ਯਹ ਦੇਖਾ। ਸੰਧਜ ਸਮੇਂ ਚਰਤ ਕਰ ਲੇਖਾ
ਰੈਨ ਸਮਯ ਜਬ ਸਭ ਜਨ ਸੋਏ। ਤਬ ਗੁਰ ਜੀ ਸੁਖਆਸਨ ਹੋਏ
ਗੁਰ ਪਦ ਕਾਬੇ ਓਰ ਪਸਾਰੇ। ਸੋਇ ਰਹੇ ਨਹਿ ਕਿਨੇ ਨਿਹਾਰੇ
ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਜਰ ਅਸ ਗਈ। ਦਿਨ ਕੀ ਤਬ ਤੱਯਾਰੀ ਭਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਪ੍ਰਾਤ ਮਜਾਵਰ ਜਾਗੇ ਸਾਰੇ। ਕਾਬੇ ਗਿਰਦ ਫਿਰਤ ਜਿਮ ਡਾਰੇ
ਜੋ ਆਗੇ ਤਿਨ ਮਹਿ ਥੋ ਕਾਜੀ। ਦੇਖਤ ਪਰ ਭਇਓਮਨਲਾਜੀ
ਕਹਾ ਕੌਣ ਤੂੰ ਕਾਫ਼ਰ ਆਯੋ। ਕਾਬੇ ਕੋ ਜਿਨ ਪੈਰ ਫਲਾਯੋ
ਦੇਖ ਖ਼ੁਦਾ ਕੇ ਘਰ ਕੀ ਓਰਾ। ਕਰਾ ਅਦਬ ਨਹਿ ਤੈਂ ਮਨਭੋਰਾ
ਜਬ ਤਿਨ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਯੋ ਭਾਰੀ। ਆਇ ਜੁਰੀ ਖ਼ਲਕਤਤਬਸਾਰੀ
ਦੇਖ ਦੇਖ ਸਭ ਮਨ ਮਹਿ ਕੋਪੇ। ਦੇਖੋ ਪੈਰ ਕਿਧਰ ਇਨ ਰੋਪੇ
ਖ਼ੌਫ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਡਾਰਾ। ਨਬੀ ਹੁਕਮ ਡਰਮਨੋਂਵਿਸਾਰਾ
ਦੇਸ ਦਸ ਤੇ ਮੋਮਨ ਆਵੈਂ। ਸਜਦਾ ਕਰਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੈਂ
ਹੱਜ ਕਰੇਂ ਨਿਜਹਨੇਂ ਗੁਨਾਹਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਰਜੋਉਲਟਾਰਾਹਾ
ਐਸੇ ਖੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰ ਹੀ। ਗੁਰ ਸਏਕੁਛਮਨ ਨਹਿਧਰਹੀ
ਜਦ ਤਿਨ ਦੇਖਾ ਜਾਗਤ ਨਾਂਹੀ। ਆਯੋ ਕ੍ਰੋਧ ਏਕ ਮਨ ਮਾਂਹੀ
ਪਕੜ ਪੈਰ ਦੋਨੋਂ ਕਰ ਜੋਰਾ। ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੂਸਰ ਓਰਾ
ਬਹੁਰ ਕਹਾ ਹੇ ਕਾਫ਼ਰ ਬੋਲੋ। ਕੌਨ ਅਹੇ ਤੂੰ ਪੜਦਾ ਖੋਲੋ
ਸੁਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਏਲੇਭਾਈ। ਕਿਉਂਤੁਮਇਤਨੀਧੂਮਮਚਾਈ
ਮੈਂ ਤੁਮਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾਰਾ। ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਰਤਹੋ ਕਾਹੇਰਾਰਾ
ਤਬ ਤਿਨ ਕਹਾ ਪੈਰ ਜੋ ਤੇਰੇ। ਅੱਲਾ ਕੇ ਘਰ ਓਰ ਸੁਹੇਰ
ਕਜਾ ਤਝ ਖ਼ੌਫ ਖ਼ੁਦਾ ਕਾ ਨਾਂਹੀ। ਦੇਹ ਜੁਬਾਬ ਸੋਚਮਨ ਮਾਂਹੀ
ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਅੱਲਾ ਘਰ ਜਈ। ਕਹਾਂ ਅਹੇ ਦਖਲਾਵੋ ਸੋਈ
ਤਬ ਤਿਨ ਕਾਬੇ ਕੋ ਹਥ ਲਾਯਾ। ਯਹ ਹੈ ਦੇਖ ਆਖਸਮਝਾਯਾ
ਪੂਛਾ ਗੁਰੂ ਖ਼ੁਦਾ ਕਹ ਰਹਤਾ। ਕਹਾ ਤਿਨੋਂ ਸਭਜਾਜਗਕਹਤਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਮੈ ਹਈਏ। ਕਾਜੀ ਕਹਾ ਸਗਲ ਮਹਿਮਈਏ
ਕਹਾਗੁਰੂ ਉੱਤਰਅਰ ਦੱਖਨ। ਅਹੇਖ਼ੁਦਾਇਕਿਨਹੀਂਵਿਚਛਨ
ਕਹਾ ਤਿਨੋਂ ਸਭ ਜਾ ਹੈ ਸੋਈ।ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਥਾਉ ਨਹਿ ਕੋਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਹਮਕੋ ਸਮਝਾਓ। ਨਹੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਸੋ ਥਾਉ ਬਤਾਓ
ਬੋਲੇ ਯਮਨ ਕਹਾ ਵਹੁ ਨਾਹੀਂ ਵਹੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ਹਰ ਰੰਗਮਾਹੀਂ
ਤੌ ਹਸਕਰ ਗੁਰ ਨਿਪ੍ਰਤ ਭਾਖਾ ਜੇ ਖ਼ੁਦਾ ਇਸਭ ਜਾਮਹਿ ਆਖਾ
ਤੌ ਸਾਰੋ ਤਿਸਕੋ ਘਰ ਹਈਏ। ਕਿਤ ਵਲ ਪਾਉ ਪਸਾਰਨ ਚਹੀਏ
ਜਹਾਂ ਖ਼ੁਦਾ ਨਹ ਰਹਿਤਾ ਭਾਈ। ਸੋ ਜਾਗਾ ਹਮ ਦੇਹੁ ਦਖਾਈ
ਤਹਾਂ ਪਸਾਰ ਪੈਰ ਮੈਂ ਸੋਊਂ। ਤੁਮਕੋ ਨਹਿ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਊਂ
ਯਹ ਕੋਠਾ ਤੋ ਛੋਟਾ ਹਈਏ। ਕੈਸੇ ਖ਼ਾਲਕ ਕੋ ਘਰ ਕਹੀਏ
ਤਾਕੋ ਘਰ ਹੈ ਸਕਲ ਜਹਾਨਾ। ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਏਕ ਸਮਾਨਾ
ਜਬ ਉਪਦੇਸ ਸੁਨਾ ਤਿਨ ਐਸਾ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਕਾ ਚਹੀਏ ਜੈਸਾ
ਭਏ ਅਚੰਭਾ ਬੋਲਤ ਨਾਂਹੀ। ਸੋਚਤ ਸਗਲ ਮਨ ਮਨ ਮਾਂਹੀ
ਲਖਾ ਤਿਨੋਂ ਯਹ ਵਲੀ ਫਕੀਰਾ। ਦੇਖਨ ਕੋ ਆਯੋ ਵਰਤੀਰਾ
ਫਿਰ ਬੋਲੇ ਤੁਮ ਸੁਨੋ ਗੁਸਾਈ। ਹਮਕੋ ਕਹੋ ਠੀਕ ਸਮਝਾਈ
ਤੁਮ ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦੀਨ ਕਹੋ ਹਮ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਾ
ਜਬ ਗੁਰਜੂ ਯਹ ਬਚਨ ਸੁਨ ਪਾਯੋ। ਤਬ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤ ਯਹ ਬਚਨ ਅਲਾਯੋ

ਹਿੰਦੂ ਕਹਾਂ ਤ ਮਾਰੀਏ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭੀ ਨਾਹਿ। ਪੰਜ ਤਤ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਖੇਲੇ ਗੈਬੀ ਮਾਂਹਿ ॥

ਚੌਪਈ--

ਯਾ ਮੈ ਰੂਢ ਭਾਵ ਯਹ ਹਈਏ। ਜਾਂ ਕਰਤਾਕੋ ਸਮਝ ਨ ਪਈਏ
ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਜੇ ਤੁਝ ਤਾਈ। ਹਿੰਦੂ ਕਹੋਂ ਤ ਕਰਹੋ ਲੜਾਈ
ਮੁਸਲਮਾਂਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਿਆਰੇ। ਜਾਕਰ ਕਲਮਾ ਨਹੀਂ ਉਤਾਰੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੋ ਤਨ ਹੈ ਜੋਈ। ਪਾਂਚ ਤੱਤ ਕੋ ਬਨਯੋ ਸੋਈ
ਜੋ ਤੱਤਨ ਕੀ ਜਾਤ ਬਨਾਵੈ। ਸੋਈ ਜਾਤ ਹਮਾਰੀ ਪਾਵੈ
ਇਨਕੀ ਜਾਤ ਨ ਜੇਕਰਹਈਏ। ਤੌਮੇਰੀਭੀਜਾਤੀਕਿਉਂਕਹੀਏ
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਈ। ਆਇ ਗਏ ਹਮਧਰਨੀਭਾਈ
ਤਿਸਹੀਕੀਆਗਿਆਮਹਿਫਿਰਹੈਂ।ਤਿਸੀਹੁਕਮ ਕੇਅੰਦਰਫਿਰਹੈਂ
ਹਿੰਦ ਮੁਸਲਮਾਂ ਮਤ ਹੈਂ ਤੇਰੇ। ਦੋਨੋਂ ਅਹੇ ਬਨਾਵਟ ਮੇਰੇ
ਜਬ ਗੁਰ ਐਸੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ। ਸਜਦਾ ਕਰਨਲਗੇਤਬਸਾਰੇ
ਕਹਤ ਖੁਦਾ ਕਾ ਹੈ ਕੋ ਪਜਾਰਾ। ਮਜਹਬ ਕੀਫਾਸਨਤੇ ਨਜਾਰਾ
ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹਾ ਕਰਤਾਰਾ। ਕਰਾ ਹਿੰਦ ਕੋ ਛੁਟਕਾਰਾ

—o—

ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਪ੍ਰਬੰਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਜਗ ਉਤਪਤ ਪਰਸੰਗ ਮਹਿ ਨਾਨਾ ਅਹੇ ਵਿਵਾਦ।
ਅਪਨੀਅਪਨੀਬੁਧਿਜਥਸਕਲ ਕਰਤ ਅਨਵਾਦ।

ਚੌਪਈ—

ਏਕ ਸਾਥ ਨਹਿ ਮਿਲਤੇ ਏਕਾ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨਸਭਕਰਤਬਿਬੇਕਾ
ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਸਤਰ ਜੇਤੇ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਤੇਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਨਕੇ ਮਤ ਕੋ ਜੋ ਉਰਧਰ ਹੈ। ਸੋ ਗੋਰਖ ਧੰਧੇ ਮਹਿ ਪਰ ਹੈ
ਏਕ ਏਕ ਤੇ ਏਕ ਸਿਆਨਾ। ਕਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਯਹ ਬਖਿਆਨਾ
ਪਰ ਸਭ ਅੰਤ ਕਾਲ ਗਿਰ ਗਏ। ਅਕਾਲਪੁਰਖਕੋਭੇਦਨਲਏ
ਜਿਨ ਮਹਿ ਤੇ ਕੁਛ ਕਹੂੰਉਚਾਰਾ। ਭਾਖਸਕਲ ਕੇ ਕਛੁਪ੍ਰਕਾਰਾ
ਵੇਦ ਵਿਖੇ ਸੁਰਤੀ ਯਹ ਕਹੇ। ਜਗਤ ਉਤਪਤੀ ਜਾ ਮਹਿ ਅਹੇ
ਪ੍ਰਮੇਸੂਰ ਤੇ ਭਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ। ਅਕਾਸ ਤਾਹਿ ਤੇ ਲੀਨੀ ਬਿਰਤੀ
ਤਾਂ ਤੇ ਵਾਯੁ ਅਗਨ ਜਲ ਧਰਤੀ। ਪਾਛੇ ਔਛਦ ਸੇਵਹੁ ਭਰਤੀ
ਔਖਧ ਖਾਇ ਬੀਜ ਹੁਇ ਆਵੈ। ਤਾਂਤੇ ਨਰ ਤਨ ਕੋ ਉਪਜਾਵੈ
ਯਾਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਾ ਤਿਨਸਾਰਾ। ਗੋਪ ਮਤੋਕਹ ਪ੍ਰਗਟ ਉਚਾਰਾ
ਪੁਨ ਪੁਰਾਨਮਹਿਯਾ ਵਿਧਗਾਯੋ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਈਸ ਉਪਾਯੋ
ਖੀਰ ਸਿੰਧ ਮਹਿ ਵਿਸ਼ਨੁ ਬਿਰਾਜੇ। ਤਾਕੀ ਨਾਭ ਕਵਲਛਬਛਾਜੇ
ਤਾਂਤੇ ਉਤਪਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਏ। ਸਗਲ ਜਗਤ ਜਾਨੇ ਨਿਰਮਏ
ਨਾਰਦ ਪੰਚ ਰਾਤ੍ਰ ਮਹਿ ਭਾਖਾ। ਜਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਨ ਇਵਰਾਖਾ
ਵਾਸਦੇਵ ਜਗ ਸਭ ਉਪਜਾਯੋ। ਰੀਤ ਤਾਹਿ ਨੇ ਯਹ ਸਮਝਾਯੋ
ਵਾਸਦੇਵ ਤੇ ਜੀਵ ਸੰਕਰਖਨ। ਤਾਂਤੇ ਮਨ ਪਰਦੁਮਨਪ੍ਰਹਰਖਨ
ਤਹ ਤੇ ਹੁਇ ਹੰਕਾਰ ਸੁ ਗਜੇ। ਅਨਰੁੱਧ ਨਾਮ ਤਾਕੋ ਜਗਭਜੇ
ਤਾਂਤੇ ਸੋਲਹ ਭਏ ਵਿਕਾਰਾ। ਬਹੁਰ ਪਰਪੰਚ ਉਪਾਯੋ ਸਾਰਾ
ਨਯਾਯਕ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ। ਔਰਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਮਾਨੁਵਾਦਾ
ਨਮਿੱਤ ਜਗਤਕੋ ਈਸ੍ਵਰ ਹਈਏ। ਉਪਾਦਾਨ ਪਰਮਾਨੁਪਈਏ
ਪਰਮਾਨੂ ਤੱਤਨ ਕੇ ਜੋਈ। ਤਿਨਹ ਮਿਲਾਵਹਿ ਈਸ੍ਵਰ ਸੋਈ
ਵਾਯੂ ਕੇ ਪਰਮਾਨੂ ਜੋਈ। ਵਾਯੂ ਕੋ ਉਪਜਾਵਹਿ ਤੋਈ
ਅਗਨੀ ਕੇ ਅਗਨੀਉਪਜਾਵੈਂ। ਜਲ ਕੇਮਿਲੇਨੀਰਹੁਇਆਵੈਂ
ਅਣਦੁਅਨਕਤ੍ਰੀਅਣਕਮਿਲਾਈ। ਯਹੀ ਸੰਖਿਆ ਵਧਤੀਜਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਕਲ ਪ੍ਰਪੰਚ ਬਨਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ। ਪਰਮਾਣੂ ਰੂਪ ਅਹੇਇਹ ਜਾਂਤੇ
ਮੀਮਾਨਸਾ ਕਰਮਨ ਤੇ ਭਾਖੇ। ਅਪਨੀ ਯੁਕਤ ਔਰ ਵਹੁ ਰਾਖੇ
ਜੀਵ ਅਦ੍ਰਿਸਟਜਗਤਉਪਜਾਵੈ। ਯਾਤੇ ਬਿਨਕਾਰਨ ਨਹਿਗਾਵੈ
ਬੋਧ ਸੁਨ ਤੇ ਜਗਤ ਬਤਾਵੈ। ਤਾਂ ਪਰ ਯੁਕਤੀ ਅਧਕ ਠਹ੍ਰਾਵੈ
ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਗਤ ਕੋ ਕਾਰਨ ਏਕਾ। ਸਾਂਖ ਮਤੇ ਕੋ ਯਹੀ ਬਿਬੇਕਾ
ਪ੍ਰਥਮ ਬਨਾਏ ਸੋ ਮਹਿ ਤੱਤਾ। ਤ੍ਰਿਧਾ ਹੰਕਾਰ ਭਈ ਤਹ ਸੱਤਾ
ਬਹੁਰ ਵਿਕਾਰ ਸਕਲ ਉਪਜਾਏ। ਐਸੀਰੀਤ ਜਗਤਠਹਿਰਾਏ
ਪ੍ਰਧਾਨ ਅੰਸ ਸਤ ਗੁਨਮਹਿਆਵੈ। ਪੁਰਖ ਨਾਮਤਾਕੋ ਕਹਲਾਵੈ
ਸੋ ਸਭ ਜਗ ਕੀ ਰਚਨਾਕਰਹੈ। ਪਾਤੰਜਲ ਕਾਰਨਤਹਿ ਧਰਹੈ
ਗਨਪਤ ਮਤ ਕੇ ਮਾਨਨ ਹਾਰੇ। ਤਹਿ ਤੁੰਡੀ ਤੇ ਜਗਤ ਉਚਾਰੇ
ਕਹਤ ਏਕ ਯਹ ਤੱਤ ਸੁਭਾਵਾ। ਸੁਤਹ ਜਗਤ ਯਾਤੇ ਉਪਜਾਵਾ
ਵੇਦਾਂਤ ਮਤੇ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਭਾਖਤ ਜਗਸਾਰਾ
ਸੁਪਨ ਸ੍ਰਿਸਟ ਜਿਉਂਜੀਵ ਉਪਾਵੈ। ਤੈਸੇਈਸ਼੍ਵਰ ਜਗਉਪਜਾਵੈ
ਬਾਇਬਲਮਾਹਿਔਰ ਬਿਧਗਾਈ। ਜਗਤਉਤਪਤੀਆਖਸੁਨਾਈ
ਛੇ ਦਿਨਮਾਂਹਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕੀਨੋ। ਬਹੁਰ ਅਰਾਮ ਸਾਤਵੇਂ ਲੀਨੋ
ਤਾਕੋ ਕਰਮ ਯਹਾਂ ਨਹਿ ਭਾਖਾ। ਗ੍ਰੰਥ ਵਧਨ ਤੇਅਲਪ ਸੁਰਾਖਾ
ਕਹੀਕੁਰਾਨਮਾਂਹਿਕੁਨਬਾਨੀ। ਭਇਆਜਗਤਇਸਰੀਤਬਖਾਨੀ
ਅਰਬ ਕੁੰਨ ਕੇ ਹੋ ਜਾ ਹਈਏ। ਕਹਾ ਖੁਦਾਸ੍ਰਿਸਟ ਤਬ ਪਈਏ
ਐਸੇ ਔਰ ਸੁ ਮਤਹ ਅਨੇਕਾ। ਮਿਲਤੋ ਏਕ ਸਾਬ ਨਹਿ ਏਕਾ
ਜਾਤੇ ਏਕ ਮਤੋ ਨਹਿ ਹੋਈ। ਤਾਂਤੇ ਕਲਪਤ ਸਕਲ ਲਖੋਈ
ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮਾਂਹਿ ਗੁਰ ਦੇਵਾ। ਸਾਚੋ ਸਾਚ ਬਤਾਵੋ ਭੇਵਾ
ਸਭ ਕੇ ਟੰਟੇ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੇ। ਕਈਏ ਮਮੋਖੀ ਸਰਬ ਸੁਖਾਰੇ
ਸਭ ਕੀ ਸੁਨਪਤੁਨਾਨਕਸੁਆਮੀ। ਭਾਖੀਯੁਕਤਮਹਾਂਅਭਰਾਮੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਂ ਸਮ ਔਰ ਨ ਪਰਬਲ ਕੋਈ। ਦੇਖ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਨਰਸਈ
ਕਹਾ ਸਬਦ ਉਤਮ ਇਸ ਹੇਤੁ। ਸੰਸੇ ਸਿੰਧ ਤਾਰਬੇ ਸੇਤੁ

ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ। ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ। ਕਵਣ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰ। ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰ। ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ। ਵਖਤ ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ। ਥਿਤ ਵਾਰ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ। ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ। ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ। ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ। ਵਡਾ ਸਾਹਿਬ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾਕਾ ਹੋਵੈ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੌ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥

ਚੌਪਈ—

ਯਾਹਿ ਸਬਦਮਹਿਜਗ ਪਰਕਾਰਾ।ਕਥਨਕਰਾ ਗੁਰਸਾਚ ੁਖਾਰਾ
ਸੁਨਹੁ ਭਾਵ ਇਸ ਸਬਦਹਿਕੇਰਾ ਸਾਚ ਝੂਠ ਕੋ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ
ਮੁਕਤਸਰੂਪਸੁਪ੍ਰਖਨਰਿੰਜਨ।ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮਤਹਿਕਹਿਤਅਭੰਜਨ
ਜੈਸੇ ਤਿਨ ਯਹਸ੍ਰਿਸਟ ਉਪਾਈ।ਕਹਿ ਨਸਕਤ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈ
ਸੋ ਸਤਿ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪਾ। ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਛੇਦ ਨਿਰੂਪਾ
ਕਵਨਸਮਯਤਿਸਤੇਜਗਭਇਓ।ਵਕਤਥਿੱਤ ਕਿਸਵਾਰਹਜਇਓ
ਕਵਣ ਰੁੱਤਥੀਕਵਣਮਹੀਨਾ।ਜਬ ਯਹ ਜਗਤ ਸਾਜ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ
ਕਹ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕੋ ਸਮਝਾਈ। ਯਾਕੋ ਉੱਤਰ ਠੀਕ ਬਨਾਈ
ਨਹੀਂ ਕਦਾਚਿਤ ਕੋਇ ਉਚਾਰੈ। ਪੁਨ ਜ ਕਹੈ ਪ੍ਰਲਾਪ ਪੁਕਾਰੈ
ਨਹਿ ਪੰਡਤ ਕੋ ਜਾਨਤ ਵੇਲਾ।ਕਹਤ ਪੁਰਾਨ ਨ ਕੋਇ ਸਹੇਲਾ
ਜਗਕੋ ਭਇਆ ਪੁਰਾਨਬਤਾਵੈ ਪਰਇਸ ਸਮਯਨਹ ਇਠਰਾਵੈ
ਵਕਤ ਬਤਾਇ ਸਕਤ ਨਹਿ ਕਾਜੀ।ਪੜ੍ਹ ਕੁਰਾਨ ਜੋ ਹੋਵਤਰਾਜੀ
ਪੁਨਹ ਜੋਗ ਸਾਧੀ ਜੋ ਜੋਗੀ। ਸਮਾਧ ਸੁਖਨ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਭੋਗੀ
ਥਿੱਤ ਵਾਰ ਪੁਨ ਕੋਇ ਮਹ ਨਾ।ਕਬੀ ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ ਨਹੀਂ ਚੀਨਾ
ਜੇਕਰ ਲਖਾ ਤ ਕੋਇ ਬਤਾਵੇ।ਕਵਣ ਵਕਤ ਜਗ ਈਸ ਉਪਾਵੇ
ਤਾਂਤੇ ਸਾਚ ਕਥਨ ਯਹ ਹਈਏ।ਯਾਬਿਨ ਦੂਸਰ ਔਰ ਨ ਪਈਏ
ਜਾ ਕਰਤੇ ਯਹ ਸ੍ਰਿਸਟ ਉਪਾਈ। ਸੋਈ ਵਿਧ ਜਾਨਤ ਹੈ ਭਾਈ
ਤਾਂ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨੈ। ਜੋ ਜਾਨੈ ਸੋ ਝੂਠ ਬਖਾਨੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਿਉਂਕਰ ਕਹੂੰ ਸਲਾਹੂੰ ਕੈਸੇ । ਕਥਨ ਕਰੂੰ ਜਾਨੂੰ ਕਸ ਤੈਸੇ
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਜਾ ਤੇ ਹਈਏ । ਤਾਕੋ ਭੇਦ ਕਹੋ ਕਿਵ ਪਈਏ
ਪੁਨ ਆਖਨ ਕੋ ਆਖਹਿਂ ਸਾਰੇ ਆਪ ਆਪਨੀ ਮਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇ
ਏਕ ਦੂਸਰੇ ਤੇ ਹੁਇ ਸਜਾਨੇ । ਕਥਤ ਖੋਜ ਕਰ ਵੇਦ ਕੁਰਾਨੇ
ਪਰ ਵਹੁ ਵੱਡਾ ਸਾਹਿਬ ਊਚਾ । ਤਾਹਿ ਵਡਾਈ ਕੌਨ ਪਹੂਚਾ
ਤਾ ਕਾ ਕੀਆ ਯਹ ਜਗ ਹੂਆ । ਯਾ ਕੋ ਜਾਨ ਸਕੇ ਨ ਦੂਆ
ਜੇ ਕੋ ਚਤਰ ਕਹਾਇ ਬਤਾਵੈ । ਤੌ ਦਰਗਹਿ ਸਤਕਾਰ ਨ ਪਾਵੈ
ਤਾਂਤੇ ਸਕਲ ਕਥਨ ਹੈਂ ਜੇਤੇ । ਨਿਜ ੨ ਬੁਧੀਅਨ ਮਾਨਸੁ ਤੇਤੇ
ਅਹੋ ਬੁੱਧਿ ਜਨ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰਾ । ਜੋ ਗੁਰ ਜੂ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਾ
ਯਾ ਸਮ ਸਾਚਾ ਹੈ ਜਗ ਕੋਈ । ਹਮੇਂ ਦਖਾਵੇ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋਈ
ਆਇ ਲਹੌਰ ਗਏ ਗੁਰ ਦੇਵਾ । ਕਰਤ ਲੋਕ ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਸੇਵਾ
ਤਹਾਂ ਕਥਾ ਜੋ ਅਦਭੁਤ ਭਈ । ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਨੀਕੇ ਮਨ ਦਈ

ਲਾਹੌਰੀ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ—

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਖੱਤ੍ਰੀ ਹੁਤੇ ਬੀਚ ਲਹੌਰ ਸੁਜਾਨ ।
ਤਾਕੇ ਪਿਤ ਕੋ ਸ੍ਰਾਧ ਥੋ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਬਹੁ ਆਨ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ਚੋਪਈ ॥

ਤਬ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਢਿਗ ਆਯੋ।ਹਾਥ ਜੋਰਕਰ ਸੀਸਨਿਵਾਯੋ
ਕਹਯੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੋ ਪਿਤ ਕੇਰਾ। ਅਹੇ ਸਰਾਧ ਚਲੋ ਬਿਨ ਦੇਰਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਵਹੁ ਕਿਆ ਕੁਛਹਈਏ।ਜਾਕੋਨਾਮ ਸਰਾਧ ਬਤਈਏ
ਤਬ ਤਿਨ ਕਹਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਤਾਈ ਭੋਜਨਪਹੁਚਾਵਨ ਬਿਧ ਗਾਈ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਪਹੁਚਾਵੇ। ਮਿਰਤ ਭਏ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਬਤਾਵੇ
ਨਹੀਂ ਯਹਾਂ ਵਹੁ ਦੀਖਤ ਭਾਈ। ਕੈਸੇ ਤਾਂਹ ਪਹੂਚੇ ਜਾਈ
ਦੂਨੀ ਚੰਦ ਤਬ ਕਹਾਗੁਸਾਈ।ਬ੍ਰਹਮਨ ਛਕਹਿ ਧਾਮ ਜੋਆਈ
ਸੋ ਪਿਤਰੋਂ ਕੋ ਪਹੁਚਤ ਸਾਰਾ। ਐਸੇ ਨਿਸਚਾ ਅਹੇ ਹਮਾਰਾ
ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਵਹੁ ਖਾਕਰ ਖੀਰਾ।ਮਲ ਮੂਤਰ ਕਰ ਦੇਵਤ ਬੀਰਾ
ਸੋ ਤੁਮਰੇ ਪਿਤ ਸੁਰਗ ਰਹਾਵੈਂ।ਈਹਾਂ ਦੀਯੋ ਕਵਨ ਬਿਧਖਾਵੈਂ
ਤਬ ਤਿਨ ਉਤਰ ਕੋਇ ਨ ਦੀਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਪ੍ਰਸਨ ਯਹਕੀਨਾ
ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਥਨਮੁਹਿ ਕੀਜੈ।ਪਿਤ ਕੋ ਭੋਜਨਕਿਹਬਿਧ ਦੀਜੈ
ਤਬਸਤਗੁਰ ਅਸ ਸੁਨਕਰ ਬਾਨੀ ਭਗਤਜਨਾ ਕ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਤਾਂਹਿ ਪ੍ਰਤਿ ਏਕਾ ਜਾਕੋ ਸੁਨ ਤਹਿ ਭਯੋ ਬਿਬੇਕਾ

ਜੇ ਮੁਹਾ ਹਾ ਘਰੁ ਮੁਹੇ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥ ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰੁ ਕਰੇਇ ॥ ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ:—

ਯਾਹਿ ਸਬਦ ਮਹਿ ਯੁਕਤ ਦਿਖਾਰਾ।ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਕੋ ਸੰਸਾ ਟਾਰਾ
ਦੁਰਜਨ ਤੋਖ ਨਜਾਇ ਕਰਭਾਈ।ਮਾਨ ਸਰਾਧਲਯੋਮਨਲਾਈ
ਭਲਾ ਪਿਤਰ ਜਬ ਮਰਕਰ ਜਾਵੇ।ਸ੍ਵਰਗ ਮਾਂਹਿ ਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇ
ਤਬ ਤਾਂਕੇ ਸਨਬੰਧੀ ਜੋਈ। ਕਰੈਂ ਸਰਾਧ ਤਾਂਹਿ ਹਿਤ ਸੋਈ
ਸੋ ਪਰ ਘਰ ਕੀ ਵਸਤ ਲਿਆਏ।ਨਿਜ ਪਿਤਕੋ ਦਿਨ ਦੀਪਠਾਏ
ਤੌ ਜਨਕੀ ਵਸਤੁਵਹਹਈਏ।ਤਿਨਕ ਪਿਤਾ ਸ੍ਵਰਗ ਮਹਿਪਈਏ
ਨਿਜ ਘਰਕੀ ਤਿਨਵਸਤ ਪਛਾਨੀ ਚੋਰ ਪਿਤਰਕਰ ਬੋਲੋਬਾਨੀ
ਪੜਾ ਸ਼ੋਰ ਤਬ ਸ੍ਵਰਗ ਮਝਾਰੀ। ਗਏ ਧਰਮ ਕੇ ਜਬੀ ਅਗਾਰੀ
ਤੌ ਵਹੁ ਨਜਾਇ ਕਰ ਹਰੋ ਐਸਾ।ਨਜਾਇਵੰਤ ਕੋ ਚਹੀਏ ਜੈਸਾ
ਭਏ ਦਲਾਲ ਬੀਚ ਜੋ ਤਾਕੈ। ਕਾਟੇ ਹਾਥ ਜੁ ਗਲ ਵਹੁ ਵਾਕੇ
ਤਾਂਤੇ ਯਹ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਬਾਤਾ ਆਗੇ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੋ ਜਾਤਾ
ਨਿਜ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਫਲ ਜਨ ਭੋਗੇ ਜੋਗ ਹੋਹ ਕੈ ਹੋਹਿਅਜੋਗੇ
ਨਿਜ ਕਰਨੀ ਭਰਨੀਤਹ ਹੋਈ।ਔਰ ਦੀਆਤਹ ਪਹੁੰਚ ਨਕੋਈ
ਤਾਂਤੇ ਕਰੋ ਕਰਮ ਤੁਮ ਐਸੇ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹੋ ਤੁਮ ਜੈਸੇ
ਸੁਨਤ ਦੁਨੀਚੰਦਚਰਨਨਪਰਿਓ।ਮਨਕੋਸੰਸੋਸਗਲ ਨਿਵਰਿਓ
ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਜਨ ਸਰਾਧ ਕਰਾਵੈ।ਯਾਹ ਸਬਦ ਕੋ ਨਹਿ ਵਿਸਰਾਵੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦੇਹਾਂਤ ਪ੍ਰਬੋਧ

ਦੋਹਿਰਾ--

ਦੇਸ ਦੇਸ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਅਪਾਰ।
ਆਵਸਥਾ ਤੀਸਰ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ॥

ਚੌਪਈ--

ਬਾਲ ਵੈਸ ਮਹਿ ਚਰਤ ਅਪਾਰਾ। ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ
ਪਾਂਧੇ ਪੰਡਤ ਕੋ ਸਮਝਾਯਾ। ਵਿੱਦਯਾ ਸਾਚੀ ਮਰਮ ਬਤਾਯਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਕੀ ਰੀਤ ਸਖਾਈ। ਲੋਗਨ ਕੋ ਗੁਰ ਜੂ ਸੁਖਦਾਈ
ਬਹੁਰ ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਕੋ ਮਾਰਗ ਦੂਜਾ। ਤਾਂਕੋ ਧਰਾ ਜਗਤ ਕੇ ਪੂਜਾ
ਜਗ ਕੋ ਕਾਰਜ ਮੋਦੱਖਾਨਾ। ਕਰਾ ਕਾਮ ਜਿਹ ਦੀਨੇ ਦਾਨਾ
ਦੋ ਸੁਤ ਦੋ ਕਾਰਜ ਹਿਤ ਕਏ।ਏਕ ਸਾਧ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਇਕ ਭਏ
ਜਾਂਤੇ ਭਾਵ ਇਹੈ ਨਿਕਸਾਵੈ। ਗ੍ਰਿਸਤ ਕਰੈ ਤੋ ਦਾਨ ਕਰਾਵੈ
ਨਾਤਰ ਸਿੰਬਲ ਤਰ ਸਮ ਜਾਕੋ।ਫਲ ਫਲਨ ਨਿਸ ਫਲਹੈ ਤਾਕੋ
ਬਹੁਰ ਤੀਸਰੇ ਥਾਨ ਪਰਸਤੀ। ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪਰਵਸਤੀ
ਬਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਭਰਮਾਏ।ਨਿਸਾ ਕਹੀਂ ਦਿਨ ਕਹੀਂ ਬਿਤਾਏ
ਪੁਨ ਯੋਹੀਂ ਨਹਿ ਫਿਰਤ ਗੁਜਾਰੇ।ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋਟ ਜਨ ਤਾਰੇ
ਸਰਬ ਦੇਸ ਸਭ ਜਾਤਨ ਕੇਰੇ। ਪੁਰਖਨ ਕੇ ਦੁਖ ਮੂਲ ਉਖੇਰੇ
ਤੀਸਰ ਭਈਅਵਸਤਾ ਜਬਹੀ।ਧਰ ਸੰਨਜਾਸਲੀਨ ਗਰਤਬ ਹੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਜਾ ਲਿਬਾਸ ਸਫ਼ਰ ਕਾ ਸਾਗ। ਉਜਲ ਬਸਤਰ ਦੇਹ ਸੁਧਾਰਾ
ਸਕਲ ਆਸ ਮਨ ਤੇ ਤਜਦੀਨੀ।ਬੈਠ ਗਏਪ੍ਰਭੁਮੈ ਲਿਵ ਲੀਨੀ
ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਲੋਗ ਜੋ ਆਵੈਂ । ਸੋ ਤਿਸਹੀ ਜਾਗਾ ਠਹਰਾਵੈਂ
ਬਨਤ ਜਾਤ ਨਗਰੀਤਹ ਭਾਰੀ।ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਤਿਹਨਾਮਉਚਾਰੀ
ਅਬ ਨਨਕਾਨਾ ਜਾਕੋ ਕਹਤੇ।ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਗੁਰ ਕੇ ਤਹਿ ਰਹਤੇ
ਜਬ ਕੁਛ ਦਿਨ 'ਇਸ ਭਾਂਤ ਬਤਾਏ।ਅੰਤ ਸਮਾ ਦੇਹੀ ਕੋ ਆਯੋ
ਪ੍ਰਾਨ ਵਿਯੋਗਨਭਈ ਤਿਆਰੀ।ਜਬ ਸੰਗਤ ਅਸ ਭਾਂਤ ਨਿਹਾਰੀ
ਹਿੰਦੂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਂ ਸਾਰੇ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕਰੀ ਜੁ ਹਾਰੇ
ਬੈਠ ਗਏ ਗੁਰ ਤਾੜੀ ਲਾਇ। ਸਾਜ ਸਮਾਧ ਤਹਾਂ ਭਲ ਭਾਏ
ਸੰਗਤਮਹਿ ਜੋ ਲੋਕ ਅਪਾਰਾ ਕਰਤਸਬਦ ਧੁਨ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ
ਮਧਰ ਗਿਰਾ ਸੋ ਸਬਦ ਸੁਨਾਵੈ। ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਗਾਵੈ
ਤਬ ਸੰਗਤਜੁਗਹਾਥ ਜੁਰਾਇ।ਕਰੀਅਰਜ ਯਹਗੁਰ ਢਿਗ ਆਇ
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇਂ ਰੀਤ ਹਮ ਕੈਸੀ । ਕਥਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਤ ਜੈਸੀ
ਦੀਵਾ ਪਿੰਡ ਭਰਾਵੇਂ ਸਾਰੇ। ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਸ ਕਰੇਂ ਅਪਾਰੇ
ਪੁਨ ਬ੍ਰਹਮਨ ਆ ਪਿੰਡ ਭਰਾਵੇ। ਤਾਂਕੋ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਫਰਮਾਵੈ
ਪੁਨਾ ਫੂਲ ਗੰਗਾ ਯਾ ਕਾਸੀ। ਕਹਾ ਪਠੱਈਏ ਹੇ ਸੁਖਰਾਸੀ
ਸਕਲ ਭੇਦ ਦਾਸਨ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਖੋ। ਕਛੂ ਗੋਪ ਰੰਚਕ ਨਹਿ ਰਾਖੋ
ਜਬ ਸਿੱਖਨ ਅਸਬਿਨਤੀਕਰੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਬਐਸਉਚਰੀ
ਸੁਨਹ ਸਕਲ ਸੰਗਤ ਧਰ ਕਾਨਾ। ਮਤ ਕਰੀਓ ਕੋਔਰਬਹਾਨਾ
ਝੂਠੀ ਜਗਤ ਰੀਤ ਨਹਿ ਕਰਨੀ। ਮੈ ਜਾਵਤ ਹੂੰਹਰਿਕੀ ਸਰਨੀ
ਦੀਵਾ ਕਿਰਿਆ ਪਿੰਡ ਹਮਾਰੇ। ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ ਕੀਨੇ ਕਰਤਾਰੇ
ਹਿੰਦ ਤੁਰਕ ਤੇ ਮੈਂ ਹੂੰ ਨਯਾਰਾ। ਪਠਾ ਅਕਾਲਹੇਤ ਉਪਕਾਰਾ
ਸੋ ਮੈਂ ਅਪਨੋ ਕਾਰਜ ਕੀਨਾ। ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮਹਿ ਹੋਵੋ ਲੀਨਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਅਬ ਜੋ ਕਰਹੈ ਮੋਰੋ ਕਹਣਾ। ਅੰਗਦ ਭਯੋ ਨਾਮ ਜਿਹਲਹਾਣਾ
ਤਾਂਤੇ ਸੁਨੋ ਕ੍ਰਿਆ ਜੋ ਮੋਰੀ। ਅਹੇ ਸਾਚ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਤੋਰੀ

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ। ਉਨ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥ ੧ ॥ ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੋ ਫਕੜਿ ਪਾਇ। ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥ ੧॥ਰਹਾਉ ॥ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ। ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ ॥ ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾ ਥੀਐ ਜਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਛਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ। ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਚੌਪਈ:—

ਯਾਹ ਸਬਦ ਕੋ ਭਾਵ ਪਜਾਰੇ। ਸੁਨਹੁ ਲਗਾਇ ਭਲੇ ਮਨ ਸਾਰੇ
ਆਨ ਦੀਪ ਮੁਹ ਕੋਇ ਨ ਹੇਰਾ। ਹਰ ਕਾ ਨਾਮਦੀਪ ਇਕਮੇਰਾ
ਜਾਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਗਤ ਪਰਕਾਸ਼ੇ। ਅੰਧਕਾਰ ਅਗਜਾਨ ਵਿਨਾਸੇ
ਤਾ ਮਹਿ ਜਲਨੇ ਹੇਤ ਪਿਆਰੇ। ਤੇਲ ਸਮਾਨ ਦੂਖ ਮੈਂ ਡਾਰੇ
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਤੇਲਦੀਪ ਵਹੁਸੋਖੈ। ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਤਹਿ ਪਰਕਾਸ਼ਕੁਪੋਖੈ
ਤੈਸੇ ਸਾਰਕ ਦੁਖ ਜੇਤੇ। ਖੀਨ ਹੋਤ ਹੈਂ ਹਮਰੇ ਤੇਤੇ
ਤਿਉਂ ਘਟਮਹਿਹਰਿਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸੈ। ਸੋਖ ਹੋਇਦੁਖਪਾਪਪ੍ਰਨਾਸੈ
ਜਾਕੋ ਫਲ ਯਹ ਹੋਯੋ ਮੀਤਾ। ਮਿਰਤੁ ਮੇਲ ਹਮਨੈ ਨਹਿ ਕੀਤਾ
ਇਸ ਦੀਪਕ ਕੇ ਹੋਵਤ ਭਾਈ। ਕਹਾ ਦੀਪ ਤੁਮ ਔਰ ਜਗਾਈ
ਅਹੋ ਲੋਗ ਤੁਹਿ ਕਹੋ ਸੁਨਾਈ। ਜਬ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਤਜਹੋਂ ਭਾਈ
ਤੋ ਕੋ ਮਿਲ ਮਤ ਫੱਕੜਪਾਯੋ। ਨਾਂਹਿ ਕੁਰੀਤਨ ਮਹਿਉਰਝਾਯੋ
ਏਕ ਅਗਨ ਕਾ ਜਿਵੇਂ ਚੰਗਾਰਾ। ਲਾਖੋਂ ਮੁਰਦੇ ਦੇਵਤ ਜਾਰਾ
ਤੈਸੇ ਏਕ ਅਰਾਧਨ ਜੋਈ। ਕੋਟ ਪਾਪ ਦਲ ਡਾਰੇ ਸੋਈ
ਪਿੰਡਪਤਲ ਮੇਰੀਨਹਿ ਕਰਨੀ। ਔਰ ਮਤਨ ਮਿਥਿਆਜੋਵਰਨੀ
ਪਿੰਡ ਪਤਲ ਮੁਹਿਆਹਿਅਕਾਲਾ। ਤਾਂ ਸਮ ਦੂਸਰਕੋ ਨਹਿਭਾਲਾ
ਆਨ ਕ੍ਰਿਆ ਹਮਰੀ ਨਹਿ ਕੋਈ। ਕੇਸੋ ਕ੍ਰਿਆ ਹਮਾਰੀ ਹੋਈ
ਸਾਚਾ ਆਪਨਾਮ ਜਹਿਸਾਚਾ। ਤਾਂ ਬਿਨਆਨਸਗਲਜਗਕਾਚਾ
ਔਰ ਕ੍ਰਿਆ ਕੋ ਸੰਗ ਨ ਜੈਹੈ। ਦੇਹ ਛੂਟੀ ਧਰ ਪਰ ਰਹਿਵੈ ਹੈ
ਸੋਅਕਾਲਪੂਜਨ ਕੀਕਿਰਿਆ। ਸਦਾ ਕਾਲਰਹਤੀਸੰਗਬਿਰਿਆ
ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਅੰਤਰ ਆਦੂ। ਅਹੇ ਅਧਾਰ ਮੋਹਿ ਨਿਰਵਾਦੂ
ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਆਦਿ ਸਥਾਨਾ। ਹੈਂ ਤੀਰਥ ਜੋਜਗਤ ਬਖਾਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸੋ ਜਲ ਨਦੀਕਿਨਗਰੀਹਈਐ। ਪਾਪ ਨਾਸਤਾਂਤੇਨਹਿ ਪਈਐ
ਮੋਰੀ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਜੋਈ। ਸਿਵਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਹੋਈ
ਜਾਂ ਮਹਿਆਤਮ ਮਲਮਲਨਾਵੈ। ਅਵਿੱਦਜਾਮਲਕੋਧੋਇਦਿਖਾਵੈ
ਯਹੀ ਸਾਚ ਨਾਵਣ ਹੈ ਭਾਈ। ਸਦਾਅਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਲਿਵਲਾਈ
ਯਹ ਕਿਰਿਆ ਮੈਂਦੀਨਬਤਾਈ। ਯਾਬਿਨਔਰ ਨਕਰੀਓਭਾਈ
ਔਰ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਲੋਗ ਬਨਾਵੈ। ਜਾਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਿੰਡ ਭਰਾਵੈ
ਸੋ ਕਲਪਤਇਕਬਿਯੋਂਤ ਬਨਾਈ। ਨਹੀਂਜੀਵਕੋਪਹੁਚਤਜਾਈ
ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਕੀ ਜੋ ਬਖਸੀਸਾ। ਵਹੀ ਪਿੰਡ ਹੈ ਬਿਸਵੇ ਬੀਸਾ
ਜੋ ਨਹਿ ਕਬਹੂੰ ਜਾਤ ਨਖੁੱਟੇ। ਸਦਾ ਰਹਤ ਹਿਤਜੀਵ ਅਤੁੱਟੇ
ਐਸੇ ਕਹਤ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨ ਤਜਾਗੇ। ਸਬਦ ਅਪਾਰ ਹੋਨਤਬ ਲਾਗੇ
ਮਿਲ ਸੰਗਤ ਸਭ ਹਰਿਗੁਨਗਾਯੋ। ਧੰਨਜਪ੍ਰਭੁਨਿਜਰੂਪ ਸਮਾਯੋ
ਤਬ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਈ ਦੇਹੀ। ਚਾਦਰ ਸੁਕਲ ਬਹੁਰ ਓਢੇਹੀ
ਦਈ ਬਨਾਇ ਚਿਤਾ ਅਤਿ ਨੀਕੀ।ਕਰੀ ਰੀਤ ਪਰਭੂ ਕੇ ਜੀਕੀ
ਚਾਰੋਂ ਓਰ ਸਬਦ ਧੁਨ ਹੋਵੈ। ਕਰੇ ਨ ਸੋਕ ਨ ਕੋਊ ਰੋਵੈ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਭੀ ਸੰਗਅਪਾਰਾ। ਸਰਧਾ ਕਰ ਗੁਰ ਯਸਹਉਚਾਰਾ
ਜਬ ਜਾਲਨ ਤਨ ਹਿੰਦੂ ਚਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਬ ਕੀਨੋ ਹਾਹਾ
ਕਹਤਪੀਰਯਹਹਮਰੋਹਈਏ।ਕਹਿਬਿਧਤਾਹਿ ਜਲਾਵਨ ਦਈਏ
ਹਿੰਦੂ ਕਹਤ ਗੁਰੂ ਯਹ ਮੋਰਾ।ਤੁਮ ਕਹਿ ਬਿਧ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸ਼ੋਰਾ
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਾਤਬ ਝਗਰਾ ਦੇਖਤ ਆਨਲੋਗਮਿਲ ਸਗਰਾ
ਕੋ ਮਾਨਤ ਕਾਹੂੰ ਹੀ ਨਾਂਹੀ। ਨਿਜ ਨਿਜ ਰੀਤ ਕਰਾਵਨਚਾਹੀ
ਇਨ ਝਗਰਾ ਜਬ ਐਸਮਚਾਯੋ।ਗੁਰ ਕੋ ਤਨ ਤਬ ਕਿਨੇਨਪਾਯੋ
ਚਾਦਰ ਰਹੀ ਅਕੇਲੀ ਪਾਛੇ। ਦੇਖਤ ਭਏ ਅਚੰਭਾ ਆਛੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਫਿਰ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਚਾਦਰ ਬਾਂਟੀ। ਅਰਧ ਅਰਧ ਲੀਨੀਵਹੁਕਾਟੀ।
ਹਿੰਦੂ ਨੇ ਧਰ ਚਿਤਾ ਜਲਾਈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੇ ਤਹਿ ਦਫਨਾਈ
ਤਿਨ ਸਮਾਧ ਇਕਦਈਬਨਾਈ।ਕਬਰ ਮੁਸਲਮਾਂਕੀਨਸੁਹਾਈ
ਵਹੁ ਸਮਾਧ ਕੀ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਂ।ਵੇ ਜਾ ਕਬਰ ਨਿਆਜ ਚੜ੍ਹਾਵੈਂ
ਪਰ ਅਕਾਲ ਯਹ ਬਾਤ ਨ ਭਾਈ।ਜੋ ਇਨ ਦੋਨੋਬਨਤਬਨਾਈ।
ਜੋ ਮਟ ਮੜ੍ਹੀ ਪੂਜ ਕੇ ਹਰਤਾ।ਪੁਜਵਾਵਨ ਜਗ ਆਏ ਕਰਤਾ
ਤਾਕੀ ਮੜੀ ਬਨਾ ਕਰ ਪੂਜੇ। ਏਕ ਛਾਡ ਕਰ ਲਾਗੈ ਦੂਜੇ
ਤਾਂਤੇ ਰਾਵੀ ਨਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ। ਕਬਰ ਸਮਾਧੀ ਦੋਇ ਬਹਾਈ
ਜਾਂਤੇ ਕਹੀਂ ਜਗਤ ਕੇ ਮਾਹੀਂ। ਅਹੇ ਸਮਾਧ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਾਹੀਂ
ਸੁਨਹੁ ਮੀਤ ਮਮ ਬਿਨਤੀ ਏਹੀ। ਗੁਰਲੀਲਾਕੀਨੀ ਭਵ ਜੇਹੀ
ਤਾਂਹਿ ਸਿੰਧ ਮੇ ਬੂੰਦ ਸਮਾਨੀ।ਮੈ ਨਿਜ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਬਖਾਨੀ
ਕਰੇ ਕਾਮ ਜਬ ਪੂਰਨ ਸਾਰੇ। ਜਾ ਹਿਤ ਲੀਨੋ ਜਗ ਅਵਤਾਰੇ
ਭੁਏ ਲੀਨ ਤਜ ਬੂਲ ਉਪਾਧੀ। ਨਿਜਾਨੰਦ ਮੈਂ ਲਾਇ ਸਮਾਧੀ
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੈ ਛਿਆਨਵੇ ਭਾਈ। ਸੰਬਤ ਥੋ ਬਿਕ੍ਰਮ ਸੁਖਦਾਈ
ਧੰਨ ਅਹ ਜਗ ਆਵਨ ਜਗ ਤਾਕਾ।ਰਹਾ ਨਾਮ ਨੇਕੀ ਮੇ ਜਾਕਾ

॥ ਸਵੈਯਾ ॥

ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਜਿਨ ਨੈ ਹਿਤ ਕੇ ਉਪਰਾਮ ਰਹੇ ਜਗਕੇਸੁਖ ਸੰਗੇ।
ਅਟ ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਅਸੇਸ ਭਲੇ ਰਟਕੇ ਮੁਖ ਬੈਨ ਕਰੇ ਦੁਖਭੰਗੇ।
ਨਹਿ ਪਾਪ ਕਣੀ ਪਰਸੈ ਮਨਕੋ ਸਦ ਨਾਮ ਅਰਾਧਨ ਮੈਮਨਰੰਗੇ।
ਦਿੱਤ ਹਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਭ ਗਾਵਤ ਹੈ ਗੁਨ ਯਾ ਹਿਤਚੰਗੇ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਜਨਮ ਪਾਇ ਯਾ ਜਗਤਮੈ ਕਰਹੈ ਜੋ ਉਪਕਾਰ।
ਵਿੱਤ ਹਰੀ ਸੋਭਾ ਤਿਸੈ ਗਾਵਤ ਹੈ ਸੰਸਾਰ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ
ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਵਿੱਤ ਸਿੰਘ ਗਜਾਨੀ, ਅਧਯਾਪਕ
ਓਰੀਐਂਟਲ ਕਾਲਜ ਭਾਈ ਕਲਾਸ
ਲਾਹੌਰ.

ਸਮਾਪਤੰ

ਛੇਤੀ ਮੰਗਾਓ !

ਇਸੇ ਕਰਤਾ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕੁਲ ੨੩ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸੈਟ ੧੨) ਸਣੇ ਮਸੂਲ ਡਾਕ ਸਾਥੋਂ ਖਰੀਦੋ।

ਵਿਤ ਹਰੀ ਬੁਕ ਡਿਪੋ
ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

"ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਮਾਲਵਾ ਪ੍ਰੈਸ" ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ
ਸ: ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਛਪਿਆ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਾਥੋਂ ਮੰਗਵਾਓ !

ਹ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ** ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਵਡੀਆਂ, ਛੋਟੀਆਂ (ਸਫਰੀ) **ਬੀੜਾਂ ਨਿਤ ਨੇਮ** ਤੇ **ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ** ਆਦਿ ਬਾਣੀ ਦੇ ਵਧੀਆ **ਗੁਟਕੇ**, ਧਾਰਮਕ ਸਟੀਕ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, **ਕੰਘੇ, ਕੜੇ, ਕ੍ਰਿਪਾਨਾਂ, ਸਿਮਰਨੇ**, ਤੇ **ਮਾਲਾਂ, ਹਾਥੀ ਦੰਦ**, ਦਾ ਵਧੀਆ ਸਮਾਨ, **ਸੁਰੀਲੇ ਵਾਜੇ, ਢੋਲਕ, ਛੈਨੇ**, ਤੇ ਹੋਰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਦੇਸੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ **ਸਾਬਨ, ਪਾਪੜ, ਵੜੀਆਂ**, ਗੁਛੀਆਂ, ਖੁੰਭਾਂ ਆਦਿ ਸੁਗਾਤਾਂ ਸਾਡੀ ਹਾਹੀਂ ਮੰਗਵਾਓ। ਅਸੀਂ ਥੋੜੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਪੂਰੇ ਗਹੁ ਨਾਲ ਮਾਲ ਘਲਾਂਗੇ।

ਆਰਡਰਾਂ ਨਾਲ ੨੫) ਸੈਂਕੜਾ ਪੇਸ਼ਗੀ ਆਵਨਾ ਅਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ,
ਮਾਲਕ ਦਰਬਾਰੀ ਸੋਪ ਵਰਕਸ,
ਦਿੱਤ ਹਰੀ ਬੁਕ ਡਿਪੋ ਤੇ ਜਨਰਲ
ਸਪਲਾਇਰਜ਼ ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟਸ,
ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ ਹੋਇ,
ਦੇ ਸਾਬੂਨ ਲਈਏ ਉਹ ਧੋਇ ॥

ਜ਼ਰੂਰੀ ਬੇਨਤੀ

ਸੱਜਣੋਂ ! ਕੇਸੀ ਤੇ ਪਿੰਡੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਬਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਧੋਣ ਸਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਸੁਗਾਤ

ਦਰਬਾਰੀ ਸੋਪ

ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਖਣਾ !

ਇਹ ਨਿਰੋਲ ਦੇਸੀ ਸੁਧ ਤੇਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਸਾਬਨ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਹਰ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਰਖੇਗਾ।

॥–) ਫੀ ਡੱਬਾ ੩ ਡੰਡੇ ੧੨ ਔਂਸੀ ਫੀ ਡੰਡਾ। ਬਪਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸਿਰਫ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ੧੨॥) ਇੱਕ ਪੇਟੀ ੨੪ ਡੱਬੇ, ਬਾਰਦਾਨਾ ਤੇ ਕਰਾਇਆ ਰੇਲ ਸਮੇਤ।

ਨੋਟ–ਤਨਖ਼ਾਹਦਾਰ ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਨੌਜਵਾਨ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ ਲੋੜ ਹੈ।

ਪਤਾ - ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ

ਮਾਲਿਕ ਦਰਬਾਰੀ ਸੋਪ ਵਰਕਸ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਮੁਤਾਸਲ ਘੰਟਾ ਘਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org